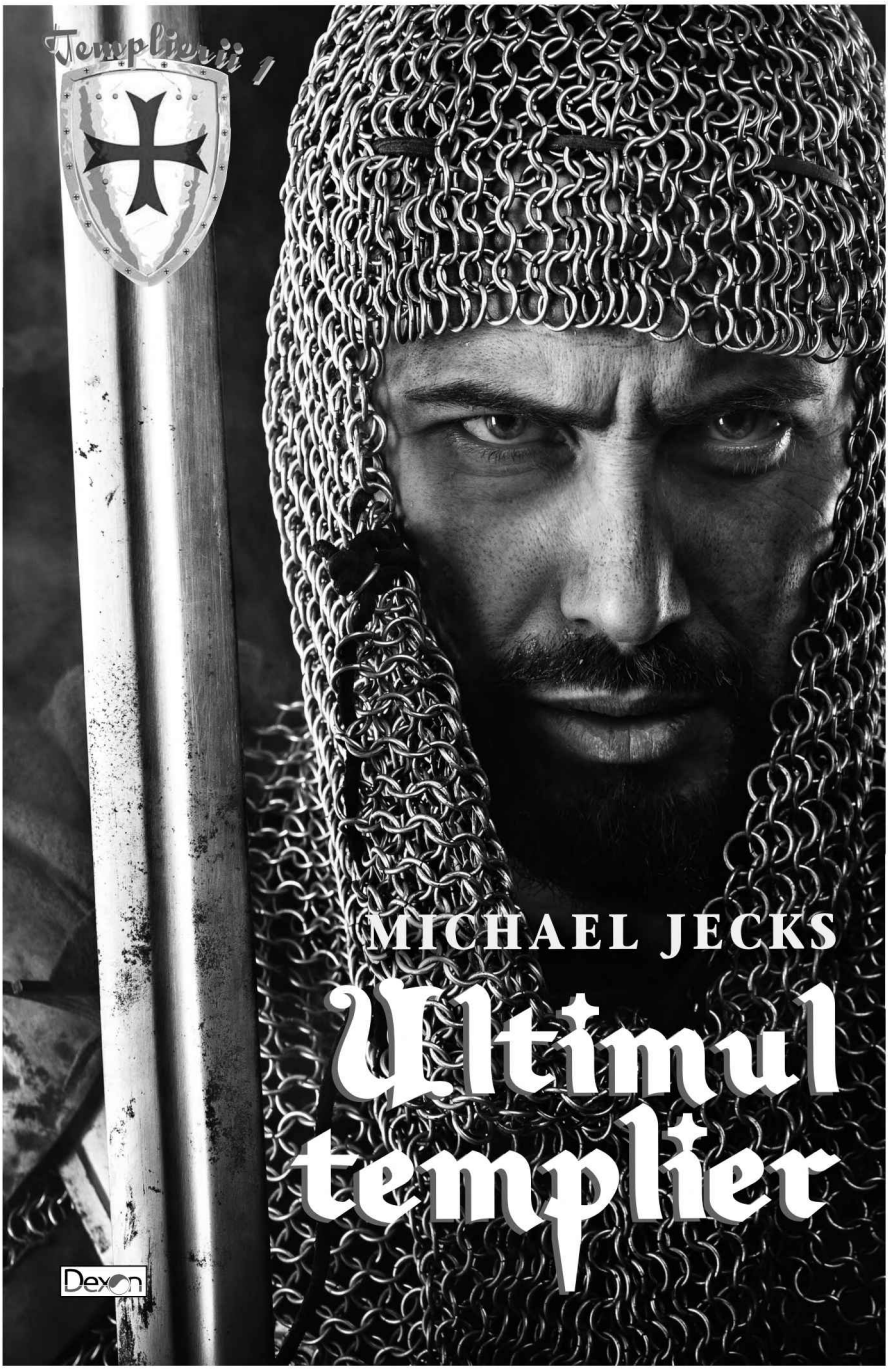
Templierii 1
MICHAEL JECKS
Ultimul templier
Dexon

MICHAEL JECKS

Ultimul templier

First published in 1995 by Headline Books Publishing

Copyright © by Michael Jecks
No reproduction without permission
All right reserved

Autor: Michael Jecks
Titlu original: The Last Templar
Titlu: Ultimul templier
Editor Dexon Office, Bucureşti
Traducere: Tănasă Isabela Ana Maria

© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-687-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JECKS, MICHAEL
Ultimul templier / Michael Jecks. - Bucureşti : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-687-4

821.111

Prolog

Un aer de îngrijorare plutea peste mulțimea din fața catedralei Notre Dame în acea dimineață, un aer de așteptare tensionată, ca și cum oamenii ar fi știut că nu este doar o altă umilire publică. Era chiar mai importantă decât o execuție și părea că oamenii Parisului, știind că acea întâmplare va fi amintită pe veci, se adunau cu miile să vadă, stând și așteptând cu sufletul la gură și plini de neliniște precum mulțimea care se adună la urs în așteptarea spectacolului.

Dacă ar fi fost oameni obișnuiți, dacă ar fi fost hoți sau tâlhari, îmbulzeala nu ar fi fost așa de mare. Parizienilor, ca majoritatea locuitorilor orașelor nordice, le plăcea să se adune pentru a vedea aceste pedepse aplicate vinovaților, bucurându-se de atmosfera de carnaval și de tarabele colorate și aglomerate din piață. Dar azi era diferit. Întregul oraș părea să fie acolo pentru a vedea sfârșitul Ordinului pe care îl veneraseră de secole.

Din când în când, soarele strălucea din spatele norilor și oferea momente scurte de căldură oamenilor din piață, dar în majoritatea timpului, mulțimea aștepta sub un cer gri ca de plumb umplut de nori groși și grei. Razele strălucitoare care apăreau uneori nu făceau decât să crească senzația de tristețe și mâhnire din piață, de parcă sclipirile bruște de soare i-ar fi necăjit pe bărbații și femeile care rătăceau încet, fără vreun scop anume, scoțând în evidență atmosfera sumbră din jur. Deodată soarele străluci din spatele norilor, luminând totul în jur, luminând oamenii care așteptau sosirea condamnaților, luminând hainele și flamurile, și alungă pentru moment răcoarea zilei de martie, dând întregii piețe o aură de bucurie estivală, ca și cum bărbații și femeile ar fi fost acolo pentru bâlci, și nu pentru distrugerea a mii de vieți. De parcă soarele ar fi vrut să alunge motivul sumbru al adunării și să lumineze spiritul mulțimii cu căldura sa dătătoare de viață.

Dar apoi, prea nervos și prea înfricoșat de urmările acelei zile, se ascundea în nori, ca un om care aruncă o privire din ascunzișul său sigur pentru a urmări pericolul și apoi se grăbește înapoi în adăpost. Pentru bărbatul înalt și întunecat care stătea singur, rezemându-se de zidul catedralei, norii negri și razele bruște ale soarelui îi măreau cu atât mai mult sentimentul de ireal și deprimare.

Era un om zvelt, cu un aer arogant, stingher printre oamenii de rând din preajmă, neobișnuit a se afla în compania unor asemenea bărbați și femei. Destul de bine făcut sub mantia sa, arăta ca unul din acei cavaleri rătăcitori care erau atât de des întâlniți pe atunci și care, pierzându-și stăpânul, rămăseseră fără venit sau vreun motiv de a trăi. Nu era îmbrăcat de luptă, nici gătit în uniforma stăpânului cu emblema afișată mândru, ci într-o tunică purtată și murdară, cu o mantie gri de lână deasupra, de parcă ar fi pierdut prea multe zile si nopți în șa sau dormind în aer liber. Dar mâna nu i se îndepărta din apropierea mânerului sabiei, gata mereu să o folosească, așteptându-se la un pericol în orice moment și mereu aflat în alertă, deși ochii rareori se îndreptau spre oamenii din apropierea lui. Parcă ar fi știut că nimeni de lângă el nu era o amenințare și că se afla în siguranță în ceea ce privește oamenii. Nu, privirea lui era fixată pe scena improvizată de lângă zidul catedralei, acea construcție de lemn simbolizând pericolul pentru el.

Totul începuse de demult, totuși își putea aminti ziua când inimaginabilul s-a întâmplat. Vineri, treisprezece octombrie, anul o mie trei sute șapte. Era o dată pe care nu o va uita niciodată, o dată creată de diavolul însuși. Oh, el fusese norocos, era în afara Templului cu trei tovarăși, vizitând o navă pe coastă, și scăpase de arestările care au prins atâția membri ai Ordinului său. Nici măcar nu auzise de evenimente până în Paris, când, în afara unui mic sătuc, fu avertizat să nu mai continue, deoarece, dacă s-ar fi întors, ar fi fost arestat și chestionat de Inchiziție.

O femeie îl avertizase despre crima comisă împotriva Ordinului său. El, prietenii lui și scutierii lor se opriseră la marginea unui drum când femeia îi observase. Îi depășise într-un grup din jurul unui car cu bivoli o femeie mică, cu fața cenușie, ce părea de origine nobilă după hainele sale bogate, deși gri și pătate acum. Cum ea și tovarășii ei treceau pe lângă grupul silențios al cavalerilor, părea nefericită și plină de disperare, mergând cu capul în jos și poticnindu-se în durerea și mâhnirea ei, dar când se uită în sus și prinse o imagine a lor printre lacrimile sale, tresări la vederea cavalerilor bărboși cu coifurile scoase, așa cum stăteau pe margine. Prima dată păru strălucerată de speranță, privirea ei fugind de la unul la altul din oamenii care mâncau liniștiți, apoi optimismul făcu loc durerii și fugi spre ei plângând în hohote și ignorând strigătele tovarășilor ei.

Începuse să strige la ei înainte de a face mai mult decât câțiva pași, cu vocea tremurând și vorbele întretăiate, facându-i pe cavaleri să

se oprească din mâncat, cuprinși de uimire și întrebându-se dacă nu e nebună, la auzul tiradei tânguitoare, dar vorbele ei îi loviră cu forța unui ciocan. Fiul ei fusese și el Templier, le-a spus, și voia să-i ajute, să-i protejeze. Trebuie să evite Parisul și să fugă în siguranță în Germania sau Anglia – oriunde, dar nu în Paris. Nu erau în siguranță în Paris, poate nicăieri în Franța. Cavalerii se așezară uimiți; în timp ce femeia vorbea, corpul slab îi era cuprins de suspine pentru fiul despre care știa că este torturat, pentru fiul pe care știa că nu-l va mai vedea decât tras în țeapă.

La început, cavalerilor nu le venea să creadă. Toți frații din Templu arestați? Dar de ce? Ea nu le putea explica: nu știa; tot ce știa era că Ordinul a fost arestat, iar cavalerii chestionați de Inchiziție. Înspăimântați, cavalerii priveau cum se târa înapoi pentru a ajunge din urmă călătorii din jurul carului, încă strigându-le avertismentul, implorându-i să se salveze, în timp ce bivolul răbdător trăgea căruța, oamenii urmându-l în liniște și încet ca într-un cortegiu funerar. Foarte îngrijorați și ținând seama de sfatul ei, oamenii își continuară drumul, dar nu spre Paris. Acum se îndreptau spre vest, spre Ducatul de Guyenne. Acolo, în tabăra pe care au întins-o împreună cu alt grup de cavaleri templieri pe care îl întâlniseră pe drum, începură să asculte veștile.

Părea de neconceput ca Papa Clement să creadă poveștile răspândite pe seama lor, îl susținea pe regele Franței, Filip, în campania sa și nu făcea nimic să salveze Ordinul care exista doar pentru a-l sluji pe el și Creștinătatea. Poveștile se răspândiseră ca o maree, înăbușind toate argumentele și neoferind nicio șansă de apărare; negarea acuzațiilor aducea apărătorul în fața Inchiziției și asta însemna moarte. Împotriva Inchiziției nu exista apărare.

La început părea ridicol. Cavalerii erau acuzați de eretism, dar cum puteau fi eretici ei, care își dăduseră viața de atâtea ori în apărarea statelor creștine? Singurul lor motiv de existență era să apere Outremer, statul creat de cruciați în Palestina, iar ei luptaseră și muriseră secole pentru această cauză, mulți preferând să moară în loc să trăiască – chiar și când erau prinși de sarazini și li se oferea șansa vieții dacă renunțau la Hristos, ei alegeau moartea. Cum ar fi putut să creadă cineva că erau eretici?

Era un zvon, până și oamenilor de rând le venea greu să-l creadă. Timp de două veacuri fuseseră învățați că evlavia Ordinului nu era depășită de a nimănui altcuiva, de când Sfântul Bernard le oferise sprijinul lui în cruciade. Cum ar fi putut să decadă atât? Când ordinele

pentru arestarea cavalerilor și închiderea lor fură trimise, regele trebui să explice motivul acestei decizii. Își dăduse seama că altfel ordinele nu i-ar fi fost duse la îndeplinire. Totuși acuzațiile erau atât de șocante, încât erau aproape de necrezut. Regele dădu o declarație scrisă fiecărui ofițer însărcinat cu arestările, prin care acuza cavalerii și Ordinul lor de crime inumane și diavolești, ordonând ca toate bunurile să le fie luate, iar cavalerii și servitorii lor arestați pentru a fi chestionați de Inchiziție. La sfârșitul acelei vineri, toți templierii erau în lanțuri, iar călugării dominicani ai Inchiziției își începeau interogatoriile.

Ar fi putut fi ei vinovați de asemenea crime? Sigur nu era posibil? Cum ar fi putut cel mai sfânt dintre ordine să devină atât de imoral, atât de păcătos? Oamenilor nu le venea să creadă. Dar neîncrederea se transformă în oroare când primele confesiuni începură să apară. După torturile inimaginabile produse asupra lor de către Inchiziție, după ce sute suferiră în agonie săptămâni de durere neîntreruptă și mulți muriră, confesiunile începură să se scurgă la urechile populației ca mizeria care se scurge dintr-un șanț într-un izvor curat și, precum această murdărie, zvonurile începură să contamineze orice atingea. Vina lor fusese confirmată.

Dar cine s-ar fi îndoit că, după ce și-au văzut tovarășii pierzându-și mâini și picioare în chinul continuu din camerele de tortură, ar fi recunoscut orice, doar să oprească durerea și oroarea?

Tortura dură zile și săptămâni la rând, durerea fără sfârșit, în celule create în propriile lor clădiri deoarece nu erau destule închisori pentru atâția oameni.

Recunoscură orice doriră dominicanii. Recunoscură că au renunțat la Hristos. Recunoscură că se închinau diavolului. Recunoscură că au scuipat crucea, homosexualitatea, orice i-ar fi scăpat de durere. Dar nu era destul, însemna doar că erau supuși de către călugări următoarei serii de interogatorii. Aveau atâtea acuzații să confirme, încât tortura continuă săptămâni la rând. Mulți indivizi mărturisiră păcate inimaginabile, dar tot nu era de ajuns. Acest lucru permitea regelui să pedepsească doar indivizii, iar el voia ca întregul ordin să dispară. Tortura continuă.

Încet, sub întrebările răbdătoare și continue ale călugărilor dominicani, mărturisirile începură să se schimbe, iar declarațiile să implice Ordinul însuși. Cavalerilor li se ofereau ritualuri satanice, li se spunea să venereze idoli, erau forțați să renunțe la Hristos. Acum, în sfârșit, Filip deținea dovada: întregul ordin era vinovat și trebuia dizolvat.

În piață, ochii bărbatului erau fierbinți și înțepători la amintirea prietenilor săi, oamenii pe care îi antrenase și cu care luptase alături – bărbați puternici și curajoși a căror singură crimă era loialitatea arătată cauzei. Atât de mulți muriseră, atât de mulți fuseseră distruși de durerea mai puternică decât oricare alta produsă lor de sarazini vreodată.

Toți se alăturaseră jurând trei jurăminte: de sărăcie, castitate și de ascultare, ca orice alt ordin de călugări. Deoarece erau călugări; călugări războinici, dedicați apărării pelerinilor spre Pământul Sfânt. Dar de la pierderea Acrei și căderea regatului Outremer din Palestina de acum douăzeci de ani, oamenii uitaseră acest lucru. Uitaseră dedicarea altruistă și sacrificiul lor, pierderile imense și pericolele prin care cavalerii trecuseră în luptele lor împotriva hoardelor sarazine. Acum își aminteau doar poveștile despre vina celui mai mare ordin dintre toate, povești create de un rege avar care le voia averea doar pentru el. Așa că această mulțime era acolo pentru a fi martoră umilinței finale, ultimei jigniri. Erau aici pentru a-l vedea pe ultimul Mare Maestru al Ordinului recunoscându-și vina și mărturisind crimele sale și ale Ordinului.

O lacrimă, ca un prim strop ce amenință furtuna ce va să vină, curgea încet pe obrazul bărbatului, iar el o șterse cu un gest rapid și furios. Nu era timp pentru lacrimi. Nu era aici ca să deplângă pierderea Ordinului, asta putea veni mai târziu. Era aici pentru a avea veghea asupra sa și a prietenilor săi, pentru a fi martor confesiunii Marelui Maestru și pentru a afla de ce au fost trădați.

Discutaseră mult despre asta când se întâlniseră acum trei zile, auzind despre acest spectacol public ce va avea loc. Toți șapte, bărbați din țări diferite, câțiva care mai rămăseseră, care nu intraseră în mănăstiri sau care nu intraseră în alte ordine, erau confuzi, cuprinși de disperare din cauza acestui iad pe pământ. Chiar avuseseră loc aceste crime, aceste obscenități? Dacă Marele Maestru mărturisea, însemna că tot ce susținuseră era greșit? Ar fi putut fi Ordinul atât de corupt, iar ei să nu-și fi dat seama? Părea imposibil, dar ar fi fost la fel de incredibil să nu fi fost adevărat, pentru că ar fi însemnat că regele și Papa conspiraseră la distrugerea ordinului. Era posibil ca Ordinul să fi fost trădat atât de mult de cei doi stăpâni? Singura lor speranță era să existe o retractare, o recunoaștere a erorii, și că Ordinul va fi găsit nevinovat și pe deplin reinstalat în poziția sa onorabilă în serviciul Papei.

Cei şapte discutaseră opţiunile lor şi fuseseră de acord cu germanul cel înalt din Metz, să trimită pe unul din ei pentru a fi martor la evenimente şi apoi să le raporteze. Nu puteau avea încredere în rapoartele altora, trebuiau să aibă pe cineva acolo, cineva care să asculte declaraţiile şi să le spună ce a fost zis, astfel încât să decidă singuri dacă acuzaţiile au fost adevărate. Bărbatul de lângă peretele catedralei trăsese paiul cel scurt.

Şi totuşi era încă mut de uimire, nereuşind să înţeleagă ce se întâmpla, şi nu era sigur că va putea acorda atenţia necesară acestei afaceri. Era tulburat, părea atât de neverosimil, atât de imposibil ca Ordinul pe care îl servise să fie atât de pervertit. Cum era posibil ca devotatul grup de cavaleri pe care îi cunoscuse şi de care încă îşi amintea, să fie atât de strâmb, atât de corupt? Cu toţii se alăturaseră ordinului pentru că îl puteau servi pe Dumnezeu mai bine ca soldaţi decât ca nişte simpli călugări. Chiar dacă un templier decidea să părăsească Ordinul, nu se putea alătura decât unuia mai strict, cel al benedictinilor, al franciscanilor sau unui alt grup de călugări care trăia în aceeaşi sărăcie forţată şi ascuns de lume. Cum ar fi putut Ordinul să fie atât de îngrozitor trădat?

Îşi şterse o altă lacrimă şi păşi cu indiferenţă prin mulţime, cu chipul ferm şi încruntat, deşi în suflet îi sălăşluiau frica şi îngrijorarea. Cercetă tarabele din piaţă preţ de câteva minute fără a băga prea mult în seamă mărfurile, până când îşi dădu seama că plimbarea fără rost îl adusese tot la platformă şi se întoarse să stea mai drept în faţa ei, de parcă o provoca să permită această şaradă a distrugerii Ordinului.

Se contura ca un eşafod în faţa lui o construcţie imensă din scânduri noi care strălucea în soare. Într-o parte, o serie de scări ducea la etajul superior. Privind-o, un fior îl străbătu. Putea simţi răul aproape ca pe o forţă – nu răul Ordinului său, ci răul platformei, unde el şi prietenii lui vor fi denunţaţi. Cumva simţea că nu mai avea niciun rost să spere. Nu putea fi vorba de reconciliere, de reluarea gloriei trecute. Senzaţia îl cuprinse de parcă nu ar fi fost pe deplin conştient de adâncimea căderii Ordinului, de parcă ar fi păstrat o mică licărire de speranţă în ultimii ani că Ordinul ar putea fi salvat, dar acum, aici, chiar şi această mică flacără murise şi putea simţi disperarea ca pe durerea provocată de o sabie în stomac.

Platforma îi susţinea atenţia plină de oroare. Părea că simbolizează eşecul absolut al Templului, aşa cum stătea solidă şi de neclintit în faţa lui, bătându-şi joc de natura trecătoare a onoarei Ordinului în

comparație cu puterea ei de a o distruge. Nu era un loc de confesiune, era un loc de execuție, era locul unde Ordinul său va muri. Tot ce el și mii de alți cavaleri au sprijinit va muri în cele din urmă – aici, azi. Când înțelese acest lucru se cutremură ca după o lovitură. Nu exista nicio protecție, nicio apărare împotriva valului de acuzații care îi va distruge pe toți. Era inevitabil, singurul rezultat nu putea fi decât distrugerea completă a Templului.

Dar chiar și când realiză acest lucru, chiar și când simți finalitatea, siguranța lui simțea speranța luptând din nou în pieptul său, căutând să se elibereze din lanțurile disperării care îl legaseră atât de strâns.

Era atât de cuprins de propria disperare, încât nu observă că zgomotul făcut de mulțime se schimbase. Se auzeau strigăte, apoi batjocuri din partea gloatei pe măsură ce condamnații erau duși înainte, dar în curând totul se schimbă într-un murmur atenuat, ca și cum oamenii din jur recunoșteau implicațiile imense ale momentului. Liniștea crescu până când piața amuți cu totul, mulțimile stând și așteptând oamenii care erau duși înainte, actori principali în această piesă tristă. Bărbații nu erau încă pe deplin vizibili, încă nu ajunseseră la platformă, dar el putea să-și dea seama că se apropiau prin felul în care oamenii în aglomerația din fața scenei începuseră să se înghiontească, împingând și îmbrâncind pentru a putea vedea mai bine. În acest timp, mai mulți oameni veneau în piață și încercau să își forțeze înaintarea, atrași de liniștea bruscă și mișcarea crescută. Trebui să-și controleze furia, înăbușindu-și mânia produsă de acești bărbați și femei care îl împingeau pe el, un cavaler, dar imediat priveliștea din față îl făcu să uite de oamenii din jurul lui.

Deasupra capetelor mulțimii, putea să vadă patru siluete care erau împinse și îmbrâncite în sus spre mica punte până la podeaua platformei. Apoi, la o intensificare bruscă, aproape tangibilă a tensiunii din mulțime, se uită țintă, simțind un val de optimism înviorându-i spiritul. Toți erau îmbrăcați în rasele lor! Era prima dată după mulți ani de la acel treisprezece octombrie o mie trei sute șapte când vedea bărbați îmbrăcați în uniformele templierilor; oare ar putea însemna că sunt repuși în drepturi? Se aplecă înainte cu un impuls de speranță nouă, cu gura deschisă în timp ce se chinuia să le vadă fețele, dorința disperată pentru refacerea Ordinului încordându-i trăsăturile, simțind-o ca pe o dulce durere.

Dar chiar atunci, ultimul vis fu alungat, lasându-l gol și dărâmat în deprimarea sa. Rapida urcare a spiritului său se nărui imediat ce se

uită deasupra capetelor oamenilor din față și trebui să-și controleze strigătul care se lupta să îi năvălească în gât. Era limpede că cei patru își purtau sutanele doar pentru a fi identificați mai ușor, în timp ce erau împinși în fața platformei și obligați să stea acolo, uitându-se plictisiți la oamenii din jur. Putea să vadă cătușele și lanțurile grele care îi sufocau. Nu exista grațiere.

Bătu în retragere, scufundându-se în spatele oamenilor din față ca și cum ar fi vrut să se topească, ștergându-se la ochi cu dosul mâinii pentru a împiedica lacrimile fierbinți să pornească în durerea și dezolarea sa, aplecându-și capul ca într-o rugăciune, ascunzându-se de privirile bărbaților de pe platformă, nedorind să fie remarcat de aceștia, deoarece ar fi putut fi asociat cu ei și, prin urmare, la fel de distrus. Nu dorea să vadă disperarea din ochi lor, frica și scârba lor de sine. Ar putea să-și aducă aminte de ei – dorea să-și aducă aminte de ei – ca de bărbații puternici pe care îi respectase, ca războinici; nu voia să-și aducă aminte de ei așa cum erau acum.

Deoarece erau epave; stăteau tremurând în frica și groaza lor în timp ce cuprindeau cu privirea mulțimea care se adunase să fie martoră la căderea lor. Dusă era gloria trecutului. Jacque de Molay, Marele Maestru, stătea un pic mai în față, părând mic și insignifiant cumva în marea sutană albă care atârna de pe umerii săi amorfi, de parcă ar fi fost un giulgiu. Avea peste șaptezeci de ani și vârsta i se arăta așa cum stătea, cu fața cenușie, aplecat și clătinându-se sub greutatea lanțurilor, privind mut oamenii din piață, părând nervos, dar și fragil.

Bărbatul din mulțime se holba la el, îngrozit de diferență. Ultima dată când îl văzuse pe Molay, cu șapte ani înainte, fusese un bărbat puternic și plin de viață, sigur pe sine în puterea și autoritatea sa ca lider al uneia din cele mai puternice oștiri ale creștinătății, răspunzând doar în fața Papei. Petrecuse luni muncind la un raport pentru Papă și era convins că o nouă cruciadă putea recupera Pământul Sfânt. Raportul său arăta cum ar fi fost posibil să îl recucerească și să-l păstreze pe vecie în siguranță. Era încrezător în abilitatea sa de a convinge pontiful să înceapă planificarea noii cruciade și deja îi punea pe soldați să se pregătească, organizându-i și antrenându-i, consolidând Regula strictă a Ordinului și făcându-i să se supună codului inițial de comportament. Acum, era complet dărâmat.

Arăta ca un om bătrân și obosit, micșorat și veștejit de durerea de a-și vedea Ordinul ruinat, de inabilitatea sa de a-l apăra, simțind

eşecul a tot ceea ce încercase să realizeze. În o mie trei sute şapte fusese conducătorul suprem al celui mai vechi şi mai important ordin militar, capabil să comande mii de cavaleri şi de pedestraşi, nedând socoteală niciunui lord sau rege, doar Papei. Acum, lipsit de rangul său şi de autoritatea sa, părea pur şi simplu un bătrân obosit, care văzuse prea multe şi era gata de moarte. Renunţase; nu mai exista nimic pentru care să trăiască.

În mulţime, observatorul tăcut îşi trase gluga mantiei pe cap, clipind şi încruntându-se pentru a opri lacrimile care ameninţau să brăzdeze mizeria de pe faţa lui. Acum ştia că totul se terminase. Dacă puteau să-i facă asta lui Jacque de Molay, Ordinul era terminat. Se retrase în singurătatea mantiei sale în timp ce deprimarea îl cuprinse, oprind toate sunetele anunţurilor şi ascunzându-se de umilirea finală a Ordinului şi a vieţii sale.

Fără să bage în seamă ritualul care avea loc pe platformă, se întoarse uşor şi începu să-şi facă loc prin mulţime. Văzuse destul. Nu mai putea suporta. Voia doar să plece, să părăsească această scenă a groazei, de parcă şi-ar lăsa disperarea şi tristeţea în urmă, în acea piaţă blestemată.

Era greu să se mişte. Mulţimea era prea înghesuită, oamenii se luptau să se mişte înainte pentru a-i putea vedea pe bărbaţii de pe scenă. Parcă s-ar fi mişcat împotriva unui val şi îi luă o veşnicie ca să înainteze câţiva metri. Împingând cu disperare, încercă să ocolească oamenii pentru a scăpa, dând peste bărbaţi şi femei în timp ce aceştia încercau să-l împingă înapoi, până când, în sfârşit, se găsi în faţa unui bărbat imens, oacheş care nu se dădea deoparte să-l lase să treacă, ci stătea ţintuit locului şi se încrunta la el. Apoi, în timp ce căuta să-l ocolească, auzi vocea lui de Molay. Şocat, realiză ca nu era slabă şi tremurată, aşa cum se aştepta, ci puternică şi vie, de parcă Marele Maestru ar fi găsit o rezervă interioară de forţă. Suprins, se opri şi se răsuci cu faţa spre platformă pentru a asculta.

— ... Înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Iisus, fiul său, şi a întregii lumi, mărturisesc că sunt vinovat. Sunt vinovat de cea mai mare viclenie, şi această viclenie a distrus onoarea şi încrederea cavalerilor mei şi a Ordinului meu. Am mărturisit crime care nu au avut loc niciodată - şi totul doar pentru mine. Am mărturisit ca să mă scap pe mine, pentru că mi-a fost frică de tortură. Crima mea este propria slăbiciune, iar aceasta a dus la trădarea oamenilor mei. Declar că crimele atribuite Ordinului sunt false. Mărturisesc onestitatea, puri-

tatea și caracterul sacru al templierilor. Neg în întregime crimele atribuite Ordinului. Voi muri pentru asta. Voi muri pentru confirmarea inocenței oamenilor deja morți, a oamenilor uciși de inchizitori. Dar acum, cel puțin, pot muri cu onoare, cu…

Jacque de Molay părea să fi crescut în înălțime. Stătea, solid și puternic, în fața platformei, lângă balustradă, cu capul sus, în timp ce mândru își ponegrea acuzatorii și declara inocența sa și a Ordinului cu o voce fermă ce se auzea peste mulțimea încremenită într-o tăcere șocată. Dar în curând, omul din mulțime deveni conștient, ca și cum ar fi venit de la o mare distanță, de un murmur furios de peste tot în jurul lui. Gloata nu se aștepta la asta; lor li se spusese că templierii sunt aici să mărturisească, să admită crimele de care au fost condamnați. Dacă acest om le nega pe toate, de ce au fost atât de brutal pedepsiți? Un soldat îl împinse pe de Molay în spatele platformei, iar un alt templier păși înainte și, spre confuzia evidentă a soldaților și călugărilor din jurul lui, declară propriul său denunț, respingând acuzațiile împotriva Ordinului pe un ton mândru și răsunător. În mulțime, omul stătea și asculta mugetul furios al oamenilor din jur, cu ochii strălucind de mândrie la auzul retractărilor conducătorilor săi. Chiar și după ani de suferință, onoarea sa, onoarea Ordinului era confirmată. Zvonurile crude erau false, acum o știa. Atunci cine ar fi putut face acuzațiile? Ușor, sentimentele sale dădură cale liberă mâniei, aspre și pure, în timp ce se gândea la oamenii care ar fi putut provoca asta, care au cauzat atâta durere și suferință, iar el își îndreptă umerii sub mantie cu o nouă hotărâre.

Mulțimile erau furioase – li se spuseseră că templierii erau oameni răi și cruzi, care au comis mari păcate împotriva creștinătății, și totuși aici, cei mai mari templieri își negau vinovăția. Acestea erau declarațiile unor oameni care ar fi murit pentru dovedirea lor, deci trebuiau crezuți. Dar dacă ceea ce spuneau era adevărat? Atunci crimele comise împotriva lor erau la o scară de neimaginat. Mulțimea se împingea și se îmbrâncea înainte în mânia ei, strigând și înjurând soldații și călugării care în grabă i-au tras pe cei patru bărbați de pe scenă și i-au îndepărtat, lăsând omul de unul singur ca o piatră pe plajă după ce valul s-a retras.

Stătea, cu ochii adumbriți de lacrimi nevărsate, simțind tristețe și durere, dar și mândrie și furie. Nu mai avea nicio îndoială. Indiferent de ce s-ar fi spus despre Ordin, știa că acuzațiile sunt false. Iar dacă acestea erau false, atunci cineva era responsabil. Viața sa avea un nou

scop: de a găsi oamenii care au cauzat această injustiție și de a se răzbuna. Ordinul era nevinovat, nu exista nicio îndoială în siguranța celor două voci. Încet, se întoarse și se îndreptă înapoi spre hanul unde își lăsase calul.

Capitolul 1

Simon Puttock se simțea în culmea fericirii, dar nu fără o anumită îngrijorare, hoinărind de-a lungul drumului de la Tiverton la Crediton, lăsându-și calul să-l poarte la pas în timp ce se gândea la noua sa poziție.

Muncise pentru familia de Courtnay de mulți ani, așa cum muncise și tatăl său înainte de el, și poate ar fi trebuit să se aștepte la o promovare – dar nu o făcuse. Fusese pe deplin neașteptat, un șoc. Dacă i s-ar fi spus că va fi închis pentru tâlhărie, nu l-ar fi surprins mai tare. Sigur că sperase ca stăpânii lui să fie mulțumiți de munca lui de-a lungul anilor, dar niciodată n-ar fi visat că i se va da propriul castel sub comandă, mai ales unul atât de important ca Lydford, și din când în când un zâmbet fugar i se zugrăvea pe fața serioasă trădând o licărire de bucurie.

De Courtnay, lorzii de Devon și Cornwall, se bazau pe familia lui Simon de zeci de ani. Peter, tatăl său, fusese majordomul castelului lor din Oakhampton timp de douăzeci de ani înainte de moartea sa, care survenise acum doi ani, având mare grijă de proprietățile lor și păstrând pacea în timpul absențelor lungi și regulate în timpul vizitei pe care o făceau pământurilor din nord. Înainte de el, tatăl lui Peter fusese șambelanul familiei și luptase cu credință alături de lordul său în timpurile de neliniște de dinainte de venirea regelui Edward pe tron. Simon era extrem de mândru de asocierea înaintașilor săi cu această familie și de serviciul onorabil prestat de ei.

Dar chiar fiind și atât timp în serviciul familiei de Courtenay, onoarea de a i se acorda administrarea castelului Lydfordera era o plăcere neașteptată - și o oportunitate extraordinară. Dacă arenda era încununată de succes și pământul profitabil, putea deveni bogat, un om cu putere și influență. Bineînțeles, ca intendent al castelului, era responsabil și pentru orice eșec: pentru veniturile din taxe, pentru productivitatea scăzută a terenurilor moșiei – pentru orice. Acum, în drum spre soția sa, își aduna gândurile, căutând cea mai bune cale

de a îi prezenta posibilitățile și opțiunile pe care rolul primit îl avea. Fiind realist, nu simțea doar mândria recunoașterii oferite, dar era și conștient de imensitatea slujbei care i se dăduse.

De când scoțienii învinseseră armatele engleze la Bannock cu doi ani în urmă, lucrurile o luaseră la vale. Nu erau doar atacurile continue ale comitatelor nordice de către scoțieni sau invazia lor în Irlanda, câteodată părea că însuși Dumnezeu era mânios pe întreaga Europă și o pedepsea. De doi ani întreaga țară era nimicită, suferind din pricina celor mai grele ploi cunoscute vreodată. Anul trecut, în o mie trei sute cincisprezece, nu fusese așa de rău aici, în vestul îndepărtat, oamenii săi de abia observaseră lipsa lucrurilor esențiale. Acum, totuși, în toamna târzie a lui o mie trei sute șaisprezece, ploaia fusese iar constantă și distrusese recolta pentru al doilea an. În alte țări, oamenii au fost obligați să-și mănânce caii și câinii în efortul zadarnic de a se hrăni. În Devon nu era chiar atât de rău. Însemna că vor fi multe planuri de făcut, iar în noua sa slujbă de intendent al castelului Lydford, Simon avea de gând să facă tot ce va putea pentru a ajuta oamenii de care era responsabil.

Pierdut în gânduri, avea o privire încruntată în timp ce călărea. Era un bărbat înalt și musculos cu un corp cizelat de călărie și vânătoare, în deplinătatea forțelor la cei aproape treizeci de ani. Părul îi era des, de o culoare castanie uniformă, fără fire grizonate sau argintii care să-i strice aspectul tineresc care îi ascundea vârsta atât de bine. Pielea era arămie din cauza zilelor petrecute în aer liber și în șa. Din fericire, exercițiile zilnice împiedicaseră acumularea de grăsime de care își amintea atârnând sub bărbia tatălui său în falduri grele, făcându-l să arate ca unul din mastifii săi, dar putea să simtă un început de îngroșare în jurul taliei sale din cauza berii de care casa îi era atât de mândră.

De pe fața sa arsă de soare și bătută de vânt, ochii cenușiu închis priveau cu o încredere calmă. Era norocos să fi crescut aproape de Crediton și să fi fost învățat să scrie și să citească de către prietenii tatălui său în biserică – un fapt ce cu siguranță îl va face unic printre intendenții din district – și era încrezător că era pe deplin capabil de responsabilitățile date.

Uitându-se la cer, vedea că deja începuse să se întunece, soarele scufundându-se încet spre vest, și-i aruncă o privire servitorului său, care merge cu greutate pe calul său de căruță.

— Hugh, îl chemă, odihnindu-și mâna pe crupa calului său în timp ce se răsucea în șa pentru a privi în urmă, cred că ne vom opri la

Bickleigh pentru la noapte, dacă ne vor lăsa. Va fi întuneric cu mult înainte de a junge acasă la Sandford.

Servitorul său, un bărbat ursuz, subțire, cu păr negru și trăsăturile înguste și ascuțite ale unui copoi, se încruntă înapoi. Purtarea lui era una a prizonierului dus la spânzurătoare care fusese întrebat despre vreme – mâniat că fusese întrerupt din gândurile sale și suspicios cu privire la motivul comentariului.

Mulțumit că remarca nu fusese făcută cu rea intenție, își mări încuviințarea în timp ce se clătina în șa. Nu avea nici cea mai mică dorință să călărească mai departe în seara asta, iar Bickleigh era recunoscut pentru proviziile sale de vin și bere – ar fi fost un loc bun de odihnă în ceea ce-l privea.

Bărbatul zâmbi în sinea lui. Deși Hugh călătorise destul cu stăpânul său în cei cinci ani de când acceptase poziția, nu reușise să stăpânească pe deplin călăritul. Ai lui erau fermieri de lângă Drewsteignton unde aveau o turmă mică de oi, iar până când începuse să muncească pentru Simon nu călărise niciodată un cal. Chiar și acum, după multe lecții individuale, încă stătea prea neglijent, simțind disconfort în timp ce lăsa calul să tropăie cu el în spate.

Simon îl întrebase odată de ce părea atât de stingherit pe lângă cai, pe de o parte îngrijorat, dar și din cauza frustrării, deoarece încetineala servitorului îl ținea pe loc când avea de călătorit departe.

Încruntându-se mânios în pământ, lui Hugh îi luase ceva timp să răspundă, și când, în sfârșit, răspune, o făcu într-o voce joasă și mormăită:

— Distanța e de vină. Asta nu-mi place.

— Cum adică distanța? întebase Simon, zăpăcit de răspunsul taciturn, dacă asta te îngrijorează, ar trebui să mergem mai repede ca să ajungem acolo mai devreme.

— Nu de distanța asta ziceam. Ziceam de distanța până jos, spusese Hugh, cu o privire feroce spre încălțările sale, iar Simon îl privise cu uimire pentru câteva momente înainte de a izbucni în râs.

Aducându-și aminte, Simon rânji în sinea lui întorcându-se din nou cu privirea la drumul ce se întindea înaintea lor: ducea de-a lungul râului Exe, șerpuind pe lângă apele turbulente de la marginea pădurii, iar el se trezi că privește întunecimea dintre copacii din dreapta sa cu un interes precaut.

De la debutul ploilor din anul trecut lipsa hranei determinase mulți oameni săraci să urmeze calea hoților și a tâlharilor. Nu era foarte

îngrijorat în zona asta, dar era conștient de probleme. Ca întotdeauna, când hrana devenea insuficientă, prețurile creșteau, iar oamenii, care de obicei respectau legea, erau forțați să apeleze la metode mai dure pentru a putea obține ceea ce aveau nevoie. Acum, că recoltele eșuaseră pentru al doilea an la rând, câteva bande de proscriși se adunaseră împreună pentru a se apăra de forțele legii. Acești oameni, cunoscuți ca *ciomăgași*, încercau să o ducă de azi pe mâine luând orice puteau de la călătorii imprudenți. Simon nu auzise să fi apărut vreunul în zona sa, dar fusese avertizat că un grup începuse să opereze undeva mai în nord, în pădurea regelui aproape de North Petherton. Nu se auzise nimic despre faptul că ar veni atât de departe în sud, dar, pentru orice eventualitate, era atent la ambuscade.

Cu oarece surprindere, avu un sentiment de ușurare când ajunseră sus pe dealul care ducea la Bickleigh, ca și cum ar fi stat ore întregi într-o tensiune imensă. Nu își dăduse seama că stătuse cu nervii la limită și astfel, cu un zâmbet trist de dezgust că și-a permis să fie îngrijorat de proscriși când nu era nevoie, se întoarse spre drumul care ducea la micul castel.

Micul sălaș era unul din cele multe construite de-a lungul anilor pentru a ajuta la apărarea comitatului de oamenii din Cornwall, deținut de familia Courtenay. Era o mică clădire fortificată, un turn pătrat de piatră, cu un simplu zid înconjurându-l pentru protecție. Ca multe alte castele construite atunci, intrarea se făcea printr-o ușă de la primul nivel, la care se ajungea pe o mică scară exterioară. Bickleigh era folosit acum mai mult ca o cabană de vânătoare decât ca un post de apărare și era vizitat foarte rar, o dată dau de două ori pe an, de Lordul de Courtenay. Avea propriul intendent care se ocupa de colectarea taxelor și întreținerea fermelor de pe pământul din jur, dar dincolo de asta era un loc liniștit, cuibărit adânc în pădurile din lateralul dealului la o milă de drumul principal spre Tiverton. Inițial fusese folosit ca un mic fort și mereu era întărit de o garnizoană împotriva atacurilor, dar acum fusese părăsit, o clădire mică rurală, ignorată chiar și de lordul său în favoarea altor castele mai mari și mai impunătoare de importanță strategică și cu vânat mai bun.

Simon știa că odată Bickleigh fusese important, demult, în zilele de după invazie, când era esențial pentru nomanzi să își aibă avanposturile bine poziționate în toată țara pe care o cuceriseră. Apoi fusese crucial ca haltă între Exeter și Tiverton, una dintre miile construite de invadatori pentru a liniști populația care era mereu gata să se revolte

împotriva noului lor rege – mai ales cei din Wessex, Devon. Dar acum? Acum era dat la o parte de alte castele.

Simon călări până în fața vechiului zid și se dădu jos de pe cal la poartă, ducându-l în curtea din spate. Avertizat de tropăitul zgomotos din curtea pietruită, un rândaș zâmbitor sosi și luă căpăstrul de la el, arătând spre imensa ușă de stejar din capătul scărilor care ducea spre locuință. Întorcându-i zâmbetul, Simon încuviință înainte de a urca scările și a intra pe ușa principală unde îl întâlni pe John, îngrijitorul din Bickleigh al familiei Courtenay.

— Simon, vechi prieten spuse el, întinzând mâna, cu ochii încrețiti de un zâmbet de bun venit. Intră, intră! Ai vrea o gustare? Mă bucur să te văd din nou.

Zâmbind și strângând mâna lui John, Simon încuviință.

— Mulțumesc. Da, ceva bere, mâncare și un loc să mă odihnesc în noaptea asta, dacă se poate. Sunt în drum spre casă și nu mai rezist astăzi în șa. Te superi?

— Să ma supăr? John își puse o mână pe umerii lui Simon și râse în timp ce îl ducea de-a lungul pasajului protejat spre sală. Haide să te hrănim!

— Micul castel reverbera în goliciunea, lui în timp ce John îl conducea spre sală. Mereu îl surpindea pe Simon că un castel, care știa că răsunase de sunetele bucătarilor, a servitorilor și a invitaților, părea atât de pustiu când lordul era plecat. Era ca și cum întreaga clădire intrase în hibernare, așteptând întoarcerea stăpânului. Cum mergeau, sunetul pașilor lor părea să răsune în tot turnul, călcând pe dalele de piatră ale pasajului, până când ajunseră la sala unde John stătuse în fața unui foc zgomotos. În curând, apărură servitorii aducând carne rece și vin și punându-le pe o masă de lângă Simon, iar acesta se așeză și începu să se servească singur. Hugh apăru după câteva minute – el ajutase la îngrijirea cailor – și se așeză cu stăpânul său să mănânce, pierzându-și ursuzenia obișnuită în timp ce privea șirul de mâncare asupra căreia se avântă cu bucurie.

Mai târziu, după ce John se uită la ei cum se săturau, le trase scaunele lângă foc și înclinându-se, le umplu cupele cu vin.

— Deci, ce se mai întâmplă în lume?

Simon rânji la vechiul său prieten, care se așezase în fața lui pe un divan mic, cu fața încălzită acolo unde era luminată de strălucirea portocalie a flăcărilor, dar apoi își întoarse privirea privind în jurul sălii.

Semăna cu o mică peşteră, aproape pătrată la bază şi luminată de focul lumânărilor care stăteau în suporturile lor de pe pereţi, pâlpâind în curentul de aer care le alimenta flăcările, tapiseriile care acopereau ferestrele neoferind protecţie împotriva vijeliei de afară. Podeaua era acoperită de stuf vechi, iar mirosul locului era un amestec pătrunzător de dulce şi amar – de la urina câinilor şi de la resturile în putrefacţie de la mesele vechi şi oasele ascunse printre crăpăturile podelei, mirosul normal dintr-o sală veche. Simon ar fi fost bucuros ca stuful să fie înlocuit mai des, dar ştia că John era de părerea veche că nu e bine să le schimbe prea cu regularitate – asta era o cale de a duce înauntru boala.

Când se uită înapoi la John, apăru o mică îngrijorare în ochii săi; prietenul său îmbătrânise de ultima dată când se întâlniseră. Era doar cu zece ani mai în vârstă decât Simon, dar trupul îi era costeliv şi părea îmbătrânit, cocoşat prematur în tunica sa din cauza lipsei de exerciţiu şi din cauza statului în frig şi a cititului la lumina lumânărilor. Chipul slab părea ciudat de palid, ca de ceară din cauza timpului petrecut în interior, iar liniile de pe frunte şi din jurul gurii făceau şanţuri adânci pe trăsăturile sale, aruncând propriile umbre întunecate în lumina focului. Când se întâlniseră ultima dată, John avea un păr des grizonat, dar acum părea de un alb pur, de parcă ar fi păţit un şoc grozav. Simon nu se aşteptase să-l vadă atât de schimbat în doar şapte luni şi, cum se uita la prietenul său, realiză deodată presiunea la care va fi supus în noua sa poziţie din Lydford.

— În afara de noua mea poziţie, te referi? Singurul lucru despre care vorbesc oamenii din Taunton este preţul hranei.

Mai vorbiră o vreme despre efectele ploilor asupra culturilor şi despre creşterea bruscă a preţurilor după ultima recoltă eşuată, până când uşa se deschise şi amândoi tăcură, privind un servitor care intră şi merse repede de-a lungul sălii pentru a vorbi cu John. După un moment, acesta se ridică scuzându-se.

— Scuză-mă, Simon. Un călător tocmai a ajuns şi vrea să vorbească cu mine, spuse John ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Simon îşi ridică sprâncenele mirat şi se uită la Hugh.

— Un călător? La ora asta din noapte? Trebuie să fi trecut trei ore de la căderea nopţii!

Hugh ridică din umeri cu indiferenţă şi îşi mai turnă vin.

După câteva minute, John se întoarse cu un bărbat înalt ce dădea impresie de forţă, cu siguranţă un cavaler, purtând o mantie grea peste

o cămașă de zale ce arăta veche și părea că văzuse câteva bătălii, luând în considerare urmele și semnele care erau vizibile. În urma lui pășea un servitor, un om slab și musculos de vârsta lui Simon, cu ochi ce păreau să acopere totul în jur de parcă ar fi căutat orice semn de pericol. Când intră, se mută în lateralul cavalerului pentru a putea vedea întreaga cameră.

— Simon, spuse John cu un zâmbet, acesta este Sir Baldwin Furnshill, noul stăpân al moșiei Furnshill.

Ridicându-se, Simon strânse mâna străinului. Părea calm, dar Simon observă o precauție subtilă în ochii lui, o mică ezitare când își strânseră mâinile, iar imediat cum Simon îi dădu drumul, cavalerul făcu un pas înapoi și aruncă o privire întrebătoare spre John, care iute îi prezentă în timp ce ochii lui Simon zburau întrebători spre cei doi străini.

Cavalerul era înalt, probabil un pic mai înalt decât Simon, și se mișca precum un lord. Lat în umeri și bine legat pe sub cămașă, stătea mândru și semeț, ca un om care luptase cu succes în câteva bătălii. Simon trebui să se uite cu atenție la fața lui în camera întunecată; avea o cicatrice pe o parte – nu prea adâncă, ca și cum ar fi fost zgâriat cu un cuțit, un semn obișnuit pentru un războinic. Dar nu asta remarcase Simon prima dată. Nu, erau ridurile adânci, liniile de durere ce ieșeau în evidență, cutele care porneau de sub ochi, continuau pe lângă gură și se pierdeau în părul de pe obraz. Arătau o suferință imensă, ca și acum ar fi cunoscut o durere atât de adâncă, încât părea de nesuportat, deși nu părea prea în vârstă.

Simon îi dădu undeva la treizeci și cinci de ani; părul negru și barba îngrijită, aproape neagră, o trăsătură neobișnuită a cavalerilor moderni, care urma linia maxilarului, păreau să nu indice mai mult de atât. Când cavalerul se întoarse și zâmbi, ochii căprui închis încrețindu-se în semn de mulțumire la descriere elogioasă a prietenului mai tânăr al lui John, Simon putu să vadă durerea chiar și acolo. Era un șoc să o vezi, ca și cum ar fi fost o pată ce demult ar fi trebuit îndepărtată. Dar era acolo, o melancolie ce părea să nu fie în stare să dispară, o depresie care își înfipse niște rădăcini atât de adânci, încât ca să o îndepărtezi ar fi trebuit să elimini chiar sufletul cavalerului, iar Simon simți simpatia cuibărindu-i-se în inimă.

— Vă rog, veniți și luați loc. Călătoriți târziu, domnule. Vă rog, luati loc și vă odihniți, spuse el, împingându-l pe Hugh pentru a face loc mai mult pe bancă.

Cavalerul se înclină uşor şi gura i se mişcă într-un zâmbet pe jumătate la vederea lui Hugh care se mută îmbufnat pe bancă departe de flăcări.

— Mulţumesc. Dar este destul spaţiu pentru mine aici, spuse arătând divanul lui John şi aşezându-se încet pe el, oftând în timp ce muşchii i se relaxau. Acceptă plin de recunoştinţă o cupă de vin de la John şi bău cu o sorbitură lungă şi mulţumită. Ah, este minunat.

Servitorul stătea în spatele lui, ca şi cum aştepta o poruncă – sau gata de a-şi apăra stăpânul?

— Edgar, poţi lua loc şi tu.

Simon se uită la servitorul care se mişcă să se aşeze şi era uşor deranjat de expresia de neîncredere precaută pe care o putea vedea în trăsăturile întunecate, ca şi cum ar fi fost cântărit, măsurat şi comparat cu alte potenţiale pericole. Apoi, spre iritarea vagă a lui Simon, acest servitor arogant păru să decidă că administratorul nu prezintă niciun risc, ca şi cum nu ar fi avut destulă importanţă pentru a fi clasificat ca o ameninţare. Edgar aruncă o privire în jos şi se aşeză uitându-se peste tot prin cameră. Părea un om neîncrezător, simţi Simon – chiar şi stând jos părea încordat de parcă s-ar fi îndoit de siguranţa stăpânului său.

Bărbatul ridică din umeri şi se uită la cavaler, care accepta cu bucurie mai mult vin de la John.

— De ce călătoriţi atât de târziu în noapte, domnule? îl întrebă uitându-se cum cavalerul îşi întindea picioarele uşor şi începea să le maseze, dând deoparte cămaşa de zale.

Baldwin îşi ridică sprâcenele în timp ce se uită înapoi, o urmă de umor sardonic apărându-i în ochii întunecaţi. Părea că începe să râdă de el însuşi cu ironie.

— A trecut mult timp de când am călătorit pe aceste drumuri. Sunt noul stăpân al moşiei Furnshill, aşa cum a spus John, şi sunt în drum spre ea, dar am fost reţinut astăzi, de mândria şi prostia mea. Am vrut să văd unele din priveliştile vechi, dar au trecut mulţi ani de când am mers pe aceste drumuri şi am uitat calea de multe ori şi...am pierdut-o. Mi-a luat mai mult decât mă aşteptam să găsesc drumul cel bun. Îşi ridică capul şi se uită direct în ochii lui Simon în timp ce zâmbi brusc. Am încălcat legea întârzâind atât de mult, intendentule?

Râzând, Simon luă o altă cupă de vin de la John.

— Nu. Nu, sunt doar curios de la natură. Deci eşti în drum spre Furnshill acum?

— Da. Am înțeles că fratele meu a murit cu ceva timp în urmă, deci moșia îmi revine mie. Am venit imediat ce am auzit că a murit. Voiam să continui drumul în seara asta, dar dacă mă pierd așa de ușor ziua, ce speranță am să găsesc calea în întuneric? Nu, dacă John îmi permite...? încheie întrebător cu o sprânceană ridicată uitându-se la omul mai în vârstă de lângă el.

— Bineînțeles, bineînțeles, Sir Baldwin. Trebuie să te odihnești aici în noaptea asta.

Simon îl studie pe cavaler cu atenție. Acum putea vedea trăsăturile omului mai deslușit în timp ce lumina flăcărilor și lumânările îi arătau fața și remarcă asemănarea cu familia lui. Sir Reynald era cunoscut ca un stăpân de treabă, iar Simon spera ca și fratele său, Baldwin, să fie la fel. Un bărbat crud pe o moșie importantă ar putea crea o situație problematică în zonă.

— Fratele vostru a fost un om bun, întotdeauna gata să ajute pe cineva în nevoie și era cunoscut ca plin de bunăvoință față de oamenii lui, spuse meditativ.

— Mulțumesc. Da, a fost un om bun, deși nu l-am văzut de mulți ani. E trist că nu am putut să-mi iau rămas bun de la el. Oh, mulțumesc, John. Își ridică cupa pentru ca John să o reumple și se uită în ochii lui Simon susținându-i privirea. Era o urmă de aroganță acolo, observă Simon, aroganța provenită din experiență, din bătălie și din testarea bărbăției sale, dar mai era și umilință, bunătate și o dorință aproape tangibilă pentru pace și odihnă, de parcă ar fi călătorit departe și ar fi văzut prea multe, căutând un loc unde să-și afle liniștea.

Tânărul era intrigat.

— Deci de când nu ai mai fost pe aici, de te-ai rătăcit la întoarcere?

— Nu am mai fost aici de când aveam șaptesprezece ani, adică din o mie două sute nouăzeci, spuse cu blândețe și apoi zâmbi, observând calculele vădite ale lui Simon. Da, am patruzeci și trei de ani.

Simon se uită la el. Părea incredibil să fie atât de în vârstă, mai ales acum, când zâmbea amuzat, cu lumina focului sclipindu-i în ochi. Părea prea robust cumva, prea agil pentru această vârstă, și doar printr-un efort mental Simon reuși să nu-i cadă fața de uimire.

— Mă onorezi cu uimirea ta, spuse cavalerul cu un zâmbet ușor. Da, am plecat în o mie două sute nouăzeci, acum peste douăzeci și șase de ani. Fratele meu era mai mare, deci el moșteni totul. Am decis să plec și să-mi caut norocul în altă parte. Se întinse. Dar e timpul să mă întorc. Vreau să călăresc din nou pe aceste dealuri și să văd

mlaştinile. Deodată zâmbetul lui deveni mai larg şi repede se uită la vecinul său cu sprâncenele ridicate într-o expresie de desfrâu comic. Şi e timpul să mă înmulţesc. Am de gând să-mi iau o nevastă şi să-mi întemeiez o familie.

— Ei, atunci îţi urez numai bine în căutarea liniştii şi a familiei, spuse Simon întorcându-i zâmbetul.

Apăru un licăr în ochii cavalerului, nu de mânie, ci de un interes trecător în timp ce se uita la el.

— De ce spui liniştit?

Simon fu conştient sau, mai degrabă, sâcâit de încordarea uşoară a servitorului de lângă cavaler.

— Zici că ai fost plecat atâţia ani şi vrei să te aşezi la casa ta. Îşi goli cupa şi o puse pe banca de lângă el. Înseamnă că vrei pace şi nu luptă.

— Hm. Da, am văzut prea mult război. Simt nevoia să mă odihnesc şi, cum zici tu, de linişte. Pentru un moment, Simon văzu din nou acea durere reflectată de flăcări în timp ce cavalerul se uita în foc, părând a fi pierdut în trecut, dar imediat momentul trecu şi Baldwin zâmbi din nou ca şi cum şi-ar fi adus aminte că nu este singur şi că trebuie să alunge durerea pentru moment.

— Ei bine, dacă doreşti, poţi călători cu noi mâine. Vom trece aproape de moşia Furnshill în drumul nostru spre casă.

Cu o recunoştinţă evidentă, Baldwin îşi înclină capul.

— Mulţumesc. Îmi va face plăcere compania voastră.

Dimineaţa fu strălucitoare şi senină, soarele luminând dintr-un cer absolut albastru, iar după un mic-dejun din carne rece şi pâine, Simon şi noul proprietar al moşiei Furnshill părăsiră micul castel cu servitorii lor şi continuară drumul spre Cadbury unde se afla proprietatea regelui.

Simon îi privea pe ascuns pe cavaler şi pe servitorul lui. Păreau să se mişte în acelaşi ritm ca un tot. Nu părea să existe vreun semn între ei pe care tânărul să-l vadă, dar de fiecare dată când Baldwin voia să meargă mai încet, să se uite la o priveliştе sau la o floare de la marginea drumului, servitorul făcea aceeaşi mişcare, ca şi cum i-ar fi ghicit intenţia cavalerului. Oriunde ar fi mers, cavalerul era mereu în faţă, iar servitorul niciodată departe de el, ducându-şi micul cal de povară de partea mai lungă a căpăstrului la dreapta cavalerului. Simon se gândea ce bine se completau şi, pentru un moment, se întrebă dacă va fi în stare vreodată să-l înveţe pe Hugh să călărească corect astfel

încât și servitorul său să se comporte în același mod perfect. Aruncă o privire peste umăr la Hugh care se zdruncina încruntat în spinarea calului, și cu o grimasă sardonică renunță la gând.

Sir Baldwin călări în frunte imediat după ce începură să urce dealul abrupt de la Bickleigh și păru surprins de ritmul încet al lui Hugh.

— Hugh călărește de foarte puțin timp, spuse Simon cu un rânjet ironic, răspunzând privirii întrebătoare. E mereu speriat că animalul îl va arunca din spate și va fi lăsat în urmă. Nu vreau să-l îngrijorez prea mult mergând prea repede.

Cavalerul privi contemplativ, în timp ce servitorul se holba la Hugh cu o expresie dezgustată pe față.

— Îmi aduc aminte de drumul ăsta, spuse Baldwin, îmi aduc aminte că în tinerețe călăream pe aici. Pare atât de mult de atunci... Vocea i se pierdu ușor.

Simon se uită la el. Plin de gânduri își încrețea fruntea privind drumul în față, până când ajunseră în vârful dealului și putură să vadă priveliștea. Se opriră, așteptându-l pe Hugh. De aici, de sus, putea vedea departe spre sud și spre vest, deasupra mlaștinilor și pădurilor din Devon, până la Dartmoor.

În ceața de dimineață părea, la început, că sunt singuri în lume așa cum stăteau în șei în vârful dealului și îl așteptau pe Hugh să-i ajungă. Apoi semnele de viață deveniră evidente. Undeva la patru mile puteau să vadă focul de la o vatră ridicându-se dintre copaci. Chiar mai încolo era un cătun, cuibărit pe coasta dealului deasupra unui șir de ogoare care se întindeau într-o vale. Mai departe, priveliștea se colora în albastru, cu mai multe case și ogoare, ici și colo, inevitabilele coloane de fum care arătau că focurile erau pornite pentru prepararea mâncării. Simon zâmbi în timp ce se uita peste regiune cu un sentiment de mândrie a proprietarului. Când se uită la cavalerul de lângă el, era surprins să-l vadă aplecat înainte și odihnindu-se pe grumazul calului, cu un zâmbet ușor pe față în timp ce contempla priveliștea.

— E un ținut frumos, nu-i așa? spuse Simon blând.

— Cel mai frumos, murmură Baldwin, încă uitându-se la priveliște. Apoi, scuturându-se de reveria sa, se întoarse rapid și zâmbi spre tânăr. Nu mai pot aștepta după omul tău. Acest drum are nevoie de un cal rapid pentru a lăsa amintirile să curgă. Prietene, de-abia aștept să te revăd la moșie. Ca prieten și tovarăș de drum voi fi fericit să îți ofer o gustare înainte de a-ți continua drumul spre casă.

— Înainte că vorbele sale să fie percepute, își băgă pintenii în coastele calului și dus fu alergând la vale, pelerina fluturându-i în spate, servitorul păstrându-și poziția puțin în spate și la dreapta cavalerului. Cu sprâncenele ridicate, Simon îi urmări cum galopau la vale până când Hugh se opri în dreptul său.

— Se grăbește să ajungă la moșie, spuse el posomorât.

Stăpânul său încuviință.

— Da. Au trecut mulți ani de când nu a mai făcut așa ceva, cred. Pare că se simte din nou tânăr. Încet au pornit la vale spre moșia aflată la aproape două mile.

— Ciudat om, totuși, spuse Hugh gânditor după câteva minute de mers.

— Adică?

— Uneori pare pierdut, ca un miel care și-a pierdut mama, apoi își aduce aminte cine e și zâmbetul îi vine înapoi.

Simon se gândi la comentariul acesta tot restul zilei. Se potrivea cu propriile sale observații din timpul nopții trecute. Ca și cum cavalerul venise să uite ceva din trecutul său, întoarcerea acasă făcându-l să uite anii petrecuți departe. Dar când Simon îl întrebase ce făcuse de când plecase, el a răspuns pur și simplu — Am luptat — cu un ton tăios și răspicat care părea în afara caracterului său, fără să explice mai departe.

Era ciudat, știa. Cei mai mulți cavaleri erau bucuroși să vorbească despre faptele lor de vitejie, erau tot timpul gata să se fălească și să povestească despre valoarea și curajul lor de pe câmpul de bătălie. Era normal pentru războinici să fie mândri și aroganți, descriid bătăliile în detaliu și vorbind despre curajul lor. Să întâlnești un om care nu voia să vorbească despre trecutul lui părea curios, dar din nou, după cum Simon bine știa, dacă un cavaler își pierdea lordul, ar fi putut să-și piardă foarte bine toată averea și bunurile. Ar fi trebuit să supraviețuiască cum putea mai bine – prin orice mijloace – încercând să câștige un nou lord care să-l întrețină. Poate cavalerul avusese parte de vremuri grele și fusese nevoit să se chinuie să se întrețină, iar acum dorea să uite. Ridică din umeri. Oricare ar fi fost motivul, Baldwin dorea să-și păstreze trecutul în taină, iar el îi va respecta dorința.

Chiar și în ritmul târâit al lui Hugh, se apropiau rapid de moșie. Pentru prima dată, Simon era chiar mulțumit să meargă încet – îi dădea timp să se gândească la noile responsabilități și se trezi că planifică vizitele inevitabile pe care trebuia să le facă în curând. Mai întâi

la ceilalți administratori – trebuia să se ducă să-i vadă pe toți, noii săi egali, și să observe în ce stare erau pământurile din jurul lui Lydford. Voia să viziteze pe conetabilii din fiecare din sutele de subdiviziuni ale comitatului, dar și să fie sigur că erau gata cu repartizarea bărbaților în caz de război. Nu părea a fi cazul, dar cineva ca el trebuia să fie gata mereu în caz că lordul său avea nevoie de el și de oamenii lui. Nu îl prea interesau celelalte responsabilități ale conetabililor – dacă era zarvă, aceștia trebuiau să facă față, chemând oamenii și formând o poteră pentru prinderea vinovaților.

Într-o societate în care majoritatea oamenilor trăiau în stare de sărăcie, era inevitabil să apară multe tâlhării. Spărgători, hoți, tâlhari, pungași și braconieri erau o problemă constantă, dar toți oamenii care respectau legea erau de așteptat să fie gata să lupte pentru lordul lor pe loc și la chemarea conetabililor să urmărească criminalii. La urma urmei, regele însuși voia ca lumea să fie gata să apere țara și fiecare era de așteptat să se înarmeze repede pentru a-și apăra casele. Oamenii care locuiau în noul ținut al lui Simon erau țărani călîți, obișnuiți să-și folosească armele la vânătoare. Dumnezeu să-l ajute pe cel ce ar fi comis o crimă! Ar fi fost vânat ca un lup de cei mai buni vânători din regat până ar fi fost prins. Nu ar fi fost prea greu, puțini oameni aveau nevoie să călătorească, așa că orice străin ar fi fost mereu interogat de localnici, iar noutățile despre călători ar fi ajuns întotdeauna la urechile prietenului lui Simon, Peter Clifford, preotul din Crediton. Dacă era zarvă după venirea unui străin, era evident cine era suspectul principal.

Chiar la asta se gândea când fu surprins să vadă, un pic mai departe de drumul spre Furnshill și călătorind de la Cadbury pe drumul spre Crediton, un mic grup de călugări. Întrebându-se cine sunt și unde se duc, își porni calul la trap și îl lăsă pe Hugh în urmă pentru a-i ajunge. De când învățase cu preoții din Crediton, unde întâlnise mulți călugări în timp ce aceștia călătoreau spre Buckland Abbey și mai departe spre Cornwall, Simon se bucura ori de câte ori se întâlnea cu acești oameni sfinți care au schimbat o viață plină de păcate lumești pe una de sărăcie, ajutând oamenii și dedicându-și anii lui Dumnezeu.

Erau cinci oameni în grup, patru mergând încet, unul din ei ducând un măgar de povară, iar al cincilea călare.

După obiceiurile lor ar trebui să fie cistercieni, la fel ca cei din Buckland. În timp ce se apropia, încetini la pas și îi salută.

— Bună dimineața, fraților. Unde călătoriți? La sunetul vocii lui, bărbatul călare se întoarse brusc și Simon fu șocat să vadă frica întipărită pe fața lui.

Era un bărbat mare, aproape gras, cu o moliciune în trăsăturile greoaie mai ales în zona fălcilor și a bărbiei, dar în general arăta voinic și călărea precum un cavaler, sigur și ferm, chiar dacă un pic cocoșat. Fusese un bărbat puternic și zdravăn în trecut, dar care dezvoltase acum un interes aparte pentru mâncarea și băutura bună.

— Cine sunteți dumneavoastră, domnule? întrebă el, cu o voce aproape irascibilă, în a cărui accent greu Simon recunoscu nuanțe franceze – dar era normal la mulți călugări, acum că Papa locuia la Avignon.

— Simon Puttock, domnule. Sunt administrator de Lydford răspunse, zâmbind pentru a liniști pe om. Nu păru să ajute. Omul era absolut îngrozit de străini, iar ochii lui îl cercetau pe Simon care călărea alături. Cu un aer de indiferență, Simon se uită la ceilalți bărbați din grup. Cel mai în vârstă, un om jovial cu părul aproape alb și un zâmbet nerușinat, rânjea la el ca o scuză pentru începutul nepoliticos, apoi se întoarse să privească fix drumul din fața lui, rămășițele zâmbetului arătând ca un rictus ușor care dansa în jurul buzelor sale. Ceilalți doar mergeau încet și îl ignorau, spre ușoara lui surpriză, deoarece, de obicei, călugării, ca și alți călători, ar fi fericiți pentru orice distragere pe drum.

— Ești departe de Lydford, domnule?

Simon râse scurt.

— Tocmai am devenit intendent domnule. Mă duc acasă la Sanford pentru a-mi lua soția și a o anunța, apoi voi merge la Lynford pentru a-mi prelua responsabilitățile. Deci unde mergeți? La Buckland?

— Da. Omul păru să facă o pauză. Da. Mergem acolo. Sunt pe cale să devin noul abate al mănăstirii noastre. Ochii săi repede fugiră de la Simon la drumul din spatele lui.

Surprinzându-i privirea, Simon zâmbi din nou.

— Acesta este servitorul meu, abate. Nu trebuie să-ți faci griji prin părțile astea. Nu am auzit de ciomăgași atât de departe în sud, toți par a fi pe lângă Tauton și Bristol. Călătoria dumneavoastră ar trebui să fie sigură.

— Bine, bine, zise absent abatele încruntat, apoi se uită la tânăr cu o privire calculată. Spune-mi, care e cel mai bun drum de la Buckland la Crediton, după părerea ta?

Simon își încordă buzele în timp ce se gândea.

— Sunt două căi principale, fie la vest prin Oakhampton, apoi sud prin Lydford. Cunosc acea cale – drumurile sunt bune și există locuri unde te poți odihni noaptea. Cealaltă ar fi să mergi prin estul mlaștinilor și apoi la vale. Nu am fost niciodată atât de departe, deși am mers până în Exeter o dată. Drumul prin Oakhampton ar fi alegerea mea.

— Bine. Atunci cred că ar trebui să mergem pe această cale. Părea că se gândește un moment, uitându-se la drumul din față, apoi se uită din nou la Simon. Ai vrea să ne însoțești? Aș fi recunoscător pentru protecția dată.

Uitându-se la el, ușor surprins, Simon spuse:

— După cum am spus, nu trebuie să vă îngrijorați din cauza tâlharilor. Ținutul e liniștit aici.

— Poate, poate, dar dorim tovărășia dumneavoastră și ar fi o protecție în plus, domnule. Când Simon se uită la el, fu șocat să vadă expresia de pe fața omului – părea să încerce să zâmbească, dar nu putea să-și ascundă teama de pe chip. Se uita țintă cu ochii mari, rugători, iar Simon se trezi că se gândea la ce ar fi putut trezi o asemenea angoasă. Aproape că vru să întrebe, dar se decise să nu o facă – ar fi putut ofensa.

— Mi-e teamă că trebuie să-mi vizitez un prieten nu departe de aici, Sir Baldwin Furnshill la moșia Furnshill. De ce nu mă însoțiți? Putem merge mai departe mai târziu, spuse, și deși nu era sigur, i se păru că fratele mai în vârstă îi aruncă o privire ascuțită la auzul numelui de Furnshill.

— Nu, nu. Trebuie să ajungem la Buckland cât mai repede. Trebuie să vii cu noi acum.

Simon se simți dezgustat de acest om, care era atât de înfricoșat fără niciun motiv. Era aproape o rușine să-ți fie atât de frică în această parte a țării. Să călătorești singur era periculos, indiferent de destinație, dar să fii atât de lovit de teroare aici în Devon... Se gândi pentru un moment.

— Nu. Trebuie să ajung la moșie, mi-am dat cuvântul. Dar nu voi sta acolo prea mult, așa că poate vă voi ajunge din urmă pe drum. Cel puțin pot merge cu voi până în Crediton.

— Dar de ce nu poți veni cu noi în Buckland?

— Mai întâi trebuie să ajung la soția mea și să o iau cu mine la Lydford.

— N-ai putea să o iei după ce ne duci pe noi la Buckland? zise cu o voce plângăreață ca a unui copil care cerșește dulciuri.

Simon aproape că izbucni în râs, dar văzând că abatele era serios se abținu.

— Asta ar însemna să întârzâi șapte sau opt zile. Nu pot face asta. Trebuie să ajung la Lydford cu nevasta mea.

— Oh, bine atunci, spuse călugărul nemulțumit.

Merseră împreună pentru câteva minute, până când Simon vorbi blând.

— Sigur nu vreți să veniți cu mine să vizitați moșia? Va întrerupe pentru puțin călătoria dumneavoastră și sunt sigur că tovarășii domniei tale vor dori o gustare. Din colțul ochiului îl văzu pe călugărul cel mai în vârstă aprobând sugestia și apoi îi făcu cu ochiul, știind că doar Simon îl poate vedea.

— Nu. Suntem în regulă. Nu e nevoie.

— În acest caz, vă doresc o călătorie plăcută și sigură. Simon oftă. Trebuie să mă întorc la moșie. Sper să vă revăd în curând, abate. La revedere, pentru acum.

Abatele mârâi, iar Simon, enervat de comportamentul său, își porni calul în galop înapoi pe drumul spre moșie. Când se întoarse prinse un zâmbet scurt pe fața călugărului mai în vârstă ca o mulțumire pentru oferta făcută. Tânărul dădu din cap spre el și își grăbi calul să mărească pasul.

Pe potecă dădu de Hugh stând pe cal și așteptând iritat.

— Am crezut că m-ai uitat, călărind atât de rapid.

— Oh, mai taci, spuse Simon, având parte de destulă proastă dispoziție pentru o singură zi, și se îndreptă în jos spre moșie.

Capitolul 2

Era aproape de amiază când, în sfârșit, s-au apropiat de vechiul conac.

Casa fusese construită de familia Furnshill cu o sută de ani în urmă, când ajunseseră în Devon pentru a-și servi lorzii, familia de Courtenay. Stătea înaltă pe o latură a dealului, aproape ascunsă de pădurea deasă din jur. Era o clădire lungă, cu pereti din lut și paie văruită în alb, cu bârne negre pentru întărirea zidurilor singurului nivel. Semăna mult cu casele fermierilor din zonă și părea că se uită deasupra potecii

ce ducea la ușa sa. Ferestre mici erau așezate în pereți imediat sub acoperișul de paie, iar ușa era aproape în mijlocul clădirii, dându-i un aspect vesel și plăcut. Nu era un conac fortificat construit de frică, un loc pentru apărare. Era o casă de familie, puternică și primitoare.

În spate și la dreapta erau grajdurile. Formau un grup de clădiri mari, similare cu casa principală, împrejmuind pământul bătătorit din curte. Aici, Simon știa, era locul pentru cai și boi. Exista un adăpost și mai mare pentru uneltele fermei. Simon și Hugh ignorară intrarea în curte și călăriră până în fața casei înainte de a descăleca, imediat o pereche de grăjdari apărând de nicăieri și făcându-l pe bărbat să zâmbească în sinea-i. Se pare că întreaga gospodărie încerca să facă o impresie bună noului stăpân.

După ce Simon se dădu jos de pe cal și i-l dădu grăjdarului care aștepta, se opri și admiră priveliștea. De aici putea vedea mile întregi, deasupra vârfurilor dealurilor acoperite de copaci până la mlaștinile care coborau într-o ceață albastră-gri rău-voitoare până departe. Scoțându-și mănușile, se întoarse spre ușă, în timp ce Baldwin ieși să-i întâmpine.

— Am făcut bine să o iau înainte, spuse el, zâmbind în timp ce-i strângea mâna. Ți-a luat o veșnicie să ajungi aici, Simon. Nu poți să-ți înveți servitorul să călărească mai repede?

Simon îl simți pe Hugh încordându-se în spatele său și zâmbi.

— A fost vina mea, domnule, m-am oprit să vorbesc cu călugării.

— Ce călugări? întrebă cavalerul absent în vreme ce îi conducea pe ușa groasă din lemn.

— Nu i-ai văzut? Am dat peste ei la capătul potecii tale. Patru călugări și un abate; erau în drum spre mănăstirea din Buckland.

Baldwin se încruntă ușor.

— Nu, nu i-am văzut, spuse dezinteresat și dădu din umeri, scoațându-i din minte în timp ce zâmbi din nou. Vin? Sau preferi bere?

Conacul nu părea să fi suferit de lipsurile întâlnite în alte zone ale districtului din cauza ploii. Lui Simon și Hugh li se oferi o porție generoasă de tocană de berbec cu pâine proaspătă, în timp ce răspundeau la un șir nesfârșit de întrebări din partea gazdei care părea că vrea să afle totul despre noua sa proprietate, cum s-a schimbat în absența sa și cum au dus-o oamenii cât timp a fost plecat. La final, când toți s-au îndepărtat de masă și s-au apropat de foc, el zâmbi și se scuză.

— Îmi pare rău că ați plătit pentru mâncare atât de scump, dar vreau să fiu un stăpân bun pentru oamenii de aici. Am vazut prea mulți

lorzi tratându-şi rău oamenii şi luându-le taxe prea mari. Vreau să fiu recunoscut pentru corectitudinea faţă de ei, iar pentru asta trebuie să aflu cât mai multe.

— Cred că aveţi o proprietate bună şi puternică, domnule, începu Simon, dar cavalerul îl opri.

— Ca de la administrator la cavaler, cred că putem vorbi unul cu celalalt de la egal la egal.

Recunoscând onoarea, Simon zâmbi şi îşi înclină capul. Nu era doar imaginaţia sa – putea simţi deja că exista o legătură între el şi acest cavaler serios. Omul părea că îi caută prietenia şi Simon se simţit flatat, chiar dacă probabil că era doar interesul unui nou-venit căutând să cunoască un vecin important. Continuă:

— Mulţumesc. Deci, Baldwin, proprietatea ta nu a fost atât de afectată ca altele. Ploile au fost foarte rele anul acesta, dar Furnshill este destul de înalt pentru a fi păzit de cea mai parte a distrugerii. Zonele mai joase au fost rău inundate, dar recoltele tale nu prea au fost afectate, cel puţin nu atât de rău ca altele. În alte comitate oamenii mor de foame, dar cred că oamenii tăi nu au suferit prea mult. Cu siguranţă, după câte am văzut şi auzit, oamenii din Guyenne şi Franţa au rămas fără mâncare. Şi am văzut că şi cei din Kent sufereau când am trecut pe acolo. Păru că se gândeşte, retras în sine cu o încruntare concentrată.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ce?

— Când ai trecut prin Kent? Ai fost recent? Mă gândeam dacă lucrurile sunt tot aşa de rele sau şi-au mai revenit.

— Oh. Ei bine, cam acum vreo nouă luni, cred. Dar am vorbit cu mulţi cavaleri de atunci şi lucrurile nu păreau că se îmbunătăţiseră. Oftă. Câteodată pare nedrept ca aşa mulţi oameni să sufere atât pentru a supravieţui, nu-i aşa?

— Da, fu de acord Simon, uitându-se gânditor la cana sa. Dar asta e ordinea lucrurilor. Toţi trebuie să slujim, fie că e vorba de stăpân sau de Dumnezeu, iar sătenii trebuie să muncească pentru a ne sluji pe noi, deşi unii sunt trataţi mai crud decât e nevoie.

— Adică?

— Aşa cum spui, poate părea nedrept uneori. Când vezi oamenii taxaţi prea mult, sau şerifii luând banii din taxe pentru a-i pune în buzunarul lor sau când vezi tâlharii luând tot profitul de la un vânzător ambulant care va trebui să găsească altă cale de a-şi hrăni copiii. Nu e numai vremea care face probleme fermierului.

— Nu, bineînțeles că nu, spuse cavalerul gânditor. Dar, spune-mi, de ce pomenești de șerifi? Există vreo problemă cu cel din Exeter?

— Nu. Avem noroc aici. E un om bun și cinstit. Nu. E în regulă, dar trebuie să fi aflat despre ceilalți, nu-i așa? Cu doar câțiva ani în urmă aproape toți din țară au fost schimbați din funcție din cauza corupției.

— Nu am auzit de asta. Dar eram în afara țării, așa că…

— Ei bine, așa cum ziceam, majoritatea au fost schimbați. Au fost multe cazuri de acuzații false și poți ghici cine beneficia după ele. Cred că începe din nou. Și, ca de obicei, cel sărac e lovit cel mai tare.

— Se pare că te deranjează foarte tare, Simon.

— Mă deranjează, mă deranjează. Vreau să fiu cunoscut ca protectorul oamenilor din ținutul meu. Nu vreau să gândească despre mine că sunt un colector de taxe lacom și nedrept, mai mult interesat de punga mea în detrimentul celorlalți. Și vreau să mă asigur că toți oamenii pot călători în siguranță pe aici. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu suntem chinuiți de proscrișii aici.

— Da. Se pare că suntem norocoși.

— Nu a venit niciunul atât de departe în vest, deși se apropie. Se pare că sunt unii în afara Bristolului și un alt grup la North Petherton. Să sperăm că vor dispărea înainte de a ajunge aici.

Baldwin se uită gânditor în flăcări pentru un moment.

— Mă întreb de ce oamenii se alătură ciomagășilor? Cred că știu că nu-și vor găsi niciodată liniștea. În drumul nostru până aici am auzit de fermieri și negustori atacați, chiar și de un cavaler, cred, dar el a reușit să se salveze singur. Cred că proscrișii devin din ce în ce mai disperați. Oare de ce?

— Chiar dacă reușesc să fure, e cam greu să susțină cetele mari pe care le avem acum. Vocea îi coborî, fața era gânditoare în timp ce părea că reflectă la cuvintele proprii. Observând o licărire a concentrării sale încruntate, Simon încuviință.

— Foarte bine! Nu există nicio scuză pentru ei. Cu cât mai repede sunt arestați sau uciși, cu atât mai bine.

Baldwin se uită în flăcări și cu un zâmbet trist ridicându-i colțul gurii, își răsucindu mustața.

— Știu. Nu putem avea pacea comitatului distrusă de câțiva, iar drumurile trebuie păstrate libere. Dar ce altceva ar putea face șerbii? Nu există mâncare pentru ei, iar cea care există e prea scumpă. Dacă ar vrea să muncească nu ar găsi – unii lorzi și-au gonit servitorii.

Există un zvon că unii cavaleri devin proscrişi pentru că nu-şi permit mâncarea. Cum ar putea supravieţui şerbii?

— Nu prin tâlhărie. Viaţa poate fi grea, dar a fi proscris nu este calea de ieşire. Nu, trebuie să dăm un exemplu cu cei pe care îi prindem, spuse Simon decis. Trebuie să le arătăm că nu pot scăpa nepedepsiţi – indiferent unde se duc, vor fi găsiţi şi puşi să plătească. Nu e vorba doar de vătămarea provocată călătorilor, sunt unii care trăiesc în pădurile regelui şi încalcă legea pădurii. Trebuie învăţaţi că nu pot tâlhări şi ucide fără să se aştepte să fie pedepsiţi. Unde am ajunge dacă aceşti oameni ar fi lăsaţi să scape? A fi sărac nu e o scuză – dacă ar fi, în curând toţi şerbii s-ar alătura ciomăgaşilor. Nu.Trebuie să-i prindem şi să-i pedepsim. Dacă un om a fost proscris, trebuie să-l prindem şi să facem un exemplu din el. Nu există altă cale de a împiedica pe ceilalţi să îi urmeze calea.

— Dar dacă acea crimă nu a fost prea importantă? Dar dacă omul vinovat încă este de folos lordului său?

— Ha! Simon râse scurt. Dacă ar fi de folos lordului, cu siguranţă nu va fi condamnat!

Spre surpinderea lui, deşi Baldwin încuviinţă, nu o făcu cu prea multă convingere – îşi mişcă doar uşor capul, ca într-un răspuns automat. Intendentul ştia că era drept ca legea să fie susţinută – dacă nu ar fi crezut asta, nu ar fi acceptat poziţia la Lydford – dar liniştea contemplativă a lui Baldwin îl făcu să se gândească. Fiind un om drept, începu să reflecteze cum ar reacţiona dacă s-ar fi găsit în imposibilitatea de a trăi, dacă modul lui de viaţă ar fi luat şi ar trebui să găsească ceva de mâncare pentru soţia şi fiica sa. Dacă Margaret şi Edith ar fi fost flămânde şi el nu ar fi putut să aibă grijă de ele, ce ar fi făcut? Avu suspiciunea inconfortabilă că şi el ar fi tentat să se alăture unei bande de proscrişi şi să încerce să supravieţuiască aşa.

Scuturându-se, încercă să-şi scoată ideea din minte, dar conştientizarea fricii şi a disperării că ar putea să sărăcească atât de mult nu putu să-l părăsească şi îl făcu să-i piară cheful.

Mişcarea păru să-l trezească pe Baldwin din reverie. Uitându-se în sus, păru să-şi bage din nou oaspetele în seamă şi se ridică brusc cu o voce decisivă.

— Oamenii mei nu vor fi trataţi crud sau nedrept. Voi fi drept cu toţii. Am călătorit departe şi am văzut multe nedreptăţi în lume. Vreau să fiu văzut şi cunoscut ca un stăpân bun.

Simon îşi termină băutura şi se ridică.

— Cred că vei fi, spuse el serios. Iar acum, cred că trebuie să plecăm și să ne încheiem călătoria. Cu voia ta…

Se înclină și se îndreptă spre ușă. Cei doi își strânseră mâinile afară, în timp ce Hugh se duse la grajduri să aducă animalele.

— Mulțumesc pentru masă, Baldwin. Sper să ne revedem în curând.

— A fost plăcerea mea. Va exista întotdeauna vin și bere pentru intendentul de Lydford în casa mea atât timp cât voi sta aici. La revedere și călătorie sigură, prietene.

Chiar atunci Hugh se reîntoarse și Baldwin stătu acolo, uitându-se cum încalecă și pleacă pe poteca ce ducea înapoi spre Cadbury și mai departe spre Sandford. Când Simon se întoarse la capătul potecii, cavalerul încă stătea acolo, uitându-se după ei cu fața încă întunecată de gânduri.

După prânz, Simon se răzgândi și decise să meargă de-a dreptul în loc să urmeze drumul principal. Era mai direct, iar acum, fiind mijlocul după-amiezii, era nerăbdător să ajungă acasă și să-și vadă nevasta. Deși Hugh era tăcut în timp ce călărea pe lângă el, știa că și servitorul era la fel de nerăbdător să ajungă acasă din nou.

Era bucuros și că nu se mai întâlnise cu călugării. Găsise frica abatelui cam neliniștitoare. Știa că era normal pentru un călător să fie prudent, dar abatele era stăpânit de o frică mortală pentru viața lui. Era mult mai adâncă decât nervozitatea obișnuită pe care ar simți-o un călător printr-un loc nou, o teroare aproape tangibilă de parcă abatele ar fi știut că va fi atacat în curând, iar compania unui om atât de speriat nu era deloc relaxantă. Ar fi fost obligat să ceară compania lui Simon pentru restul călătoriei din nou. Nu, era mai ușor să evite călugării.

Cum au părăsit East Village și au luat-o în jos spre casa lor din Sandford, urmând potecile șerpuitoare care duceau spre sud și vest, ducându-i în sus și în jos pe dealurile verzi ale comitatului, Simon uită de abate. Cea mai mare parte a drumului călări mulțumit, cu un zâmbet de satisfacție pe față. Aici, aproape de casă, cunoștea toate potecile din jur, iar cu un fior de plăcere recunoscu copacii și ogoarele, ca și cum ar fi văzut prieteni dragi din nou pentru prima dată după o lungă absență. Vântul era rece, dar nu sufla cu putere, răcorindu-i în timp ce călăreau și împiedicându-i să se încălzească prea tare, iar intendentul se desfăta oprindu-se din când în când să admire priveliștile din vârful dealurilor.

Așa era mereu pentru el ținutul ăsta. Chiar și din cele mai mici culmi priveliștile erau frumoase, arătând pământul ușor vălurit și cătunele adăpostite sub dealuri. De pe cele mai înalte dealuri rotunde și netede putea vedea la mile distanță. Spre sud-vest era Dartmoor, la nord Exmoor, iar el se uită în ambele direcții, comparând asprimea albastru-gri a dealurilor de sud cu contururile netede și mai domoale ale mlaștinilor. În final, călări în josul drumului spre casă, iar aici Simon uită priveliștile, anticipând bucuria soției sale la aflarea veștii despre noua sa poziție.

Cu ușurare descălecă și își întinse umerii. Frecându-și spatele, se îndreptă spre Hugh pentru a-l ajuta cu pachetele. Apoi ușa se deschise brusc și fiica sa Edith țâșni, alergând să-l întâmpine, râzând și strigându-și încântarea. Zâmbind, își lăsă să-i cadă iute desagile; în timp ce ea se apropie, o ridică în sus și o sărută, simțind mândria și bucuria de a fi tată la întâmpinarea ei exuberantă. Tocmai își așezase pe umeri copilul de șase ani când Margaret, nevasta lui, apăru în ușă.

Stătea tăcută zâmbind în timp ce el se apropia, o femeie înaltă și atrăgătoare cu un trup subțire, dar puternic, iar în timp ce o sărută, ținând-o aproapte, Simon surâse cu acel sentiment de căldură și confort pe care mereu i-l dădea.

Margaret era aproape cu cinci ani mai tânără ca el. O întâlnise prima data când îi vizitase tatăl cu opt ani în urmă și a știut imediat că ea îi va fie soție, deși nu avea idee cum acest gând îi venise în minte. La început, a fost atras de zâmbetul ei serios, de fața subțire și albă, de părul ei lung și auriu, atât de rar în ținutul din jurul Crediton. Acum, în timp ce o ținea și ea îl înconjurase cu brațele, se minună din nou cum de fusese ea de acord să-l accepte de soț. Când Margaret încercă să se desfacă din îmbrățișare, o ținu, strângând-o tandru pentru a o simți aproape și zâmbindu-i în ochii albaștri.

— Bine ai venit acasă, Simon, spuse ea, zâmbindu-i dulce.

— Bună, dragoste. Ce mai faci?

— Bine, acum că ai venit acasă din nou. Cum a fost călătoria?

Râse.

— Călătoria a fost în regulă, dar nu așa de bună ca întâlnirea! Îl ții în brațe pe noul intendent de Lydford.

În timp ce se uita la el cu ochii mari, surprinsă, o luă în brațe și râse, strigându-și bucuria molipsitoare, strângând-o în desfătarea sa în timp ce fiica i se agăță de păr.

— Simon, Simon, dă-mi drumul, spuse soția sa în sfârșit. Liberă din nou, ea stătu cu mâinile în șolduri, în timp ce se încrunta la el cu exasperare prefăcută. Nu uita că fiica îți stă pe umeri, nesocotitule! Deci ești intendent? Ce înseamnă asta? Trebuie să renunțăm la casă? Ce vom face cu ferma?

Încă zâmbind, își prinse fiica și, cu grijă, de parcă ar fi fost un obiect fragil și prețios, ceea ce era pentru el, o puse jos în fața lor, unde stătu uitându-se în sus la amândoi.

— Putem dacă vrem, dar cred că ar trebui să o închiriem. Ne permitem, cât timp locuim la castel.

— Înseamnă că trebuie să aranjăm ca toate lucrurile noastre să fie mutate la Lydford, spuse ea concentrându-se cu o mică încruntătură.

Se întoarse și intră în casă, Simon urmând-o, și merse înaintea lui până în sală. Aici, în camera de zi, merse spre banca de lângă foc și se așeză cu bărbia în pumn uitându-se în flăcări. Simon se duse încet spre zid pentru a lua o altă bancă, pe care o cără în cealaltă parte a focului pentru a se așeza și a o privi.

Margaret căzu adânc pe gânduri. Se întreba despre Lyndon și dacă îi vor plăcea noile responsabilități care îi vor fi impuse soțului ca o cerință inevitabilă a slujbei sale. Uitându-se în sus, îi văzu privirea fixă în foc, cu un zâmbet afectat de mândrie pe buze și oftă. Știa că nu-i va sta în cale – era prea încântat de noua sa poziție, așa că va fi și ea. Dar va fi dificil, se gândi ea în timp ce se uita în jurul sălii, va fi greu să părăsească acest loc care a fost casa lor de când s-au căsătorit, casa unde fiica lor se născuse și unde au trăit atâtea clipe fericire.

Ca și cum ar fi fost prima dată, de parcă nu ar fi vazut-o niciodată până acum, se uită în jurul sălii, sala ei.

Vatra era în centru, pe un pat de lut în pământul solid și compact al podelei. Stuful înlocuit în fiecare lună era răspândit peste tot. Ferestrele înalte erau deschise, lăsând să intre șuvoaie de lumină. Noaptea puteau fi acoperite de tapiserii într-un efort zadarnic de a opri rafalele reci de vânt care veneau de pe coastă. Mese, lungi și grele, erau așezate de-a lungul pereților cu băncile lor dedesubt, cu excepția celei pe care o foloseau în fiecare zi, cea lungă la care puteau sta toată familia și cei patru servitori ai lor. Aceasta stătea în afară, aproape de foc.

— Oare mi-ar lipsi casa atât de mult? se întrebă. Era doar o casă, până la urmă, iar un castel era cu siguranță o îmbunătățire. Se gândea la solarul lor, camera mică de familie care se afla în spatele tapiseriei de la capătul sălii, acoperită pentru ca ea și soțul ei să doarmă departe

de privirile curioase ale servitorilor. Era expusă la curent mai puțin și întotdeauna era rece. Cu siguranță la castel ar fi mai cald decât aici!

— Dar noile îndatoriri? Asta era problema principală, se gândi ea. Aruncând în sus o privire, văzu încruntarea de pe fața lui Simon și știu că se gândea la același lucru. Ca intendent și soție trebuiau să fie la dispoziția oricărui localnic când acesta avea nevoie de ajutor. Nu va exista intimitate și doar puține ocazii de odihnă. Cum ar putea mica lor familie să facă față acestui efort? Și mai era și orașul. Lydford era un oraș în care se extrăgea cositorul, crucial pentru negoțul acestui metal. Cositorul însemna bani și unde erau bani existau și dispute.

Oftă. Era probabil mai dificil decât soțul ei realizase. După ce tatăl ei fusese ucis în urmă cu doi ani în timp ce călărea cu potera, își păstrase ascunsă frica îngrozitoare că, într-o zi, omul ei va muri în timp ce va impune legea. Era atât de obișnuit – prea obișnuit – deoarece mulți proscriși se adunau în mici armate, ca regimentele în marș, luând tot ce puteau din zonele rurale și de la oameni. Acum, că se urcase pe scara socială, Simon va fi și el o țintă mult mai evidentă pentru orice ciomăgaș cu un arc și o săgeată. Voia pentru el să-și asume această responsabilitate în plus?

Cu un alt oftat știu că nu avea niciun rost să speculeze. Tatăl ei fusese doar un fermier, un localnic chemat în poteră. Și dacă Simon era intendent, ce? Poate însemna că va fi promovat din nou și îndepărtat de riscurile legilor și ale controalelor. Ar putea fi în pericol mai mare decât tatăl ei? Se uită gânditoare din nou în jurul camerei, deja începând să estimeze costurile mutării și să aprecieze ce ar putea lăsa în urmă.

Simon o privea cu o oarecare îngrijorare, urmărindu-i privirea în jurul camerei. Își putea da seama ușor de sentimentele ei și știa că ar fi făcut orice pentru a-i îndepărta supărarea – chiar și să renunțe la poziția din Lydford. Dacă ar fi simțit că nu poate fi fericită la castel, vor trebui să rămână aici, în casa lor. I-ar distruge planurile, dar se decisese, când o luase de soție, că ea este cel mai important lucru din viața lui. Și nicio slujbă n-ar putea înlocui fericirea ei.

Cu desfătare văzu ochii ei luminoși din nou asupra lui, plini de o calmă acceptare. Știa fără să întrebe că ea alesese, că ea fusese de acord.

Următoarele două zile au trecut într-un vârtej, în timp ce Margaret organiza mutarea și aranjarea unei căruțe care să-i ajute la transportul bunurilor. Hugh era ocupat cu un șuvoi constant de vizitatori care

veneau și le ofereau felicitările lor. Veștile se răspândiseră rapid din momentul în care el și intendentul se întorseseră și se pare că fermierii și proprietarii de pământ nu mai conteneau să apară, să le transmită cele mai bune gânduri.

Întotdeauna îl uimea pe Simon cât de repede circulau veștile într-o zonă atât de părăsită. Întregul Devonshire avea doar câteva mii de suflete, iar în curând află că întreg ținutul știa de promovarea lui. Primise chiar un mesaj de la Walter Stapledon, episcopul de Exeter, care își exprima bucuria la aflarea veștii.

Dar Simon în curând începu să fie iritat de a fi ținut mereu înăuntru de vizitatorii săi. După ce fusese nevoit să călătorească, iar acum acești oaspeți venind la fiecare minut liber al zilei, simți că viața nu-i mai aparține. De trei ori îi promise fiicei sale că se vor juca împreună, dar fusese nevoit de fiecare dată să se oprească pentru a vedea alt om care-i oferea felicitările lui, și fetița îl pusese să jure că vor petrece o întreagă zi neîntreruptă după ultima dată. El fusese de acord, ca să evite inevitabilul râu de lacrimi.

Nu avusese timp nici măcar pentru o plimbare călare, și în final, în a treia zi după ce anunțul a devenit public, când era să ignore toți vizitatorii și să stea acasă cu Edith, își înșeuă calul devreme, înainte ca ea să se trezească, și plecă pentru a-și relaxa mușchii încordați și pentru a gusta o oră de libertate înainte de a-și onora promisiunea.

Era încă devreme când plecă, doar un pic după ivirea zorilor, și începu încet, încălzindu-și calul și pe el însuși înainte de a porni într-un exercițiu mai serios. Călăriră în liniște în susul dealului din spatele casei, urmărind potecile vechi dintre câmpuri în frigul matinal. Noaptea adusese și mai multă ploaie și trebui să meargă prin bălțile de noroi și micile pârâiașe, în timp ce-și croia drum prin potecile înguste care mărgineau câmpurile și pădurile. În vârful dealului se întoarse spre vest și urmări culmea pentru câteva mile până când ajunse la ieșitura înaltă de pământ care dădea spre mlaștinile din sud, într-un trap ușor și sigur. Se opri un minut în așteptare, el și calul nemișcați, cu o ușoară îmbujorare luminându-i chipul din cauza plimbării de până acum. Apoi, cu un rânjet ca a unui băiat neastâmpărat, se uită în jurul lui să vadă dacă îl privește cineva și își biciui calul în galop.

Alergară pe potecă în jos, calul greu tropotind prin apa noroioasă care se afla peste tot și stropindu-i pe amândoi, desfătându-se în explozia bruscă de energie și bucurându-se de senzația de grabă furioasă, cât de repede se putea pe terenul accidentat, simțind vântul

rece prin păr, smuncind mantia lui Simon în timp ce mergeau. O porniră în jos, duduind pe potecă precum un cavaler şi armăsarul său alergând într-o bătălie, cu nici un alt gând decât plăcerea cursei.

La capătul drumului încetiniră, Simon trăgând de hăţuri pentru a potoli animalul imens şi, uşor, începură să meargă la pas. Când au ajuns la Copplestone, un mic sat care era aşezat la marginea mlaştinii şi pădurii din Dartmoor, singura dovadă a galopului lor era rânjetul larg de plăcere pură de pe faţa intendentului. Calm tropăiră prin cătun. Era un sat vechi aflat la patru mile vest de Crediton la bifurcaţia drumului Oakhampton unde un braţ ducea în nord şi sus la Barnstaple. Dar mai erau şi câteva poteci mici care duceau în sud, iar bărbatul o luă pe una din ele, rătăcind fără ţintă câteva mile, cu ochii fixaţi spre mlaştini.

Credinţele locale povesteau că mlaştinile nu erau locuri prietenoase pentru oameni, şi de aici, uitându-se la ele, putea înţelege de ce oamenii ar trebui să simtă acel lucru – părea că este urmărit în timp ce călărea. Cu siguranţă, erau impresionante, desluşindu-se ca nişte bestii imense la orizont, dar nu aveau aura răutăţii concentrate pe care o simţea în lupi sau alte animale sălbatice. Exista o răutate acolo, putea simţi asta, dar era cruzimea nepăsătoare, nesimţitoare a unei fiinţe imense care nu trezea frică în micile creaturi. I se părea în timp ce călărea că mlaştinile îl considerau o furnică şi, la fel ca un om, păreau să ştie că îl pot distruge fără să-şi dea seama.

Înfiorându-se la acest gând, se întoarse repede, îndepărtându-se de mlaştini spre est. Va merge până la Tedburn St. Mary, apoi spre nord şi înapoi acasă.

Acum, simţindu-se mai relaxat după ce îşi mai mistui din frustrare, stând confortabil pe cal, îşi lăsă mintea să zboare. La început gândurile erau doar la mutare şi la schimbarea situaţiei sale, dar apoi, în timp ce se mişca dintr-o parte în alta pe spatele calului, începu să se gândească la oamenii pe care îi întâlnise pe drum.

Era interesat de Sir Baldwin. Cavalerul părea atât de umblat, de experimentat încât era fascinant pentru un om ca Simon care nu umblase mai mult decât cale de câteva zile de Crediton. Simon îşi dorea să-l facă să vorbească despre călătoriile sale, să descopere pe unde umblase, ce văzuse, în ce bătălii luptase – pentru că evident avusese parte de câteva. Avea aroganţa şi mândria unui războinic, deşi se părea că le ţinea sub control şi aproape ascunse. Simon le simţise. Dar exista şi o bunătate, şi o umilinţă la cavaler care păreau ciudat

de nelalocul lor din experiența intendentelui. Cavalerii arareori erau umili sau pioși, iar dacă erau o făceau dintr-o cucernicie calculată. Avea mai mult de-a face cu asigurarea salvării sufletului din cauza ofenselor anterioare față de Dumnezeu decât cu orice altă dorință de a urma învățăturile lui Hristos.

La Tedburn St. Mary se întoarse pentru a lua drumul spre Crediton și o asemănare între acest drum și cel de lângă Furnshill îi duse gândurile la ceata de călugări. Încă se gândea la abatele înfricoșat când ajunse acasă.

Fu surprins să vadă un cal priponit la ușa sa când ajunse. Sprâncenele i se ridicară într-un vag interes în timp ce își ducea calul la grajd înainte de a vedea cine ar fi putut fi – cu siguranță era un alt vizitator ce voia să-l felicite – și tocmai scosese șaua și luase pătura de dedesubt când Hugh intră și își preluă îndatoririle.

— Un om vrea să te vadă.

— Oh. Simon se uită peste umăr către casă și ridică din umeri dezinteresat. Altcineva care întreabă ce mai fac și când voi pleca la Lydford?

— Nu. E un om din Blackway. Cineva a murit acolo noaptea trecută.

Simon se uită țintă la el neînțelegând pentru moment, apoi strânse pătura și i-o aruncă în timp ce alergă spre casă.

Înăuntru, un om sări în picioare imediat ce el intră în sală. Stătuse pe o bancă cu spatele la ușă, încălzindu-se la foc, și răsturnă o oală cu bere când intendentul intră cu pași mari, scăpându-i un geamăt de rușine – fie din cauza neîndemânării, fie din cauza risipei de bere, Simon nu era sigur.

Vizitatorul său era un tânăr zvelt, aproape efeminat cu trăsături palide și subțiri sub o căpiță de păr de culoarea șobolanului. Fața era ca tăiată din topor, dar fără nicio urmă de prefăcătorie sau șiretenie – era doar acel tip de față creată pentru un om slab care nu va fi niciodată soldat, ce nu va pleca niciodată să lupte, care își va petrece viața în siguranța rurală a casei preotului, probabil necălătorind la mai mult de cincisprezece mile depărtare de orașul său în întreaga sa viață. Fața părea să i se înroșească sub privirea fixă a intendentului, nu de frică, ci din cauza stingherelii că a răsturnat oala, ca și cum s-ar fi așteptat să se strige la el, iar Simon îi zâmbi pentru a-i calma nervii întinși la maxim. Când acesta zâmbi înapoi, Simon fu sigur că l-a recunoscut – era ceva la gura sa subțire, lipsită de culoare în timp ce i se întindea.

Unde mai văzuse fața aceea înainte? Bineînțeles. Lucrase pentru Peter Clifford, preotul din Crediton. Era unul din grăjdarii lui, nu-i așa? Simon se duse la bancă și arătă tânărului că trebuie să se așeze și reflectă din nou asupra lui.

— Ești Hubert, nu?

— Da, intendente. Sunt Hubert. Lucrez pentru Peter Clifford și el m-a trimis să vă aduc vestea imediat ce a auzit.

— Despre ce e vorba? Spune-mi mesajul.

— Oh, domnule, este oribil! Un om a venit în dimineața asta devreme – Black, vânătorul – el locuiește în partea aia și se pare că a fost un foc noaptea trecută, devreme, la casa lui Harold Brewer. Locuința este dincolo de marginea satului Blackway, la sud de Crediton. Black a spus că oamenii au încercat să stingă focul, dar nu se puteau apropia din cauză că era prea fierbinte.

— Și? De ce trebuia să mi se spună și mie?

— Pentru că Brewer – omul care locuiește acolo – a fost văzut înăuntru.

Capitolul 3

Era trecut de amiază când ajunse la micul sat Blackway, la vreo șapte mile spre sud și vest de Crediton. Nu părea necesar să se grăbească, cu siguranță vor fi mulți oameni în jur – nu doar preotul, ci toți sătenii și, cu siguranță, și alții. De câte ori era un dezastru, Simon era uimit de viteza dovedită de oamenii care veneau să caște gura și să se holbeze la nenorocul altuia, indiferent dacă era cauzat de un accident sau de răutatea unui vecin.

Semnele erau vizibile de la distanță. În timp ce ajungea la vechea răscruce Weatherby unde drumul de la Crediton era întretăiat de poteca Moretonhampstead care ducea în jos spre Exeter, deveni clar că nu era prima persoană care trecuse pe acolo în acea zi. În zilele cele mai bune, poteca era desfundată, fiind un drum popular pentru călătorii care se duceau spre porturile de pe coastă. Acum, în după-amiaza asta, era mai rău ca oricând.

De obicei, pământul bătătorit cu urme adânci făcute de roțile căruțelor era destul de solid, dar acum, după atâtea luni de ploaie, era mocirlă. Noroiul se lipea de copitele calului său, clefăind în timp ce calul își elibera picioarele din pământul roșu-maroniu, încercând să

meargă înainte. Numai trecerea unui mare număr de oameni putea să distrugă atât de repede suprafața fragilă. Înjurând încet, Simon își îndreptă calul pe margine, unde iarba promitea tărie și o oportunitate de a continua mai puțin stânjenit. Astfel, pășind cu grijă, înaintară încet spre cătun.

Blackway era un mic sătuc așezat de o parte și de alta a drumului din sud de parcă ar fi căzut acolo, aruncat ca o jucărie neglijată de unul din rasa veche a uriașilor care se presupunea că locuise în zonă înainte de veni omul. Era un mănunchi de case întins pe ambele părți ale drumului, nu casele lungi și moderne ca cea a lui Simon cu structură de bârne, ci bordeie din chirpici sau lut. Intendentul își amintea locul bine – fusese aici recent în drumul său spre coastă pentru a vizita un negustor pentru afacerile lordului său - și încerca, în timp ce călărea, să-și aducă aminte de casa lui Harold Brewer.

Satul avea șapte sau opt proprietăți, un han și o bisericuță slujită de un capelan trimis de Peter Clifford, care era paroh. În timp ce Simon își îndrepta gândurile spre ultima dată când călărise pe aici, își putea imagina cu ușurință așezarea generală. Vânătorul, John Black, avea primul bordei la dreapta, o casă simplă cu o cameră mare ca toate celelalte, doar că era mai mică decât majoritatea. Black trăia ca un vânător, prinzând și omorând propria hrană și primind plată pentru distrugerea lupilor și a altor dăunători din zonă. Era cunoscut pentru abilitatea sa de a urmări animalele mile întregi peste pustietățile aride ale mlaștinilor, iar când de Courtenay erau în zonă, adesea îl chemau în serviciul lor pentru a-i ajuta în găsirea vânatului. Cu felul lui de viață avea puțină nevoie sau chiar deloc de o casă mai mare, doar un loc destul de mare pentru soția sa și cei doi copii ai lor.

Dincolo de casa lui era hanul, primul din casele mai mari. Simon nu știa cine locuiește acolo, dar credea că fusese deținut de Brewer în trecut.

Apoi erau casele principale din sat, cu cea a lui Brewer undeva în partea cea mai sudică, doar o casă aflându-se și mai departe, după câte își amintea. Toate casele înconjurau mica suprafață a terenului comun, drumul curbându-se brusc ca meandrele unui râu – posibil din cauză că urma cursul râului Blackwater care curgea în jos spre Dartmoor.

În cel mai nordic punct al satului, unde se afla casa lui Black, pământul era acoperit de pădure deasă. Spre sud terenul se deschidea pentru a oferi o priveliște tocmai până spre Dartmoor, iar cătunul

însuși era un echilibru vesel de pădure și teren deschis. Cele mai multe case erau la vest de râu, iar fâșiile de ogoare se întindeau spre est; un pod vechi din dale de piatră unea cele două maluri ale râului, trecând și peste noul canal care ducea în râu. Dădea satului un aspect rural plăcut în timp ce Simon călărea dinspre nord, deși fu impresionat de vederea marilor copaci care se îngrămădeau dinspre pădure în spatele caselor. I se părea că îl amenințau în felul în care se înălțau deasupra locuințelor omenești.

De la o jumătate de milă depărtare, Simon putea vedea stâlpul înalt de fum care plutea deasupra peisajului înconjurător și imediat fu conștient de mirosul de ars, duhoarea îndesindu-se odată cu apropierea lui de sat.

Părea scandalos ca un cătun atât de liniștit și pașnic să fi fost profanat de foc, dar era, așa cum Simon bine știa, un lucru comun. Vechile case nu aveau hornuri care să îndrepte fumul și scânteile de paiele de pe acoperiș, ei se bazau pe înălțimea acoperișului pentru protecție. Dacă toți ar fi avut hornuri, numărul de incendii s-ar fi redus dramatic, deoarece scânteile ar fi căzut pe paiele ude din exterior. Așa cum era acum, punctele strălucitoare care săreau din foc erau purtate în streașină, unde adesea se așezau. Câteodată făceau ca paiele uscate din interior să ia foc. Și când se întâmpla, singurul lucru pe care oamenii puteau să-l facă era să iasă afară și să spere că apa aruncată pe acoperiș ar putea salva partea principală a casei.

Călărind spre centrul satului, Simon putu să vadă că era deja prea târziu pentru casa asta. Pentru a ajunge acolo trebui să călărească dincolo de han, apoi să urmeze la stânga drumul care se întindea leneș spre mlaștini. În timp ce urma drumul prin sat și se întoarse spre sud, casa deveni vizibilă, iar el se opri nemișcat în timp ce privea tabloul șocant care îi apăru în față.

Clădirea veche era aproape complet distrusă. Acoperișul dispăruse, probabil căzuse când flăcările deveniseră prea fierbinți, sau cel puțin așa presupunea. Zidul de pe lateral era încă vizibil, dar capătul îndepărtat al casei, capătul cel mai departe de drum căzuse și luase o mare parte și din zidul lateral cu el. Chiar și Simon, care știa puține despre clădiri, putea vedea că paguba era ireparabilă.

Dădu pinteni calului într-un mers agale și continuă până la casă. În jur zăcea o pătură de funingine, suprinzător de groasă sub picior. Din experiența lui Simon, chiar și cele mai fierbinți focuri produceau mult mai puțină cenușă și gânditor luă aminte la teren în timp ce călărea

înainte, întrebându-se ce ar putea produce un strat așa de gros, când se auzi strigat. Uitându-se în sus îl văzu pe vechiul său prieten, Peter Clifford stând cu un mic grup nu prea departe de ceea ce fusese ușa principală.

Peter stătea și vorbea cu câțiva dintre localnici, pe unul din ei Simon recunoscându-l imediat ca fiind Black, vânătorul. Pe ceilalți nu-i mai întâlnise, se gândi el, și presupuse că erau localnicii din cătun. Judecând după numărul oamenilor care se plimbau prin zonă, asta îi făcea oarecum unici: micul cătun nu putea conține nici jumătate din oamenii care căscau gura și se holbau la clădirea dărâmată.

Spre dezgustul lui Simon, era aproape o atmosferă de bâlci în sat, de parcă focul ar fi fost pus ca într-o celebrare inaugurală, o vâlvătaie veselă pentru începerea festivităților. Erau oameni de toate felurile care stăteau și se uitau la casa distrusă, fascinați de priveliștea ziduri-lor rămase în picioare precum colții unei bestii imense. Putea vedea o familie pe care o știa din Crediton, un negustor și soția lui împreună cu tânărul lor fiu, arătând și vorbind în timp ce fiul lor chicotea și se juca, de parcă acesta ar fi fost doar un alt loc făcut pentru amuzamentul lui și nu scena unei morți recente. Pufnind dezgustat, Simon descălecă și se îndreptă cu pași mari spre preot.

— Bună, Peter. Ce s-a întâmplat?

Parohul bisericii din Crediton era un bărbat subțire și ascetic, peste patruzeci de ani. Era îmbrăcat neoficial cu o tunică ușoară care îi venea până la genunchi, cu pantaloni strânși pe picior din lână groasă pe dedesubt. Ochii săi întunecați străluceau de inteligență pe fața palidă, iar pielea îi era moale și palidă din cauza orelor petrecute înăuntru citind și scriind. Părul pe care Simon și-l amintea ca fiind un roșu deschis se schimbase într-un galben pai decolorat, iar fața era istovită, dar nu de griji – liniile care o crestau nu erau cauzate de grijă sau frică, ci de prea mult râset și desfătare în viață. Liniile de la ochi, riduri adânci, toate proveneau de la veselie. Acum se încrețeau de bucuria produsă la vederea din nou a prietenului său.

— Simon! Își întinse mâna. Mă bucur să te văd. Vino, sper că știi de ce ai fost chemat aici.

Intendentul încuviință.

— Cred că era un om înăuntru când a pornit totul.

— Da – acesta era John Black, vânătorul – am văzut focul când veneam de la muncă noaptea trecută. Locul deja ardea bine când am ajuns.

Stătea ferm pe picioare, un om mic și îndesat, încrezător și sigur pe sine. Trupul slab și musculos arăta de parcă ar fi fost în stare să urmărească un animal dintr-un capăt în altul al regatului pe jos, iar supleţea mișcărilor lui îi amintea lui Simon de un lup, de parcă în vânarea sălbaticelor creaturi s-ar fi molipsit un pic cu obiceiurile lor și acestea ar fi intrat în el. Fața îi era pătrată, plată și indiferentă, fermă ca o lespede de granit, iar ochii îi străluceau întunecați. Deasupra sprâncenelor groase care formau o linie continuă de-a lungul frunții, părul său era de un negru intens, aproape corbiu, și atârna în șuvițe lungi în jurul feței serioase.

— De ce ai crezut că Brewer era înăuntru? întrebă Simon.

— Nu de la început. Am crezut că era în altă parte. Dar când am vrut să stingem focul și am reușit să vedem înauntru, am observat corpul. E încă în patul lui.

Fără să vrea, Simon se uită la clădire, așteptând parcă să vadă o siluetă ridicându-se din ea. Se încruntă la închipuirea sa superstițioasă și se concentră din nou la mărturia vânătorului.

— Imediat ce am văzut asta, le-am spus celorlalți să continue să stingă flăcările și m-am dus să-l chem pe paroh.

Simon încuviință dus pe gânduri și se uită la preot.

— Da, John a venit chiar în zori, iar când am auzit ce s-a întâmplat l-am trimis pe Hubert să te aducă. Am venit imediat aici să văd dacă pot ajuta cu ceva. Când am ajuns, flăcările erau stinse. Așteptam să se răcească locul pentru a putea intra în casă și a lua cadavrul bietului om.

— Cât crezi că mai durează până intrăm? spuse Simon, uitându-se la dărâmături.

Black se întoarse pentru a-i urmări privirea.

— Cred că va mai dura puțin. Un om e mort – nu e nevoie să riscăm alte vieți pentru a-i lua leșul. Putem să și plecăm, până când vom fi siguri că suntem în siguranță.

Încuviințând din nou, Simon începu să se miște spre casă pentru a se putea uita mai bine. Funinginea și cenușa de sub picioarele sale păreau moi și pufoase, nu tari și rigide ca cenușa din focul său de acasă. Ce ar fi putut produce resturile acestea moi ca zăpada? Erau acolo câțiva oameni care stăteau și căscau gura aproape de ziduri, iar Simon trebui să împingă pe câțiva din calea lui, încruntându-se la ei când aceștia murmurau înfuriați. Ignorându-le nemulțumirea, merse până la ușa din față și aruncă o privire înăuntru.

Ușa era carbonizată și spartă, atârnând la întâmplare din balamaua de jos. Înăuntru, dărâmăturile erau încă fierbinți, putea simți cărbunii dogoritori încălzindu-i fața, la fel de calzi ca soarele de vară. La început fu greu să deosebească ceva, interiorul părea un amestec de gri sau negru cu diferite nuanțe de jur împrejur, nimic diferențiind o grămadă de alta. Căpriorii din acoperiș probabil se prăbușiseră cu forță, se gândi el. Dacă cineva era dedesubt, nu ar fi avut nicio șansă de supraviețuire când greutatea imensă a căzut. Putea vedea grinda masivă zăcând acolo unde căzuse de-a latul podelei, cu un capăt încă sprijinit de zid, iar celălalt la pământ. Deodată, înainte de a putea evita, o rafală bruscă de vânt îi suflă aer din cameră direct în față. Prins pe nepregătite, înainte de a se gândi să o evite, inhală duhoarea.

Vântul era murdar, cărând mirosul groaznic al morții aproape ca o masă fizică, solidă, dar asta nu era tot. Nu era doar a reamintire nazală a leșului din interior care îi rămase în gât și îi făcu ochii să lăcrimeze, era baliga arsă, resturile de excremente ale animalelor care locuiseră în casă cu Brewer, mizeria de zeci de ani care, acum supuse focului, păreau să se prindă de plămâni cu tentacule invizibile și otrăvitoare ale unei răutăți amare. Sufocându-se, se întoarse și tuși, începând să vomite.

Nu mai putu suporta și, întorcându-se, se poticni, înecându-se, înapoi unde așteptau ceilalți.

— Groaznic, nu-i așa? spuse Black pe un ton normal, rânjind, de parcă ar fi vorbit despre vreme.

Încă tușind, Simon îl privi încruntat înainte de a-și curăța gâtul și a scuipa, încercând să scape de senzația vâscoasă. Chiar atunci când scuipa cu venin apăru Baldwin Furnshill.

Acesta sosi pe un cal sur mare, cu Edgar ca de obicei pe urmele lui, îmbrăcat cu o tunică albă cu blazonul său pe piept., pe care, chiar și de la această distanță, Simon putea recunoaște blazonul familiei de Courtenay. Cavalerul purta cizme din piele moale în picioare și părea că își lăsase armura și armele pentru o zi, deși purta pumnalul, un cuțit lung, cu lamă îngustă folosit pentru uciderea răniților pe câmpul de luptă.

Văzând micul grup de oameni, Baldwin îi dădu pinteni calului și merse agale spre ei, cu sprâncenele ridicate un pic la vederea unui nou val de tuse care-l cuprinse pe intendent. Ceilalți oameni, putea vedea, erau încruntați și mohorâți. Zâmbind la preot și la vânător, înclină din cap politicos:

— Salutare, prieteni, apoi se întoarse cu un zâmbet perplex spre intendent.

— Şi tu ai venit să caşti gura, Baldwin? Întrebă Simon, uitându-se chiorâş la cavaler. Chiar toată lumea din jur avea de gând să vină şi să se uite? Părea deprimant că până şi noul său prieten arăta tendinţe morbide.

— Nu, Simon. Noi călăream şi am vrut să văd dacă oamenii de aici au nevoie de ajutor. Pământul acesta aparţine moşiei mele. Ochii îi străluceau întunecat de parcă era gata să se simtă jignit de atitudinea lui Simon, dar apoi, în timp ce se uită împrejur, văzu oamenii care stăteau, arătau şi discutau, păru să înţeleagă sentimentele lui Simon şi zâmbi fals. Ţi-am spus că voiam să mă interesez de aproape despre ţăranii mei, nu-i aşa? Ce ştii de oamenii care locuiau aici?

— Mulţumesc lui Dumnezeu, doar unul a murit! Din câte ştim, e încă înăuntru. E prea fierbinte să-l aducem afară, spuse Peter. Tristă situaţia, nu-i aşa? Sigur săracii au parte de destule nenorociri şi fără a fi arşi în patul lor?

— Nu era chiar aşa de sărac, spuse Black, cu un zâmbet uşor ironic pe buze, în timp ce Baldwin descălecă şi aruncă frâiele calului lui Edgar.

— Nu? Peter păru surprins, cu o încruntătură uşoară pe faţă în timp ce se uita la vânător.

— Ei, bine, da. Era întotdeauna strâmtorat când cineva voia bani sau pomană, sau cel puţin aşa zicea el. Oamenii de aici mereu se întrebau cum de reuşea să îşi cumpere bere, cum îşi permitea o pereche de boi, cum reuşea să-şi răscumpere dreptul de a-şi îndeplini datoriile de şerb atunci când voia.

— Ce vrei să spui? întrebă Simon. Adică era un hoţ sau ceva asemănător.

Vânătorul râse scurt.

— Oh, nu. Nu cred. Nu, cred că vechea bârfă este adevărată. Cred că a făcut o mulţime de bani când a luptat în războaiele de acum douăzeci şi cinci de ani şi a fost în stare să-şi ducă traiul de atunci. Povestea spune că avea o cutie de metal plină cu aur sub podea, acolo, spuse el îndreptând un deget spre casa dărâmată. Va fi greu să ţineţi oamenii la distanţă până când nu va fi săpată toată podeaua. Şi chiar şi atunci, dacă nu se va găsi nimic, oamenii vor săpa pe tot pământul lui.

Baldwin se încruntă la el.

— Nu se va întâmpla așa ceva dacă intervin eu. Simon, vrei să pun un om sau doi de pază până când vom afla dacă sunt bani pe aici? Trebuie să ne asigurăm că sunt recuperați pentru rudele acestui om. Știm cumva dacă a avut vreo rudă? Să înțeleg că era singur în casă, după câte ne dăm seama?

Se uită la Peter, dar preotul de abia zâmbi și ridică din umeri, privind fix la vânător. Era clar că acest cavaler nu știa nimic de viața personală a mortului.

— Era singur când am ajuns aici, spuse Black, apoi își lăsă colțurile gurii în jos, scoțând buza inferioară în afară, într-un efort de a-și aminti. Încruntându-se la încălțările sale, spuse:

— Parcă îmi aduc aminte de cineva spunând că are un fiu în Exeter. Am să văd dacă a mai auzit cineva despre băiat.

— Da, ocupă-te de asta, Black, spuse Simon.

Cavalerul se uita la vânător meditativ.

— Tu ai văzut primul focul?

— Da, domnule. Vânătorul părea că era gata să arate cavalerului respectul cuvenit, tratându-l ca pe un superior, în timp ce evident la intendent și la preot se uita ca la egali – poate, Simon nu se putea abține să se gândească, deoarece ca vânător avea propriile reguli și deprinderi misterioase. Dar un cavaler era diferit. Cavalerul nu era deținător de secrete, nu era slujitorul unor cunoștințe ascunse. Cavalerul era creatura cea mai lumească: dacă dorea ceva, pur și simplu lua. Și, dacă era întrebat cu ce drept lua acel lucru, orice cavaler, orice membru al vechilor familii nomande, își scotea sabia și spunea — Acesta este dreptul meu. Cu această sabie, stăpânii mei au cucerit acest pământ. Cu această sabie voi lua ceea ce vreau. Cu această sabie voi păstra ceea ce doresc. Simon oftă și se concentră la conversație.

Baldwin zâmbea pe jumătate la vânător acum, o ușoară încrețire a frunții arătând că se gândea, dar fără să se îndoiască de adevărul celor spuse de Black, despre ce se petrecuse în noapte dinainte. În timp ce vânătorul se apropia de sfârșitul poveștii, Baldwin părea că se retrage în sine. Își înfășură o mână în jurul pieptului, lăsându-și bărbia pe palma celeilalte mâini și se uita la vânător cu o sprânceană ridicată de parcă unele părți ale poveștii i se păreau ciudate. Black se bâlbâi, simțind cu siguranță îndoiala care emana de la cavalerul înalt și întunecat, și păru să termine într-o notă defensivă, aproape de parcă l-ar fi provocat pe cavaler să-l numească mincinos.

Când în sfârșit termină, micul grup stătu tăcut pentru moment, de parcă ar fi fost conștienți de provocarea tăcută, deși niciunul din ei nu era sigur cine și de ce a făcut-o. Baldwin fu cel care întrerupse tăcerea, vorbind încet și gânditor.

— Foarte bine. Deci prima dată ai văzut focul undeva după miezul nopții, spui tu.

— Da, răspunse vânătorul încet, gândindu-se. Da, cred că atunci era. Puneam capcane în jos la marginea mlaștinilor și aranjasem vreo douăzeci. Nu am plecat decât după ce s-a întunecat, deci cred că era după miezul nopții când m-am întors.

Cavalerul se gândi, uitându-se în pământ la picioarele sale.

— Deci te-ai întors... din care direcție te-ai fi întors?

Arătând în sus drumul, departe de sat, Black spuse.

— Acolo. De la mlaștini, așa cum am zis.

— Deci la cine te-ai dus prima dată? Pentru a da alarma, adică. La cine te-ai dus primul?

Black își îndreptă bărbia în aceeași direcție, spre mlaștini.

— Roger Ulton. Am venit roată pe câmp și am văzut focul de aici – nu avea niciun sens să vin tot drumul spre sat și apoi să trimit pe cineva să-l aducă mai târziu. Casa lui era cea mai aproape, așa că m-am dus la ea și am bătut la ușă.

— Și apoi ce s-a întâmplat? Ochii calmi erau fixați hotărât pe fața vânătorului.

— Apoi? Am venit în sat, bineînțeles. Am lovit în uși și i-am trezit pe toți ca să mă ajute să sting focul.

Intendentul încuviință. Oamenii s-ar fi grăbit să ajute, dornici să stingă focul înainte ca vântul să poarte scânteile spre casele lor și să le pună bunurile în pericol. Baldwin păru să fie și el de acord, întorcându-se și uitându-se la clădirea care încă fumega atât de aproape, cu brațele încrucișate pe piept. Ca și cum ar fi fost concediat, Black se uită de la unul la altul înainte de a se îndepărta ușor, ducându-se să vorbească cu un mic grup de săteni.

Baldwin oftă și lovi cu piciorul o piatră din apropiere.

— Trist, nu-i așa. Un om acasă și probabil adormit. Să mori așa! Doamne! Sper că nu a suferit prea mult. Oftă, simțind o ciudată părere de rău pentru moartea acestui om, cineva pe care nu-l întâlnise vreodată. Gândindu-se înapoi, își aminti de celelalte cadavre arse și înnegrite pe care le văzuse și oftă din nou, rememorând figurile contorsionate și chinuite, felul în care ele mereu păreau că se luptă cu

moartea, încercând să supraviețuiască. Nu era modul în care voia să moară.

— Da, oricum, sunt sigur că e fericit acolo unde s-a dus acum, spuse Simon cu respect. Odihnească-se în pace!

Fu surprins să vadă o zvâcnire ironică a sprâncenei cavalerului în timp ce acesta aruncă o privire rapidă intendentelui, de parcă s-ar fi îndoit, iar această realizare îl șocă pe intendent. Se poate să fie un laic, un războinic, dar asta nu era scuză pentru blasfemie! Uitându-se înapoi la cavaler, fu uimit să vadă o grimasă de stinghereală de parcă și-ar fi dat seama că gândurile i-au fost ghicite de Simon și ar fi vrut să își ceară iertare. Păru să ridice ușor din umeri, cu un rânjet, de parcă ar fi spus: „Scuze, sunt cavaler – la ce te așteptai?"

Peter Clifford nu păru să observe comunicarea lor tăcută.

— Deci, Baldwin, presupun că vrei să iei cel mai bun animal din cireada lui Baldwin?

— Ce? El se întoarse, evident, plin de confuzie.

— Animalul. Tributul. Acest pământ îți aparține; a fost șerbul tău. Poți să îți alegi cel mai bun animal, așa cum și eu îl voi alege pe următorul cel mai bun pentru înmormântare. De ce? Nu știi despre taxele mortuare?

Cavalerul stătu, uitându-se la preot cu o uimire absolută întipărită pe față.

— I-au supraviețuit vitele? spuse în sfârșit.

— Da, normal. Acum sunt toate împrăștiate pe aici – sătenii le-au adunat după ce au stins focul.

Întorcându-se spre rămășițele arse, Baldwin spuse:

— Voi mai arunca o privire în jurul casei când se va mai răci, și fără să mai adauge ceva se duse mai încolo să vorbească cu slujitorul său.

Simon îl privi cum se îndepărtează și se întrebă ce a vrut Baldwin să spună prin ultimele vorbe. Apoi, întorcându-se spre ruinele fumegânde cu fața îngrijorată, nu putu să nu simtă un fior bruc, a unei frici înghețate. De ce avea sentimentul că Baldwin era suspicios în privința acestui aparent accident?

Capitolul 4

Au mai trecut două ore până să intre în dărâmăturile negre și fumegânde. Black mergea înainte, un grup mic de localnici îl urma, cu cârpe legate la guri pentru a se păzi de praf, iar Simon, preotul și cavalerul așteptând în prag, unde îi puteau vedea pe oameni înăuntru.

Corpul fu ușor de găsit. Nu fusese lovit de grinda grea de stejar care căzuse din acoperiș, ci stătea întins pe resturile saltelei de paie care fusese patul omului, lângă cel mai îndepărtat zid. La început Simon putu să vadă puțin – ceața din cauza căldurii distorsiona vederea, norișori gri de fum se ridicau ici și colo din cărbunii încinși, chiar și grinda cu acumulările ei de resturi arse blocau scena cu masa sa solidă, părând neafectată de flăcările care distruseseră casa din jurul ei. Prin tot dezastrul și dezolarea aceasta, micul grup al lui Black mergea cu încredere, de-a lungul grinzii, aplecându-se acolo unde capătul ei stătea încă susținut de perete și mergând de-a lungul ei până unde zăcea salteau simplă.

Simon putea auzi murmurul lor în timp ce se apropiau, un blestem de dezgust, o chemare în ajutor. Nu putu să nu se gândească ce prostesc era totul. Pereții din dreapta lui se prăbușiseră, acum erau doar un morman de resturi. Oamenii nu aveau nevoie să intre pe ușă, prin această gaură veche ce fusese construită acum zeci de ani. De ce s-au dus pe acolo? Din politețe? Era un semn de respect pentru leș că foloseau doar ușa pentru invitați, de parcă în felul ăsta i-ar fi primit aprobarea? Sau era vorba doar de obișnuință, că mergeau pe acolo unde știau că există o intrare, de parcă mințile lor nu ar fi putut accepta faptul că întreaga casă se schimbase?

Alături de el stătea Baldwin care-și rodea mustața și se încrunta. Când îi aruncă o privire, Simon fu surprins că ochii săi nu erau ca ai lui sau ai lui Clifford, îndreptați spre oamenii dinăuntru, ci se uitau spre ușa masivă din cealaltă parte a casei, ieșirea pentru boi.

Părea uimit de ceva, se gândi Simon. Observându-i privirea, Baldwin rânji stingherit.

— Mereu mă uit după vreo problemă. Cred că e parte a naturii mele, spuse el și se întoarse să privească grupul dinăuntru.

Dar Simon nu putu să nu observe că din când în când ochii i se îndreptau din nou spre acea intrare, de parcă ar fi fost atrași fără voie.

Bărbaților parcă le lua un veac să aducă afară cadravrul. Îl înfășurară într-o pătură veche, apoi cu câte un om la fiecare capăt, îl ridicară și urmară același circuit sinuos înapoi spre ușă. Trebuiau să țină pătura drept pentru a nu atinge cărbunii încinși din jur, iar forța necesară era în mod evident mare, făcându-i pe oameni să se aplece departe de greutate și de fiecare din ceilalți în timp ce se străduiau să iasă din dărâmături, împiedicându-se la fiecare pas. Avură dificultăți când se aplecară pe sub grindă, ajungând în final la o înțelegere prin care un om trecu primul – era oare Black? – apoi altul, fiecare om din colțul său aplecându-se singur și făcându-și loc pe dedesubt înainte de a se ridica în picioare și a-și aștepta tovarășul. Apoi, în cele din urmă, înaintară spre intrare, iar ceilalți se dădură în spate pentru a le face loc să treacă, aruncând pătura cu rămășițe cu o grabă lipsită de respect, în timp ce-și smulgeau cârpele de la gură, pentru a putea respira aerul dulce din nou, departe de duhoarea și praful dinăuntru. Cadavrul se rostogoli din lințoliul său pentru a zace pe spate la un picior sau două de oamenii care așteptau.

— El e, spuse Black înainte de a se împletici, îndepărtându-se tușind.

La vederea cadravrului, Simon nu se putu abține să tresară dezgustat și să facă un pas scurt înapoi. Apoi, devenind conștient de rugăciunile murmurate ale lui Clifford, se simți rușinat și se uită mai îndeaproape.

Leșul înnegrit și distrus părea al unui om bine proporționat, lat în umeri și destul de înalt. Hainele îi erau arse sau așa păreau, iar corpul era rigid și fix, ca lutul scos din cuptor. Dar intendentul tresări și trebui să se întoarcă de la priveliștea feței, respirând adânc pentru a-și înfrâna pornirea de a vomita.

Baldwin rânji când îl văzu pe Simon răsucindu-se. Era normal la vederea victimelor flăcărilor, știa, doar nu era prima dată când cavalerul văzuse trupuri distruse și arse, și se uita în jos, observând poziția membrelor cu o detașare impersonală. Dar când studie fața, interesul i se aprinse. Unde ar fi trebuit să vadă durere agonizantă în trăsăturile schimonosite, nu părea a fi așa ceva.

Uimit, se uită la trup pentru un moment, apoi se uită în sus la casă. Apoi, precum ogarul după un miros, încordat și nerăbdător, se duse spre ușă, lăsându-i pe Clifford și pe Simon să se uite după el suprinși.

Mergând rapid, cavalerul intră pe ușă și, ținând o mânecă la nas și gură, se duse în mijlocul casei distruse, uitându-se cu ochii mijiți la

grindă şi la resturile din jur. Ceva nu era în regulă, era sigur. Celelalte corpuri pe care le văzuse după un foc arătau semne că se luptaseră pentru viaţă, că încercaseră cu disperare să supravieţuiască – Brewer n-o făcuse.

Stătea şi se uita încruntat la uşa dinspre animale, unde lemnul, la acel capăt de cladire aproape neatins de flăcări, era plin de semnele făcute de coarnele şi copitele boilor înfricoşati. Apoi lovi în pământ cu piciorul de câteva ori şi se ghemui, uitându-se cu atenţie la ceva din mizeria de pe podea, înainte de a se ridica şi de a părăsi camera încă o dată, tuşind.

În timp ce cavalerul părăsea grupul, plecarea lui îl făcuse pe Simon să se întoarcă şi să se uite, iar acest semn că altcineva era relativ neafectat îl determină să-şi asume responsabilitatea cu mai multă demnitate decât o făcuse până acum. Îndreptându-şi umerii, se forţă să se uite iar în jos. Spre supriza sa, acum, după şocul iniţial, se trezi că era mai puţin oripilat şi se putea uita la cadavru cu mai mult sânge rece. Cel puţin, simţea el, omul nu avea semne aparente de durere, Mâinile, putea vedea, i se odihneau pe lângă el, nu împietrite într-o încercare de a se pune la adăpost, picioarele erau mai degrabă drepte decât contorsionate într-un efort de a se târî. Parcă omul murise liniştit în somn. Simon putea simţi o tristeţe, o empatie trecătoare pentru sfârşitul singuratic al acestui om, dar nimic mai mult. Apoi realiză – de ce acest om nu şi-a dat seama de pericol, nu s-a trezit şi nu a încercat să scape? Cu siguranţă nu putuse să doarmă tot timpul. Sprânceana i se încruntă la acest gând.

Forma înnegrită păru să nu fi înfricoşat nici pe Baldwin. El se întoarse şi stătea, cu braţele în şold, uitându-se la cadavru de parcă l-ar fi provocat să se certe cu el. Interesat, Black se apropie de grup şi se uită la cadavru, apoi la oamenii care îl înconjurau. Îl văzu pe Baldwin prinzând-i privirea lui Simon.

— Pare foarte relaxat, nu? spuse cavalerul. Nu era o întrebare, era o afirmaţie plată, seacă, care nu cerea răspuns, iar Black îl văzu pe Simon uitându-se înapoi şi încuviinţând gânditor.

Clifford se uită de la unul la altul cu o încruntătură de uşoară nerăbdare.

— Ce vrei să spui? Sigur că e relaxat. A murit în somn, presupun. Fumul a ajuns la el în timp ce dormea.

Baldwin îşi păstră privirea spre el în timp ce spuse:

— Black?

Vânătorul mormăi. Şi el se încruntă, întrebându-se unde voia să ajungă cavalerul.

— Black, continuă Baldwin, câţi din boii acestui om au murit cu el?

— Niciunul, domnule. Toţi opt au ieşit afară.

— Şi? spuse Clifford uitându-se de la cavaler la intendent. Şi ce dacă? Eu nu…

— Dar celelalte animale?

— Nu. Toate au ieşit.

— Dacă au ieşit, înseamnă că au fost speriate de flăcări, spuse Baldwin anume. Cred că ai auzit zgomotul pe care îl fac boii când se sperie. Nu ai fi putut dormi, nu-i aşa?

Simon îndrăzni să facă o observaţie.

— Poate a fost copleşit de fum, poate…

— Ei, hai, acum! dinţii cavalerului se arătară scurt într-un rânjet alb. Animalele ar fi fost înfricoşate de la primul semn de flăcări. N-ar fi dormit până când toată casa ar fi ars, s-ar fi trezit imediat ce focul ar fi început. Dacă au făcut asta, omul ar fi fost trezit de ele – dormea cu ele totuşi.

Preotul, încruntându-se, stătea scuturându-şi capul.

— Totuşi, nu prea…

— E evident – sau e pentru mine, cel puţin, spuse Baldwin, serios dintr-o dată. Cred că era mort înainte de a începe focul. Cred că a fost ucis, iar focul aprins pentru a acoperi crima. Black putu să vadă că Simon primise acest anunţ cel mai calm. În timp ce ceilalţi priveau cu uimire, intendentul reflecta, uitându-se în sus la cavaler, apoi la clădire, apoi scărpinându-se în cap şi încruntându-se în pământ.

— Deci ce sugerezi să facem, Sir Baldwin? întrebă Clifford, consternarea ascuţindu-i tonul vocii.

Baldwin aruncă o privire scurtă lui Simon.

— E treaba intendentului, nu?

— Dar nu pot să îmi dau seama cum putem afla că era deja mort! spuse Simon iritat. Nu fără cineva care să-l fi văzut când... Vocea i se stinse. Ar fi putut vedea cineva ceva? Doamne! Tocmai i se dădu această slujbă – iar acum acest cavaler deja gândea că a dat de o crimă! Împingându-şi gândurile înapoi spre problema de acum, spuse meditativ:

— Nici nu ştim dacă a fost omorât. Ar fi putut fi un accident?

— Nu cred, spuse Baldwin gânditor. Imediat ce focul ar fi început, boii s-ar fi panicat, cred că e limpede. Dacă ar fi fost adormit, acel zgomot l-ar fi trezit destul de repede, deci nu ar fi fost găsit în pat. L-am fi găsit în apropierea ieşirii, sau cel puţin în drum spre una din ele. Nu văd motivul pentru care s-ar fi dus înapoi în patul său după ce ar fi realizat că există un incendiu – acest lucru cu siguranţă este de neconceput. Deci nu a putut fi trezit de boi. Şi dacă nu a fost, cu siguranţă trebuie să fi fost deja mort. Refuz să cred că un om ar dormi atât de adânc, încât opt boii călcându-se în picioare alături nu l-ar fi trezit.

— Chiar şi aşa, domnule, nu putem pur şi simplu să afirmăm acest lucru. Cum am putea fi siguri? spuse moale Clifford.

— Există un alt lucru care mă face suspicios, spuse cavalerul. Când te duci la culcare, ce faci cu focul?

Simon ridică din umeri.

— Ei bine, zăgăzuieşti focul. Te asiguri că sunt destule lemne pentru a arde liniştit peste noapte.

— Exact. Pui buşteni pe el pentru a-l păstra peste noapte aprins. Focul lui Brewer părea prea scăzut. Arăta de parcă nu ar fi fost atins de dimineaţă. Asta ar părea că nu şi-l pregătise pentru noapte, dar şi că e greu de crezut că vreo scânteie ar fi atins tavanul. Focul era prea slab. Sunt sigur că a fost ucis. Întrebarea e: cine a făcut-o?

Se duseră toţi la han şi se aşezară pe băncile din faţă în timp ce aşteptau să li se aducă mâncarea. De acolo puteau vedea în ambele direcţii de-a lungul drumului, la sud şi vest spre carcasa arsă a casei lui Brewer, şi la nord şi est spre casa lui Black. În faţa lor, drumul forma o graniţă roşie şi noroioasă spre micile fâşii ale ogoarelor de dincolo, unde familiile cătunului îşi îngrijeau recoltele în acele zile în care nu munceau pe câmpurile deţinute de moşier.

Soarele era trecut de zenit, măturând uşor de-a latul cerului care, în sfârşit, era în mod miraculos fără nori. Strălucirea sa lumina priveliştea cu o splendoare domoală. În faţa lor, de cealaltă parte a drumului, era canalul, iar dincolo de el era râul cu plăcile din pietre late ale podului care le traversa pe amândouă, şi dincolo de margine erau fâşiile.

Păreau că sunt create pentru a ajuta hanul dându-i un aspect plăcut. Se răspândeau ca nişte raze cu clădirea hanului în mijlocul lor, iar culorile – roşu delicat al pământului, alb-gălbuiul recoltelor copate, verdele ierbii – păreau să mărească natura rurală a tabloului. Dincolo, copacii preluau controlul. Stejarii şi fagii înalţi, ulmii şi sicomorii

dominau întreaga zonă, furișându-se cu o ușurință indiferentă până la marginea satului. „Cât, se întrebă Simon, cât va mai dura până acești copaci vor fi doborâți, iar fâșiile de ogoare se vor întinde mai departe în pădure? Cât va mai dura până noi defrișări vor împinge copacii pentru ca acești săraci să aibă mai mult teren pentru cultivat, să aibă mai multă mâncare și să nu mai fie dependenți de atât de puțin?" Dar, uitându-se la inelul de trunchiuri, se întrebă dacă vor fi împinși vreodată mai în spate. Păreau atât de solizi, prea masivi pentru ca oamenii bicisnici să-i doboare.

Chiar de nu voia, Black fuse de acord să li se alăture, iar acum stătea între Simon și preot, în timp ce Baldwin avea un scăunel, pe care stătea în fața lor. Edgar stătea la mică distanță ca de obicei, cu ochii atenți asupra oamenilor care stăteau cu stăpânul lui.

— De fapt, e foarte simplu, spusese Baldwin. Doar vorbim cu oamenii care au fost ieri aici și încercăm să vedem cine avea motiv să-l omoare pe acest… acest Brewer.

— Dar sunt o mulțime de oameni aici, domnule, protestă Simon. Doar nu vrei să vorbești cu toți, nu?

— Ba da. Vocea sa nu admitea compromis. Trebuie. Dacă am dreptate, un om a fost ucis. Îi datorăm cel puțin să aflăm de ce a fost ucis. Black? i se adresă vânătorului. Black, ai idee pentru ce ar vrea cineva să ucidă pe acest om? Există cineva în sat care l-ar fi urât îndestul încât să-l omoare?

— Nu, din câte știu eu. Nu, acesta a fost dintotdeauna un cătun liniștit. Pare de necrezut ca Brewer să fi fost ucis.

Baldwin luă o înghițitură lungă din berea sa și, cu grijă, își așeză cana pe pământ lângă el înainte de a se apleca înainte, cu mâinile unite și atârnând între picioarele-i desfăcute, cu ochii țintă spre Black.

— Spune-mi despre oamenii din sat. Câte familii sunt?

— Șapte. Șapte familii în șapte case. Sigur, sunt și câțiva fii adulți în vre două din ele. Thomas are doi fii destul de mari să-și aibă propria casă, la fel și Ulric.

— Înțeleg. Povestește-mi despre acest Brewer. Ce fel de om era?

Black aruncă o privire la preot, care murmură ușor:

— Nu te îngrijora, fiule. Doar spune-i adevărul.

— Nu prea era plăcut de ceilalți.

— De ce? întrebă cavalerul.

— Ei bine, avea câțiva acri de teren. Avea opt boi. Asta îi făcea pe fermieri invidioși. Și mereu exista zvonul că are mulți bani în ladă,

ascunși. Nu părea drept. Fiecare de aici muncește din greu pentru a trăi, cultivându-și ogoarele, împrumutând ce aveau nevoie de la vecini și muncind pe terenurile moșierului când era timpul, dar Brewer părea să supraviețuiască singur. Îl plătea pe intendent că să nu muncească deloc pe pământul lordului. Lordul – adică fratele dumneavoastră, Sir Baldwin – îl lăsa să defrișeze alte porțiuni de pădure. Își permitea să ia pământ din pădure și să plătească oamenii care să-l curețe, așa că tot timpul avea din ce în ce mai mulți bani. Mereu lua din ce în ce mai mult pământ și avea recolte din ce în ce mai bogate. Îi făcea pe oameni invidioși. Când își dădu seama cât de mult a vorbit, tăcu, uitându-se în pământ.

Fu salvat de hangiul care venea cu mâncarea lor. Pe o tavă grea de lemn erau castroane de lut, câte unul pentru fiecare. Pe fundul fiecărui castron era o bucată mare de pâine și deasupra întinsă o tocană groasă.

După câteva minute, Baldwin se încruntă la Black din nou ca lovit de un gând.

— Dar fiul omului? Ai zis ceva de un băiat în Exeter.

Vânătorul adulmecă mâncarea, vârând o lingură plină de tocană în gură cu plăcere vădită. Ștergându-și gura cu dosul mânecii, râgâi.

— Soția mea ar putea ști mai multe despre el. Ea a locuit aici toată viața ei.

După masă, Peter anunță că va trebui să-i părăsească. Avea treabă la biserică, spusese, deși Simon se întreba dacă asta era doar de dragul spectacolului sau preotul se gândea că această chestiune era doar o umblătură după potcoave de cai morți.

Simon nu știa ce să creadă despre afirmațiile cavalerului. Părea prea de necrezut, cumva, că unul din sătenii liniștiți din Blackway ar fi comis o crimă. Era mai sigur, așa cum crezuseră la început, ca omul să fi murit în somn. Dar ar putea avea Sir Baldwin dreptate? Ar fi putut fi acest om ucis mai întâi și apoi aruncat pe salteaua sa, astfel încât cei care ar fi venit să creadă că fusese omorât de fumul gros al incendiului? Era posibil, trebuia să recunoască, dar era verosimil? Cumva nu prea. Dar cavalerul era plin de o energie nervoasă numai la simplul gând.

Își mâncă rapid porția, nerăbdător să plece, și când tovarășii își terminară mâncarea lor într-un ritm mai relaxat, posibil, deși neintenționat, indicând dubiile lor despre această teorie, părea aproape în stare de panică, atât de intensă era dorința lui de a continua cu ceea ce denumea —investigația noastră. Simon era uimit de schim-

barea lui. Când se întâlniseră, acum câteva zile, la Bickleigh, părea rezervat și distant, tolerant totuși, dar conștient de poziția sa și de originea nobilă. Acum părea dornic și nerăbdător să se întâlnească cu toți sătenii și argații, cei mai umili șerbi ai cătunului, doar pentru a-și satisface curiozitatea despre moartea unui om pe care nici măcar nu-l întâlnise vreodată. Doar lui moartea omului i se părea ceva ieșit din comun. Asta era? Simon se întrebă. Dorea doar să justifice celorlalți ideea sa absurdă la prima vedere? Sau simțea nevoia să o justifice față de el însuși.

Baldwin Furnshill știa că nu. Fusese bolnav luni întregi, mai întâi fizic, apoi, mai recent, de o febră a creierului de proporții alarmante, dar știa că niciuna nu avea vreun efect asupra modului său de gândire în ceea ce privește moartea bătrânului în propria sa casă. Sigur că era conștient de scepticismul celorlalți – ar fi fost surprins să nu fi arătat așa ceva, pentru că într-adevăr era foarte ciudat să aibă loc o asemenea crimă într-o zonă atât de liniștită. Se putea gândi la multe locuri unde moartea și crima ar fi mai puțin surprinzătoare – Londra, Bristol, Oxford și mii de orașe și sate între ele – dar aici?

Și de ce un bătrân inofensiv care oricum era aproape de capătul vieții? Care era motivul?

Încă se gândea la asta când ajunseră la casa lui Black în marginea cea mai nordică a satului, la vest de drum. Deși mai mică decât celelalte case din Blackway, era una din cele mai noi. Părea mai trainică, toată făcută din chirpici, dar cu o ramă puternică din grinzi care se vedea în jurul ușii și la ferestre. Baldwin ridică o sprânceană pe jumătate amuzat, pe jumătate bănuitor la vederea lemnului, întebându-se dacă să comenteze, dar se stăpâni. Se uită la Black cu un interes înnoit, totuși. Dacă acest vânător era gata să încalce legile pădurii și să fure lemnul regelui, ar putea fi un bărbat folositor pe viitor. În definitiv, furtul de lemne ar putea duce la știreang în unul din tribunalele pădurarului șef. Apoi un alt gând îi trecu prin cap. Dacă acest om nu era speriat de nemulțumirea regelui, i-ar fi putut păsa de uciderea unui vecin? Lăsând această idee la o parte, se înclină în fața soției vânătorului care apăruse în ușă.

Black stătea între ea și ceilalți, într-o postură defensivă, ca și cum ar încerca să țină lumea departe de ea – iar Baldwin putea vedea de ce. Jane Black era o femeie puternică și plăcută la vedere cu puțin peste douăzeci de ani. Purta o haină lungă de lână care ajungea până la pământ, cu mâneci lungi și modele atent brodate în față. După zgo-

motele din interior, deja oferise soțului o pereche de fii, dar fața și corpul nu o arătau. Era cu puțin mai scundă decât Black, o femeie sănătoasă, nemarcată încă de munca grea. Era evident că vânătorul păstra cea mai bună carne pentru familia sa, pentru că exista o rotunjime plăcută a corpului său tineresc. Fața îi era un pic cam prea îngustă pentru gustul lui Baldwin, gura un pic prea subțire, iar sânii ar fi putut fi un pic mai mari, dar, fără îndoială, era extrem de atractivă.

Uitându-se la ea și observându-i zâmbetul și căldura din privire, își dădu seama că o subevaluase – aceasta era o femeie extrem de inteligentă. I se citea în ochii ce cântăreau, în viteza cu care îi observa pe bărbați, în pivirea îndrăzneață și provocatoare cu care răspundea celorlalți.

Soțul ei părea aproape sfios când îi explica de ce sunt acolo, de parcă i-ar fi fost frică să o îngrijoreze pe ea mai mult decât să îi supere pe cavaler și pe intendent și, instinctiv, Baldwin știu că neliniștea sa era nejustificată.

Jane Black era intrigată. Nu mai văzuse oameni atât de importanți în satul ei înainte – Blackway era prea departe de rutele normale ale oficialilor ca aceștia să se deranjeze să se oprească aici – și nu era sigură de ce erau atât de interesați de băiatul bătrânului Brewer. Vizitatorii nu păreau să dorească să explice, dar nu conta pentru ea, știa că soțul îi va spune mai târziu. Cum asculta, cavalerul fu acela care îi atrase atenția. Părea atât de serios, atât de concentrat, așa cum o privea, și în timp ce răspundea la întrebările lor văzu că privirea îi căzu pe buzele ei, ca și cum ar fi încercat să-i priceapă spusele înainte ca înțelesul lor să fie transmis creierului de urechile lui, de parcă ceea ce spunea era atât de crucial, atât de fascinant, încât trebuia să asculte cu tot sufletul.

— Îți amintești numele lui? întrebă Simon.

Jane Black își șterse mâinile de șorț în timp ce se pierdu în trecut, în timpurile când era o tânără fată, cu mult înainte de a-l întâlni pe John Black, și când familia Brewer era întregită. Încet, imaginile începură să prindă viață, în timp ce își amintea viziuni stinse ale anilor demult trecuți, imagini ale unui băiat cu o tunică simplă și aspră, mereu cuprins de lacrimi din cauza bătăilor date de tatăl său, un băiat care dorea o mamă, dar a cărui mamă îi murise la naștere, un băiat care dorea dragoste și afecțiune de la un tată care părea să-l învinovățească pentru văduvia sa. Era întotdeauna speriat, ca un câine care a fost lovit de prea multe ori, așteptând următorul bici. Întotdeauna

simțise o milă ascunsă pentru el, de parcă ar fi putut să-l ia și să-l ajute, poate devenind sora pe care nu o avuse niciodată. Dar bunăvoința între copii era dificilă. Renunțase și se alăturase bătăilor de joc și zeflemelelor prietenilor săi. Când plecase?

— Numele lui era Morgan; fusese numit după tatăl mamei sale, spuse ea, cu privirea în trecut.

— De ce a plecat, doamnă Black? spuse Baldwin, o încruntătură lipsită de înțelegere întunecându-i trăsăturile.

— De ce? Oh, ca să scape, cred. A reușit să strângă ceva bani și a mers la Exeter. A primit încuviințarea lordului — adică a fratelui dumneavoastră, Sir Baldwin. Nu e surprinzător. Brewer era un om dur. Îmi aduc aminte că-l vedeam pe Morgan plin de vânătăi și răni în diminețile în care tatăl său băuse cu o noapte înainte.

— Se îmbăta des?

Ea chicoti.

— Da, domnule. Chiar foarte des! Rar se întâmpla să ajungă acasă treaz. Multe nopți a fost ajutat să ajungă acasă de la han sau de la casa unui prieten după ce băuse prea multă bere sau vin.

Baldwin încuviință încet.

— Și devenea violent după ce bea prea mult?

Ochii păreau să i se împăienjănească în timp ce se uita la el.

— Da, spuse ea în cele din urmă. Adesea se purta rău cu alții. Dacă bea prea mult, încerca să se bată — și era puternic, domnule, foarte puternic. Tatăl meu încerca să-l evite, dar alții erau loviți de el. Obișnuia să-i bată chiar pe cei ce-l ajutau să ajungă acasă. Oh, da, putea fi foarte violent.

— Acest fiu, Morgan, crezi că mai e încă în Exeter?

— Nu, mă îndoiesc. Dacă ar fi avut de ales, cred că Morgan s-ar fi dus cât mai departe posibil. Nu avea nevoie de banii tatălui său, cred. Câștiga destul singur în oraș și își permitea cu ușurință să călătorească mai departe.

— Știi unde l-am putea găsi?

— Oh, nu. Nu am nicio idee. Și mă îndoiesc că altcineva din Blackway ar știi.

Pregătindu-se să plece, Simon și Baldwin se ridicară și așteptară la intrare, în timp ce Black se duse cu soția sa în casă pentru a-și lua rămas bun.

— Ești sigur că acest om, Brewer, a fost ucis? întrebă Simon în cele din urmă.

Baldwin îi aruncă o privire, apoi zâmbi sardonic ca și cum și-ar bate joc de sine însuși.

— Oh, nu știu. Nu știu sigur. Dar sunt sigur că era mort înainte de a porni incendiul. Și la fel de sigur sunt că focul nu a pornit din vatră.

— De ce? Cum poți fi sigur de așa ceva?

— Din cauza a ceea ce am spus. Focul era prea mic. Nu ar fi putut arunca destule scântei ca să aprindă acoperișul.

Simon își scărpină gâtul și privi cu coada ochiului figura înaltă și întunecată de lângă el cu o strâmbătură neîncrezătoare.

— Baldwin, ai putea avea dreptate, dar ce naiba putem face chiar de ai? Nu putem demonstra că leșul a fost vătămat – era prea ars pentru asta. Nu putem dovedi că s-a dus cineva să-l omoare – ce vrei?

— Sigur că putem dovedi, spuse cavalerul, uitându-se la el cu o expresie de răbdare amestecată cu frustrare. Tot ce avem nevoie e să găsim omul care l-a ucis și să-l facem să mărturisească.

— Aha, spuse sarcastic Simon. Doar atât, nu? Aș putea să mă duc acasă acum, dacă am pus la cale totul.

Capitolul 5

Când Black ieși din nou, fu amuzat să vadă că cei doi se certaseră. Era evident din cauza tăcerii lor, din cauza privirilor lor fixe – care erau îndreptate oriunde, numai la celălalt nu – și din cauza rânjetului de pe fața lui Edgar care stătea un pic mai în spate, în afara privirii lor.

Când Black se uită la servitor întrebător, Edgar doar ridică din umeri, semnul dezinteresului total fiind total anulat de zâmbetul care i se lățea pe chip în același timp. Vânătorul nu știa, dar Edgar era conștient, prea dureros, de cât de aproape fusese Baldwin de moarte în anul anterior. De atunci, de când suferise de febra cerebrală, fusese mereu ursuz și tăcut, arareori lăsând un zâmbet să-i îmblânzească trăsăturile, aproape niciodată arătând nerăbdare sau egoism de nici un fel, ci continuând tăcut și cu un calm blând, mulțumit mereu de ajutorul binevoitor al slujitorului său. Era o plăcere, dar și o ușurare pentru Edgar să-și vadă stăpânul certându-se din nou.

Cei patru oameni s-au îndreptat încet spre drum, Black arătând spre case și spunând cine locuiește acolo. Erau toate cam la fel, construite din aceleași materiale și de aceeași mărime. Unele aveau o ușă mică în față pentru oameni, dar toate aveau o ușă mai mare sau o pereche de

uși, în lateral pentru ceilalți locuitori – boi, porci sau capre ce reprezentau averea familiei. Ferestre mici fără geam se uitau la ei cu un calm bovin de parcă ar fi intrigate de aceste creaturi curioase, dar în niciun caz speriate sau amenințate. Din acoperișul de stuf, fumul plutea fără țintă în aer, norișori sau tentacule scăpând libere și dispersându-se în vârf, precum ceața de dimineață sub lumina soarelui.

Aproape trecuseră de han, când Baldwin se opri, se întoarse brusc și se grăbi spre ușă. Simon și ceilalți se opriră și așteptară, iar în curând ieși, urmat de proprietar.

Era un om imens hangiul. Era doar cu câțiva ani mai mare ca Simon, sau cel puțin așa credea intendentul, dar dădea impresia unei cunoașteri vaste. Aparența învățăturilor adunate era ajutată de capul mare, chel. Dar asta din cauză că se rădea în cap în fiecare dimineață. Ochii îi erau veseli și strălucitori, adânciți sub sprâncene grele și înclinate, iar falca și buza de sus, arătând ciudat și nelalocul lor, erau acoperite de o barbă neagră, groasă și stufoasă, făcându-l să pară de-a-ndoaselea cumva, de parcă un accident la nașterea lui l-ar fi lăsat cu întregul corp inversat. Tunica îi era murdară, dar prea puțin conta în întunecimea sălii sale, iar pieptul pătat părea să fi servit ca unealtă de curățenie, șorț, sac de cărat lemne sau carne, prosop, dar și haină. La drept vorbind, mărimea sa o făcea un mijloc ideal de transport. Talia omului era imensă, iar orice haină care i-ar fi cuprins burta, se gândi Simon, ar fi putut căra o încărcătură serioasă de lucruri

— Black, soția ta a spus că Brewer era un om care bea din greu, nu-i așa? Bun, acum hangiule, spune acestor oameni ce mi-ai zis mie, spuse Baldwin, arătând spre micul grup.

Hangiul se sprijini de zid, frecându-și mâinile de tunica sa puturoasă și râgâi scurt.

— Despre bătrânul Harold Brewer, domnilor. A fost aici ieri noapte. A intrat, ca de obicei, imediat după apusul soarelui și a stat până târziu. Cred că trecuse de unsprezece când a plecat. Era aproape miezul nopții.

— Și s-a decis să se ducă acasă atunci? întrebă Simon.

— Ei bine... Ochii omului erau șireți și păreau că vor să clipească. Ei bine, nu, nu s-a hotărât să plece. Eu am hotărât să o facă. Era din nou zgomoto, iar când a început să urle, i-am dat de știre că e mai bine să fie în patul lui.

Baldwin se aplecă înainte.

— L-ai dat afară și l-ai condus în drum. Apoi? Zi-le prietenilor mei.

— Ei, bine, l-am dat afară, dar mai era un alt om care mergea pe acolo în drumul lui. L-am strigat și i-am zis: „Ia-l pe ăsta cu tine, ne-a ajuns pentru o noapte", iar el părea destul de bucuros să ajute. Veni și-l luă pe Brewer de braț. Asta era de ajuns pentru mine, așa că m-am dus înăuntru să strâng.

— Dar, după câte ai văzut, acest om îl ducea pe Brewer acasă?

— Sigur. Chiar și după ce am închis ușa, l-am auzit pe Brewer strigând la el și blestemându-l. Mai voia bere, voia să stea aici, nu era gata să se ducă acasă. Bineînțeles că altă băutură nu mai primea de la mine. Era pe picior să pornească o bătaie, iar eu m-am săturat de el să se bată în hanul meu atâția ani. Mi-a părut rău pentru om, totuși. Părea că se află în tirul vorbelor grele ale lui Harold.

— Ai văzut cine era acel străin de treabă? întrebă Simon, iar ochii strălucind de veselie se îndreptară spre el. Pentru un moment văzu prin exteriorul prietenesc, spre egoismul și dezinteresul care zăceau în el, înainte ca fațada să cadă din nou ca o barieră.

— Nu, era intuneric și eu tocmai ieșisem din han. Am putut deslușî doar o figură și am închis ușa imediat ce l-am strigat. Nu, nu am văzut cine era, și nici nu mă interesa prea tare. Tot ce voiam atunci era să scap de Harold și să mă bag în pat.

Oamenii l-au lăsat în ușa hanului și și-au continuat drumul mai departe, Black părând căzut adânc pe gânduri, iar Simon uitându-se la Baldwin cu o expresie de confuzie.

— Și cum putem afla cine era acest om?

Cavalerul se întoarse și îl privi în față cu un zâmbet.

— Întrebăm oamenii, Simon. Întrebăm oamenii.

Capitolul 6

Se făcuse târziu, aerul mai răcoros, iar umbrele începuseră să crească, în timp ce micul grup mergea în urma cavalerului. Pe drum, acesta îi punea întrebări lui Black, arătând spre case și interesându-se de ocupanți – câți oameni trăiau acolo, de când, dacă părinții trăiseră tot acolo. Black părea să cunoască destule despre sătenii din cătun, era mereu rugat să le aducă de-ale gurii în călătoriile sale, deși nu locuia acolo decât de vreo patru ani, de când se căsătorise și fusese de

acord să se mute în zonă pentru ca soția să nu părăsească satul unde crescuse.

Baldwin își curăță gâtul.

— Omul acesta mergând înapoi în direcția asta, oricine ar fi fost... Presupun că trăia în unele din casele din această direcție. Sigur, ar fi putut fi afară pentru niște treburi și s-ar fi înapoiat mai târziu acasă, dacă venea de mai jos de pe acest drum, dar ar avea sens pentru mine să întrebăm dacă oricine din această parte a satului, din această parte a hanului a fost afară târziu în noapte. Ce crezi, Simon?

Intendentul încuviință, animozitatea față de tovarășul său fiind înlocuită de interes.

— Da, cred că ar avea noimă. Black, cine crezi că ar fi putut sta atât de târziu afară?

Acesta se gândi, încruntându-se la drum și scărpinându-se pe burtă, cu colțurile gurii în jos, într-o expresie de neferire aproape comică în meditația sa.

— Ei bine, sunt vreo patru la care m-aș putea gândi că ar sta la ora aceea. Cenred, crescătorul de iepuri, e adesea afară târziu. Trebuie să fie, ca să prindă viezurii și vulpile pentru a-și păstra iepurii în siguranță. Apoi ar mai fi Alfred, băiatul lui Carter, trebuie să aibă grijă de oile de dincolo de deal, așa că uneori se întoarce târziu. Edward, fratele lui, adesea îl însoțește. Și apoi mai e Roger. E adesea târziu afară.

— De ce? întrebă Simon, îngustându-și ochii din cauza lipsei explicației și uitându-se la vânător.

Fu răsplătit cu un râset puternic.

— Pentru că umblă după o femeie din Hollowbrook, Emma Boundstone. Se întoarce cât poate de târziu în mai toate nopțile!

Erau aproape de casa în ruine. Mulțimea care se adunase să vadă focul era mai mică acum, oamenii, pierzându-și interesul, se împrăștiaseră după ce cadavrul fusese luat. Cei rămași erau localnici, stând în grupuri mici și vorbind în șoaptă, uitându-se cu neîncredere la oamenii care-l însoțeau pe Black.

— Black, spuse Baldwin, vreau să mi-i arăți pe cei patru oameni de care vorbeai. Apoi adu-i la noi. Acum. Care sunt?

— Acela de acolo este Alfred, cu fratele său alături, spuse vânătorul indicând doi tineri.

Primul era subțire, dar voinic, un om sprinten cu păr de culoarea seului, cu o figură rumenă și mișcări rapide și viclene aducându-i

aminte lui Simon de un șobolan. Fratele său era un pic mai înalt, dar părul îi era de culoare gri închis, subțire și rar. Figura îi era mai plină de parcă i-ar fi plăcut berea prea mult și chiar de la cinzeci de iarzi depărtare obrajii roșii și strălucitori îi trădau consumul excesiv. Ochii, totuși, păreau la fel de rapizi și ascuțiti ca ai fratelui său, aproape împiedicându-se nerăbdători asupra intendentului și prietenilor săi cu priviri rapide și bruște.

Degetul vânătorului indică din nou.

— Ăla-i Roger Ulton, cel de acolo.

Părea să indice un om liniștit, cu o înfățișare erudită, fața palidă și subțire și ochi înfundați. Deși avea doar nouăsprezece ani, părea zdrobit și nervos. Simon se uită la el cu interes. Avea un aer de tristețe plină de frică, de parcă s-ar fi așteptat să fie acuzat, știind că va fi presupus vinovat.

— Dar celălalt, crescătorul de iepuri? întrebă Baldwin încet.

— Cenred? Nu-l văd aici, cred că e la muncă.

— Bun. Du-te și adu mai întâi pe cei doi frați, Black! Cred că ar trebui să rezolvăm problema destul de repede, având de văzut doar cinci oameni.

— Cinci? Dar sunt numai patru, spuse Black, uitându-se surprins.

— Nu, ești și tu, Black.

Cu fața întunecată precum sugera și numele lui, vânătorul îi aduse pe cei doi tineri. Se părea că Alfred era cel mai tânăr dintre cei doi, iar ochii săi vicleni păreau a se uita peste tot în timp ce stătea în fața celorlalți, pe când fratele său stătea nervos, cu ochii în pământ plin de umilință. Alfred arăta ca și cum ar fi ieșit din adolescență; încă avea obrăznicia tinereții, de parcă nu ar fi înțeles că este chestionat în legătură cu o posibilă crimă. Părea fără frică, mândru în fața intendentului și a cavalerului așezați pe un trunchi căzut, cu Black și Edgar în spatele lor. Simon se uită la bărbat cu interes. Părul său părea prea strălucitor, cumva, pentru viața plictisitoare și monotonă a unui argat, iar comportamentul său vioi și viclean nu se potrivea cu părerea intendentului despre cum ar trebui să se poarte un șerb. Purta o tunică de un albastru spălăcit pe sub vesta de piele. Pantalonii uzați și pătați erau peticiți și cârpiți, arătându-și vechimea, iar în jurul taliei avea o curea subțire de piele cu un cuțit cu mâner de lemn într-o teacă de piele ce atârna în față. Se uita înapoi la oameni cu aroganță și sfidare în ochi.

Edward își ținea ochii în jos. El avea mai curând înfățișarea unui muncitor servil de la țară, așa cum Simon se aștepta. Intendentul nu

era în niciun caz un om dur sau crud, dar înțelegea diferențele între oameni și știa cum să se aștepte ca aceștia să reacționeze. Fiul unui seneșal, Simon știa că era imposibil să păstrezi constant servitorii tăcuți și umili. Natura tovarășilor săi îndura multe, dar la un moment dat exploda. La urma urmei, fiecare om are nevoie de respect de sine, și acesta poate fi atins doar dacă respectul este oferit de alții. Simon știa asta și oferea oamenilor săi un grad potrivit de atenție. Dar, chiar și așa, cei mai mulți dintre oamenii săi ar fi fost umili în fața unui nou stăpân când sunt prezentați prima dată – indiferent ce ar fi zis apoi.

Acest om mai în vârstă era îmbrăcat simplu, cu ciorapi groși legați trainic cu șireturi de sandalele sale sub o tunică ușoară și o mantie scurtă. Părea că îi era cald în hainele sale, iar Simon fu surprins să vadă că hainele păreau relativ noi – nu aveau pete sau petice, ca ale fratelui său.

Baldwin părea să fi observat aceeași neconcordanță, mutându-și privirea de la unul la altul în timp ce stătea jos.

— Înțeleg că ați stat până târziu aseară, amândoi. Unde ați fost?

Așteptă să vadă care va răspunde, cu ochii aruncând mici fulgere pe sub sprâncenele coborâte. În cele din urmă, Alfred, aruncând fratelui său o privire de confirmare din colțul ochiului, spuse:

— Sunt cioban la turma tatălui meu. Eram sus cu oile.

— Nu ești cam prea mare pentru munca asta?

Fața sa nu trăda nimic.

— Nu, am doar douăzeci de ani și sunt cel mai tânăr din familie, așa că eu sunt cel care se duce în mod normal să le vadă și să se asigure că sunt în regulă. Edward adesea vine cu mine.

— Ah, da, Edward. Tu cu ce te ocupi?

— Eu? Vând lucruri în piață. Le iau din oraș și le aduc cu carul. De ce?

— De ce îți ajuți fratele cu oile?

— Ca să putem ieși din sat și să vorbim singuri. Și ca să termine mai repede. De ce?

Cavalerul ignoră întrebarea pentru a doua oară.

— La ce ora v-ați întors aseara?

— Oh, nu știu, spuse Alfred, părând nerăbdător să vorbească din nou, de parcă ar fi fost nervos că fratele său ar fi vorbit prea mult. Cred că am coborât dealul după zece jumătate. Mă îndoiesc că ar fi fost mai târziu.

— Cât v-a luat să vă întoarceți?

— Ce, să ajungem acasă? Oh, cred că în jur de o jumate de oră, nu știu.

— Ați văzut pe cineva în drumul vostru?

Tânărul se uita la fratele său în timp ce răspunse pentru el.

— Nu, cu nimeni.

Simon era sigur că văzuse ceva – mânie sau poate frică în ochii săi întunecați. De ce oare?

— Când a fost asta? Când ați intrat în sat? întrebă Baldwin, încruntându-se în maniera pe care Simon începuse să o recunoască, demonstrând concentrare intensă.

— Da, imediat cum am ajuns în sat.

— Și nu ați văzut niciun foc când ați trecut pe lângă casa lui Brewer?

— Nu, nu era nimic – îmi pun viața la bătaie!

Baldwin îl crezu. Alfred părea absolut convins că nu fusese niciun semn de incendiu atunci, dar încă rămăsese întrebarea: când pornise focul? Se uită la cel mai tânăr din nou, care îl privea cu un interes vag – sau poate era ostilitate? Apoi, uitându-se din nou la cel în vârstă:

— V-ați despărțit la vreun moment dat pe drumul de întoarcere?

Spre suprinderea lui, Alfred răspunse înainte ca fratele lui să deschidă gura.

— Nu. Am fost împreună tot timpul.

În timp ce acei doi erau conduși de acolo, iar Black îl aduse pe Roger Ulton, Baldwin zâmbi ușor în bătaie de joc și se uită la Simon.

— Ei bine?

— Nu mi-a plăcut privirea celui tânăr, și nici încredere nu am în el. Dar dacă erau capabili să-l omoare pe Brewer și să încerce să-și ascundă fapta – ei bine, chiar nu știu.

— Nu, nici eu, spuse Baldwin gânditor. Dar se pare că cel tânăr, Alfred, încerca să ascundă ceva. Nu știu. Edward pare destul de cinstit sau cel puțin nu a zis nimic care să mă pună pe gânduri.

— Mda. Ei, hai să vedem ce are de spus Roger în apărarea lui, spuse Simon și amândoi se întoarseră spre bărbatul care venea spre ei împreună cu Black.

De aproape, părea mai puțin anemic decât de la distanță. Era un tânăr subțire, o priveliște deloc neobișnuită după doi ani de foamete, iar trăsăturile lui emaciate erau scoase în evidență de o paloare ciudată a feței sale. Hainele sale, cămașă și pantaloni din lână de culoare maro deschis, păreau prea mari pentru el, iar Simon se întrebă imediat dacă

nu au fost inițial ale unui frate – sau tată. Ghetele îi erau uzate și plescăiau în timp ce mergea, crescând efectul general de decădere pe care părea să-l proiecteze, și păreau prea mari pentru picioarele lui. Tunica sa avea o glugă, dar era lăsată pe spate în timp ce mergea spre cavaler și intendent, arătând un gât efeminat, lung și subțire. La fel ca trăsăturile, acesta era foarte palid, iar privirea lui Simon fu atrasă imediat de el. Ca o dizabilitate care atrage privirile în ciuda dorinței privitorului, acest gât, elegant ca al unei lebede, părea să exercite o anumită putere asupra privirii, dorind să-și accentueze vulnerabilitatea atrăgând privirea asupra lui, astfel încât observatorul să se întrebe cum sângele roșu ar putea pulsa sub o piele din cel mai pur alabastru.

Cu un efort aproape fizic, intendentul își smulse privirea și o îndreptă spre fața martorului. După tresărirea bruscă dintr-o parte, știu că și Baldwin era la fel de afectat. Amândoi studiară fața omului cu interes.

La fel ca și Edward înaintea lui, Roger își păstră ochii în jos într-o atitudine de umilință, exemplu perfect al șerbului sărac. Dar ochii îi luceau ocazional în încercarea de a arunca o privire fețelor celor doi anchetatori din fața lui. Fața îi era subțire ca și gâtul, la fel de palidă, creând un contrast tulburător cu părul său, care era negru ca pana corbului, la fel de întunecat ca al lui Black. Dar dacă vânătorul avea o aură de sănătate puternică și vibrantă, acest om părea slăbit și bolnăvicios. Gura îi era o tăietură subțire sub nas, nasul părea că îi curge încontinuu, iar ochii, când se uită în sus, păreau apoși și aproape fără culoare, precum o carte căreia, lasată în ploaie, i s-au spălat culorile. Impactul total al acestui om era neatrăgător – nu prezenta interes nici măcar cât tânărul Alfred, se gândi Baldwin. Cel puțin acela avea o sclipire de individualitate; ar fi fost un bun negustor. Acesta părea să nu aibă nimic.

Cavalerul se uită în jos la picioarele sale, întebându-se de unde să înceapă, apoi, uitându-se în sus, prinse o sclipire trecătoare a unui alt Roger. Pentru o secundă prinse și ținu privirea omului, iar în acel moment realiză că acesta nu era atât de slab pe cât credea.

— Te numești Roger? începu cu severitate.

— Da, domnule. Avea o voce ciudat de adâncă, o voce neașteptat de joasă pentru un corp așa de subțire și vorbea cu un respect reverențios.

— Azi-noapte ai fost s-o vizitezi pe această femeie, Emma…

— Emma Boundstone, domnule. Locuiește cu părinții ei în Hollowbrook.

— Da. Când ai plecat de la ea?

Poate din cauza întrebării nepoliticoase sau a privirii încruntate a cavalerului, dar oricare ar fi fost motivul, fața tânărului se coloră instantaneu.

— De ce, domnule?

— Ce? Baldwin își aruncă mănușa pe trunchi lângă el și strigă, făcându-l pe Simon să sară și să se uite nervos la el. Te-am întrebat când ai plecat de la ea! Îndrăznești să mă întrebi de ce? Răspunde la întrebare!

— Domnule, nu am vrut să aduc vreo ofensă, eu... era în jur de ora zece, domnule. Ora zece. Nu mai târziu, cred, și se uită din nou în jos într-o tristețe aparentă.

Mai blând acum, Baldwin spuse:

— Cât de departe e Hollowbrook de aici?

— Nu mai mult de trei mile, domnule.

— Deci ai ajuns aici pe la ... să spunem, zece jumătate, poate unsprezece?

— Mai degrabă mai devreme decât mai târziu, domnule. Mai curând zece jumate decât unsprezece.

— Și ai văzut pe cineva în drum spre casă?

— Nu, domnule. Nu am văzut pe nimeni.

— Locuiești singur?

— Nu. Părinții mei încă sunt aici. Și fratele meu.

— Deci ar trebui să știe când ai ajuns?

— Oh, nu, domnule. Ei dormeau deja. Nu, am venit în liniște și m-am dus în pat fără să-i deranjez.

Baldwin încuviință și se uită la Simon.

— Mai ai să întrebi ceva?

— Da, spuse Simon, aplecându-se în față și uitându-se mânios la om. Unde este Hollowbrook față de acest loc?

— Unde? Este într-acolo, domnule, spuse bărbatul, arătând în josul drumului, spre sud.

— Deci nu treceai pe lângă casa lui Brewer în drum spre ai tăi? Când își scutură capul, Simon îi făcu un gest să plece. Bine, e tot ce am vrut să știu. Poți să pleci pentru moment.

Îl priviră cum pleacă, mergând greoi pe cărare și în susul drumului spre casa sa.

— Ei bine? spuse Baldwin întrebător.

— Nu am idee. Par toți așa de speriați. Probabil din cauză că nu suntem țărani ca ei. Îi îngrozim. N-aș fi surprins ca singurul mod de a scoate adevărul de la ei e să-i punem la cazne.

— Nu!

Strigătul scurt și chinuit al lui Baldwin îl făcu pe Simon să se oprească consternat, șocat de expresia chinuită a prietenului său. Văzând îngrijorarea și neliniștea din ochii lui Simon, cavalerul se întinse spre el, cu un braț întins ca într-o implorare – sau ca să-l țină departe? Intendentul îi luă mâna, simțind trecător forța agonizantă și convulsivă din încleștarea cavalerului. După un moment, degetele cavalerului se relaxară, dar Simon fu uimit de tristețea și depresia rămase în ochii întunecați.

Pentru Black părea că lumea s-a oprit cu acel singur strigăt agonizant. Îl simți, mai curând decât îl văzu pe Edgar mișcându-se în față puțin, apoi oprindu-se indecis, cu mâna pe prășeaua pumnalului, cu privirea fixată la cei doi oameni din fața lui. Vânătorul putea să vadă cu claritate cum gândea acesta. Parcă ar fi vrut să sară să îl apere pe cavaler, dar era ținut de faptul că era conștient că nu exista niciun pericol real. Black se uită de la cavaler la intendent și apoi rapid la servitor și se relaxă văzând mâna servitorului căzând de pe prășea. Lingându-și buzele uscate, Black își lăsă mâna să-i cadă de pe cuțitul său pentru jupuire. Îl plăcea pe intendent și nu avea de gând să-l vadă ucis fără să-l apere.

Baldwin respira rapid, nu din cauza oboselii, ci într-o încercare de a-și reveni, în timp ce ținea mâna lui Simon.

— Prietene, murmură el, nu cred că supunerea la cazne sau alte torturi ar ajuta. Le-am văzut și pe ele, și efectul lor. Nu funcționează; tot ce pot să facă e să distrugă un om. Nu te pot forța să spui adevărul, dar te pot forța să spui o minciună doar pentru a opri durerea. Nu ne ajută să găsim adevărul, tortura nu poate obține decât frângerea unui om distrugându-l și ruinându-l. Ochii îi susținură pe ai lui Simon pentru un moment, la fel de fermi ca mâna care o prinsese pe cea a intendentului, iar teama și dezgustul erau din nou acolo, împreuna cu.. ce? Rugămintea? Îl ruga cavalerul să înțeleagă sau îi cerșea iertarea? Simon se simțea nervos, nesigur de cum să reacționeaze, preocupat că ar putea să-și supere prietenul și mai tare, dar sigur că Baldwin avea nevoie de liniștire.

— Baldwin, nu vom folosi tortura în această chestiune, spuse, și păru să fie de ajuns.

Cavalerul făcu un pas scurt înapoi, de parcă ar fi vrut să piardă contactul cu intendentul, ochii fixați pe fața lui Simon. Nu exista nicio îndoială, cavalerul știa că era prea afectat de experiențele sale din Franța. Să explodeze așa! Când era clar că Simon doar glumea. Era ridicol.

Întorcându-se, porni spre drum înapoi la han, dar în timp ce Simon îl urma, ochii săi erau fixați pe spatele cavalerului cu o încruntătură gânditoare. Ce l-a făcut să reacționeze așa? Era de parcă ar fi fost el însuși un criminal, gândi intendentul în sinea lui.

Capitolul 7

Îl lasară pe Black la han după ce îl chestionară, stând grav și tăcut în timp ce-i privea plecând, biciuindu-și caii și întorcându-se pe drumul spre Crediton. Nu-i putea ajuta mai mult decât povestind ceea ce făcuse. Întorcându-se acasă târziu, văzu flăcările și dădu alarma. Nu fusese nimeni prin preajmă, cel puțin nu văzuse el pe nimeni.

Simon era neliniștit, îngrijorându-se pentru prietenul său. Îl privea pe Baldwin pe furiș în timp ce călăreau, conștient de privirea neclintită a lui Edgar, de parcă intendentul i-ar putea ataca stăpânul, că ar face mai mult rău decât deja făcuse, deși neintenționat, menționând caznele.

Călărind țeapăn, cu mintea la alte probleme și ochii fixați înainte la drum, Baldwin părea departe, atât de departe încât Simon simți instinctiv că acesta nu l-ar auzi, chiar dacă l-ar striga pe nume. Era pierdut în trecut, cu trăsăturile fixe și dure, cu mâna strânsă puternic pe hățuri și cu mușchii fălcii încleștați spasmodic.

Intendentul își lăsă privirea să-i cadă pe gâtul calului său. Fără îndoială, când va fi gata, cavalerul îi va povesti despre această amintire rea și plină de oroare. Până atunci va trebui să aștepte și să spere că tăria acestui coșmar îl va părăsi. Apoi, uitându-se în sus, văzu că își pierduse privirea hăituită și își recuperase o parte din buna dispoziție.

Ochii cavalerului îi întâlni și susținu privirea pentru un minut, iar cei doi se uitară unul la altul, până când cavalerul rânji și spuse:

— Haide, vom sta toată noaptea pe afară dacă mergem așa, își plesni calul și cei trei merseră la trap spre Crediton.

Simon îi părăsi pe cei doi chiar înainte de Crediton și trebui să se întoarcă pe lângă vechea biserică. Trecând de ea, se întrebă dacă

să oprească și să bea un pahar la Peter Clifford, dar imediat ce trecu de ușile deschise auzi vocile unite într-o cântare de laudă și își dădu seama că parohul va fi prea ocupat ca să vorbească, așa că trecu mai departe. Evitând cu grijă canalul deschis și strâmbându-se din cauza mirosului putred, merse de-a lungul potecii înguste care delimita vechiul cimitir, dincolo de bordeiele unde lucrătorii de la biserică locuiau și până sus pe dealul care ducea afară din oraș.

În lumina zilei, găsea acest drum încet, relaxat și plăcut. Se arcuia ușor în susul dealului, șerpuind ca un vechi curs de apă, cu un zid pe o parte care proteja proprietatea bisericii. Pe cealaltă parte, drumul dădea direct în câmp, o întindere de ogoare înguste care duceau spre pădurea de pe deal. Era o scenă rustică de calm, un tablou pastoral, verde unde iarba și recoltele creșteau, roșu unde pământul fusese arat, care niciodată nu eșuase în a-l desfăta. Când era supărat sau morocănos, o plimbare călare pe acest drum îl calma imediat. Era o dovadă a felului în care omul schimba natura, o înfrângea și o manipula astfel încât să-i ofere hrană și protecție. Simțea la fel privind fie ogoarele, fie dumbrava. Amândouă păreau a fi dovada măestriei omului asupra anarhiei naturii sălbatice.

Dar acum, în timp ce ajungea în vârful dealului și urmărea poteca jos în vale pe cealaltă parte, drumul părea să se schimbe. Acum, la venirea întunericului, era pe partea cealaltă, iar sentimentele lui erau altele. Aici sălbăticia nu fusese învinsă. Aici tăietorii de lemne nu veniseră, era prea departe de oraș. Fermierii nu defrișaseră pădurea, ogoarele ar fi fost prea departe pentru însămânțare. Animalele trebuiau păstrate aproape de oraș unde ar fi fost văzute și protejate.

Nu, aici pământul era încă sălbatic și neîmblânzit, aici natura încă făcea legea, iar oamenii mergeau cu grijă. Pădurea întunecată și amenințătoare se înghesuia pe ambele părți ale drumului de parcă s-ar fi sforțat să ajungă oamenii care călătoreau de-a lungul lui și să le smulgă viața din vene. Rugii se întindeau de la marginea pădurii într-o încercare de a coloniza pământul bătucit al potecii, prinzând și rupând hainele trecătorului care mergea prea aproape de margine. Printre copaci, putea auzi zgomotele pădurii, dar pentru urechile sale înfricoșate, crescute din leagăn să fie speriate de diferitele spirite care hălăduiau prin mlaștinile și dealurile din Devon, sunau precum vocile ororilor fantomatice care vânau oameni. În întuneric, acest drum îi amintea de cele mai înfricoșătoare dintre toate: bătrânul Nick și bătrânul Crockern.

Cele două personaje erau bine cunoscute în Devon, faima lor era fără margini la țară, iar Simon se trezi că se gândea la fiecare cu un grad de nervozitate pe care nu-l mai simțise demult. După moartea bătrânului Brewer – încă îi venea greu să creadă că era o crimă, mai ușor era să o considere unul din acele accidente triste, dar atât de obișnuite, o scânteie răzleață în acoperiș si, după cum se pare, un om prea beat ca să se trezească – legendele și poveștile păreau să se înghesuie în mintea lui în timp ce își urma drumul spre casă.

Bătrânul Nick era diavolul însuși. Poveștile spuneau că mergea călare pe un cal fără cap, de-l lungul și de-a latul mlaștinilor în căutarea de suflete. Pe lângă el, o ceată de câini, creaturi rele cu ochi sălbatici al căror lătrat arăta că au dat de mirosul unui spirit uman gata de a fi luat. Sălbatica vânătoare avea reputația de a fi un eveniment permanent, neavând nevoie de ceți sau neguri pentru a-i acoperi cruzimea în timp ce hoarda năvălea după prada sa.

Celălat era un spirit mai înțelegător, deși la fel de neplăcut de întâlnit. Bătrânul Crockern era un spirit vechi al mlaștinilor. Era pretutindeni, dar câteodată își făcea apariția în fața celor care îi amenințau pământurile și îi distrugea. Era adevărat că de obicei folosea metode simple, precum ruinarea unui fermier care a decis să acapareze din mlaștină mai mult decât avea nevoie, asigurându-se că nu crește nimic pe pământul pe care-l furase, dar dacă bătrânul Crockern găsea pe cineva care intenționat afecta viața și siguranța mlaștinilor, se zvonea că ar veni și ar lua pe făptaș departe, într-un iad mai cumplit decât însuși Satan și-ar fi putut imagina.

Pe măsură ce Simon trecea, poteca se întuneca. Apusul de soare fusese o strălucire caldă și portocalie la orizont, promițând o altă zi uscată și senină, și pe moment fu încântat de peisaj, înainte ca mintea să-i zboare din nou spre vechile superstiții. Nu că era prea credul, dar potecile care duceau la Sandford erau înguste și aliniate cu rândurile întunecate ale copacilor, stând tăcuți, ca niște monștri acuzatori dintr-un trecut îndepărtat. Ramurile bătrâne, imense și răsucite se iveau cenușii și prevestitoare pe fiecare parte a drumului, întinzându-se în sus spre întunericul care se aduna rapid de parcă ar fi încercat să oprească lumina, de parcă ar fi încercat să sugrume orice rămășiță de licărească înainte de a atinge drumul. Simon aproape își putea închipui, în timp ce călărea, că ramurile încercau să se atingă deasupra drumului, și când crengile noduroase vor cădea îngreunate, vor înăbuși orice trecător…

Se scuturã cu putere. O ceaţã plutea tãcutã, rãuvoitoare, de-a lungul drumului în faţa sa şi se înfioră. "Pe toţi sfinţii, se gândi. Câţi ani am?". Şi dãdu pinteni calului sã meargã mai repede. Dar încã se mai uita peste umãr din când în când.

Când ajunse acasã, întunericul deja se aşezase greu peste ţinut precum un covor de catifea cenuşie, iar temerile sale se retraserã la vederea strãlucirii portocalii de la ferestrele casei sale. Ducându-şi calul în grajd, îl frecã rapid şi îl pregãti pentru noapte înainte de intra.

Fusese scump, dar era mulţumit cã plãtise, la sugestia lui Margaret, pentru holul îmbrãcat cu panouri de lemn. Despãrţea sala de bucãtãrie, cãmarã şi camerele servitorilor şi oprea rafalele mai puternice de curent de la uşa din faţã care fluierau în jurul sãlii şi rãvãşea stuful.

În cealaltã partea a sãlii era solarul sãu, camera de familie, ascunsã de salã prin perdele uriaşe. Intenţiona, atunci când îşi va permite, sã punã şi aici panouri de lemn. Gura i se curbã într-un surâs batjocoritor. Prea târziu pentru asta acum. Nu avea sens sã cheltuiascã bani pentru aceastã casã de vreme ce se va muta în Lydford.

Soţia stãtea în salã cu Edith pe banca cea mare din faţa focului. Copila pãrea sã fi adormit, întinsã în rochiţa sa uşoarã, cu capul odihnindu-se în poala mamei. Margaret stãtea şi cosea o tapiserie cu împunsãturi rapide şi furioase de parcã ar fi vrut sã omoare pânza.

Simon se uitã la ea. Ea încã nu-l privea, dar spuse, printre dinţi:

— Ai tocanã în oalã, fãrã sã-şi ridice privirea din lucrul de mânã.

Se apropie tãcut de focul din mijlocul camerei. Tocana stãtea în micul ceaun, atârnând de tripodul de oţel şi putea sã vadã cã era gata de ceva timp – carnea cãzuse toatã la fundul lichidului.

— Hugh! strigã el, şi când servitorul se grãbi înãuntru, îi spuse sã-i aducã un castron şi o lingurã. Dupã ce îşi umplu castronul de lut, se aşezã lângã soţie şi începu sã mãnânce.

— În regulã, spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea aruncã pânza şi îl privi cu duşmãnie, mânia amestecându-i-se cu disperare din cauza lipsei lui de înţelegere.

— Ce s-a întâmplat? Trebuia sã fii aici întreaga zi şi tu ai fost plecat! I-ai promis lui Edith cã îţi petreci toatã ziua cu ea, ce aştepţi sã zic când tu dispari? Simţind-o pe Edith cã se frãmântã, gata gata sã se trezeascã, se potoli şi îşi mângâie fiica, luând-o în braţe şi ducând-o în camera de zi. Dar imediat se întoarse şi, vorbind încet, cu vocea şuierãtoare, spuse:

— De ce nu ai putut trimite pe altcineva, pe Tanner, ajutorul de șerif, sau să lași pe seama preotului? De ce a trebuit să te duci acolo și să vezi tu însuți ce se întâmplă?

Se încruntă la el, simțind nedreptatea făcută. Margaret nu era o scorpie, sau o vulpoaică cicălitoare, dar trebuia să-l facă să înțeleagă. Bineînțeles, știa prea bine că acum, mai ales acum când era intendent, avea responsabilități cărora trebuia să le facă față. Dar și ea avea treburi, printre care și conducerea gospodăriei, iar când fiica lor se aștepta ca tatăl ei să petreacă ziua împreună, putea deveni foarte agitată și dificilă. Așa fusese azi.

Margaret își propusese să reorganizeze cămara și să prepare noua șarjă de cidru, dar de fiecare dată când voise să vorbească cu Hugh o găsea pe Edith în apropiere cerând atenție. De fiecare dată când intra în bucătărie Edith o urma și îi cerea să se joace sau o întreba mereu câte ceva, până când Margaret își pierdu răbdarea și îi spuse să se joace afară și să o lase în pace.

Atunci mica și tiranica ei fiică i-a spus că tatăl ei nu vorbește niciodată așa cu ea și că o urăște.

Margaret fusese șocată și foarte rănită – deși știa că nu era adevărat, că era doar o izbucnire bruscă de temperament care va fi rapid uitată, iar ea ca mamă, va trebui să uite la rândul ei. Dar nu putea. Și asta a facut-o să fie plină de resentimente, deoarece Simon a putut să-și petreacă ziua, din nou, afară din casă și neîntrerupt din munca sa. De ce se considera corect ca tatăl să fie liber de sarcinile sale când soția, cu la fel de multă muncă de făcut, nu putea?

După ce își lăsase mânia și enervarea să se adune peste zi, se simți justificată să-i reproșeze soțului la întoarcere. Dar în timp ce se încrunta la el, mânia întru nimic micșorată de absența cauzei tulburării de după-amiază, acesta începu să zâmbească, iar ea se găsi împărțită între furie că încă avea acest efect și bucurie văzându-l fericit.

— De ce nu vii aici să-mi spui ce ai? spuse arătând locul de lângă el.

Așa si făcu. Merse spre el, se așeză și îi povesti despre ziua ei. Așa cum știa că se va întâmpla, povestirea o făcu să se simtă mai bine – mai calmă și mai liniștită.

— Dar tu ce ai făcut? De ce ai stat așa de mult? A fost doar un incendiu, nu?

Imediat ce spuse aceasta îl simți încordându-se și, stând dreaptă, își puse mâinile în poală concentrându-se la el în timp ce îl asculta.

— Povestește-mi.

Iar el începu. Îi spuse despre corpul pe care l-au găsit în casă, cadavrul înnegrit și de nerecunoscut al bătrânului Brewer, care murise atât de singur, încât nimeni nu știa unde îi era fiul sau dacă era în viață. Fața îi era calmă, deși distantă, iar ea îl privea și îl asculta cum îi povestea despre Baldwin, noul cavaler, și despre abordarea sa diferită în ceea ce privește cauzele incendiului. Se încruntă concentrată când îi povesti despre oamenii care fuseseră acolo, de frații Carter și de Roger Ulton, care păreau că nu știu nimic, și de Cenred, pe care spera să-l chestioneze în curând. La început ascultă cu neîncredere, dar apoi cu un sentiment de îngrijorare crescândă, auzind de suspiciunile lui Baldwin, fu încredințată că o crimă a fost comisă.

— Și deci crezi că a fost o crima? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu știu ce să cred. Ar putea să fie, după cum spune Baldwin, dar sincer nu știu. Pare atât de improbabil. Aș înțelege dacă s-ar întâmpla într-un oraș ca Extere, dar într-un cătun liniștit ca Blackway? Pur și simplu nu pare posibil.

În timp ce se uita gânditor în foc, ea întrebă:

— Dar dacă Cenred spune că nu știe nici el nimic? Ce vei face?

— Nu știu. Cred că Baldwin vrea să vorbească cu întreg satul – să chestioneze pe oricine de colo și să afle în felul ăsta. Problema e că nu există nicio dovadă că a fost o crimă! Cum putem să ne așteptăm ca oamenii să acuze pe cineva, când nu există nimic care să arate că a fost o crimă? El se opri și se încruntă la flăcări, de parcă ar fi putut ghici răspunsul acolo.

— Deci mâine ce o să faci? întrebă ea.

— Oh, trebuie să merg înapoi acolo și să văd dacă pot înțelege ceva. Va trebui să vorbesc cu Cenred cel puțin, apoi probabil și cu alții. Mă voi întâlni cu Baldwin acolo și presupun că vom ști ce să facem după aceea.

Jane Black se ghemui mai aproape de soțul ei în patul lor, încercând să-l calmeze cu căldura și promisiunea corpului ei, dar nu părea să reușească. Exact la fel se întâmplase când își pierduse câinele preferat, un mastif pe nume Ulfrith, din cauza unui lup cu doi ani în urmă. La fel se întinsese în pat târziu, nemișcat, de-abia respirând, dar fără să doarmă, așa cum ea știa prea bine.

Era evident din poziția rigidă a corpului său, din încordarea care-l îndepărta de ceilalți, și era disperată să-l ajute, dar cum?

— John, spuse ea blând, de ce nu-mi spui ce e? Poate te pot ajuta.

Putea să-i simtă pieptul înțepenit, de parcă și-ar fi oprit respirația ca să audă mai bine, la fel cum îl văzuse făcând la vânătoare. Dar acum era diferit, era ca și cum i-ar fi întrerupt un lanț al gândurilor și se concentra la vorbele ei apreciindu-le valoarea. Dar apoi simți cum pieptul i se mișcă din nou și el se întoarse încet sprea ea. Îi putea simți asprimea bărbii țepoase și apoi mirosul respirației lui.

— Ei cred că Brewer a fost omorât. Cred că a făcut-o cineva care a stat târziu noaptea trecută. Asta înseamnă că sunt de părere că aș fi putut fi și eu.

Ea îngheță.

— Dar nu ai fi putut face așa ceva, nu ai fi avut niciun motiv să-l omori. De ce ar crede că tu…

— Am fost afară. Ei știu asta, cum aș fi putut să o ascund? Eu sunt cel ce a văzut primul focul!

— Dar John, John, dacă erai tu ce rost avea să spui cuiva despre incendiu. Își vor da seama de asta, o să vezi. Nu îți face griji.

— Dar sunt îngrijorat. Pe lângă toate astea, cine ar fi putut fi? Trebuie să fi fost târziu în noapte. Cine ar fi putut s-o facă? Cine l-a luat pe Brewer de la han?

— Ei bine, dar Roger Ulton?

— Roger? Ce, în timp ce se întorcea de la Emma? Dar nici n-ar fi trecut pe lângă han la întoarcerea de la Boundstone?

Ea se dădu un pic înapoi, uitându-se la el prin întuneric, iar când vorbi vocea îi era joasă și îngrijorată.

— Dar nu a fost acolo. L-am văzut mergând pe cărare și nu venea din sud din Hollowbrock sau de la el de acasă, venea din nord, spre casa sa.

— Ce? El se mișcă brusc, strângându-i umărul cu mâna. Ești sigură? Dar… când a fost asta?

— Nu știu, chiar înainte să mă culc. Cred că era aproape unsprezece, dar…

— Și ești sigură că era Ulton?

— Da, sigur. Bineînțeles.

— Și se întorcea acasă la el?

— Da.

Vânătorul îi dădu drumul, întinzându-se înapoi și uitându-se în tavan. Dacă Ulton venea în josul potecii, trebuie să fi mințit că se întorcea de la casa Emmei. De ce? Oare el să-l fi omorât pe Brewer? Trebuie să-i spună cavalerului mâine. Asta va îndepărta suspiciunea îndreptată împotriva lui.

Spre ușurarea sa, îl auzi respirând ușor și îi simți corpul relaxându-se. Doar apoi se așeză și ea și, cu un zâmbet în direcția soțului ei, își odihni capul pe brațul îndoit și căută să adoarmă.

Capitolul 8

Simon ajunse la casa crescătorului de iepuri pe la mijlocul dimineții a doua zi. Așa cum promisese apusul de soare, era o zi senină și strălucitoare cu nicio urmă de ploaie în aer.

Călătoria, pe aceleași drumuri pe care umblase în seara trecută, îl făcu să râdă de el. Unde era groaza terorizantă din cauza imaginației?

În lumina de dimineață călătoarea printre copaci și se uita printre frunzele lor cu o autocritică sarcastică. Acum păreau ca niște santinele prietenoase stând atente să protejeze călătorii de pericolele călătoriei lor. În lumina caldă a zilei își pierduseră amenințarea care părea atât de clară și terifiantă în noaptea de dinainte; acum apăreau prietenoși, un semn de securitate și confort în calea lui, iar el îi salută ca pe niște tovarăși.

Satul dormea liniștit în lumina strălucitoarea a soarelui, casele părând cumva noi și curate, iarba mai verde și, în timp ce călărea pe potecă dincolo de han, aproape își putea imagina că aseară nu s-a întâmplat nimic.

Prin preajmă se puteau vedea câțiva oameni. Putea vedea câteva femei jos la râu spălându-și hainele, putea vedea leșia și lutul oalelor și lopățelele de lemn cu care loveau hainele recalcitrante. Femeile râdeau și strigau, cu rochiile vesel colorate lucind în soare, și simți o împunsătură de gelozie că nu putea fi precum ele, liber de griji și fericit în această dimineață.

Apoi, în timp ce călărea mai sus pe potecă, acestea deveniră conștiente de prezența lui, iar râsetul și sporovăiala muriră pe loc, atât de brusc, încât îi părea că au dispărut, că au fost alungate de o magie stranie, dar când se întoarse să se uite, erau acolo, tăcute și nemișcate uitându-se la el, călător necunoscut prin satul lor.

Era tulburătoare această nemișcare acolo unde fusese zarva și agitația veselă, iar el avu o senzație înțepătoare de îngrijorare, de parcă ar fi fost un semn, o avertizare că prezența sa nu era dorită. Le privi pentru un moment în timp ce călărea, până ce trecu de curba strânsă a drumului și fură ascunse de o casă. Era mulțumit că le pierduse din vedere – privirea lor tăcută fusese prea neliniștitoare.

Casa crescătorului de iepuri era mai mică chiar şi decât a lui Black. Se afla la mică distanţă de potecă, cu o fâşie de păşune în faţă, unde o capră păştea mulţumită. Când intendentul se apropie, se opri din mestecat şi îl fixă cu ochii săi galbeni şi nesimţitori, cu irişi verticali. Simon simţi reîntorcându-se senzaţia de disconfort sub privirea galbenă a creaturii şi nu scăpa de ea în timp ce priponea calul. Nu era nicio urmă de Baldwin: oare ar trebui să-l aştepte pe cavaler? Se întoarse şi se uită de-a lungul potecii, cugetând în sine dacă ar trebui să-şi aştepte prietenul, dar apoi o imagine apăru în mintea sa cu Margaret spunând: „De ce trebuie să-ţi petreci din nou întreaga zi departe de casă?" şi asta decise pentru el. Se întoarse şi merse până la uşa din faţă, simţind privirea caprei în spate în tot acest timp.

Bordeiul era vechi, o cocioabă de lut cu doar două camere. Spre deosebire de alte case din sat, aceasta nu adăpostea animale, iar aerul era curat şi proaspăt de jur-împrejur. Clădirea părea să se fi prăbuşit cu mulţi ani în urmă, aşa cum se întâmpla cu bordeiele vechi ale căror ziduri nu mai puteau suporta greutatea acoperişului. La un moment dat fusese de două ori mai mare ca acum – conturul vechilor ziduri putea fi observat în iarbă. Fără îndoială capătul căzuse, iar gaura creată fusese blocată cumva pentru a păstra restul casei locuibil. Părea să fi fost bine îngrijită de curând – pereţii erau proaspăt văruiţi, lemnul vopsit, iar acoperişul părea în stare bună, cu puţine urme de muşchi şi fără găuri de la cuiburile păsărilor.

Crescătorul de iepuri însuşi deschise uşa. Arăta ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat din pat, cu părul zbârlit şi ochii lipiţi de somn, pe care şi-i freca în timp ce stătea în pridvor, uitându-se cu privirea împăienjenită la străinul din prag.

— Tu eşti Cenred? întrebă Simon, şi când omul încuviinţă, numele meu este Simon Puttock. Sunt intendentul. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre noaptea de alaltăieri.

Crescătorul de iepuri clipi.

— De ce? Spuse.

Simon aproape că-şi dori să fi putut auzi altă întrebare.

— Pentru că e posibil ca omul care a murit în acea noapte…

— Bătrânul Brewer, spuse omul.

— Bătrânul Brewer, fu de acord Simon, ar fi putut fi omorât, iar eu încerc să aflu dacă a fost sau nu. Cumva simţi o uşurare că reuşise să încheie fraza de introducere şi continuă cu mai multă încredere. Aşa

că vreau să știu ce făceai în acea noapte și unde erai, când te-ai întors acasă și așa mai departe.

Privirea omului încă era înceţoşată de somn în timp ce se uita la Simon. Avea trăsături prietenoase, deschise, un cap mare şi rotund pe un corp pătrat şi îndesat. Era uşor amuzat în timp ce se uita la intendent, un zâmbet jucând pe buzele pline şi roşii, iar ochii căprui închis erau încreţiţi acolo unde ridurile de râs stăteau. Părul de pe cap părea subţire, de parcă ar fi chelit în curând în creştetul capului, dar pieptul compensa pentru orice pierdere, având în vedere grămada deasă neagră şi creaţă care se strecura prin deschizătura de sus a bluzei. Avea barbă, şi ea de asemenea neagră, cu excepţia vârfului bărbiei unde apărea roşcată de parcă ar fi fost băgată în vopsea şi pătată permanent atunci când era tânăr. Probabil avea doar douăzeci şi opt de ani, dar faţa îi părea mai înţeleaptă decât vârsta pe care o avea, şi Simon se simţea nervos de parcă ar fi trebuit să se scuze că a întrerupt somnul omului.

Scuturându-se de acest sentiment, spuse:

— Deci unde erai în acea noapte? Noaptea de alaltăieri?

Cenred păru să găsească întrebarea uşor amuzantă – se uita de parcă ar fi gata să izbucnească în râs – dar apoi văzu expresia serioasă a lui Simon şi păru să se răzgândească.

— Vino înăuntru şi bea un pahar de bere, intendente! Putem vorbi mai conforabil înăuntru şi sunt sigur că eşti însetat după drumul făcut.

Avea dreptate, Simon ştia. Gâtul îi era uscat şi ar fi fost mai plăcut să se aşeze. Încuviinţă şi urmă bărbatul în sala sa.

Era o cameră simplă, dar cu semne de modernizare. Primul lucru pe care îl remarcă Simon fu şemineul. Asta era primul bordei în care văzuse o asemenea inovaţie – cei mai mulţi oameni erau mulţumiti să lase fumul să plutească prin acoperiş la fel ca înaintaşii lor, dar acest om se pare că voia mai mult confort decât cel oferit de focul mocnit. În faţa focului era un bloc mare de granit pe post de vatră, pe care omul îşi pusese salteaua. O rulase şi o aşezase lângă foc pentru a o ţine caldă.

— Am fost afară toată noaptea încercând să prind o vulpe. Tu m-ai trezit, spuse simplu şi merse în spate pentru a aduce berea.

Simon merse la o bancă şi o trase lângă foc, aşezând-o pe paiele de lângă vatră. Cenred se întoarse repede, aducând două oale de lut, una dându-i-o lui Simon, înainte de a trage o altă bancă de lângă zid pentru a se aşeza în faţa intendentului.

— Deci vrei să știi unde am fost în noaptea de alaltăieri, nu?

Intendentul încuviință tăcut, studiind bărbatul imens, liniștit si, mai ales, încrezător. Era încrederea cea care strălucea ca lumina unei făclii în întuneric, în mare contrast cu nervozitatea ezitantă a celorlalți trei bărbați pe care el și Baldwin îi văzuseră cu o zi înainte. Acolo unde ei se agitau și șovaiau, acest om părea să se simtă bine, șezând confortabil, cu picioarele întinse, cu o mână pe locul de lângă el și alta ținând berea.

— Ei bine. Am plecat de aici după-amiaza târziu, a trebuit să mă duc în crângul meu să iau pari pentru gard ca să înlocuiesc o bucată care căzuse. Am dus parii direct la coteţul iepurilor și am fixat gardul, apoi am verificat capcanele. Într-una din ele era un bursuc pe care l-am omorât, dar lângă alta am găsit pielea unuia din iepurii mei. Am petrecut mai bine de jumătate de oră uitându-mă prin preajmă ca să găsesc urma animalului, dar nu am putut, așa că am venit aici să iau cina și…

— Când s-a întâmplat asta? îl întrerupse Simon.

— Când? Oh, cred că după apusul soarelui. Să zicem după șapte jumate. Oricum, m-am întors la coteț apoi, să văd dacă pot găsi animalul. Am stat până târziu, dar nu am văzut niciun semn, așa că m-am întors.

— Pe la ce ora te-ai întors acasă?

— Chiar nu știu. Era târziu, știu asta, dar mai mult n-aș putea spune.

Cugetând, Simon spuse meditativ

— Ca să ajungi acasă nu trebuie să treci prin sat, nu?

— Nu, coteţul este în jos spre mlaștină, la o jumăte de milă la sud de aici, așa că trec doar pe lângă casa lui Ulton și a lui Brewer în drum spre a mea.

— Hm. Ia spune-mi, ce crezi despre familia Ulton?

— Oh, sunt în regulă. Sunt invidioși pe mine, sau cel puțin Roger este, dar în rest sunt destul de prietenoși.

— Cum adică, invidioși?

— Sunt un om liber. Fiecare din sat fie este argat, fie șerb, dar eu mi-am câștigat libertatea. Am câștigat-o cumpărându-o de la moșia Furnshill, și asta a deranjat pe unii oameni. E prostesc, deoarece alții – de exemplu Brewer – sunt mai bogați decât mine, dar asta nu-i oprește să mă invidieze.

— Ce știi despre Brewer? Nimeni nu prea a știut să-mi zică nimic despre el. Îl cunoșteai bine?

Zâmbetul prietenos al crescătorului nu-i părăsi fața, dar ochii își pierdură focalizarea, făcându-l să pară că visează în timp ce se gândea. Acum când vorbi, vocea îi coborâse, devenind mai înceată și mai joasă.

— Nu era un om cu care să te înțelegi ușor. Oricare de pe aici era sigur că are o mulțime de bani, dar nu știu dacă era adevărat. Oricum, asta nu-l făcea un om popular.

— Nu?

— Nu, avea bani, dar nu spunea nimănui. Și era și mare băutor, iar când bea prea mult devenea violent. Era un om puternic Brewer, iar când voia să lovească pe cineva putea să-l rănească.

— Avea cineva motiv să-l urască, atunci? A rănit pe cineva recent?

Crescătorul râse brusc, cu o izbucnire puternică de amuzament, și își șterse ochii cu mâneca înainte de a răspunde.

— Oh, scuze, intendente, scuze! Da, ai putea spune asta. Era un bețivan, intra adeseori în bătăi, mereu batjocorindu-i și disprețuindu-i pe ceilalți. Nu cred că înțelegi cu adevărat ce simțeau oamenii pentru el! Pe aici, cu greu găsești pe cineva care să-l fi plăcut!

Capitolul 9

Intendentul trebuie să fi arătat cât de mult l-a amărât acest comentariu, deoarece crescătorul se ridică, merse spre el și îl bătu pe umăr.

— Haide, intendente! Probabil că a murit în patul său și totul a fost un accident. Ești sigur că nu vânezi cai verzi pe pereți? Hai, dă-mi oala. Dacă-ți place berea mea, poți să mai bei o dată cu mine. Zicând asta, luă halba lui Simon și se duse din nou în camera din spate.

Până când acesta se întoarse, Simon reuși să-și revină într-atât încât putu din nou să zâmbească în semn de mulțumire pentru berea proaspătă.

— Mulțumesc. Îmi mai satisfaci curiozitatea încă un pic? De exemplu, ai văzut pe cineva când ai ajuns acasă? Ni s-a spus că cineva l-a ajutat pe Brewer să ajungă acasă în noaptea în care a murit, dar nimeni nu pare să știe cine a fost. Tu știi?

— Ei bine, nu. Nu am văzut să-l ajute cineva – presupun că vrei să spui că a fost târât până acasă după ce a fost dat afară din han. Mă gândeam eu. Nu, nu l-am văzut.

— Ești surprins că cineva l-ar ajuta? După câte ai spus despre cât de popular era…

— Nu, oamenii deseori îl ajutau să ajungă acasă. Oh, sigur că era urât. Arogant și grosolan, mereu folosindu-și pumnii când nu-și găsea cuvintele, dar acesta e un sat mic. Trebuie să trecem peste astea. Altfel, dacă există ceartă, cum putem aduna recoltele sau cum putem ara? Trebuie s-o facem împreună – doar că el făcea totul atât de greu.

— Cum?

Ochii crescătorului se ridară din nou în amuzament.

— Îți plac lăudăroșii? Nu. Ei, așa era Brewer. Zvonurile despre banii lui – nu știu dacă erau adevărate, dar cu siguranță el a ajutat la răspândirea lor. Deținea proprii boi, mereu avea bani de bere și mereu părea bucuros să-i dispreţuiască pe ceilalți.

— Înțeleg. Intendentul se uită în foc. Iar tu nu l-ai văzut în seara aceea?

— Nu, nu l-am văzut, spuse, dar apoi își înclină capul într-o parte și se uită la Simon cu ceea ce intendentul o simți ca pe o privire ușor rușinată. Dar cred că am văzut pe cineva în drumul meu spre casă.

— Pe cine?

Chicoti scurt.

— Nu sunt sigur! Era prea întuneric. Îți spun cum a fost, totuși. Terminasem cu încercările de a prinde vulpea sau orice altceva o fi fost și eram din nou în drum spre casă. Eram enervat și obosit și tocmai trecusem de Ulton, când…

— Ai idee ce oră era?

Cenred se uită la el cu milă.

— Nu înțeleg de ce tot mă întrebi asta. Uite, nu port la mine un ceas cu lumânare afară, intendente. Cum aș fi putut ști ce oră era? Știu doar că era întuneric. Putea să fi fost unsprezece sau mult după miezul nopții. Cum aș fi putut ști? Nu, tot ce pot spune e că nu trecuse de ora una și era după zece, dar dincolo de asta nu știu – eram prea obosit ca să mă gândesc la asta. Puteam să jur că am văzut o figură la marginea drumului. Putea să fi fost mai jos de casa lui Brewer, cred, peste drum între copacii de partea cealaltă a drumului. La momentul ăla nu am făcut nimic, eu... Făcu o pauză, rușinat. Părea o figură întunecată, subțire. Știi, cu întunericul și cu umbrele create de lună și restul, când am văzut acea formă fugind printre copaci în fața mea, m-am gândit la vechile povești și, ei bine, am plecat mai departe și am încercat să uit ce am văzut. Oricum, era prin preajma casei lui Brewer, pe partea cealaltă a potecii, unde copacii se întâlnesc cu drumul. Știi unde zic?

— Da, cred că da, spuse Simon, dar se gândea, cine ar fi putut fi? Ce oră era, era unul din cei doi fraţi? Sau era Roger Ulton? Era bărbatul care-l condusese pe Brewer acasă? Sau era altcineva?

Simon stătu în faţa bordeiului pentru câteva minute când terminară de vorbit. Şi-ar fi dorit ca Baldwin să fi fost aici ca acesta să auda mărturia lui Cenred, ca să aibă avantajul părerii lui, dar cavalerul încă nu apăruse. Lovind pietrele, se îndreptă spre iapa sa, o dezlegă şi merse spre sud cu ea, departe de sat.

Drumul se curba spre stânga imediat după casa crescătorului, ducând spre sud în timp ce trecea de ruinele casei lui Brewer. Păstrând poteca, intendentul merse mai departe, fără să se uite la ea. Era ciudat, simţea acum că Baldwin îi băgase în cap ideea de crimă, realitatea actuală a morţii părând aproape irelevantă. Casa nu mai avea nicio importanţă. Animalele lui Brewer nu mai aveau nicio importanţă. Singura problemă care îl interesa era vinovatul.

Odată ce trecu de clădirea prăbuşită şi afumată, drumul se deschidea un pic, arătând direct spre griul albastru al mlaştinilor. Aici era curat, drumul îndepărtându-se de casele vechi, de câmpuri şi păşuni, de proprietăţi şi de pământul deţinut, deoarece deodată îşi părăsea curbele şi mergea drept ca o riglă, lăsând râul în spate pe malul stâng.

Aici, unde drumul continua singuratic spre dealurile îndepărtate, era casa familiei Ulton. Fusese odată o casă lungă, solitară şi imensă. Trebuie să fi avut cel puţin o sută de ani, o clădire din chirpici, construită din lut vechi, pământ şi baligă, gândită iniţial pentru un fermier şi copiii săi, dar şi pentru siguranţa lor. Deoarece de aici, cuprinsul satului putea fi uşor observat, un inamic, fie că era o hoardă din Cornwall sau vikingii de pe coastă într-o razie, putând fi văzut din vreme şi dată alarma. Simon ştia că acum, de la norocoasa ascensiune a lui William de Normandia, raziile şi omorurile străinilor fuseseră oprite, dar dacă privaţiunile armatelor străine încetaseră, mereu exista pericolul de atac de la un inamic mai puţin îndepărtat.

Nu trecuseră mulţi ani de la ultimul război civil, o perioadă cruntă şi absurdă, în timpul căruia aliaţele erau încheiate şi rupte cu o regularitate monotonă, în timp ce oamenii încercau să jongleze cu loialitatea lor pentru a sta de partea care le oferea putere şi bogăţie – de câştigau. Iar când părea că nu vor câştiga? Îşi schimbau imediat loialitatea!

Din această casă, cu pereţii masivi şi ferestre mici, proprietarul nu numai că putea vedea mile întregi de-a lungul drumului, o privelişte

neîntreruptă de copaci, dar putea și să opună o apărare aprigă. Ca multe din vechile proprietăți, vechea fermă avea o ușă mare pentru acces. Să o ataci ar fi fost nebunesc, și probabil costisitor, deoarece apărătorii puteau folosi ferestrele ca lăcașe pentru arcuri.

Dar anii nu au fost prea răbdători cu vechea casă. Când a fost construită, ar fi oferit protecție și siguranță unei familii destul de numeroase și vitelor, gâștelor și găinilor din curte. Casa cu un singur etaj ar fi încercuit animalele și oamenii. Dar nu acum. Zidul de vest se prăbușise – probabil din cauza ploilor prea dese pe un acoperiș prost acoperit cu paie sau poate din cauza a prea multor veri secetoase urmate de ploile din ultimele două – indiferent de motiv, chirpiciul căzuse, iar dezastrul rezultat era evident.

Zidul trebuie să fi căzut prima dată din colț, se gândi Simon, și apoi se prăbușise și mai tare, ca și cum ar fi fost împins de greutatea acoperișului din urmă, creând un spațiu semicircular de noroi și mizerie. Acoperișul ar fi urmat imediat, bârna grea a culmii arătând ca o spinare goală și neagră, căpriorii aplecându-se ca niște coaste din dărâmături.

Bucata distrusă acoperea aproape jumătate de casă, dar partea rămasă încă era locuibilă aparent, și acum, în timp ce înconjura pe la zidul de sud, putea vedea eforturile înverșunate depuse pentru protejarea restului. Grinzi de lemn, probabil salvate din acoperiș, fuseseră proptite în zid pentru a preveni alunecarea. Când acoperișul dispăruse, blocuri de granit au fost puse pe vârful zidului pentru a oferi o oarece apărare împotriva ploii și a opri chirpiciul să fie spălat, iar în interior un zid nou fusese construit sub acoperiș pentru a închide gaura uriașă. Însemna că locuința ar fi fost jumătate din vechea casă, dar cel puțin era locuibilă.

Intendentul stătu socotind pentru o vreme. Această familie sigur avea nevoie de bani – dacă ei credeau poveștile despre averea lui Brewer, dacă ei credeau că are o cutie de bani sub podea, nu ar fi fost posibil să încerce să o ia? Brewer era atât de beat, încât s-ar fi putut gândi să intre în casa lui noaptea târziu când acesta dormea. Și dacă el i-ar fi văzut, ar fi putut să-l omoare pentru a-și ascunde furtul, apoi să incendieze locul pentru a-și ascunde vina.

— Intendente!

Simon se întoarse încet, încă pe gânduri, și-l văzu pe Black venind spre el.

— A, John. L-ai văzut pe Sir Baldwin azi?

— Nu, intendente. Nu am văzut pe nimeni până acum. Cred că am niște noutăți pentru tine.

Îi explică repede ce văzuse soția sa în noaptea incendiului – Simon încă nu putea să o numească a crimei – și ora la care se întâmplase.

— Deci tânărul Roger se întorcea din direcția greșită. Nu se poate să fi spus adevărul când a declarat că a stat cu Emma toată seara. De ce ar minți, decât pentru a-și ascunde vina?

Simon se scărpină pe gât gânditor.

— Nu știu, dar cred că ar trebui să mergem și să o vedem pe această Emma și să aflăm ce are de zis înainte de a vorbi cu Roger din nou.

Nu era încă niciun semn de Baldwin, așa că plecară din Blackway împreună pentru a acoperi cele patru sau cinci mile până la Hollowbrook. Cea mai mare parte a drumului merseră în liniște. Simon cugeta la mărturiile luate și încerca să vadă unde greșiseră, dacă vreunul din ei o făcuse. Nu avea nici cea mai mică dorință să condamne pe cineva de crimă, cu atât mai puțin un om nevinovat, așa că reexamina toate dovezile de până acum într-o încercare se a se asigura pe sine însuși că avea dreptate să-l suspecteze pe Roger Ulton.

Casa deținută de părinții Emmei Boundstone era mare și relativ nouă. Varul alb strălucea în razele de dimineață, iar curtea din fața ușii mari era curățată de bălegar. Arăta pur și simplu că oamenii care trăiau aici erau mândri de proprietatea lor.

Simon așteptă sosirea lor. Nu întâlnise pe nimeni din această familie, în timp ce John Black era cunoscut în zonă. Era mai bine ca John să ciocăne și să-l prezinte.

Ușa fu deschisă de o femeie de vârstă mijlocie, scundă și veselă, îmbrăcată în negru și cu o basma gri care-i acoperea părul cărunt împletit. Fața îi era aproape rotundă și părea formată din cercuri – ochii erau două mărgele gemene întunecate, nasul îi era un nasture mititel, obrajii aveau pete roșii ca două mere mici rozalii, chiar și bărbia era aproape o sferă perfectă. Cum stătea în ușă, Simon nu putu să nu-i întoarcă zâmbetul. Nu numai că ar fi fost nepoliticos, dar era aproape obscen să respingi o femeie atât de fericită și plăcută.

— Ei bine, John, ce mai faci în această zi minunată?

— Sunt bine, doamnă Boundstone. Dar soțul dumneavoastră?

— E bine, John. Bine. Pe el îl cauți?

— A... Ezită, uitându-se înapoi la Simon.

— Și cine este acesta? Nu cred că te-am mai văzut până acum.

Simon păși înainte. În timp ce venea mai aproape, putea vedea că ea îi ajungea doar până la umăr, așa că nu putea fi mai înaltă de un metru jumătate, iar după cum arăta, probabil și în diamentru.

— Bună ziua, doamnă Boundstone. Numele meu este Simon Puttock. Sunt intendentul de Lydford. Putem vorbi cu fiica dumneavoastră, vă rog?

Zâmbetul micii femei de-abia tremură, dar îi putea vedea ochii vicleni strălucind în timp ce se uita în sus la el.

— Ah, o vreți pe Emma noastră, nu? Da, e înăuntru. Așteptați aici, o aduc imediat.

Nu părăsise demult ușa când Emma sosi, și Simon fu dezamăgit de ea. Se gândea cum ar arăta tânara femeie și ce fel de fată ar putea dori tânărul Ulton – iar acum descoperise că într-adevăr contrariile se atrag. Emma Boundstone era la fel de mare, în felul ei, ca și mama sa, dar fără farmecul acesteia. Era un pic mai înaltă, poate un metru șaizeci, și rotunjoară, dar aici asemănările se opreau. Fața îi era anostă, lungă și greoaie, precum trupul. Dădea impresia de greutate, deși era mai mult îndesată decât grasă. Din fruntea înaltă și oblică îi pornea fața pătrată și puternică cu ochi mici și duri, un nas gros și gura foarte subțire. Părul împletit părea o funie așa cum cădea de o parte și de alta a obrajilor. Trupul îndesat și greoi ar fi fost mai la locul lui la unul din frații săi. Simon își dorea acum să uită că trebuie să o interogheze și să se întoarcă spre privirea confortabilă a mamei ei.

În timp ce se apropia, fata luă o poziție agresivă, cu o mână în șold, de parcă i-ar fi provocat să înceapă.

— Deci? Ați vrut să vorbiți cu mine?

Simon încuviință, întrebându-se cum să înceapă.

— Da, vezi tu, aș vrea să te întreb despre noaptea de alaltăieri.

— Ce-i cu ea?

— Am înțeles că erai cu Roger Ulton din Blackway.

— Da. Era evident că nu avea de gând să-l ajute.

— Când a ajuns aici să te vadă?

— Nu știu.

Simon simțea că răbdarea i se termină.

— Atunci spune-mi cu aproximație, Emma.

— Ei bine, își înclină ea capul într-o parte într-un gest care ar fi putut fi cochet la o femeie mai măruntă, dar la ea apărea doar stângace. A ajuns aici după lăsarea întunericului. Cred că era pe la șapte sau așa ceva. De ce?

Ignorând întrebarea, intendentul continuă:

— Și când a plecat?

— Undeva pe la opt jumătate.

— Eşti sigură?

O scânteie de sfidare îi străluci în ochi.

— Da, sunt sigură. De ce nu-l întrebi pe el, dacă pe mine nu mă crezi?

Cei doi se uitară unul la altul, iar deodată vocea ei deveni acră şi iritată, în timp ce spunea:

— E bine, nu-i aşa? A păţit ceva?

— Nu, e bine din câte ştim noi. De ce a plecat aşa de repede, am crezut că sunteţi logodiţi.

Ea îşi azvârli capul într-un gest de nerăbdare.

— Oh, da. Am fost. Dar ne-am certat, dacă vrei să ştii. A refuzat să se căsătorească cu mine până nu termină de reparat casa tatălui său, iar asta i-ar putea lua până anul viitor! I-am spus, dacă mă vrea, să se grăbească – s-ar putea să nu-l aştept. Ne-am certat, iar la final i-am zis să plece. De aceea m-a părăsit mai devreme decât de obicei.

În acea noapte, stând cu Margaret în faţa focului, Simon îi povesti evenimentele de peste zi. Îl lăsase pe Black pe drum la întoarcerea din Hollowbrook – ar fi fost aproape întuneric când ajunseră în Blackway, aşa că nu avea sens să se ducă acolo când ar fi putut continua şi ar fi ajuns acasă mai devreme măcar o dată.

Soţia i se bucurase să-l aibă mai devreme acasă ca de obicei, şi după masă se jucară de-a aruncatul inelelor la un ţăruş cu Edith, jocul ei favorit în prezent. Acum, în cele din urmă, se duse în patul său din solar, şi aveau două ore scurte de linişte înainte ca să se ducă şi ei la somn.

— Deci, acest crescător de iepuri, care era numele lui?

— Cenred, spuse Simon somnoros.

— Da, Cenred. Ce a avut de spus?

Stătea cu capul sprijinit din nou în poala lui, în timp ce o mângâia pe păr cu o mână, cealaltă lasând-o pe abdomenul ei. Afară, ploaia lovea pereţii, iar rafalele ocazionale făceau ca uşa să zăngăne şi tapiseriile să se umfle.

— Nu prea multe. A spus că a văzut pe cineva care încerca să se ascundă când se apropie. Se pare că peste drum de casa lui Brewer. Prostul era prea speriat să se uite, credea că e bătrânul Crockern sau altceva, şi doar merse mai departe. Oricum, acum ma interesează celălalt, Roger Ulton.

— Nu e unul din cei pe care i-ai văzut ieri?

— Ba da.

Ochii lui Simon căzură pe chipul ei şi zâmbi, deşi vedea că era epuizat. Faţa îi era cenuşie, chiar şi în lumina flăcărilor şi a două lumânări groase care stăteau pe tripozii lor metalici din apropiere. În camera afumată, cercurile mari de oboseală de sub ochii lui îi făceau să apară învineţiţi şi se întreba dacă această căutare nu era prea mult pentru el. Cuprinsă de o dorinţă bruscă îi atinse obrazul cu un deget, un gest iubitor şi plin de simpatie, şi fu mulţumită să-i vadă zâmbetul larg în momentul când îi simţi atingerea.

Afară auzeau ploaia. Toată ziua fusese senin, dar acum, în întunericul nopţii, cerurile se deschiseseră şi apa curgea constant din cele două găuri ale acoperişului. Margaret se bucura că soţul era înăuntru cu ea. S-ar fi îngrijorat să-l ştie afară pe vremea asta. Îi mângâie obrazul, minunându-se de asprimea lui acolo unde perii scurţi îşi făceau loc prin piele, atât de diferit de pieptul şi restul corpului care erau fine şi moi. Se uită la degetele ei care îi atingeau uşor faţa, savurând senzaţiile tactile, lăsându-se în voia plăcerii date de atingerea şi mirosul bărbatului ei, şi aproape rată următorul comentariu al lui Simon.

— Poftim?

— Am spus că e ciudat, spuse el din nou, zâmbindu-i. Acest bărbat Roger încearcă să-i facă curte unei fete, dar în acea noapte s-au certat. El spune că au fost împreună toată noaptea, dar ea jură că a plecat mai devreme. Apoi spune că a mers direct acasă, dar soţia lui Black spune că l-a văzut trecând de casa ei, de cealaltă parte a satului. Sunt sigur că el a fost cel care l-a luat pe Brewer acasă. Dar dacă a fost el, de ce nu ne-a zis?

— Sunt sigură că vei vedea mâine. Ce altceva ai mai aflat?

Mai discutară vreo oră şi ceva, dar, în curând, Margaret decise că soţul ei are nevoie de somn şi îl conduse în solar pe salteaua lor. Dar chiar şi atunci, când erau în pat, îl putea simţi că nu doarme.

Se simţea mizerabil, o figură întunecată, zgribulită, stând înfăşurat în mantia groasă de călătorie, cu gluga trasă pe cap, în faţa unei tentative de foc care încă scotea un fir subţire de fum care promitea încurajatoarea căldură. Dar era sortit eşecului. Înainte ca să-i încălzească trupul, era împrăştiat de rafalele de vânt care duceau picăturile de ploaie grele împotriva spinării sale.

— Doar acum un an. Doar un an, mormăi vocea împinsă de vântul care se rotea în jur, cautând o deschizătură în hainele lui încercând să-l înjunghie cu răceala sa. Tremurând de frig, apucă un fald al mantiei sale şi îl trase mai aproape, uitându-se suspicios în jurul luminişului.

Sigur, s-ar fi putut duce la una din ferme și să cerșească mâncare și șansa de a sta în fața unui foc, dar la căderea întunericului părea destul de cald și nu merita rușinea. La urma urmei, era cavaler, iar acest comportament era înjositor pentru un bărbat dintr-o familie sus-pusă.

— Un an! aruncă cu răutate printre dinții încleștați.

Cu doar un an în urmă, lordul său, Hugh de Lacy, Lord Berwick murise. Doar un an. Și de atunci pierduse totul. Tot ce deținea era cu el acum – sabia tatălui său și un mic sac cu câteva catrafuse. Doar atât îi mai rămăsese. Poziția sa ca mareșal al castelului care domina orașul îi fusese dată acelui bastard, fiul fratelui lordului. Camerele din castel aparțineau funcției, deci rămăsese și fără acelea, iar când succesorul său îi sugerase că ar prefera să caute altă casă, de parcă nu ar fi avut încredere în el, acceptase în furia sa.

Dar plecare în grabă îl costase mult. Nu putea aștepta să se folosească de credibilitatea rămasă, voia doar să plece și să uite durerea și disperarea de a-și vedea postul corupt de acel nebun. Ordonase să i se pregătească calul și plecase chiar în acea noapte, simțind aceeași mândrie și entuziasm pe care-l simțise cu peste cincisprezece ani în urmă când devenise cavaler. Dar asta a fost atunci, iar Rodney de Hungerford ajunsese departe.

Fu surprins cât de repede își cheltui banii. Părea că prețurile creșteau chiar înainte de a ajunge în acel loc. La început nu se îngrijorase, la urma urmei un cavaler nu-și pune problema banilor, aceasta e doar interesul unui lord. Dar dispăruse așa de repede mica sa provizie de monezi, încât începu să-și dea seama că va trebui în curând să câștige câte ceva pentru a o înlocui.

— De când nu mai stătuse într-un pat, într-un pat adevărat într-o casă? se întrebă. Umerii se zgribuliră împotriva vântului care venea dinspre mlaștini. Două săptămâni? Trei? Nu, erau două. Două săptămâni de când fusese lăsat să stea la mănăstire peste noapte. Starețul era un om bun și i-a oferit un pat pentru mai mult timp, dar Rodney nu putea accepta. Prea semăna cu pomana, iar asta era sub onoarea unui cavaler de familie veche. Așa că a refuzat și s-a urcat pe cal.

Focul era stins de acum, iar el se uita la rămășițele lui cu o expresie de tristețe, un zâmbet ușor de milă pentru flăcările care dispăruseră, de parcă o creatură vie ar fi renunțat la lupta pentru viață și ar fi murit în fața lui, renunțând la luptă pentru liniște. Nu putuse să lupte împotriva vântului crud care încerca să taie prin apărarea sa ca o sabie ruginită lovind în el, părând să știe că nu mai poate continua mult timp.

Nu prea mai avea rost, ştia asta. Acum că îi murise calul cu greu putea ajunge la Cornwall la fratele său. Mai avea peste şaizeci de mile. Şaizeci de mile peste mlaştini şi prin păduri.

La gândul ăsta pe uită în sus şi se încruntă la copacii din jurul lui. Aici, deşi era adânc în pădure şi departe de drum, copacii erau prea aproape de mlaştini şi destul de rari. Contururile lor pipernicite şi ofilite semănau cu nişte victime torturate de vântul care urla pe deasupra ca nişte iele în căutatea prăzii lor nocturne. În întunericul absolut al norilor şi a nopţii fără lună, trunchiurile lor îndesate stăteau în prejurul lui ca o armată de suflete blestemate, iadul lor fiind acest loc plin de nefericire şi disperare. Gândul îi făcu plăcere. Un zâmbet ironic apăru într-un colţ al gurii cu buze roşii şi pline, luminându-i faţa pe moment. Îi făcea faţa să piardă din asprimea sa şi să apară mai tânără. Se gândea că nu era nevoie să se mai îngrijoreze de iad de acum încolo. După seara asta, ştia exact cum arăta.

Oftând, se aşeză încet şi îşi puse pe umeri povara. Nu mai avea rost să aştepte aici să-l ia moartea, va lupta contra mortalităţii sale aşa cum luptase cu toate în viaţa sa. Vântul se înverşună asupra glugii sale şi i-o smulse din cap, umflând-o şi umplând-o, trăgând de ea de parcă ar fi vrut să o smulgă de pe mantie, dar el îl ignoră. Încet în epuizarea sa, mişcându-se ca o maşină ruginită, ridică un picior şi mai făcu un pas mic mai departe. Îşi ridică celălalt picior şi îl târî înainte, făcând un alt pas şi gradual îşi continuă calea spre vest.

Cu gluga atârnând în spate, părul îi era biciut de nebunia vijeliei, dansând şi sărind, fiecare şuviţă întunecată părând că vrea să scape din scalpul său. Ochii îi erau mijiţi în timp ce îşi târa picioarele printre copaci încercând să scape de ploaia împinsă departe de ei, dar încă sclipeau de mânie rece în labirintul de riduri la gândul felului în care a fost tratat şi al ghinionului său. Figura avea un farmec dur şi o eleganţă indiferentă deasupra gâtului musculos, cu excepţia nasului gros brăzdat de o cicatrice imensă care se întindea de la şaua nasului până pe obrazul drept: părea prea brutală pentru restul trăsăturilor. Stătea cu cicatricea sa roz ca un munte solitar conturându-se deasupra unei câmpii accidentate, nelalocul ei şi ciudat de ameninţător deasupra unei guri mari şi senzuale, avertizând asupra adevăratei lui firi.

Mantia era smulsă din mâinile sale şi renunţă sa o mai ţină, continuându-şi drumul, ignorând înţepăturile reci ale vântului prin tunica şi cămaşa de zale. Trupul îi era imens şi pătrat, ca al unui urs. Dar el ştia că până şi urşii mor. Oftă din nou.

Apoi, chiar atunci când nutrea gânduri de relaxare, să se aşeze lângă un copac şi să lase frigul să-i pătrundă în oase, să se odihnească şi posibil să nu se mai ridice vreodată, auzi un sunet, un sunet minunat, miraculos, ca venit din rai – nechezatul unui cal.

— Oare auzul îi juca o farsă? Îşi întoarse capul cu o ureche îndreptată spre zgomot ca o armă, în timp ce încerca să audă peste urletul şi şuieratul elementelor. Da, se auzea din nou! Un cal.

Cumva mai găsi un pic de energie – de unde, nu putea spune – şi se îndreptă între copaci. Înconjurat de trunchiurile santinelelor de lemn, putea doar să ghicească calea cea bună spre cal şi, poate, către siguranţă şi căldură. Îşi forţă calea printre ramurile care păreau disperate să-l oprească, lovi tentaculele târâtoare ale rugilor care i se prindeau de picioare, se luptă printre boscheţii deşi, încercând să ajungă la animal. Şi apoi îl văzu. Era în faţa lui, stând şi tremurând de frică şi groază. Cavalerul se uită împrejur cu uimire. Unde îi era stăpânul? Nu era semn de nimeni, nici foc, nici adăpost, doar acest cal. Automat prinse mânerul sabiei, se opri în linia de copaci şi se uită. Dar nu părea să fie nimic de care să se înfricoşeze, nicio mişcare bruscă dintre copacii de pe cealaltă parte, niciun zgomot de oameni alergând spre el, doar vântul care nu se mai oprea.

Încruntându-se în uimirea sa, se apropie încet de animal, care îşi rostogolea ochii de teroare. Bătându-l pe gât, putu să vadă că era o iapă şi, spre surpriza lui, era încă înşeuată şi încăpăstruită. Harnaşamentul părea bogat chiar şi în întuneric şi putea să simtă calitatea pielii sub degetele sale. Chiar şi prin ploaie putea vedea picăturile de spumă de pe pieptul şi coastele calului. De ce? Fugise oare din cauză că stăpânul îi fusese atacat? De ce a fost lasată aici? Ce se întâmplase?

Se întinse după hăţuri şi trase, dar păreau să se fi prins în ceva, şi când se uită, văzu că erau încurcate pe o ramură groasă. Oare alergase şi acestea se încurcaseră, obligând-o să se oprească? Dând din umeri, le luă şi o duse mai încolo, mângâind-o pe cap şi pe gât şi vorbind cu ea în timp ce ochii priveau continuu împrejur. Nu era niciun semn de stăpân pe nicăieri. Încet, ca un om care uitase cum şi cine să coordoneze fiecare muşchi pentru o funcţie nouă şi nefamiliară, îşi permise ca pe faţă să îi apară un zâmbet, şi spuse o rugăciune scurtă de mulţumire. Cu siguranţă asta era salvarea lui! Acest cal, pierdut de altul, îi va permite să acopere drumul rămas până la fratele lui.

Dar de-abia când atinse coburii îşi dădu seama de norocul său adevărat. Unul era plin de monezi.

Capitolul 10

Simon își petrecu dimineața cu Hugh, călărind spre est pentru a verifica starea pământurilor de acolo care acum erau parte a responsabilităților sale. De fapt, în ceea ce-l privea, era o bună scuză să se țină departe de problemele din Blackway și să călărească o vreme. Hugh, ca de obicei, nu era mulțumit de acest prospect, dar când Simon îi menționă hanul de la Half Moon i se trezi interesul și în curând porniră la drum.

Plecară devreme, doar la o oră și ceva după răsărit, și ajunseră acolo înainte ca seneșalul proprietății respective să își fi terminat micul dejun, așa că au plecat fără el și reușiră să termine înainte de zece jumate. După două halbe rapide de bere porniră din nou spre casă.

Dar acasă o găsiră pe Edith stând și așteptând.

— Este Tanner, tată. A zis că a fost un jaf pe drum, spuse ea, cu ochii mari de fascinație îngrozită.

Cu un geamăt, Simon își dădu ochii peste cap într-un gest teatral.

— Ce mai e acum? S-a furat vreo găină de prin vreo curte? Careva și-a rătăcit haina de zale? Ce e? Îi zâmbi scurt fiicei sale, sări din șa și îi trecu frâiele lui Hugh, înainte de a se îndrepta spre ușă. Edith îl urmă.

Înăuntru îl găsi pe Stephen Tanner, polițistul, vorbind cu Margaret. Soția îi veni repede în întâmpinare și îl sărută, apoi îi lăsă singuri, ducându-se cu fiica lor în spatele casei, aruncându-i o privire neliniștită în timp ce pleca. Hugh rămase în cameră cu Simon și Stephen.

— Ce mai faci, Stephen? spuse intendentul. Ce-i cu jaful ăsta?

Tanner era un munte de om cu un corp imens, înalt și lat în umeri. Avea un chip pătrat pe un corp care s-ar fi potrivit unuia din stejarii pitici din mlaștini, solid și îndesat, promițând o mare forță. Sub sprâncenele negre, fața îi era crăpată și marcată de vreme, dar ochii îi erau blânzi și buni. Gura îi era o linie subțire, mereu fixă, rigidă și dreaptă făcându-l sa pară întotdeauna dezaprobator. Când nu era sigur de ceva, se încrunta plin de confuzie, ochii ascunzând o inteligență atentă și sensibilă și o agerime care a dus la prinderea multor hoți. Construit la fel de solid ca locuința lui Simon, era cunoscut ca un om bun și onest, din acest motiv fiind mereu reales în poziția sa. Acum, totuși, chipul îi era neliniștit.

— Bună, intendente. Îmi cer scuze că am venit așa de-a dreptul, dar am avut un mesaj de dus la Clanton Barton în dimineața asta, la ferma din cealaltă parte a Copplestone-ului pe drumul Oakhampton. Se pare că John Greenfield lucra acolo azi-dimineață când a văzut niște oameni venind pe ogoarele lui. Fuseseră atacați și jefuiți pe drumul spre Oakhampton ieri după-amiază. Spune că erau într-o stare groaznică, din cauza ploii. Încercaseră să găsească un loc unde să se adăpostească, dar nu au găsit și au trebuit să rămână în aer liber toată noapte. I-a așezat în fața focului și și-a trimis băiatul la mine. Am auzit că ai fost făcut intendent, așa că am crezut de cuviință să vin aici și să te iau cu mine înainte de a mă duce acolo. Știu că e datoria mea să-i prind pe hoți, dar acum că ești intendent e și treaba ta. Iar dacă va trebui să adunăm o poteră împreună, îți voi fi recunoscător pentru ajutor. Nu avem prea multe jafuri pe aici. Dacă e vorba de o ceată de proscriși ai putea aduce oameni de la Oakhampton să ne ajute să-i prindem.

— Sigur. Mai bine vin cu tine. Stai aici, mă duc să-mi strâng lucrurile, spuse Simon. Ca intendent, era reprezentantul lordului la tribunalul din Lyndon, răspunzând de polițiștii locali. Ajutându-l pe Tanner să prindă hoții își făcea datoria. Chiar dacă Lydford nu acoperea zona lui Tanner, era responsabilitatea oricărui om de a prinde răufăcătorii. Se duse în curte în spatele casei, strigând instrucțiuni lui Hugh să înșeueze un cal odihnit, apoi își sărută iute soția și fiica înainte de a-și apuca sabia și a-l duce pe Tanner în fața casei.

Aici se opriră așteptându-l pe Hugh. Simon era iritat din cauza întârzierii, iar când Hugh sosi cu calul său, îi smulse frâiele și urcă repede în șa. Tanner se urcă pe bestia sa imensă încet, aburcându-și corpul mare cu încetineală. Priveliștea îi aminti lui Simon de un copac ce cade: înceată la început, urmată apoi de o accelerare bruscă, până când, în cele din urmă, liniște. Copacul zăcea pe pământ, polițistul stătea în șa cu un zâmbet ușor de satisfacție pe chip, de parcă s-ar fi îndoit de abilitatea sa de a se urca pe cal. Porniră la drum, galopând încet spre ferma Clanton.

— A mai zis ceva despre acești oameni? întrebă Simon.

— Nu. S-ar părea că erau drumeți, e tot ce știu. Băiatul era obosit când a ajuns acasă la mine – de-abia putea vorbi. L-am lăsat cu soția.

— Va trebui să adunăm poterea, spuse Simon gânditor. Când ajungem la Barton, vom afla unde au fost jefuiți și ce s-a întâmplat. Dacă avem nevoie de poteră o putem organiza de acolo.

— Da, la asta m-am gândit și eu. S-ar putea să fie nevoie să trecem pe la casele oamenilor oricum, dacă s-au întors pe aici.

Călăreau tensionați, de-abia vorbind. Tanner stătea nepăsător și impertubabil pe calul, său în timp ce Simon se uita atent de jur împrejur pe unde mergeau. Era buimăcit că s-a întâmplat așa ceva – mai ales atât de repede după ce i s-a dat poziția de intendent. În toată viața sa auzise doar de trei jafuri în ținut, iar ultima se întâmplase cu luni în urmă. Părea o avertizare înfricoșătoare a cum va fi slujba sa faptul că s-a întâmplat așa curând – mai ales după moartea lui Brewer. Și pentru un anume motiv avea presentimentul unui rău, a unei bănuieli că această problemă nu va fi atât de ușoară sau simplă cum lăsa să se înțeleagă mesajul lui Tanner.

Le luă o oră să ajungă la Greenfield Barton, sau ferma, o clădire solidă din blocuri de granit cu mortarul de un roșu întunecat vizibil printre ele. Un foc era aprins înăuntru, fumul ieșit de pe coș împrumutând un aer de liniște împrejurimilor.

Cei doi bărbați descălecară repede și își priponiră caii, apoi Simon se duse la ușa solidă din lemn și bătu zgomotos. Putea auzi voci înăuntru și se dădu puțin înapoi. Se auzi o târșâială, iar apoi se deschise ușa un pic și un chip pătrat și mustăcios își făcu loc, uitându-se cu o încruntare bănuitoare în ochii albaștri șterși. Văzându-l doar pe Simon, ușa se deschise mai larg și se putea vedea că era Greenfield, un fermier al cărui păr blond, bănuit a fi moștenit de la strămoșii săi vikingi, își pierduse culoarea și acum era sur. Ochii se uitară plin de prudență la intendent din ușa întredeschisă. În mod obișnuit un om calm, lent și comod, prudența sa la ciocănitul unui străin era îngrijorătore. Chipul ridat și epuizat se lumină doar când îl văzu pe Tanner în spate.

— A, Stephen. Bună, deci băiatul a ajuns la tine?

— Da, John. L-am lăsat acasă să se încălzească în fața focului. Era epuizat când a ajuns la mine.

— Bine. Cel puțin a reușit. Deci, domnul Puttock, nu? întrebă întorcându-se.

Simon încuviință.

— El este intendentul acum, John. De asta am așteptat înainte de a ajunge aici. Am vrut să vină cu mine.

— Aha. Mai bine intrați.

Îl urmară pe bătrânul fermier intrând pe ușă și apoi prin paravan: un coridor larg, luminat de o serie de sfeșnice montate în pereții de

lemn, construit la capătul sălii ca să separe salonul de grajdul animalelor. O tapiserie imensă dădea într-o sală întunecată unde patru oameni stăteau în jurul unui foc arzând, uitându-se la soția fermierului care învârtea într-o oală și pregătea mâncare deasupra flăcărilor.

— Au venit polițistul și intendentul, spuse Greenfield în timp ce-i conducea pe cei doi prin ușă, iar în timp ce intra, Simon îi recunoscu pe oameni uimit.

Erau cei patru călugări pe care-i întâlnise împreună cu abatele în drum spre Furnshill.

— Unde e abatele? întrebă apropiindu-se de oameni.

Se uitară spre el, cu fețele luminate de foc și în timp ce-i privea așteptând un răspuns, văzu că erau cu toți înspăimântați, de parcă le-ar fi fost frică de întrebarea lui. Se uită întrebător la fermier.

— Ei bine?

Greenfield ridică din umeri, neavând nicio știință despre vreun abate, aceștia fiind singurii oameni care apăruseră.

Cu o încruntătură de îngrijorare pe chip, Simon se întoarse spre călugări.

— Unde e?

În cele din urmă unul din ei își lăsă privirea în jos.

— Nu știm, spuse trist, iar respirația i se opri în gât ca într-un suspin. A fost luat de lângă noi. A fost făcut ostatic.

Simon se duse lângă zid sprijinindu-se de el, nu departe de foc, ochii mergându-i de la un călugăr la altul în timp ce își încrucișă brațele.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, vorbi blând.

La început fu greu să înțeleagă ceva de la ei. Îi luă destul timp numai să-i convingă să vorbească. Nu era numai șocul experienței, dar și noaptea îngrozitoare petrecută în câmp deschis, fără adăpost împotriva vântului aspru și a ploii. Cel mai în vârstă își pierduse complet zâmbetul și înfățișarea amabilă. Părea să sufere mai mult decât ceilalți, era gata să se prăbușească din cauza șocului și a groazei și de-abia își ținea mâinile să nu-i tremure de parcă ar fi fost bolnav de friguri. Ochii îi ținea în jos, evitând privirea intendentului. Văzând asta și simțindu-i durerea, Simon își direcționă întrebările spre cel mai tânăr călugăr, un bărbat cam de vârsta lui, care părea cel mai puțin afectat.

Începu să vorbească cu multe pauze și priviri spre tovarășii lui, pentru a vedea dacă nu sărea lucrurile importante.

— Noi... noi eram pe drum spre Oakhampton…

— De ce v-a luat atât de mult? V-am lăsat zile în urmă, ar fi trebuit să fi fost deja acolo.

— Noi... am vrut ca abatele să se odihnească și... am stat la biserica din Crediton. Am pornit de abia ieri și... Am ajuns la Copplestone…

— Unde erați când s-a întâmplat? întrebă Simon încet, jucându-se cu mânerul sabiei, încercând să-și păstreze răbdarea și pornirea de a-l face pe om să vorbească mai repede și la obiect.

— Dincolo de sat... Părăsisem satul... trebuie să fi trecut două ore…

— Erați încă pe drum?

— Da. Eram…

— Erați toți împreună?

— Da, mergeam cu toții, cu excepția abatelui care era călare. Doi oameni au venit din spatele nostru... aveau săbii. Au călărit printre noi – a trebuit să ne dăm la o parte. L-au luat pe abate și... Simon făcu un pas ușor înainte și se ghemui în fața omului uitându-se serios la el. La început călugărul își lăsă ochii în jos de parcă s-ar fi rușinat, apoi, încet, îi ridică din nou într-un soi de sfidare și vorbi direct spre intendent, uitându-se în ochii lui Simon, iar vocea pierzându-și nervozitatea și câștigând putere la văzul ofițerului aspru din fața lui, care-l asculta cu trup și suflet.

— Noi... eram îngroziți. Abatele fusese îngrijorat zile întregi. Era sigur că vom fi atacați. Niciodată nu a spus de ce, dar era foarte sigur de asta. Părea să simtă că suntem pe punctul de a fi atacați. Simon încuviință – asta se potrivea limpede cu propriile sale observații. Apoi au venit acești doi oameni din spate și ne-au împrăștiat. Purtau coifuri, nu le-am putut vedea fețele. Aveau săbiile scoase și s-au dus direct spre abate... știau ce voiau... Unul a luat căpăstrul abatelui și... Abatele avea toți banii pe calul său... Am crezut că vor pleca, vor lua desagii și vor pleca, îl vor lăsa pe abate și ne vor lăsa în pace, dar nu... au luat frâul abatelui și l-au luat cu el... Au intrat în pădure cu el. Nu am putut să facem nimic... Noi... Am început să-i urmărim, am alergat după ei, dar ne-am dat seama că dacă ne vor vedea, îl vor ucide pe abate... Au strigat după noi.. au spus că-l vor omorî dacă îi urmărim... Noi... Au spus că mai au tovarăși în pădure... Că ne vor omorî dacă nu plecăm. A trebuit să-i lăsăm și să ne întoarcem... Am încercat să găsim un loc de odihnă, dar nu era niciunul... a trebuit să dormim în drum. Am încercat să ne întoarcem în Copplestone, dar era prea departe…

Ușor, Simon îl atinse pe umăr până când tânărul călugăr se domoli.

— Aveau vreun semn pe coifuri?

— Nu... nu cred.

— Dar pe tunici? Vreun semn pe ele?

— Nu, nimic.

— Deci nu era nimic care să-i identifice?

— Nu.

— Dar caii lor – ce culoare aveau?

— Amândoi erau murgi. Dar unul era un cal imens, ca al unui cavaler. Celălalt era mai mic.

— Aveau vreun semn pe haine? Ceva care să indice că erau cavaleri?

— Nu, nu cred, spuse călugărul tânăr încruntându-se concentrat. Dar totul s-a întâmplat atât de repede…

— Deci pur și simplu au plecat și l-au luat pe abate? spuse Simon gânditor, cu sprânceana încruntată în timp ce se uita la tânărul călugăr fără să înțeleagă, căutând să scoată un sens din această situație. A spus abatele ceva?

— Nu, domnule, era complet tăcut – cred că era speriat, spuse simplu călugărul.

Simon se încruntă la el pentru un moment, apoi, cu fața serioasă, se ridică.

— Stephen, trebuie să mergem și să-l căutăm pe abate. Voi pleca înainte să văd ce pot găsi. Tu trebuie să aduni o poteră și să mă urmezi când reușești. Trebuie să-l salvăm. Se întoarse spre tânărul călugăr. Vii cu mine să-mi arăți unde s-a întâmplat? Poți călări?

Numai în momentul în care călugărul se uită spre el cu ochii speriați a unui iepure împietrit intendentul realiză impactul veștilor. Abatele fusese luat! Abatele unei mănăstiri cisterciene importante și bogate, cu siguranță un om născut într-o familie nobilă! Trebuia găsit, și imediat – înainte de fi pățit ceva. Dar cine ar ține un abate ostatic?

Capitolul 11

Greenfield avea un cal masiv sur pe care-l folosea să-i tragă carul, despre care Simon simțea în secret că ar fi trebuit omorât cu ani în urmă ca un act de milă, dar fu destul de mulțumitor că putuse să-l împrumute pentru călugăr când părăsiră ferma.

Tanner, acum că știa că un om, și pe deasupra abate, fusese luat ostatic, se urcă rapid pe calul său și în curând călărea departe să-și adune oamenii. Simon și călugărul trebuiră să aștepte până când bătrânul cal fu înșeuat, intendentul iritatat din cauza întârzierii, dar în curând era gata și se porniră repede în josul drumului. Odată ajunși acolo își îndreptară capul spre soare și o luară într-un galop rapid.

— Cum te numești? Am uitat să te întreb acolo.

— David, intendente.

— Bine. Ține-ți ochii deschiși, atunci, David. Vreau să știu cât mai curând când ajungem la locul unde abatele a fost luat ieri. Ai înțeles?

Călugărul încuviință, cu frica încă vizibilă pe față. Oare din cauza a ceea ce i s-a întâmplat călugărului, se întrebă Simon, sau a ceea ce ni s-ar putea întâmpla nouă? Îndârjit își duse mâna în jos și se asigură că sabia este la locul său. Atingerea mânerului îl liniști un pic, dar încă era precaut și se simțea nervos de ceea ce ar putea găsi.

Străbătură mai mult de șapte mile de la Copplestone când călugărul trase de hățuri, încetinind într-un trap, lăsându-se pe spate. Simon, observându-l din colțul ochiului, încetini și el și lăsă pe călugăr să-l depășească. Putea vedea că tânărul avea o încruntătură de concentrare pe față și părea să se uite la copacii din jur în timp ce tropotea înainte. Se opri și îl aștepta pe Simon să-l ajungă.

— Îmi aduc aminte partea asta, spuse el arătând spre un frasin trănit de fulger. L-am observat chiar înainte de a se întâmpla.

Simon încuviință și descălecă ușor. Drumul aici era larg printre copaci. Deși regele poruncise cu mulți ani înainte ca toate drumurile să fie curățate și pe o parte și pe alta pentru a ajuta la oprirea ambuscadelor proscrișilor, multe din ele, precum acestea, nu aveau încă tăiate tufele. Copacii înalți de pe ambele părți păreau să mărească sentimentul de solitudine, ca și cum le-ar fi amintit că erau departe de vreun cătun sau de vreo casă, iar zgomotele copitelor și a harnașamentelor erau atât de izolate printre ei, încât măreau sentimentul de singurătate.

Își aruncă frâiele călugărului și merse înainte încet, călugărul urmându-l călare, în timp ce examina cu grijă pământul tasat al drumului. Din când în când se oprea să studieze solul mai în amănunt, dar urmele călugărilor și a atacatorilor erau prea amestecate cu cele ale altor călători, iar ploaia de noaptea trecută fusese destul de grea, încât să spele majoritatea semnelor. Dădu din umeri. Poate un vânător ar putea urmări ce s-a întâmplat aici, dar știa că el nu poate. Continuă mai departe, călugărul mergând încet în urma lui, ochii zburându-i neliniștiți de la intendent la copaci.

Simon se concentra așa de tare la drum încât tresări la strigătul brusc din urma lui. Învârtindu-se pe loc, alergă la călugăr, scoțându-și pe jumătate sabia din teacă speriat.

— Ce e? Șuieră.

Arătând spre copacii care se aliniau de-a lungul drumului, cu ochii strălucind, călugărul se întoarse să-l privească.

— Aici a fost, spuse simplu.

Oftând ușurat, intendentul îi urmări degetul. Putea să vadă că pământul era răvășit din greu la marginea din partea nordică a drumului. Punându-și sabia din nou în teacă, merse până la liziera de copaci și se uită în întuneric. Precaut, supuse pădurea unui studiu mai amănunțit, ochii alergându-i de la un copac la altul, până când, mulțumit că nimeni nu-i urmărește, se lăsă pe vine și se uită la pământ. Era evident că trei cai trecuseră pe aici. Putea să vadă urmele în cleiul dintre copaci – ploaia din noaptea de dinainte nu le spălase pe toate. Simon se încruntă și se uită din nou în întuneric, întrebându-se ce să facă. Ar fi fost de bun simț să rămână aici până la venirea poterei, dar putea să dureze mult. Tanner ar avea de vizitat vreo douăzeci de ferme și cătune pentru a chema oamenii, iar până când vor ajunge va fi întuneric. Luă o decizie și se ridică.

— David, vreau să aștepți aici. Potera va ajunge în curând și vei fi în siguranță aici. Când te vei întâlni cu ei, spune-le să mă urmeze dacă nu mă întorc. Mă duc în pădure să văd dacă pot găsi unde se duc urmele astea.

Călugărul strânse frâiele cu putere în teroarea sa și se uită de la intendent la copacii din jur. Când vorbi, vocea îi era joasă din cauza grijii și a tulburării, de parcă pădurea din jur ar ascunde pe răpitorii abatelui.

— Dar… dar dacă se întorc? Nu pot să-i înfrunt din nou... Și dacă te văd? Ar putea…

— Nu cred. Vei fi în siguranță, indiferent cine a luat pe abate a plecat deja până acum. Nu te îngrijora, tot ce ai de făcut este să-i aștepți aici pe ceilalți. Eu ar trebui să fiu înapoi repede, spuse Simon cu mai multă încredere decât simțea. Se uită printre copaci și își încreți sprânceana într-o privire supărată. Era la fel de nervos la gândul că va merge printre ei precum călugărul care trebuia să aștepte pe drum, dar el avea o responsabilitaeta de a vedea dacă putea urmări ostaticul și pe răpitorii săi. Mângâie pierdut pe gânduri gâtul calului, zâmbi la călugăr și plecă.

Îi părea, în timp ce păși printre copaci, că pădurea însăși îl ascultă și îl umărește. Nu se mai auzea alt sunet decât cel al pașilor săi care din când în când striveau mici crenguțe și frunze. Chiar și respirația sa părea nenatural de zgomotoasă. Era o liniște, o tăcere care îi secătuia voința, iar numai după ce se opri să se uite înapoi și să vadă că acoperise doar patruzeci de iarzi continuă. În teama sa părea că o prezență răuvoitoare mișună pe aproape: dacă n-ar fi văzut drumul, era sigur că ar fi alergat înapoi, dar știind că încă îl putea vedea îl făcu intolerant cu sine însuși și cu frica sa, astfel încât cu un gest rapid și furios se forță să meargă mai departe.

Cum mergea în continuare în pădure, începu să audă mici zgomote. Se auzea un scârțâit, apoi o râcâială, iar peste tot împrejurul lui zgomotele făcute de copaci, toate încordându-l și mai tare, mușchii scalpului său vibrând din cauza efortului cu care-și încorda urechile pentru a prinde un sunet de om. La un moment dat o păsăre sus de tot clămpăni din cuibul său, făcându-l să sară alarmat în spatele unui trunchi, doar pentru a se strâmba la sine însuși dezgustat. Auzi un chefnit, apoi un scrâșnit ascuțit de departe care-l făcu să stea nemișcat pentru un moment, cu mâna pe mânerul sabiei, dar nu mai era nimic. Ușor, își relaxă mușchii și își obligă picioarele să meargă mai departe, dar acum ținea mâna pe sabie. Auzi un râcâit rapid și se întoarse, dar se părea că era doar o creangă care se freca de alta. Se uită împrejur gândindu-se dacă să se întoarcă la drum, dar apoi, încruntându-se, își îndreptă umerii și continuă. Frica începea să-l părăsească acum, se mișca mai puțin din nevoia de a-și face datoria și mai mult din dorința de a-l ajuta pe abate dacă putea. Nu putea uita teroarea de pe fața omului când îi ceruse ajutorul lui Simon, precum și compania lui de parcă... Simon se opri deodată. De parcă ar fi știut că se va întâmpla? Scutură din cap și merse mai departe. Va fi timp pentru speculații mai târziu.

Poate dacă ar fi fost de acord să-l însoţească pe abate, asta nu s-ar mai fi întâmplat. Poate că vederea intendentului şi a slujitorului său i-ar fi făcut pe hoţi să se răzgândească. Şi dacă s-ar fi întâmplat asta, îl dezamăgise crunt pe om şi pe el însuşi. Acest gând prinzând rădăcini aprinse un mic foc de mânie înăuntrul său. Nu era doar faptul că abatele era un om înfricoşat, care evident avea nevoie de protecţia şi ajutorul lui, ci că era un om al Domnului. Nu ar fi trebuit să fie atacat, haina sa ar fi trebuit să-l protejeze suficient. Gândul că cineva aici, în comitatul său, ar jefui un abate şi l-ar lua ostatic făcu să crească mânia lui Simon.

Cum mergea din ce în ce mai adânc între copaci, întunericul îl înghesuia, obligându-l să se concentreze şi mai tare în timp ce căuta urmele mai departe în pădure. În curând acestea deveniră doar o pată, o mâzgâlitură pe pământ în faţa lui şi trebui să se oprească mai des, nu pentru a auzi un sunet din partea atacatorilor, ci pentru a se asigura că nu pierduse urma. Tufişurile erau dese, cu lăstăriş şi ferigi tinere luptându-se să crească în întunericul semi-permanent de sub copacii înalţi, iar de câteva ori îşi dădu seama că pierduse de tot urma şi trebuia să se întoarcă ca să o prindă din nou. După ce făcu asta pentru a patra oară, începu să urmeze breşele dintre copaci, unde un cal cu călăreţ ar putea fi trecut, din când în când verificând dacă urmele cailor mergeau în aceeaşi direcţie. Uneori se uita în jur, asigurându-se că nu este urmărit, cu nervii gata să cedeze şi, când în final auzi un zgomot, fu aproape ca o uşurare, de parcă frica de a fi surprins ar putea dispărea. Încordarea îl părăsi, înlocuită de aşteptarea atentă a vânătorului amestecată cu prudenţă crescândă.

Se auzi scheunatul ascuţit al unei vulpi. Simon se încordă, atent în timp ce asculta, apoi scoase un oftat lung şi se uită în sus la pătura de frunze de deasupra sa. Ultimele raze ale soarelui care apunea se luptau să treacă prin frunzişul des – probabil că umblase vreo oră, încet şi atent tăindu-şi drum mai adânc. Se aplecă în spatele unui copac şi se sprijini de trunchiul său. Respirând adânc, se gândi la ce să facă. Să se întoarcă sau să continue? Ajunsese destul de departe? Să încerce să se întoarcă şi să-i aducă pe ceilalţi? Dar dacă Tanner încă nu se întorsese, dacă potera încă nu ajunse? Dacă oamenii şi abatele erau înainte, să continue? La urma urmei, ar putea să-i învingă pe hoţi, indiferent cine ar fi fost, surprinzându-i în amurg şi să-l salveze pe abate. Cel puţin ar trebui să încerce să se apropie şi să vadă dacă ar putea face asta; încă nu era întuneric de tot şi ar putea uşor să se întoarcă pe urmele sale.

Își apucă strâns mânerul sabiei și continuă încet, uitându-se în jos din când în când pentru a fi sigur că urmele încă duceau în aceeași direcție, respirând superficial în timp ce asculta la orice semn, la orice indicație că s-ar apropia.

Iată din nou! Lătratul. Sprânceana i se încreți în timp ce se gândea: venea din față, din direcția urmelor. Dacă erau vulpi acolo, nu prea era posibil să fie oameni prin preajmă – aceste creaturi timide ar fi evitat oamenii pe cât posibil. Atunci de ce, se întrebă el, fac vulpile zgomotul ăla? Simți tensiunea întorcându-se, ghimpele de entuziasm, în timp ce-și croia drum înainte, încet, verificând orice pas înainte de a pune piciorul jos, uitându-se la pământ și evitând rămurelele și alte plante care l-ar fi dat de gol. La fiecare pas se oprea și se uita înainte înverșunat, pe jumătate așteptându-se ca o săgeată să-l lovească, aproape ca și cum ar fi provocat pe cineva să încerce să-l lovească în timp ce supraveghea trunchiurile din față.

Îi mai luă jumătate de oră până putu să vadă luminișul – o jumătate de oră de mers încet și atent, cu fiecare pas măsurat și verificat, cu fiecare pas solicitându-i întreaga atenție, cu toate simțurile urlându-i la fiecare zgomot, cu urechile încordate în timp ce încerca să distingă între zgomotele care ar putea fi făcute de om; dar nu se auzea nimic. Din adâncimea asta a pădurii până și animalele păreau că fugiseră. Nu era nimic, nici sunet, nici măcar un țipăt sau un foșnet care să trădeze vreun animal în apropiere, în afară de acel lătrat ocazional. Parcă întreaga pădure era moartă și doar el și vulpea ar fi respirat aerul dens și rece.

Cu creșterea întunericului, părul din cap începu să i se ridice și își simți respirația oprindu-i-se în gât. Nu era frica de oameni, cu asta se descurca. Nu, parcă cu fiecare minut, în timp ce întunericul se furișa în noapte, superstițiile sale creșteau în putere. Aici era aproape de mlaștinile pustii, aproape de centrul puterii lui Crockern, și de parcă ar fi existat o afinitate între copacii vechi de aici și pietrele preistorice din apropiere, părea că simte propria prezență ca o abominație, fiind urât chiar de însuși pământul pe care călca. Se forța să continue cu greu.

În sfârșit, putu să vadă o deschidere printre copaci. Începu să se miște mai încet, pas cu pas, cu infinita răbdare a șopârlei care pândește o muscă, până când ajunse la adăpostul unui stejar imens și putu să stea tăcut și să privească din adăpostul lui.

Se auzi un foşnăit brusc de parcă doi pui de pisică s-ar fi jucat pe pământul acoperit de frunze. Simon se încordă. Nu putea vedea nimic în întunericul din faţă, prea mult era ascuns de tulpinile copacilor. Încet îşi relaxă încleştarea de pe mânerul sabiei şi îşi flexă mâna în timp ce asculta, simţind transpiraţia rece pe piele. Dar tot nu era nimic. Îşi şterse sudoarea din palmă şi apucă din nou sabia, apoi se strecură mai departe, mişcându-se cu atenţie de la copac la copac în timp ce încercuia luminişul.

În timp ce se mişca înainte, putea observa licăriri scurte, frustrante: acum un stejar mare, acum un ulm falnic. Parcă o tapiserie fusese tăiată în bucăţi şi el încerca să o asambleze în mintea sa, aranjând diferite părţi şi trudind să le asocieze, deşi firele din jurul fiecărei secţiuni era destrămată tare, făcând imposibilă conexiunile între ele. Tot ce putea să facă era să încerce să construiască imaginea.

În cele din urmă, când aproape încercui pe jumătate zona pustie, simţi că nu mai putea să continue şi începu să-şi facă loc spre ea. Sângele îi suna în urechi din cauza încordării date de frica şi emoţia sa, în timp ce se mişca înainte într-un ritm lent până ajunse la marginea copacilor.

În lumina obscură, putea vedea terenul limpede. Ochii săi se mişcau peste tot, căutând semn de om sau animal, dar părea să nu fie nimic. Niciun semn de om, nicio rămăşiţă înnegrită de foc, niciun pachet sau vreo legătură zăcând pe jos, nicio strălucire de metal a unei săbii. Deodată îşi simţi frica întorcându-se, concentrată şi aproape acaparatoare prin intensitatea ei. Acolo, chiar la câţiva iarzi în faţa sa, zăcea o mică piramidă de bălegar de cal. Pentru ca un cal să creeze o formă atât de perfectă ar fi trebuit ca acesta să fi stat pe loc. Trebuie să fi fost priponit acolo. Oare hoţii să fi fost aici? Şi dacă au fost, unde erau acum? Se opri şi se gândi. Fusese un cal în luminiş, cel puţin unul. Fie al abatelui, fie al unuia din hoţi. Oare abatele a scăpat? Dacă da, ar fi putut fi de la calul lui? Dar dacă acest cal aparţine unuia din hoţi? Ar putea fi prin apropiere. Ochii i se plimbară rapid pe pământ din nou, dar chiar în timp ce se uita peste tot, începu să se întrebe. Dacă era al abatelui, unde este acesta? Dar dacă era calul hoţului? Se odihniseră aici noaptea trecută şi apoi plecaseră? Sau aşteptau chiar acum, privindu-l şi pregătindu-se de atac?

Cercetă zona din nou şi încercă să-şi limpezească mintea, căutând să decidă ce să facă. Părea imposibil să ia o decizie clară, să ştie ce e

mai bine. Să meargă mai departe sau să se întoarcă? Amânând decizia şi încruntându-se, îşi continuă avansarea înceată.

Numai când aproape reuşi să facă cercul complet simţi mirosul de lemn ars şi carne gătită. Uşor se lăsă pe vine, mirosind pe cât de încet putea. Nu era mirosul unui foc proaspăt, ci a unuia umed şi stins. Nu se simţea fum înţepător, doar un iz neclar de ars care era aproape împrăştiat. Părea să vină din dreapta sa, un pic mai încolo.

Intendentul spuse o rugăciune scurtă, cu ochii închişi, apoi se uită din nou de jur împrejur. Simţea că ar fi mers zile întregi – oboseala îi aducea crampe la picioare – şi părea, acum că era la capătul urmei, că istoveala se aşeza grea peste el ca o mantie de plumb care sufoca şi mintea, şi muşchii. Nu putu să-şi controleze o privire scurtă şi plină de speranţă peste umăr, de parcă ar fi aşteptat să vadă potera venind printre copaci către el, dar nu era nimeni acolo. Va trebui să meargă singur. Încleştându-şi dinţii, se lăsă în jos târându-se în mâini şi genunchi spre miros.

După numai o scurtă distanţă ajunse la un alt mic luminiş, o mică deschizătură între copaci, unde trunchiurile nu erau atât de îngrămădite, şi se uită cu grijă. De aici putea simţi vechiul foc: cineva îşi făcuse tabără aici, departe de cea mai apropiată casă şi de orice pericol de a fi descoperit. Chiar acolo era, lângă un copac la douăzeci de iarzi depărtare care fusese înnegrit de foc. Chiar dacă fumul fusese văzut, nimeni nu ar fi venit atât de departe în pădure pentru a cerceta. Putea vedea puţine în afară de pata neagră de pe tufişul înnegrit dintre trunchiurile care stăteau între el şi luminiş, aşa că începu din nou să înainteze încet şi cu grijă în jurul taberei, târându-se de la un copac la altul, oprindu-se şi privind, apoi mişcându-se din nou. Nu era niciun sunet, nicio mişcare. Parcă tabăra ar fi fost abandonată cu ani înainte şi fusese neatinsă de om sau altă creatură.

Apoi auzi lătratul din nou, şi chiar atunci când se încordă la auzul sunetului neaşteptat, văzu două vulpi zbenguindu-se, pe lângă vechiul foc, sărind şi ţopăind ca două pisicuţe.

Cu o răbufnire de nerăbdare, acum că era clar că urmărirea sa fusese în van şi nu era niciun motiv să se teamă, se ridică încet şi privi cu atenţie luminişul. Părea părăsit complet în afară de cele două creaturi. Nimic altceva nu mişca. Singurele zgomote veneau de la copacii străbătuţi de o briză. Cuprins de o mânie bruscă din cauza inutilităţii eforturilor sale, începu să strige:

— E cineva acolo?

Singurul răspuns fu o explozie de zgomot când cele două vulpi săriră de spaimă, amândouă fugind spre siguranța copacilor întunecați de la marginea luminișului. Apoi liniștea se întoarse. Nu exista nimic care să trădeze prezența umană, nici măcar zgomotul produs de un om trezit de strigătul său încercând să-și apuce sabia sau bâta: nimic. Simon își trase sabia și, îmbărbătându-se, se mișcă încet până la marginea copacilor. Imediat ce ajunse acolo, se grăbi înainte, alergând și punându-se pe vine în mijlocul spațiului deschis, învârtindu-se și încruntându-se de jur împrejur, cu sabia în ambele mâini și cu sângele fierbinte clocotind în urechi.

Dar nu era nimic. Nimic nu sări să-l atace, nimeni nu alergă spre copacii dimprejur, nu se auzea nici măcar sunetul unui animal deranjat care să spargă liniștea înconjurătoare. Încet, ridicând din umeri rușinat, se relaxă, coborând vârful sabiei, cântărind situația. Luminișul era lat de vreo douăzeci de iarzi și nimeni nu se putea ascunde acolo decât printre copaci.

Nu exista niciun semn că altcineva ar fi fost aici, doar resturile focului. Se întoarse și se uită la cărbuni pentru a-și da seama de când luminișul era gol. Pe cealaltă parte a luminișului o pată mai întunecată zăcea printre umbre.

Merse într-acolo, dar în timp ce se apropia, picioarele începură să ezite și se poticni în timp ce se încrunta la copac. Acoperise doar jumătate din distanță când se opri. Cu ochii mari de teroare, se înecă și căzu în genunchi, holbându-se la petecul de iarbă arsă și la copacul din fața lui.

Cu un țipăt ascuțit, se întoarese și fugi, grăbindu-se să se îndepărteze de priveliște într-un iureș nebun și plin de panică spre drum.

Mirosul de carne gătită venea de la un om care fusese prăjit, precum o vrăjitoare condamnată, pe flăcări.

Capitolul 12

Când Tanner și ceilalți ajunseră, conetabilul fu surprins să găsească pe călugăr și pe intendent stând la marginea drumului în fața unui mic foc. Călugărul se ridică imediat și alergă să-i întâmpine, trăsăturile nervoase luând o expresie de ușurare, și când Tanner îl observă pe intendent începu să înțeleagă de ce acesta era atât de recunoscător de venirea lor. Simon nu schița niciun gest. Stătea nemișcat și tăcut cu

mantia înfășurată strând în jurul lui în timp ce se uita în foc. Tanner descălecă și se duse spre el.

— Slavă Domnului că ați ajuns! Ne întrebam dacă veți aștepta până dimineață ca să veniți și nu voiam să stăm singuri toată noaptea, spuse călugărul pe nerăsuflate, în timp ce Tanner merse spre intendent. Conetabilul încuviință absent și continuă, lăsând pe călugăr să îi întâmpine pe ceilalți.

— Intendente? Ce s-a întâmplat, intendente?

Simon nu putu decât să-și ridice ochii încet de la foc. După ororile din pădure se simțea mai obosit decât fusese vreodată. Energia nervoasă și mânia care-l mânaseră prin pădure îl epuizaseră, iar oroarea priveliștii din luminiș, precum și fuga nebună înapoi la drum puseseră capac. Cum se uita la conetabil îi părea acestuia că îmbătrânise cu douăzeci de ani de după-amiază; fața îi era trasă și palidă, iar ochii îi străluceau ca de febră. Tanner se ghemui repede lângă el îngrijorat. Simon cu greu părea să-l observe. Ca și cum nu ar fi vrut să-l vadă, își întoarse fața din nou spre foc și se uită fără expresie în flăcări.

— Intendente? Ce s-a întâmplat? întrebă conetabilul uimit.

— Am ajuns aici înainte de căderea întunericului, spuse Simon liniștit. Am găsit locul destul de repede. David – călugărul adică – îl găsi destul de repede. Urmele erau clare, ducând spre pădure încolo. El arătă scurt cu bărbia spre partea opusă a drumului și se întoarse la privirea sa singuratică, vorbind blând și calm în timp ce conetabilul se încrunta la el neliniștit. I-am spus lui David să te aștepte aici și m-am dus singur. Trebuie să fi mers mai bine de o oră când am găsit un mic luminiș. Cel puțin un cal fusese ținut acolo cu siguranță. Era o urmă proaspătă de bălegar acolo unde fusese legat.

Simon se uită brusc în sus și conetabilul simți durerea din ochii intendentului în timp ce îi cercetau fața un moment înainte de a se întoarece la studierea flăcărilor.

— Abatele nu era departe. Am continuat să merg și l-am găsit. Fusese legat – legat de un copac. Cineva adunase un braț de ramuri și vreascuri și le îngrămădise sub el. Tanner îl văzu cutremurându-se o dată, involuntar, dar vocea îi continuă calmă. Apoi le dădu foc și abatele muri ars.

Tanner se uită la el nemișcat.

— Ce? A fost ars pe rug?

— Da, spuse Simon încet, aproape întrebător. A fost ars de viu. Apoi se cutremură, cu vocea încordată și aspră din cauza ororii. Pro-

babil că a urlat în timp ce murea. O, Doamne! Stephen, trebuia să-i fi văzut fața! A fost îngrozitor! Flăcările nu fuseseră destul de fierbinți ca să-i ardă partea de sus a corpului, părea că se uită la mine! Părea că însuși diavolul se uita la mine prin ochii lui, îi puteam vedea fața limpede. Doamne! A fost cumplit!

— Dar cine ar fi putut face un lucru ca ăsta? Cine ar fi putut face așa ceva unui om al lui Dumnezeu? spuse Tanner cu o încruntătură.

Sigur, proscrișii erau cunoscuți pentru brutalitatea lor, depășindu-i în cruzime chiar și pe piratii din Normandia, dar nici cete de francezi, nici de englezi nu apăruseră în inima ținutului Devon. Tanner era mai în vârstă decât intendentul și luptase în războaiele împotriva francezilor, așa că fusese martor la cruzimea pe care oamenii o arată unul altuia, dar chiar și în război, nu auzise ca un călugăr să fie ucis în acest fel, ca un eretic. Era mai mult nedumerit decât îngrozit.

Dar era și îngrijorat – dacă acești doi proscriși ar fi făcut așa ceva unui abate, nimeni nu ar fi fost în siguranță până nu ar fi fost prinși. Se uită în sus la oamenii lui care își priponeau caii și veneau spre foc, râzând și glumind. Veselia lor părea aproape nelegiuită după toate câte auzise și trebui să-și înăbușe un strigăt către ei.

Tanner era un bărbat calm și hotărât. Ca fermier era obișnuit cu schimbarea anotimpurilor și cu mersul constant al anilor în timp ce privea animalele și plantele crescând, înflorind și, în cele din urmă, murind, dar era obișnuit și cu căile crude și vicioase ale sălbăticiei, unde creaturile mai puternice supraviețuiau, iar cele slabe mureau. Chiar și așa, această crimă părea ciudată prin barbaritatea sa. Animalele puteau face asta una alteia, ucigând pentru mâncare sau plăcere, dar oamenii să facă așa ceva părea ciudat în ținutul său rural. Conetabili din oraș puteau fi mai obișnuiți cu cruzimea de acest fel, se gândi. Văzuse astfel de lucruri în timp de război când fusese pedestraș pentru rege, dar nu se aștepta aici, nu pe timp de pace. De ce ar face așa ceva unui abate? Oftă și se uită din nou la intendent, care stătea tăcut, preocupat alături de el.

— Aveți nevoie de odihnă, domnule. Întindeți-vă. Voi pune santinelele și voi organiza oamenii.

— Bine, spuse Simon neatent, încuviințând încet. Ușor, își pierdea sentimentul de oroare sub privirea fermă a conetabilului, fiind înlocuită de o confuzie distrasă, de parcă și-ar fi văzut întreaga lume răsturnată. Locuise aici toată viața sa și niciodată nu văzuse un om ucis – sau orice om care să moară într-un mod atât de respingător. Era ca și cum

tot ce crezuse şi ştiuse despre oamenii care locuiau în comitat fusese deodată distrus şi trebuia să reconsidere cele mai adânci convingeri ale sale în lumina acestui unic eveniment cutremurător. O lacrimă îi alunecă încet din ochi pe obraz făcându-l să tresară şi o şterse cu mânie.

De parcă gestul în sine îl trezise, se uită la Tanner care privea el acum în flăcări.

— Bun. Dimineaţă începem să vânăm aceşti ucigaşi, oricine ar fi ei. Îi vreau aduşi în faţa justiţiei, spuse aproape mârâind, simţind dezgustul şi ura aprinzându-se în el.

Era furios, nu doar pentru crimă, nu doar din cauza morţii hidoase a omului în pădure. Era din cauza sentimentului său mărit de vulnerabilitate, a sentimentului că oamenii care au fost capabili de aşa ceva vor omorî pe alţii. Trebuie distruşi, precum urşii turbaţi – vânaţi şi măcelăriţi fără milă.

— Trimite pe unul din oameni la Buckland să anunţe ce s-a întâmplat aici. Restul ne vom lua după urme şi vom vedea dacă îi prindem.

— Bine, spuse Tanner, surprins de veninul din vocea lui Simon. Dar şeriful? Nu ar trebui să trimitem pe cineva la Exeter?

— Nu. Asta s-a întâmplat aici şi e responsabilitatea noastră. Îi vom prinde. Dar acum mi-ar prinde bine un somn.

Se ridică încet în epuizarea sa, uitându-se la oameni uşor suprins de parcă de abia acum îi observase şi se duse la un copac. Se aşeză, sprijinindu-se de trunchi, îşi trase mantia în jurul său şi adormi în curând.

Tanner îl privi o vreme, dar apoi, în timp ce un om se apropie de el cu un ulcior cu cidru, se întinse şi îl apucă de braţ.

— A fost o crimă aici. Spune oamenilor că ne vom trezi în zori, aşa că ar fi mai bine să se culce.

Omul, un fermier voinic, mai în vârstă, pe nume Cottey, cu obraji roşii şi îmbujoraţi ai băutorului de cidru, se uită la el fără să înţeleagă.

— O crima? Cine a murit?

— Abatele din Buckland, spuse Tanner scurt în timp ce se ridica. Mă duc să stau de veghe. Spune-le celorlalţi să se odihnească sau voi lăsa pe unul din ei în locul meu. Un râset brusc îl făcu să se încrunte împrejur, vocea şuierând din cauza mâniei. Şi spune-le prostănacilor că nu suntem aici la bâlci. Ucigaşii ne-ar putea urmări chiar acum.

Merse la un copac lângă trupul adormit al lui Simon și se uită printre copaci, departe de foc, în timp ce oamenii începură să se așeze, sfădindu-se și ciondănindu-se ușor în timp ce se luptau pentru un loc mai aproape de foc. În curând, în afară de un murmur slab de conversații, tabăra se liniști, iar Tanner putea auzi sunetele nopții din pădure revenind, de parcă ar fi putut aduce normalitatea cu ele.

Dar nu putea scăpa de senzația de un rău ce se pune la cale. Crima îl tulburase și se simțea prea neliniștit pentru a se odihni în timp ce stătea în picioare și își păstra vigilența. Tot ce putea gândi era că cineva stătea undeva acolo, poate chiar acum privindu-i din adâncul pădurii, cineva care îl omorâse pe abate. Cine ar fi făcut asta era capabil de orice.

În timp ce se înfășura în mantie și făcu înconjurul taberei, se gândea la casa sa, unde focul ardea acum, flăcările lingând buștenii de stejar.

Și Rodney se gândea la căldura dată de foc în timp ce călărea intrând în micul oraș North Tawton. Înghețat și amărât, știa că avea nevoie să se așeze în fața flăcărilor și să se dezghețe. În același timp, calul avea nevoie de un loc uscat și fân proaspăt, un loc unde să se odihnească peste noapte. Micul cătun avea doar o stradă cu cincisprezece case, din care una era hanul, și acolo cavalerul descălecă. Grajdurile erau în spate, ajungându-se la ele printr-o poartă joasă, așa că descălecă și își duse iapa prin ea spre sala principală a hanului.

Dimineața de a doua zi era rece și umedă. O ceață groasă acoperea totul, fără nicio adiere să o împrăștie, și toți oamenii se treziră înțepeniți și înfrigurați.

Tanner aruncase periodic crengi pe foc și îl păstrase viu toată noapte, așa că toți se adunară în jurul lui încercând să absorbe un pic din căldura lui. Conetabilul mergea în sus și în jos în timp ce ei stăteau pe vine, cocoșați împotriva frigului, și doar când părea că toți se treziseră îl scutură pe Simon de umăr.

— Haide, domnule. Să-i găsim pe nenorociții ăia!

Simon se trezi încet, și când reuși încă părea ametit, de parcă ar fi fost pe jumătate adormit, șocul zilei anterioare căzând greu, somnul nereușind să-l odihnească deloc. Tanner îi aduse niște carne afumată acolo și stătu deasupra lui în timp ce mânca, precum o gardă protejându-și lordul. Nu îl lăsă pe Simon să se ridice decât când își termină mâncarea, cu un rânjet strâmb, după care îl duse la oameni.

— Bun. Intendentul a găsit corpul abatelui în pădure ieri…

— Lasă-mă pe mine, Stephen, îl întrerupse Simon liniștit. Se uită la oameni și continuă blând, vorbind încet și cu grijă. Abatele a fost luat ostatic de către doi bărbați și dus în pădure. Tovarășii săi au crezut că a fost luat pentru bani, iar ei au dat alarma. Dar oamenii l-au legat de un copac și l-au omorât – l-au ucis arzându-l pe rug. Trebuie să-i găsim pe cei care au făcut-o. Cât timp sunt liberi, noi suntem în pericol, deoarece dacă au făcut așa ceva unui abate, ar putea-o face oricui. Cine e cel mai bun vânător de aici?

— Ar fi John Black, spuse unul din oameni și, urmărindu-i privirea, Simon îi văzu silueta scurtă și subțire stând aproape de foc, în timp ce întindea mâinile spre flăcări. Nici măcar nu își ridică privirea în vreme ce Tanner continuă.

— John? Crezi că poți urmări un cal prin pădure?

— Da, spuse calm Black.

Simon se uită la el. Omul iradia o încredere tăcută și părea sigur de abilitățile sale.

— În regulă. Avem nevoie de cineva care să se ducă la Buckland ca să-i înștiințeze pe călugări despre ce s-a întâmplat. Paul, ai putea face tu asta? spuse Tanner. Paul, fiul bătrânului Cottey, un tânăr subțire de șaisprezece ani, încuviință cu o ușurare evidentă, bucuros că nu trebuie să meargă pe urmele ucigașilor. Simon îi făcu semn lui Black, și acesta îi conduse prin pădure, trăgându-și calul ușor de hățuri. Simon era în urma lui, iar după el, ceilalți.

Simon fu surprins să constate că pădurea își pierduse aparența de reavoință în lumina de un verde proaspăt care se filtra printre frunze. Poate din cauza oamenilor din spatele lui, poate din cauză că știa ce se afla în luminiș, dar, indiferent de motiv, nu mai simțea deloc tulburarea serii de dinainte, doar mânia care ardea ușor în el. Ceilalți bărbați păreau nervoși, mergând tăcuți, fără să vorbească în timp ce-și duceau caii printre copaci. Păreau conștienți că aceasta nu era o crimă obișnuită, că până în momentul în care ucigașii vor fi prinși, vor fi obligați să trăiască în frică. Poate erau conștienți că, și chiar de vor fi prinși și pedepsiți, viețile lor nu vor mai fi aceleași, deoarece, chiar dacă ucigașii vor fi pedepsiți, viețile lor vor fi marcate pentru totdeauna de faptele lor din aceste păduri, de parcă uciderea abatelui ar fi produs cicatrici adânci în fiecare din cauza ticăloșiei ei.

Mai era un factor de care numai Simon era conștient. Abatele era un om bogat și important, de sânge nobil – nimeni altcineva n-ar fi primit postul de abate. Asta însemna că el, ca intendent, trebuie să-i

prindă pe ucigaşi, indiferent de orice. Moartea lui Brewer va trebui să aştepte, el era doar un şerb şi nici nu era sigur că fusese omorât, în timp ce abatele... Avu o zvâcnire, de parcă simţea responsabilitatea ca pe o povară fizică, apoi oftă în timp ce se împiedică. Dacă i-ar prinde pe oamenii responsabili, s-ar ridica în funcţie – dar dacă eşua?

Le luară o oră să ajungă la primul luminiş. Stăteau printre copaci în timp ce Black privea cu atenţie solul în jur, apoi studie bălegarul. Dând din umeri, se ridică de pe vine şi urmări degetul arătător al lui Simon spre luminişul unde se afla cadavrul. În timp ce îl urma pe Black, Simon îşi putea simţi picioarele îngreunându-se. De parcă ar încerca inconştient să se păstreze la distanţă de priveliştea corpului, dar se forţă să continue, mergând cu fermitate în spatele vânătorului.

Imediat ce ieşi din linia copacilor, Black se opri brusc, iar Simon putu să audă când inspiră o dată brusc în timp ce observa împrejurimile. Apoi, criticându-se pentru că s-a lăsat distras, se concentră din nou la teren.

Se uită peste umăr la Simon, cu sprânceana încruntată de efortul vânătorii şi cu ochii întunecaţi îngrijoraţi, îi aruncă hăţurile calului înainte de a merge încet peste teren şi a-l studia intens. Păşi în micul luminiş, mergând în jurul perimetrului până ajunse în cealaltă parte, stând acolo şi studiind copacii pentru câteva minute. Apoi continuă să păşească de-a lungul circumferinţei până ajunse înapoi la Simon.

— Nu prea sunt multe de spus, domnule, zise el, cu sprânceana încruntată încă din cauza efortului său de căutare. Trei oameni au venit în primul luminiş, toţi călare. Unul şi-a lăsat calul aici. Ceilalţi cai au fost priponiţi în apropiere. Mortul a fost târât aici şi legat de copac. Poţi vedea unde picioarele s-au târât pe pământ. Apoi ceilalţi au adunat vreascuri în jurul lui şi le-au dat foc. Se pare că au privit până când prizonierul a murit, poţi vedea acolo unde au stat să se uite. Arătă înspre acel loc. Când a murit, şi-au dus caii printre copacii de la celălalt capăt al luminişului, pe acolo. Ultimul cal a fugit la un moment dat, evident înainte ca ceilalţi să părăsească locul. Nu s-au obosit să-l urmărească.

— Poţi lua urma?

— Presupun că da. Un cal era mare, greu. Urmele sunt destul de adânci şi nu au fost spălate sau şterse. Un lucru numai – presupun că şi-a pierdut un cui de la copita din dreapta spate şi a trecut ceva timp de când a fost potcovit. Ar putea fi de folos. Celălalt era un cal mai mic, mai uşor. Făcu o pauză şi se uită în spate la copaci. Nu putem

merge prea repede prin pădurile astea. Va trebui să facem la fel ca ei, presupun, și să ducem caii de hățuri de aici încolo. Posibil să încălecăm mai încolo. Nu știu, nu am fost în aceste păduri atât de departe în vest.

Simon încuviință și îl chemă pe Tanner.

— Ia doi oameni și dați jos cadavrul și duceți-l înapoi la ferma lui Greenfield, dați-l călugărilor de acolo și așteptați mesaj de la noi. Tanner începu imediat să organizeze oamenii în timp ce Simon se uită la călugăr, fratele David.

— Vrei să mergi înapoi cu ei? Nu cred că ne poți ajuta cu urmărirea. Ar fi mai bine pentru tine să mergi cu ei la ferma Greenfield și să te odihnești.

David încuviință, uitându-se la corpul abatelui său, șocul și oroarea erau vizibile pe fața lui. Simon oftă și dădu din cap spre vânător.

— Haide, atunci. Să mergem și să-i prindem pe nenorociții ăștia.

Apoi făcu o pauză, un gând brusc apărându-i în minte, și îl chemă pe călugăr.

— David! Calul abatelui cum arăta?

— Oh, o iapă sură. Foarte blândă. Foarte blajină.

— Există ceva care ne-ar putea ajuta să o recunoaștem?

Tânărul călugăr se gândi pentru un moment.

— Da. Da, avea o cicatrice pe partea stângă a greabănului, de vreo trei inci lungime. E vizibilă.

— Bine. O să te anunțăm dacă o găsim, spuse Simon. Black, oare ar trebui să mergem după ea, ce zici?

— Nu. O putem căuta mai târziu, urmele vor fi ușor de văzut. Nu, trebuie să ținem potera unită pe cât se poate, pentru a fi puternici atunci când vom găsi oamenii care au făcut asta.

Când Simon încuviință, Black își luă calul înapoi și îi conduse prin spațiul deschis spre pădure. Simon îl urmă, uitându-se peste umăr în timp ce acei doi oameni aleși de Tanner se duseră spre cadavru. Tocmai ajunseră la el și începuseră să taie curelele de piele care îi țineau brațele, dar, din fericire, copacii îi ascunseră priveliștea. Cu ușurare, își trase ochii de la silueta înnegrită și contorsionată care în urmă cu două zile fusese un om viu, își încleștă maxilarul și se încruntă înainte în copacii care i-ar putea ascunde prada chiar acum.

Urma îi duse la un deal, așezat adânc printre copaci, dar prin pădurea groasă cu greu puteau ghici în ce direcție ducea. Urmele păreau să meargă destul de drept, ducându-i înainte printre trunchiuri

de parcă oamenii ar fi ştiut calea prea bine, iar Simon se trezi întrebându-se dacă această crimă fusese cumva comisă de localnici. Părea de necrezut că cineva din comitatul acesta ar fi putut face aşa ceva, dar era la fel de necrezut că cineva care nu cunoştea zona ar putea să-şi croiască o cale atât de dreaptă prin pădure.

Mergeau înainte, traversând numeroase pârâiaşe şi izvoare, uneori împiedicându-se şi căzând în timp ce se cățărau pe malurile abrupte şi dealuri, trăgându-şi caii după ei. Nu exista potecă; tot drumul trebuiră să urmărească ucigaşii printre tufele dintre copaci. Era limpede că nu se obosiseră să-şi ascundă urma – acolo unde lăstărişul şi plantele de pe pământ se răreau, urmele paşilor lor şi a copitelor cailor se vedeau clar. Poate că nu se aşteptau să fie urmăriți aşa de repede după crimă, se gândi Simon. Sau poate erau atât de tulburați ei înşişi de crimă, încât nu le mai păsa? Indiferent de motiv, erau uşor de urmărit.

În sfârşit, după ce se poticniră de-a lungul a trei mile, Simon putu să vadă lucirea luminii printre copaci. Probabil că mergeau de peste două ore, spatele şi coapsele resimțeau efortul de a-şi târî calul sus pe dealuri, iar gambele de la mersul la vale. Aruncă o privire lui Black. Vânătorul nu păruse a observa lumina, ochii îi erau fixați cu fermitate pe urmele de la picioarele sale. Simon se uită din nou înainte. Se limpezea. Probabil se apropiau de marginea pădurii. Cu un sentiment de uşurare, Simon îşi dădu seama că în curând vor putea încăleca pe cai şi vor porni la goană, nemafiind nevoie să meargă încet. Simțea un entuziasm crescând în timp ce acopereau încet ultimii iarzi şi trebui să se chinuie să împiedice un rânjet de anticipare lărgindu-se pe fața sa.

Acum şi Black observă lumina, dar se pare fără aceeaşi plăcere, observă Simon. Părea îngrijorat în timp ce se apropia de ultimii copaci, încruntându-se şi uitându-se în sus din când în când de la urme. Apoi, când ieşiră la marginea pădurii, Simon îşi dădu seama de ce.

Cu un sentiment de slăbiciune, se uită dintre copaci şi gemu când văzu drumul. Era drumul principal spre Barnstaple, nu unul foarte aglomerat, dar destul totuşi – drumul era bine bătătorit şi brăzdat de trăsurile şi căruțele care treceau în mod regulat pe aici, iar printre urmele de roți era compactat într-o masă solidă. Cu un fior de disperare, Simon îşi dădu seama că era imposibil să le ia urma mai departe. Oftă şi se uită tăcut cu sentimentul de deznădejde crescând cum Black se întindea încet şi venea dintre copaci. Ochii i se plimbau urmărind ultimele semne care se distingeau pe margine, dar se opreau ascunse de multitudinea de urme din noroiul drumului.

Aproape în lacrimi din cauza frustrării, se uită la Black care își legă frâiele calului de ramura unui copac din apropiere. Nu se putea să le piardă urma după ce au urmărit atât timp.

Simți primele înțepături ale lacrimilor încălzindu-i ochii, gata să plângă în frustrarea sa, durerea și disperarea strângându-i pieptul, în timp ce urmărea vânătoul care încerca să găsească din nou urma.

Black mergea într-o serie de cercuri, de la o margine la alta, de fiecare dată mutând centrul un pic mai departe astfel încât se mișca în josul drumului spre Crediton într-o serie de bucle, cu ochii tot timpul fixați pe pământ și ocazional fugind spre margini pentru a fi sigur că nimeni nu a părăsit drumul. Mergea încet, și când acoperi douăzeci de iarzi, se întoarse și se duse în cealaltă direcție, spre Barnstaple. În final se opri și veni repede înapoi.

— Îmi pare rău. Nu pot face nimic. Urma e aici, dar a fost acoperită de altele, spuse scurt, fluturând vag din mână și uitându-se în susul și în josul drumului. Tot ce pot face e să ghicesc. Chiar nu știu. Ridică din umeri, uitându-se la Simon cu o deprimare adâncă în ochi.

Simon stătea și se uita la el, simțind valurile de teamă asupra lui. Trebuia să fie o cale să-i găsească pe ucigași. Cine ar fi făcut asta trebuia să fi fost nebun: până nu vor fi prinși, nu va exista pace în zonă. Indiferent la ceilalți, stătea fix pe loc și se uita în zare. Îl simți pe Tanner venind în spatele lui, dar rămase uitându-se în nefericirea sa fără să îl bage în seamă.

— Vreo problema? întrebă Tanner încet.

— Uită-te și singur, spuse Black scurt. E imposibil să urmăresc pe cineva pe drumul ăsta. Singura cale e să ghicesc pe unde au luat-o și să sper că va fi bine. Am făcut tot ce am putut.

Părea aproape că se ruga de conetabilul taciturn, de parcă ar fi avut nevoie de confirmarea faptului că făcuse tot ce putuse mai bine.

— Intendente?

— Nu știu. Nu putem renunța! Trebuie să-i găsim pe nenorociți sau o vor face din nou, spuse Simon confuz și încercând disperat să vadă ce poate face. Eu… lasați-mă singur un moment.

Ceilalți doi îl urmăriră cum se duse în mijlocul drumului și se uita în sus și în jos, Tanner stând calm, iar Black scărpinându-se în cap în timp ce se uita la pământ cu o expresie de înfrângere morocănoasă.

„Bine, se gândi Simon, ucigașii l-au luat pe abate, l-au jefuit și l-au omorât – dar de ce să-l ardă de viu? De ce nu l-au înjughiat doar? Și

doar dacă asta aveau de gând să facă, de ce nu l-au omorât în apropierea drumului? Iisuse Christoase, ajută-mă!"

Se aplecă, uitându-se la suprafața drumului, apoi se uită din nou în zare în timp ce se gândea. „Nu pot să-mi dau seama de ce l-au ucis pe abate. Tot ce știu e că au făcut-o și că trebuie să-i prindem. Altfel, o vor face din nou. Așa că trebuie să-i găsim, și încă rapid. Unde s-au dus? La Crediton? Sau la Barnstaple? S-ar fi putut duce oriunde."

Brusc, Simon se învârti pe loc și se uită în jos spre drumul spre Crediton. „Dar pe unde? Care cale ar fi urmat-o? Dacă aș fi ucis pe cineva, unde m-aș duce? Dacă aș fi în trecere m-aș duce la Barnstaple, dar dacă sunt de prin zonă, m-aș duce acasă? Oare cineva al locului ar fi făcut asta? Oare de ce? Cine ar fi putut face asta? La naiba."

Luă o decizie, se ridică și merse spre mica poteră.

— Tanner. Black, veniți aici pentru un moment. Când fură lângă el, vorbi din nou încet.Uitați, nu putem ști pe unde s-au dus. Dacă aș fi făcut așa ceva eu, m-aș fi dus în mlaștini și m-aș fi ascuns, dar acești oameni se pare că au plecat mai departe. Tanner, tu unde te-ai duce de ai fi ei?

Conetabilul părea inexpresiv și își coborî colțurile gurii în timp ce se gândea.

— Dacă aș fi fost eu și eram în trecere, m-aș fi dus imediat la Barnstaple, cred, apoi spre Cornwall.

— Black?

— M-aș duce acasă imediat. M-aș duce acasă și aș pretinde că nu am ieșit deloc.

— Hm. Așa cred și eu. Dacă aș fi fost în trecere, așa cum crezi tu, Tanner, aș vrea să plec din zonă. Dar dacă aș fi de aici, cred că m-aș fi dus acasă și nu aș atrage atenția asupra mea.

— Ne ajută asta cu ceva? spuse Tanner cu îndoială evidentă.

— Da, pentru că înseamnă cu nu am avea de ales. Ne împărțim în trei echipe. Tanner, tu du-te spre Barnstaple și vezi dacă poți găsi, auzi ceva despre străini care au trecut recent. Întreabă la casele pe unde treci despre un om pe un cal mare, ar putea fi un cal de fermă sau unul de război. Și despre altul pe un cal mai mic. Sunt îmbrăcați cu armuri de cavaleri, dar nu au semne care să le indice numele lor sau pe al lordului lor. Noi ne vom întoarce la Crediton și vom verifica dacă putem vedea vreun semn despre ei. Ceilalți oameni, a treia echipă, va trebui să întrebe pe la toate casele din apropierea pădurii. Tanner,

du-te tocmai până la Elstone, dacă nu găsești nimic, du-te acasă. Vom vedea dacă cineva a obervat ceva.

— Vom avea nevoie de cineva care să citească urmele pentru ambele echipe care vor merge pe drum, spuse Black. Trebuie să ținem ochii deschiși pentru orice semn care să ne ducă de pe drum între copaci.

— Da. Tanner? Știi pe cine am putea folosi?

— Da, tânărul Fasten are ochi buni. Îl voi lua cu mine. Dar a treia echipa?

— Atât timp cât cunosc zona, doi oameni ar trebui să fie de ajuns. Asigură-te că știu aceste meleaguri si pe oamenii de aici. Tot ce trebuie să facă e să întrebe – dacă cineva a văzut recent doi oameni, probabil în armură, unul pe un animal mare ca un cal de război. Au văzut cumva o iapă sură? Ar fi putut fi găsită după ce a fugit. A văzut cineva sau a auzit ceva în noaptea de dinainte? Cineva trebuie să fi auzit pe sărmanul om – un vânător, un pădurar – nu știu, cineva trebuie să-l fi auzit!

— Bine, intendente, mă voi ocupa de asta. Mark și Godwen cunosc aceste meleaguri destul de bine.

— Bun. Când ne vom întoarce în Crediton, vom începe să întrebăm și să vedem dacă cineva a fost pe afară când s-a întâmplat. Poate avem noroc și vom găsi un om care să fi văzut pe cineva pe drum. Bine, atunci. Știu că sunt optimist, dar nu văd altă cale de a încerca să-i găsim, nu?

Amândoi scuturară din cap. Repede, acum că deciseseră ce să facă, se duseră la oamenii lor, îi împărțiră în două grupuri de șase, iar unul de doi, se urcară pe cai și plecară.

Black luă conducerea din nou imediat ce porniră spre drumul care ducea înapoi în oraș, ochii mișcându-i-se constant de pe o margine a drumului pe cealaltă și cercetând suprafața dintre ele în căutarea sa de semne ale ucigașilor. Simon călărea în urmă, cugetând la motivul care ar fi putut dus la o crimă atât de fără sens.

Modul în care se produsese crima era o supriză atât de mare, încât o încruntătură perplexă i se citea pe chip permanent în timp ce călărea. Crima după jaf nu era ceva necunoscut, chiar dacă se întâmpla rar în zona aceasta. Dar să omori într-un fel atât de vicios, într-un fel atât de ciudat, părea foarte curios. Dacă nu voiau pe abate ca ostatic, ar fi putut să-l omoare repede, mult mai aproape de drum, și apoi să se facă nevăzuți. De ce să-l omoare într-un mod așa de crud? Ar însemna să

trebuiască să călătorească mai departe cu ostaticul, astfel încât fumul de la foc să nu fie vizibil din drum, iar urletele omului să fie oprite de copaci. De ce atâta bătaie de cap, când tot ce aveau de făcut era să-l lase pe abate, să ia banii şi să fugă?

Simon oftă adânc şi se concentră la vânătorul său, împingându-şi gândurile despre crimă în spatele minţii. Dacă îi vor prinde, vor avea rapid răspunsurile. Pentru moment cel mai important era să-i prindă.

Ajunseră înapoi în Crediton după-amiază târziu, obosiţi şi înfrigurați. Simon mulţumi tuturor oamenilor, mai ales lui Black, şi îi trimise acasă să mănânce, dar îi spuse lui Black să-i organizeze pentru a porni din nou a doua zi şi să înceapă să întrebe peste tot dacă cineva a lipsit sau a fost pe afară la ora crimei. Apoi îşi întoarse calul spre casă şi rapid porni într-acolo.

Casa era tăcută când ajunse, aşa că îşi deşeuă calul singur şi avu grijă de el înainte de a intra şi a se aşeza în faţa focului. Adâncit în gânduri, nu fu conştient de soţia şi fiica lui până când acestea nu dădură iama în cameră, soţia stând în urmă precum făcea, cu un mic zâmbet la vederea bucuriei fiicei sale care-şi avea din nou tatăl acasă. În cele din urmă, când Edith se calmă destul, merse şi ea spre el urându-i bun venit.

— Ce este? întrebă ea retrăgându-se din îmbrăţişarea lor scurtă şi uitându-i-se în ochi. Eşti foarte încordat.

— Nu-ţi face griji, spuse cu un zâmbet crispat. A fost un jaf la Copplestone.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Trimiţând-o pe Edith să se joace afară, luă mâna soţiei şi stătu cu ea în faţa flăcărilor.

— Ei bine, nu a fost doar un jaf. Hoţii au luat un călugăr – un abate – ostatic şi l-au omorât. Şi nu ştiu de ce. Se opri şi privi în foc. Când vorbi din nou vocea îi era blândă şi aproape întrebătoare, în timp ce se gândea la incident încă o dată. Au luat abatele – doi oameni în armură cu feţele asunse. Abatele părea să ştie că ceva se va întâmpla – chiar şi eu am ghicit asta când l-am întâlnit pe drum. Oamenii au venit cu săbiile trase, l-au luat pe abate şi l-au ucis. De ce? De ce au făcut asta când doar ce voiau erau banii?

Ea îşi trase suflarea uşor în timp ce auzea aceasta. Niciodată în viaţa ei nu se simţise ameninţată aici,în comitatul ei. Era norocoasă că raidurile şi omorurile ultimelor două secole păreau a se fi redus, iar cele care se mai întâmplau afectau doar oraşele de pe coastă. Dar dacă

Simon avea dreptate, şi era un bărbat, poate doi, capabili de aceste fapte, atunci de ce alte fapte ar fi fost în stare? Nu era doar frica pentru ea însăşi, ci şi pentru familia ei – pentru Simon şi Edith. Dacă aceşti ucigaşi vor ataca aici, ce ar putea face să se apere? Sau, mai rău, dacă îl găseau pe Simon pe drum şi-l capturau? Dacă era şi el omorât, cum a fost tatăl ei cu mulţi ani înainte când a fost jefuit pe drum? Îşi simţi pieptul strângându-se într-o frică bruscă, dar încercă să-şi păstreze vocea calmă în timp ce spunea:

— Poate au crezut că vor lua mai mulţi bani pentru viaţa abatelui? Poate din cauza asta l-au luat.

— Dar de ce să-l omoare, atunci? Nu exista niciun motiv. De ce să ucidă un călugăr?

— Ei bine, poate abatele a încercat să fugă.

— Nu, nu cred. Urmele păreau să spună că abatele a fost ucis imediat ce s-au îndepărtat destul de drum. Părea că a fost ucis imediat ce au avut ocazia.

— Poate că abatele i-a recunoscut?

— Da. Este posibil. Dar nu, de ce oare să o fi făcut? Ucigaşii ar fi putut să-şi păstreze coifurile dacă era vreun risc să fie recunoscuţi.

— Şi? Dacă cineva a dat peste ei, iar oamenii l-au ucis rapid pentru a-l opri să fugă?

Simon se uită la ea.

— Nu. Cine a omorât pe abate nu a făcut-o în grabă. A fost ars – ars precum un eretic pe rug. Numai că în loc de rug au folosit un copac din pădure.

— Ce? Ochii îi deveniră rotunzi din cauza ororii. A fost ars de viu? De ce ar face asta cineva unui călugăr?

— Aş vrea să ştiu, spuse Simon, uitându-se din nou în foc. Aş vrea să ştiu. Doamne! Trebuie să fi existat vreun motiv, dar care?

— Îi caută oamenii acum?

— Da. Au ieşit din pădure pe drumul spre Barnstaple. Nu i-am mai putut urmări mai departe, aşa că Tanner a luat câţiva oameni spre vest să vadă dacă pot găsi urme de-a lungul drumului. Am trimis alţi doi oameni să caute printre localnici, iar noi ne-am întors la Crediton în caz că au venit înspre aici. Nimeni nu pare să-i fi văzut totuşi. Îşi întinse braţele deasupra capului şi căscă. Poate Tanner are mai mult noroc.

În timp ce-şi coborî braţele din nou, Margaret spuse:

— Şi ce se va întâmpla de acum?

Își înăbuși un căscat și trebui să clipească pentru a-și opri lacrimile de oboseală.

— Depinde. Depinde ce vor găsi oamenii. Dacă noi…

— Nu, Simon, spuse ea cu blândețe. Vreau să zic despre Brewer, despre mutarea noastră la Lydforf? Uităm de moartea lui pentru moment, amânăm mutarea?

— Oh, da. În niciun caz nu ne putem face griji despre astea pentru acum. Uciderea abatelui va interesa mai mult decât cea a lui Brewer. Ce înseamnă moartea unui bătrân în comparație cu moartea unui abate? Și în niciun caz nu mă pot muta la castel până nu vom avea vreo idee despre ce s-a întâmplat cu abatele.

Ea încuviință întristată. Știa că are dreptate, dar o durea să audă că soțul ei, despre care știa că este un bărbat atent și afectuos, spunea că moartea unui fermier este irelevantă. Tot ce spuse fu:

— Iar mâine?

— Ah, mâine, dragoste, cred că ma voi duce iarăși la Clanton Barton și voi vorbi cu călugării din nou. Nu cred că au fost de ajutor așa cum ar fi trebuit să fie.

Alunecară într-o tăcere confortabilă, amândoi absorbiți de gândurile lor despre crimă în timp ce se uitau la flăcările care dansau și care mureau pe lutul întărit al vetrei. Deodată Margaret își trase respirația într-un icnet șocat.

— Ce este? spuse Simon, tresărind.

— Oh, Simon, spuse, întorcându-și fața plină de teroare spre el. Dar dacă cei doi oameni au fost uciși de aceleași persoane?

— Ce?

— Brewer și abatele au fost amândoi jefuiți, amândoi uciși în același fel. Au fost arși. Simon, mi-e frică!

Capitolul 13

A doua zi dimineață, Simon se trezi devreme și plecă cu Hugh în urma lui. Margaret fu de acord să-l anunțe pe Black că nu va fi acasă și trimise pe unul din ajutoarele de la fermă să călărească până la casa acestuia. Mai aranjase și ca un om să se ducă la moșia Furnishill să explice că intendentul va lipsi pentru o vreme și nu va putea ajuta cu investigația morții fermierului. În acel moment ea trecu peste toate obiecțiile lui și îl forță să își ia servitorul cu el.

Propriile îngrijorări o enervau. Margaret știa prea bine cât de puțin posibil era să fie atacat, dar nu putea uita cum arăta trupul tatălui ei când a fost adus acasă de oameni. Privelișteа aproape o distrusese și nu mai voia să sufere o astfel de pustiire a sufletului. Să-i vadă cadavrul, ciopârțit și profanat în felul acela... Dacă ar vedea cadavrul lui Simon în felul ăla, se gândea, ar face-o să-și piardă mințile. Așa că acum încerca să-l convingă ușor, insistând blând:

— Știu că te va încetini, dar nu-mi pasă. Vreau să știu că vei călători în siguranță, în caz că acești oameni sunt încă în zonă.

— Dar nu știm dacă ei mai sunt pe aici, dragoste, ar putea fi oriunde. Și Hugh mă va încetini.

— Nu, nu știm unde sunt, pentru că le-ați pierdut urma. Deci ar putea fi încă aici, așa că-l vei lua pe Hugh, pentru orice eventualitate.

— Nu, dar…

— Deci îl vei lua pe Hugh ca să știu că vei fi un pic mai în siguranță.

— Ei bine, singura problemă e că…

— Pentru că în felul ăsta știu că mai e cineva care te poate ajuta de va fi nevoie.

În final ridică din umeri și cedă. Știa că Margaret va fi destul de în siguranță cu toți bărbații de la fermă, chiar dacă proscrișii ar veni aici, deci putea să-l ia pe Hugh. Chiar și așa, gândul călătoriei nu părea să-l bucure pe Hugh mai mult decât pe Simon, Hugh era loial, și se arătase capabil în luptă când au fost atacați de trei pungași cu ani în urmă, în timpul târgului de la Moretonhampstead. Simon fusese uimit să vadă că tovarășul său posac și retas deodată explodează în acțiune și, cu mâinile goale și cu ajutorul unei bâte luate de la unul din bandă, i-a pus pe toți trei pe fugă.

— Unde ai învățat să lupți așa? întrebă Simon mai mult uimit decât suprins.

Servitorul său imediat își pierdu înfățișarea cuprinsă de plăcerea victoriei și deveni evaziv, sfios să-și demonstreze abilitățile, îngrijorat că va câștiga reputația de războinic. În cele din urmă, după nenumărate imbolduri, se uită în sus și spuse:

— Încerci să ai grijă de oi în mlaștini când ești prea mic. Încerci să le ții adunate când băieți mai mari vin și încearcă să fure una sau două pentru că le-au pierdut pe ale lor. Încerci când tatăl tău îți rupe pielea în bătaie dacă ai pierdut chiar și una. Atunci înveți să lupți.

Dar asta fusese acum doi ani și era nefericit la gândul că va fi pândit și poate că va lupta cu arme de oțel. Își petrecu toată călătoria uitându-se

din jur împrejur, fapt care, dacă era posibil, îi făcu să meargă și mai încet ca de obicei, spre iritarea lui Simon.

După o vreme, Simon îl aștepta pe Hugh până când acesta se opri lângă el.

— Haide, Hugh. Ce s-a întâmplat?

— Ha? Hugh se uită la el și Simon fu îngrijorat să-i vadă frica pe față.

— Nu te-am văzut niciodată așa, de ce ești atât de îngrijorat?

— Nu a trebuit să lupt așa de serios înainte. Nu am auzit niciodată ca cineva să ardă un călător pe rug. Sunt doar îngrijorat că am putea fi prinși de ei

— Dar sunt doar doi. Ar trebui să fim în stare să ne apărăm de ei.

— Doi cavaleri? Doi oameni în armură? Doi oameni care sunt pregătiți să riște damnarea eternă pentru uciderea unui abate? Crezi că ne putem apăra împotriva lor? Doamne!

Simon călări înainte, încruntat din cauza îngrijorării servitorului său. Era de înțeles, dar intendentul era iritat de faptul că propriul său om era deja îngrijorat. Așa se vor simți toți, speriați și înfricoșați să mai călătorească până când ucigașii vor fi prinși.

Călăriră restul drumului în liniște, amândoi adânciți în propriile gânduri. Cerul era ușor acoperit, cu nori subțiri și serbezi mișcându-se rapid și păstrând căldura soarelui pentru ei. Fură obligați să țină un ritm alert pentru a se încălzi, spre bucuria lui Simon și dezgustul lui Hugh, și părură să acopere distanța rapid.

Când ajunseră la Clanton, Simon fu surprins să-l găsească pe David, tânărul călugăr, stând tăcut sprijinindu-se de stâlpul porții spre câmp într-o aparentă meditație.

— Bună dimineața, David.

— Bună, intendente, spuse el, dar nu era nicio bucurie în salutul său, doar un fel de confuzie goală, la limita disperării.

— Ești bine, David? întrebă Simon, simțind simpatie la vederea nefericirii evidente a omului.

Călugărul se uită spre el, cu o privire de dezgust, de parcă ar fi fost furios la o asemenea întrebare.

— Bine? Bine? După ce am văzut ieri? Un abate ucis ca un eretic? Cum aș putea fi bine? Vocea i se stinse într-un murmur, ca unui copil care a fost înșelat de promisiunea unei jucării. Am plecat plini de bucurie, iar acum conducătorul nostru este mort, ucis într-un mod obscen. Nimic nu mai poate fi bine. Tot ce vreau e să mă duc acasă din

nou, la Tychfield, iar acum din cauza asta trebuie să mă duc la Buckland și să ofer condoleanțele mele mănăstirii. Îmi pare rău, intendente, spuse brusc, uitându-se la el încruntat ușor. Îmi pare rău că trebuie să fiu așa tăios, dar nu sunt obișnuit să văd asemenea lucruri, iar asta trebuia să i se întâmple lui…

Intendentul și servitorul său descălecară și merseră spre fermă împreună cu călugărul.

— Îmi cer scuze, a fost o întrebare prostească. Dar următoarea nu este: ai idee de ce a fost abatele ucis?

În afară de o ridicare din umeri, nu primi niciun răspuns. Simon mormăi, cu capul băgat între umeri în timp ce umbla greoi înainte.

— Hm! Aș dori să am cea mai vagă idee. De ce ar dori cineva să țină un om și apoi să fugă înainte de a cere răscumpărarea... și apoi să ucidă ostaticul în felul ăsta – nu are niciun sens.

Călugărul ridică din nou din umeri. Și el era limpede la fel de confuz. Simon întoarse o față încruntată spre călugăr.

— Spune-mi, David. Cât de bine îl știai pe abate?

— Cam deloc. L-am întâlnit când a ajuns la Tychfield, abația mea. Era în drum spre Buckland și mi s-a cerut să-l însoțesc și să iau niște lucruri și daruri cu mine. Nu era vorbăreț în timpul călătoriei, părea prea adâncit în propriile gânduri cea mai mare parte a drumului, așa că nu prea am vorbit cu el.

— Oh. Bine. Și ce știi despre el?

— Ei, bine, nu prea multe. Venea din Franța. Știu asta. Am văzut scrisorile de recomandare de la Papă.

— De la însuși Papa? Simon fu surprins. Ce căuta la Buckland atunci? Credeam că ar fi trebuit să stea în Avignon.

David aruncă o privire scurtă lui Simon, îngustându-și ochii și cântărindu-l.

— Poate că a considerat că e mai bine să plece din Franța.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, noul Papă nu-l prea plăcea pe cel vechi, așa că destui oameni care erau în grații atunci, acum nu mai erau. Cred că abatele nu prea era agreat de noul Papă și i s-a dat abația din Buckland pentru a-l alunga din Franța.

— Oh?

— Nu voia să vorbească despre asta, dar... Călugărul tăcu și se gândi pentru un moment, dar apoi continuă în grabă, de parcă ar fi vrut să vorbească înainte de a se răzgândi. Ei bine, cred că asta s-a

întâmplat. Nu cred că mai era în grații. Cred că Papa a auzit ceva despre ce a făcut și a fost trimis aici pentru a ieși din calea lui, iar acest lucru l-a rănit profund – mai ales în mândria lui. Era foarte mândru.

— De ce spui asta?

Călugărul râse scurt, amar.

— Sunt călugăr! Poate că sunt tânăr și nou în ordin, dar chiar și așa... Se presupune că trebuie să fim umili. Se purta ca un cavaler față de ceilalți oameni, mereu arogant și întotdeauna abuziv. De câteva ori s-a îmbătat și a insultat pe alții, iar noi trebuia să-i calmăm pentru a nu se lua la luptă. Dar dacă vrei să știi mai multe desăre abate, va trebui să vorbești cu fratele Matthew. A venit împreună cu abatele din Franța. Trebuie să știe ceva despre el.

— Care este fratele Matthew?

— Este cel mai în vârstă, cel vesel – ei bine, de obicei, acum nu este deloc fericit. Săracul om! Se pare că îndură mult mai greu decât noi această întâmplare. Presupun că din cauză că a venit cu abatele tocmai din Franța.

— Erau prieteni?

— Da, cred că da... adică... ei bine, da. Nu părea deloc sigur.

Au continuat în liniște tot restul călătoriei. David părea să regrete că vorbise prea mult și doar mormăia la orice altă tentativă de conversație, lăsându-l pe Simon cu senzația inconfortabilă a unui confident cu un secret de neplăcut. Fu ușurat când ajunseră în curtea fermei lui Clanton Barton și de-abia aștepta să vorbească cu ceilalți, sperând că va face oarece lumină în toată această afacere.

Dar când întră în camera unde ardea un foc mare, fu izbit de neputința sa completă de a formula vreun gând clar, darămite să mai pună întrebări. Părea grotesc să întrebi despre trecutul abatelui în fața acestor oameni, când acesta de abia murise, dar nu știa ce altceva să facă. Și din nou, știa că trebuie să afle cât mai multe despre acest om. Nu era doar o presupunere că va găsi răspunsuri în trecutul omului, era mai mult o premoniție că acolo se află motivul logic pentru crimă, mai ales penru felul în care a fost ucis. Din ce alt motiv ar fi murit în acel fel? Însemna fie că ucigașii îl luaseră și îl omorâseră fără niciun scop sau îl cunoșteau și voiau să-l omoare pentru un motiv foarte specific. Așa că întrebarea era: l-ar fi vrut cineva mort? De ce ar vrea ei să omoare un abate? Singura cale de a afla era să-i întrebe pe călugări – cu siguranță unul dintre ei știa ceva despre omul care-i conducea.

— Cred că ați auzit cu toții că am găsit corpul abatelui? începu el în timp ce intră și se așeză, uitându-se la ei.

Toți tresăriseră la sunetul vocii lui Simon când intrase, întorcându-se repede să se uite, de parcă ar fi fost panicați doar de sunetul făcut de un om, părând la fel de speriați ca o turmă de oi care aude lătratul unui câine. Acum ascultau atenți, înclinându-se în față pe scaunele lor în timp ce vorbea și se uitau la el cu concentrarea încruntată a oamenilor care doreau din tot sufletul să ajute. Oftă, nu va fi ușor.

— A fost ucis de cineva care l-a legat de un copac și i-a dat foc – probabil în timp ce trăia. Evident a fost jefuit, dar asta nu explică ce s-a întâmplat, nu-i așa? De ce ar fi fost ucis în acest fel? De ce l-ar fi ars cineva ca pe un eretic? Nu am idee de ce sau ce s-a întâmplat și am nevoie de ajutorul vostru.

Păși încet prin cameră în spatele călugărilor strânși laolaltă, care se întoarseră să-l privească. Își ținea ochii în jos, gândindu-se atent în timp ce mergea; de parcă ar fi vorbit cu el însuși și nu cu ei, de parcă nu ar fi fost conștient de prezența lor.

— A fost luat dintre voi pentru recompensă; a fost dus în pădure ca un ostatic. Dar jefuitorii se adună de obicei în grupuri ma mari, nu merg în perechi. Stau într-un grup pentru a putea surprinde călătorii mai ușor. Erau acești oameni parte a unui grup mai mare sau erau singuri? Numai aceștia doi au fost văzuți, nu erau urme ale altora, așa că se pare că erau singuri. L-au luat pe abate în pădure. Asta ar fi normal, pentru a evita drumurile și pericolul de a-l scăpa din mâini înainte să se dea alarma. Dar normal ar fi fost ca hoții să încerce să scape, să meargă la loc sigur, undeva unde să se ascundă cu ostaticul și banii lui până vor primi recompensa. De ce? De ce ar face asta? Se întoarse pe călcâie și se încruntă la călugări. Nu pot vedea motivul.

Se duse încet la scaunul lui lângă foc, se așeză și se uită din nou la ei.

— Așa că vreau să-mi spuneți tot ce știți despre abate. Care era numele lui, de unde venea, de ce se ducea la Buckland? Totul. Cine îl cunoștea cel mai bine dintre voi toți?

Încercă să pună întrebarea pe un ton cât mai blând, dar călugării se uitau la ei cu o privire alarmată, de parcă ar fi fost speriați că ar putea acuza pe unul din ei de a dori moartea abatelui. Poate că șocul realizării că acesta nu părea un simplu atac al jefuitorilor îi ținea atât de tăcuți, dar după câteva minute, Simon simți că mirarea sa la lipsa de răspuns se preschimbă în nerăbdare.

Se uită la David, cu vocea mai aspră.

— Unul dintre voi trebuie să-l fi cunoscut, chiar dacă doar puțin. Cine era? Ce fel de om era?

— Era un om mândru.

Era o declarare a unui fapt, un comentariu domol, de parcă ar fi fost o greșeală scuzabilă pentru un om aflat într-o poziție atât de înaltă în armata Domnului. Vorbise cel mai în vârstă călugăr – nu mai era călugărul vesel care făcea din ochi glumeț, acum era un om mic, îngrijorat care stătea cu ochii în jos de parcă se temea de răspunsul fraților săi, dar imediat ce Simon se uită la el, privirea sa i-o întâlni pe cea a intendentelui cu o sfidare clară. Păru să se gândească pentru moment, apoi continuă:

— A fost cavaler în Franța și l-a slujit bine pe Papă, fapt ce l-a făcut să devină mândru și era în grațiile lui, Dumnezeu să-l odihnească, până când Clement a murit. Apoi i s-a oferit Buckland și a decis să vină aici să-și petreacă ultimii ani în pace și devotament.

— Numele tău?

— Am spus Matthew.

— Mulțumesc. Și cine era el?

— Numele lui era Oliver de Penne.

— De ce i s-a oferit Buckland? De ce nu o abație mai aproape de casa lui? De ce a fost trimis așa de departe de Papă? întrebă Simon, ochii îngustându-i-se în timp ce încerca să înțeleagă.

— De ce Buckland? Poate că Papa s-a gândit că va fi departe de orice tentație veche, de orice din trecutul său care l-ar fi putut convinge să o ia pe căi greșite.

— Ce vrei să zici? A fost vorba de o femeie?

Bătrânul călugăr zâmbi blând.

— Sunt multe tentații, intendente. Nu știu. Poate, da, o femeie. Cine ar putea spune?

— Știi de ce se temea atât de tare că va fi atacat pe drum?

— Îngrijorat că va fi atacat? Bătrânul părea sincer surprins de întrebare.

— Da. Când ne-am întâlnit pe drumul de lângă Furnshill, părea foarte îngrijorat că va fi atacat. Continua să mă întrebe dacă îl voi însoți în călătoria voastră și păru deranjat când am refuzat.

— Poate, spuse călugărul, ridicând din umeri. Cred că mulți oameni sunt neliniștiți când sunt în locuri noi, când nu știu drumurile și satele. Sunt sigur că doar voia compania unui om care cunoștea zona.

Simon se gândi pentru un moment.

— E posibil, admise el. Acum că se gândea la asta, e posibil să nu fi avut dreptate?

Poate era doar teama naturală a unui om al păcii într-o țară nouă și aparent amenințătoare? Nu. Chiar când se gândi la asta, știu că teama abatelui era mai mult decât grija normală a unui călător. Părea o groază adânc înrădăcinată, aproape ca și cum s-ar fi așteptat să fie atacat.

— Dar, sigur, dacă a fost cavaler și era atât de mândru, nu i-ar fi fost atât de frică de un loc nou. Trebuie să mai fi călătorit înainte.

— O, da, intendente, poate că a mai călătorit.

Simon oftă.

— Poate altcineva dintre voi să-și mai aducă aminte ceva despre abate? Ceva care să mă ajute? Niciunul din ei nu se mișcă. Stăteau uitându-se în liniște la el, în afară de călugărul mai în vârstă, Matthew, care se uita imperturbabil la tavan.

Simon își ridică mâinile într-un gest de dezgust.

— Nu mai puteți să-mi spuneți nimic? Trebuie să fie ceva, ceva din trecutul lui care ne-ar putea da un indiciu de ce i s-a întâmplat așa ceva. Nu pot crede că a fost ucis fără niciun motiv – chiar și un nebun ar fi avut un motiv să omoare un abate. Nu primi niciun răspuns. Călugării stăteau nemișcați și tăcuți, uitându-se la el în șoc și groază. În acest caz nu mai pot face nimic aici. O zi bună!

Plecă furios cu pași mari și se opri afară în coridorul lung și întunecat. Știa că erau confuzi și îngrijorați după atacul și moartea abatelui, dar cu siguranță exista un motiv pentru uciderea lui. Era de neconceput să fie un atac la întâmplare. Iar unul dintre ei trebuia să știe de ce era atât de speriat de un atac pe drum.

Când puse mâna pe zăvor pentru a ieși, își auzi numele strigat, iar când se întoarse fu suprins să-i vadă pe David și pe Matthew în urma lui. Dădu din cap scurt cu o sprânceană ridicată întrebător.

— Intendente, ne vom continua călătoria în curând.

— Înainte de a pleca, Matthew ar vrea să vorbească cu tine, spuse David și se întoarse în cameră.

Simon așteptă. Pe călugăr părea să nu-l deranjeze liniștea, uitându-se serios la intendent.

— Nu ar fi mai bine să mergem afară, intendente? E păcat să stăm înăuntru ca șobolanii când soarele strălucește, mai ales după ploile din ultimele două zile.

Matthew aşteptă până când Simon deschise uşa şi i-o ţinu deschisă, apoi porni înainte pe potecă şi merse încet gânditor, de parcă nu ar fi fost conştient de prezenţa lui Simon.

— Sunt câteva lucruri, intendente, care nu trebuie spuse în faţa fraţilor mei, începu el liniştit. Nu sunt obişnuiţi cu lumea profană. Chiar şi David, care a intrat în ordin doar de câţiva ani, nu prea a avut de a face cu lumea exterioară. Întreaga poveste i-a întristat enorm pe toţi, după cum îţi închipui. De aceea i-am oprit pe toţi să alerge după jefuitori. David voia să-i urmărească, dar l-am oprit. M-am gândit că ceilalţi vor fi puşi în pericol şi că tâlharii l-ar putea ucide pe de Penne dacă ar fi fost urmăriţi. Mi se părea mai cuminte să chem ajutoare. Oftă. Se pare că m-am înşelat. Poate dacă i-am fi urmărit, l-am fi putut salva. Se opri brusc şi se uită spre mlaştini gânditor. Sunt magnifice, nu-i aşa? spuse în timp ce se uita la ele inexpresiv.

Privind dincolo de el, Simon încuviinţă, dar apoi, dorind să-l facă pe călugăr să vorbească mai departe, spuse:

— Deci crezi că trecutul său i-ar zdruncina pe ceilalţi? şi fu încântat să vadă încruntătura rapidă, suspicioasă pe care Matthew i-o aruncă.

— Trecutul său? Ei bine... se opri, părând indecis dacă să continue. Da, e posibil, dar nu pentru motivul pentru care crezi. Începură să meargă din nou. Vezi tu, Biserica este un loc simplu pentru mulţi. Se gândesc că este dedicat venerării lui Dumnezeu şi îndreptării oamenilor care vor să se dedice Lui. Fraţii mei ştiu asta şi doar asta vor să ştie. Eu sunt diferit, poate pentru că am fost chemat mai târziu în viaţă. Am fost multe lucruri, am văzut mulţi oameni şi multe locuri. Râse scurt. Am fost ceea ce ei ar numi un pirat!

— Şi?

— Şi, prietene, ştiu cum este lumea. Ei nu ştiu. Încerc să fiu umil şi să cred că oamenii sunt buni, dar mereu trebuie să mă lupt cu cinismul pe care mi l-am făurit în tinereţe. Este greu uneori. Atunci când am fost chemat să devin călugăr, am simţit că aş putea trăi o viaţă de izolare şi să-i ajut pe alţii, dar nu pot crede în totalitate motivaţiile din spatele ordinelor primite de la biserică. Nu toate vin direct de la Dumnezeu. Unele vin de la oameni. Ceilalţi călugări pot accepta orice ordin de parcă ar veni de la Dumnezeu fără mijlocirea oamenilor.

— Nu prea cred că…

— Nu, îmi cer scuze pentru vorbăria fără şir. Ai dreptate. Ceea ce încerc să spun este că prietenii mei nu pot înţelege cum e viaţa la Avignon. Eu pot, pentru că am fost născut în lumea laică şi am trăit

în ea mulți ani. Și apoi, când am fost chemat, la început am devenit călugăr șef, alăturându-mă unui ordin vechi și nobil, unde era esențial ca onoarea și cinstea să fie respectate. Doar recent m-am alăturat acestui ordin, prietene, și mi-am petrecut primii ani la Avignon. Intendente, Papa este reprezentatul lui Christos pe pământ. Ar trebui să fie creștinul de frunte – pios, credincios și onorabil. Dar nu e întotdeauna așa. Vezi tu, Sfânta Mamă Biserică este organizată și condusă de oameni, iar ei sunt supuși greșelilor ca orice alt om. Controlul Sfântului Scaun poartă o putere și o bogăție enormă, așa că sunt mulți din interior care doresc să uzurpe acea putere. Oamenii vin și sunt înaintați în funcții pentru bani, oamenilor le sunt date indulgențe pentru bani. Și uneori, când Papa permite, un conducător poate cumpăra o poziție pentru un prieten. Iar acel prieten devine puternic și mult mai bogat prin noua sa poziție. Dar dacă Papa se schimbă, dacă vechiul Papă moare și vine altul nou, atunci ei vor trebui să găsească altă funcție.

— Da. Și crezi că asta i s-a întâmplat lui de Penne?

Călugărul râse din nou.

— Fără îndoială. Cred că era favoritul regelui Filip al Franței și a ultimului Papă. Ceva asemănător mi-a zis într-o noapte când băuse prea mult. Era nefericit, plângându-și soarta și ghinionul. A spus că a fost membrul unui mare ordin și că i-a făcut un serviciu Papei Clement, iar din acest motiv a primit o funcție importantă, dar noul Papă îl displăcea, așa că a fost alungat de la curtea papală. Și de aici mutarea sa la Buckland.

— A spus ce serviciu i-a făcut?

— Nu, prietene. Nici nu mă interesa. Când ți-ai petrecut prea mult timp la Avignon tinzi să ignori nemulțumirile și plângerile oamenilor care se simt nedreptățiți. Sunt prea mulți care se simt așa. Prea mulți uită jurămintele de sărăcie și castitate în aceste timpuri grele.

— Și crezi că a fost trimis aici drept pedeapsă? A fost alungat? spuse Simon, încruntându-se.

— Ei bine, da, dar ai dreptate; nu era o pedeapsă prea mare, nu-i așa? La urma urmei, din câte am înțeles, Buckland este o abație înfloritoare și într-un ținut frumos. Nu, nu cred că a fost trimis undeva unde Papa sau un alt inamic l-ar putea uita. Se ridicase prea mult, iar asta i-a cauzat căderea.

Simon se încruntă uitându-se în jos.

— Ar putea un inamic din Avignon să fi trimis pe cineva să-l omoare?

— Nu. Bănuiesc că te referi la Papă, dar nu, sunt sigur că nu ar fi făcut așa ceva. Poate unul din episcopi, dar mă îndoiesc. Nu, spuse el, oprindu-se din nou și uitându-se la mlaștinile care se întindeau în depărtare. Nu, cred că este improbabil. Aș îndrăzni să cred că a fost o întâlnire din întâmplare, că jefuitorii l-au ucis din cauza disprețului sau a unei insulte. La urma urmei, era un om mândru, poate i-a insultat și au decis să-l pedepsească pentru asta. Nimic mai mult.

— Dar nu poate fi asta! Nu pot să cred, frate. Ar fi trebuit să fie nebuni sau știau exact ce făceau și intenționau să-l ucidă în acel fel, poate pentru a demonstra ceva.

— Atunci erau nebuni, spuse Matthew calm, încă uitându-se la priveliște, dar cu o anumită încordare.

— Dar de ce? De ce să iei un om și să-l omori așa? Chiar dacă erau nebuni, sigur ar fi găsit un alt om pe care să-l omoare. De ce un abate? Nu are sens!

— Sunt multe motive pentru crimă, intendente, spuse călugărul, întorcându-se brusc cu fața la el, dar fără răutate, mai mult cu o expresie de tristețe. Prea multe motive pentru tine să înțelegi, poate. Am cunoscut câteva – frică, ură, gelozie. O, da, am cunoscut multe. Și uneori am fost nebun când am ucis. Ochii păreau că se încețoșează, de parcă s-ar fi întors în timp, în vreme ce-și amintea și se depărtă de Simon când vorbi. Când am fost soldat, am ucis mulți oameni. Sfârșitul abatelui a fost unul groaznic... am văzut și mai rele – am făcut și mai rele. De asta m-am alăturat ordinului, pentru a uita, și în același timp pentru căință. Acum, când mă uit înapoi, niciunul din omorurile mele nu a avut sens.

— Chiar crezi că erau niște nebuni?

— Da, cred. Cineva era nebun când i-a făcut asta lui de Penne.

— Atunci trebuie să-i prindem, să-i oprim înainte de a o face din nou.

— Trebuie? spuse călugărul, uitându-se la el cu o tristețe blândă. Nu cred că vor mai face asta din nou, intendente.

— De ce nu? întrebă Simon, nedumerit acum.

— Indiferent cine a făcut asta era nebun, dar acum sunt bine și nu o vor mai face. Sunt sigur de asta. Oamenii tăi sunt în siguranță.

Simon se uită la el.

— Cum poți spune asta? reuși în final, controlându-și furia cu dificultate. Cum poți spune asta? Omul a fost ucis groaznic, iar tu sugerezi că ucigașul a fost nebun, iar acum nu mai e? Cum pot să cred asta?

Călugărul ridică din umeri, iar după un moment Simon se calmă un pic.

— Deci crezi că a venit cineva după călugăr?

— Cred că timpul lui a venit, iar Domnul a decis să-i încheie viața. Cred că Domnul a ales un agent pentru a duce la îndeplinire această misiune – și poate acest agent a fost cuprins de această nebunie în timp ce îndeplinea dorința Domnului. Dar acum, voința Domnului a fost îndeplinită, iar ucigașul e probabil din nou normal. Și acum – se uită în sus la cer – acum cred că e timpul ca tu să te întorci acasă înainte de a fi prea târziu. Se întoarse și porni spre casă.

— Frate! Așteaptă, te rog! Explică-mi mai mult! De ce crezi că…

— Nu, fiule. Cred că am spus tot ce voiam. Nu uita ce am zis.

Simon se opri locului și se uită după el cum intră în casă. Se întoarse din ușă, ca și cum s-ar gândi să mai spună ceva, dar scutură din cap ușor și intră. Simon rămase cu impresia distinctă că acel călugăr știa mai multe decât lăsa să se înțeleagă. Ridică din umeri și se duse spre cai, unde stătea Hugh, cioplind un băț cu cuțitul. În timp ce Simon se apropia, se uită în sus și își puse în grabă deoparte cuțitul.

— Mergem înapoi acum?

— Da, ne întoarcem.

Se urcară pe cai, și cu o ultimă privire frustrată spre fermă, Simon dădu pinteni calului și plecară.

Erau intrați adânc în pădure, când Godwen prinse străfulgerarea unei căsuțe în timp ce veneau dintre copaci. „Slavă Domnului!" se gândi, „asta e ultima. După asta putem merge acasă."

Godwen și Mark fuseseră trimiși de Black să viziteze câmpurile defrișate din pădure din apropierea locului unde fusese găsit călugărul, să întrebe dacă au fost văzuți străini în acea zi și să se asigure că oamenii erau bine și nu fuseseră atacați. Până acum nu găsiseră nimic, iar Mark era nerăbdător să-și încheie misiunea.

Pereții decolorați și lipiți ai căsuței văruite se vedeau mai limpede acum în timp ce se apropiau, iar copacii se deschideau într-o curte largă, bătătorită pentru a face loc micii locuințe. Era o casă nouă; prin coș se strecurau ușor fire subțiri de fum în aer, lăsând împrejurimile cu amintirea unei promisiuni dragi de căldură și odihnă. Ferestrele

erau închise sub acoperișul de paie, unde ploaia nu putea intra pentru a umezi tapiseriile din spate, iar ușa era aproape în mijloc, oferind locului un sentiment de stabilitate simetrică. Când descălecară în fața casei nu era nici urmă de proprietar, iar Mark își lăsă calul să rătăcească în timp ce se uita la clădire. Privindu-l, Godwen oftă, Mark emana proastă dispoziție, cu sprâncenele întunecate fixate într-o linie groasă deasupra ochilor căprui încruntați, gura subțire strânsă ferm sub nasul îngust, rupt. Chiar și părul său, gros și bogat ca un gard viu în primăvară, părea încordat precum emoțiile sale.

— Nu-i nimeni aici, după cum arată, spuse Mark, uitându-se peste el.

Godwen mormăi.

— Bate la ușă.

— Nu e nevoie, dragilor. Aici sunt.

Răsucindu-se, Godwen văzu un om scund și îndesat stând în spatele lui Mark, care luat pe nepregătite tresări de frică. Zâmbind, Godwen dădu pinteni calului înainte.

— Bună ziua.

— A, bună ziua și vouă. Ce pot face pentru voi?

Părul amuzat de sosirea lor, uitându-se la ei pe sub sprâncenele stufoase, părul cărunt părând să stea pe el ca lichenii pe un buștean bătrân, atât era de încărunțit și de aspru. Hainele îi erau aproape în totalitate făcute din piele, de la tunică la kilt și la cizmele sale ușoare, iar în mână căra o suliță ruginită. Mark rămăsese fără cuvinte pentru moment în timp ce se uita la om, așa că Godwen se prezentă și îi explică motivul vizitei, în timp ce omul asculta, aplecându-și capul din când în când pentru a arăta că înțelege.

Tăind scurt explicația, Mark izbucni:

— Dacă nu ai auzit nimic, atunci spune și vom pleca. Ai auzit pe cineva? Sau ai văzut pe cineva?

Poate că era din cauza asprimii lui Mark, dar Godwen simți că omul cel mititel se retrase în sine. Părea că se micșorează în fața lor, de parcă s-ar fi putut ascunde în haina lui.

— O, nu, nu, domnule. Nu l-am auzit, sunt sigur, spuse el încet, de parcă i-ar fi fost frică, dar Godwen era convins că putea să vadă o mică strălucire în ochii înguști, întunecați.

— Bun. Asta a fost. Haide, Godwen, spuse Mark.

Se întoarse cu calul, tropăind ca și cum s-ar fi așteptat ca Godwen să-l urmeze ca un câine, acum când dăduse comanda.

Pădurarul îi privi plecând, apoi își întoarse privirea spre Godwen, care stătea gânditor pe calul său.

— Nu pleci cu el?

Godwen dădu din umeri și se uită la spatele lui Mark în timp ce acesta călărea spre copaci din nou, cu o expresie plictisită pe față. Nu avea niciun chef să asculte nemulțumirile lui Mark tot drumul spre casă.

— Nu are nevoie de mine să-și găsească calea, spuse el calm și se întoarse să arunce o privire micului om îmbrăcat în piele.

Cu ochii fixați pe chipul lui Godwen, omul păru să se gândească un moment înainte de a încuviința serios.

— Cred că ai dreptate. Se pare că știe ce vrea. Problema e că se grăbește prea tare.

— Da. Totuși eu nu mă grăbesc. Pot să te întreb câteva lucruri?

— Sigur! spuse omul. Ce vrei să știi?

Godwen se uită peste câmp, spre locul care trecea prin pădure la vreo cincizeci de iarzi mai încolo.

— Nu l-ai auzit pe om când a murit, dar ai auzit sau văzut altceva?

— Nu în noaptea aceea, nu. Nimeni nu a trecut atunci.

— A mai trecut cineva de atunci? Un om care ar fi putut fi un cavaler pe un cal mare? Probabil că avea un scutier sau pe cineva pe un cal mai mic.

— Nu, nu doi oameni, doar unul.

— Unul?

— Da, a fost un cavaler care a trecut pe aici acum vreo două zile, dragă. Era un om imens. Dar era singur.

— Era pe un cal de război?

— Oh, nu, nu. Nu, era pe o iapă drăguță, mică și sură.

Capitolul 14

Simon și Hugh ajunseră în fine acasă la mijlocul după-amiezii, amândoi obosiți și arțăgoși după călătorie, intendentul mai rău decât servitorul său. Era furios pe sine însuși, enervat, și nu avea niciun chef să ascundă acest lucru. Venea dintr-un sentiment de eșec, de parcă ar fi uitat sau ar fi ratat un indiciu vital care ar fi putut rezolva misterul și l-ar fi condus la ucigașul abatelui. Discuția cu călugărul, care-l lăsase mai confuz ca oricând, nu făcuse nimic să-i potolească furia,

iar asprimii pe care i-o arăta servitorului i se răspundea la fel până când ajunseră acasă.

Morocănoși și încordați, călăriră până la casa cea veche într-o tăcere forțată, fiecare adâncit în propriile gânduri. Hugh încercă să întrerupă contemplarea intendentului de câteva ori, dar când încercarea sa de conversație fu respinsă, intră într-o proastă dispoziție și menținu o mutenie rece pentru restul călătoriei, întrebându-se dacă acceptase slujba corectă atunci când intrase în gospodăria lui Simon.

Era un cal în fața casei când ajunseră, iar Simon simți un fior de nerăbdare când recunoscu calul lui Black. Sări jos, aruncă frâiele lui Hugh și se grăbi înăuntru ca să vadă ce avea de raportat.

Black stătea în fața focului uitându-se la Margaret care învârtea într-o oală în timp ce Simon intră. Intendentul merse repede la soția sa și o sărută neatent, înainte de a se întoarce nerăbdător spre Black și salutându-l cu o mișcare a capului, așezându-se pe o bancă în apropierea lui.

— Vreo veste? întrebă el, încercând să-și controleze emoția și să nu-și lase speranța să-i străbată vocea.

— Nu prea, mă tem, spuse Black încet, luând o înghițitură lungă din halba de bere pe care Margaret i-o dăduse. Am fost peste tot, de la Creditorn la Half Moon și nimeni nu-și amintește de cineva pe un cal de război sau pe cineva în armură. Mai mulți cai de fermă trecuseră, dar niciunul cu un om care să să semene a cavaler. Am făcut asta dimineață și am trimis o parte din oameni în sud să întrebe pe la crescătorii de păsări de la vale, în timp ce pe ceilalți i-am adus aici. Același lucru, până acum, deși încă nu am auzit nimic de la doi băieți pe care i-am trimis în apropierea mlaștinilor. Am fost atent la orice semn de om care ar fi putut intra în pădure, pe marginea drumului, dar nu era niciunul din câte am văzut eu. Problema e că drumurile sunt răvășite din cauza ploii și au fost atâția călători, încât e aproape imposibil să vezi orice urmă. Parcă au dispărut de pe fața pământului. Ai vreo veste de la Tanner?

— Nu, Nu, nimic. Eu... Mulțumesc, dragoste. Simon luă plin de mulțumire o halbă de bere de la soția lui și o sorbi cu sete în timp ce femeia se așeză lângă el ascultându-i. Sper să auzim ceva în curând, dar numai Dumnezeu știe cât timp îi va lua pentru a verifica toate drumurile din vest.

— Mda. Problema e că poate l-au ucis noaptea. Ar fi putut pleca în întuneric. Poate că nimeni nu i-a văzut, spuse vânătorul întunecat.

Simon încuviință încet.

— Știu. Și dacă nu găsim nicio urmă, s-ar putea să nu aflăm niciodată ce s-a întâmplat și cine a făcut-o.

— Ce ne facem dacă nu auzim nimic din cercetările lui Tanner?

— Continuăm să căutăm. Le spunem oamenilor care stau mai departe. Nu putem face altceva, nu-i așa? Dacă nu putem să dăm de nicio urmă a lor, trebuie să presupunem că au plecat altundeva și că nu vor ataca pe nimeni de aici.

— Mda.

Și cu acest răspuns monosilabic, Margaret simți că Black își permise sieși să se scufunde într-o melancolie deprimantă. Părea copleșit de inabilitatea sa de a da de urma ucigașilor și de gândul că nu mai putea face nimic decât dacă Tanner îi aducea vești noi din căutarea sa. Era dezgustată de această deprimare, îi părea ridicol să fie atât de deznădăjduit când încă mai era speranță. Simon stătea tăcut, încruntându-se la halba din mâna lui.

După ce așteptase în tăcere câteva minute, trebuia să încerce să mai slăbească încordarea liniștii. Pătrunse în meditația lor cu o voce care până și ei i se păru prea ascuțită și nenaturală.

— Te-au ajutat cu ceva călugării?

Simon încuviință încet și gânditor, iar Black spuse:

— Am auzit că te-ai dus din nou la Clinton Barton ca să vorbești cu ei. Ce ți-au spus?

— Nu prea multe, de fapt, spuse Simon cu o încruntătură în timp ce se gândea la conversația sa cu călugărul. Le spuse apoi repede ce aflase. Cel puțin știm acum numele abatelui. Se numea Oliver de Penne.

— Oliver de Penne? Nu am auzit niciodată de el, spuse Black scuturându-și capul contemplativ.

— Nu, nici eu. Sunt sigur că nu era de prin împrejurimi. Cred că era la fel de francez ca și numele pe care îl purta.

Black își încreți sprânceana neliniștit.

— Pare ciudat că a fost ucis în felul ăsta.

Fața lui Simon trăda o concentrare încordată, iar soția îi văzu limpede sprâncenele în timp ce se uita dincolo de umărul lui Black la zidul din spate, reflectând. Uitându-se din nou la John Black, văzu că fața vânătorullui arăta o exasperare și o descurajare crescândă, de parcă deja s-ar fi gândit că pierduseră, că niciodată nu vor putea găsi pe criminali, iar când se uită din nou la soțul ei, nu putu să-și înăbușe o sclipire de mândrie la acest contrast.

Margaret se măritase cu Simon nu pentru că își dăduse seama că va deveni un bărbat puternic în comitat, ci din cauză că vedea în el aceeași ascuțime pe care și tatăl ei o poseda. Ca fiică de fermier fusese crescută pragmatic. Chiar dacă decizia se lua pentru recoltele care trebuiau culese azi ori mâine sau să construiască un nou ocol sau nu, tatăl ei insuflase în toți copiii săi același principiu de bun-simț: întotdeauna trebuie să decizi de ce ai nevoie în primul rând. Obișnuia să spună că era inutil să faci ceva dacă nu era sigur despre ce era vorba. Doar când obiectivul ales era limpede, atunci putea fi abordat.

Acum i se părea că ei încercau să facă chirpici fără paie. Nu aveau nicio informație, cum puteau să se aștepte să ia o decizie? Și totuși Black aproape renunțase; părea să se fi decis că au pierdut. Cum putea simți asta când încă nici nu exploraseră toate posibilitățile? Se ridică și se întoarse la învârtitul în oală.

— Deci cât de multe știm despre acest abate, Simon? spuse gânditoare, cu spatele la bărbatul ei.

— Numele lui: Oliver de Penne; poziția sa ca abate la Buckland și faptul că iapa sa era una sură. Știm că a avut bani cu el.

— Și?

— Petrecuse timp în Franța – cu Papa, la Avignon. Se pare că era preferat de vechiul Papă, dar, dacă Matthew are dreptate, nu și de cel nou. Părea să fi fost un om arogant și înclinat să se bată, din ceea ce și David și Matthew spuneau. În afară de asta, nu prea multe.

— Și era speriat că este urmărit, din ceea ce ai văzut tu?

— Da. Foarte.

— Hm. Continuă să învârtă în mâncare gânditoare. Întorcându-se văzu privirea soțului ei spre ea și îi zâmbi înainte de a continua. A fost dus în pădure unde nimeni nu putea să-l audă și ars pe rug?

— Da.

Vânătorul se cutremură, cu ochii strânși în două fante subțiri, dezgustat de acest gând, de parcă s-ar fi așteptat să i se spună că ideea sa era absurdă.

— Intendente, nu mă pot opri să nu mă gândesc... ei bine, uite, nu putem să credem că a fost un jaf obișnuit asupra abateleui – nu ar avea sens, nu-i așa? Nu, așa că rămânem cu această crimă ciudată, poate există vreun înțeles în spatele ei? Acum că mă gândesc, nu e modul prin care ucid ei ereticii în Franța?

— Da. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu am ajuns așa de jos și noi în Anglia. Regele nu permite Inchiziției să acționeze în țară.

— Nu, dar crezi că ar putea fi ceva de genul ăsta? Era francez după nume.

— Este posibil, cred. Simon se uita sumbru în băutura sa.

— La urma urmei, pare ca şi cum cineva ar fi vrut să facă paradă de moartea sa, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Intendentul se uită la el.

— Vrei să spui că a fost ucis ca să se demonstreze ceva?

Ridicând din umeri, vânătorul spuse:

— Ei bine, nu văd alt motiv ca să fie ucis aşa. Tu poţi?

— Nu. Nu pot, spuse Simon încruntându-se gânditor la spatele soţiei lui.

Scutură din cap. Asta nu-l ducea nicăieri – nu ştia nimic despre lucrurile astea. L-ar fi putut ajuta Baldwin? El se întorsese recent din Franţa.

Apoi, tresări, cu ochii concetrându-se atent şi inspirând scurt, în timp ce luă în considerare o nouă posibilitate – oare Baldwin era implicat cumva? Se întorsese de curând din Franţa, îl avea pe Edgar ca pe o umbră permanentă, era cavaler – putea avea de-a face cu moartea abatelui? Oare Baldwin şi abatele se cunoşteau de dinainte?

Cu un mic oftat de uşurare îşi aminti ziua în care-i văzuse prima dată pe călugări şi le menţionase de cavalerul de Furnshill. Nu, nu se putea să fi fost Baldwin, altfel şi-ar fi arătat interesul faţă de călători atunci când Simon a vorbit despre ei. Aşa cum îşi amintea intendentul, cavalerul nu arătase nici măcar un interes trecător, trecuse peste, direct la discuţia despre proprietăţile sale.

Cu ochii strălucind din nou, atenţia îi cutreieră în jurul camerei până când se concentră la soţia lui. Era inteligentă, ştia, şi dornică să-i înţeleagă munca. Putea să vadă asta, chiar şi în felul în care-l întrebase despre această problemă chiar acum, când Black păruse să devină atât de deznădăjduit, iar întrebările lui îl făcuseră să gândească din nou. Dacă ea nu... Un zâmbet scurt îi apăru deodată pe trăsăturile sale serioase.

Învârtind în oală, Margaret zâmbi în sine. Nu îi luase mult, dar funcţionase – cel puţin Black se gândea din nou! Cu un uşor sentiment de automulţumire îi aruncă o privire soţului ei şi fu iritată să vadă că îi zâmbea cu o sprânceană ridicată ironic, de parcă i-ar fi citit mintea. Se uită la el indiferentă; era clar că acesta îşi dăduse seama ce făcuse, dar când se întoarse la oală, zâmbea şi ea, şi trebui să se lupte pentru a se abţine de la un chicotit.

— Dar de ce ar vrea cineva să-i facă așa ceva lui de Penne? îl auzi pe Black spunând gânditor.

— Nu știu. Nu e ca și cum ar fi fost cunoscut aici.

— La fel și Brewer. De ce ar vrea cineva să-l omoare?

— Pentru bani, presupun. Și el era urât, spunea Cenred, de aproape toți oamenii din sat.

— Ei bine, nici nu știm dacă Brewer avea vreun ban. Era un zvon, dar nimeni nu i-a văzut.

— Așa că nu știm nici măcar dacă era bogat sau dacă ținea vreun ban la fermă?

— Nu.

Simon își ridică o mână la cap și își frecă sprânceana cu dosul pumnului.

— Of, Doamne. Nicio crimă nu are sens. De ce…

Fu oprit de un puternic ciocănit în ușă. Margaret se opri din învârtit, iar cei doi bărbați se opriră pe loc tăcuți, cu ochii îndreptați spre tapiseria care acoperea intrarea dinspre paravan. Simon trebui să-și controleze impulsul de a sări și a răspunde chiar el în caz că era un mesaj de la Tanner, și în timp ce se ridica ochii îi străluceau de speranță. Imediat Hugh se întoarse cu un tânăr subțire și negricios, murdar după ce călărise prin bălțile de pe potecă, cu fața roșie de efort. Simon se prăbuși înapoi în scaunul său cu o grimasă de dezgust. Acesta nu era unul din oamenii poterei, și-ar fi amintit chipul lui. În timp ce intră, tânărul se uită de la Black la Simon cu confuzie în ochi, până ce Simon îi făcu semn să înainteze.

— Domnule? Intendente? Am fost trimis de Sir Baldwin Furnshill. Îți trimite cele mai bune urări și întreabă dacă domnia ta și soția domniei tale vă veți alătura lui în această seară la conac?

Simon aruncă o privire soției sale și zâmbi la semnele, negreșit ale speranței de pe fața ei, uitând de conversația sa cu vânătorul. Simulând dezinteresul, se uită în direcția ei.

— Nu știu. Margaret? Ai vrea să mergi? întrebă cu vocea trădându-i indiferența.

Ea ridică o sprânceacă și se uită la el cu o expresie de exasperare pe față. Știa prea bine că voia să meargă să-l cunoască pe noul stăpân din Furnshill, doar îi spusese; mai ales că auzise acum un pic despre noul și ciudatul cavaler. Își ignoră soțul și se întoarse spre trimis cu un oftat de suferință răbdătoare.

— Te rog, spune-i stăpânului tău că vom fi încântați să ne alăturăm lui în această seară, dar avertizează-l că intendentul pare un pic confuz astăzi. Probabil din cauza vârstei, spuse ea dulce și cu un scuturat ușor din cap, ca și cum ar fi fost dezgustată de soțul ei, apoi se întoarse spre foc și luă oala de pe flăcări.

Simon zâmbi în sine. Nu se putea gândi la un alt bărbat cu care să discute despre moartea abatelui, mai ales de când Baldwin păru atât de interesat de moartea fermierului. Ar putea oare să ajute și cu această crimă?

Mai târziu, când călăreau de la Sandford la Cadbury, lăsând-o pe Edith cu o slujnică, Margaret se întoarse și îl văzu pe Hugh târându-se la o distanță mică în spate. Se întoarse din nou spre Simon cu o privire îngrijorată.

— Simon, chiar crezi că cele două crime nu sunt făcute de aceeași oameni? Pare o coincidență stranie că morțile amândouă s-au datorat focului.

El mormăi evaziv, în timp ce își îndreptă gândurile spre morțile misterioase. — Singura similaritate dintre cele două morți este focul.

— Cu siguranță este o coincidență prea mare, nu-i așa? Când a murit ultima oară cineva din cauza focului?

— Nu, nu asta am vrut să spun. Dacă amândoi bărbați ar fi fost omorâți de foc acasă, atunci aș putea înțelege. Dacă amândoi ar fi fost luați de pe drum și cerută răscumpărare, aș fi spus bucuros: „Da, uite o coincidență." Dar nu pot. Un om pare să fi murit în patul lui, altul pe rug. Unul cu siguranță a fost jefuit, celălalt poate.

Căzură într-o tăcere meditativă în timp ce mergeau pe cai unul lângă celălalt. Ar fi putut exista vreo bandă de ciomăgași atât de departe în sud, se întreba Simon, care ar fi început raidurile la sud de Crediton, ar fi găsit casa lui Brewer și l-ar fi omorât, iar apoi să plece și să-l răpească pe abate? Apoi – într-un acces de gelozie la averea ostatecului, poate? – l-ar fi ucis într-o manieră lipsită de sens?

Margaret privea cum mâna i se ridică încet pentru a-și scărpina urechea, un semn sigur de nedumerire. Încruntătura urma să-i dispară în curând, știa, în timp ce un nou gând îi apărea în minte, făcându-l să-și piardă concentrarea încruntată când se uita înainte, arătând de parcă ar fi pierdut, ca un om bătrân, zăpăcit de locurile din jurul său, până când gândul ar fi murit, iar unul nou ar fi apărut în locul lui. Zâmbind, îi văzu expresia de anticipare apărându-i și își întoarse privirea din nou spre priveliștea din fața ei.

Se urcară pe vârful unui deal şi îl aşteptară acolo pe Hugh, care se târâia încet în urma lor. De aici puteau vedea mile întregi, iar Simon era fericit să stea şi să se uite, uitând de probleme pentru un moment în timp ce se apleca în faţă şi respira aerul curat.

Margaret se uita la el cu un mic zâmbet în timp ce el stătea confortabil pe calul său. Era mândră de puterea şi de calmul lui şi îl iubea pentru blândeţea arătată fiicei lor, dar în spatele zâmbetului stătea îngrijorarea. Nu-l văzuse niciodată atât de absorbit ca acum cu aceste omoruri. În trecut fusese obligat de câteva ori să se amestece în treburi legale, când se întâmpla un furt în sat sau o dispută pentru pământ, dar în general aveau o viaţă liniştită – nu prea erau crime în această parte de lume. Îi era teamă, de asemenea, că aceşti ucigaşi vor lovi din nou, că o altă persoană va fi ucisă fără niciun motiv aparent. În timp ce se gândea, îşi dădu seama că teama ei principală era de fapt felul cum îl va afecta pe el.

Era pe deplin conştientă că soţul ei avea o poziţie de responsabilitate şi era mândră că reuşise să o obţină. Nu l-ar fi tras înapoi de la nicio ambiţie care l-ar fi condus, fiind mulţumită să aibă grijă de fiica lor şi să creeze familia pe care amândoi şi-o doreau, dar era neliniştită că aceste crime l-ar fi afectat prea mult. De când începuseră omorurile era mult mai interiorizat, meditând tăcut tot timpul şi îndepărtându-se de ea sau cel puţin aşa simţea ea. Se vor opri acestea odată cu capturarea ucigaşilor? Nu putea spune. Acum tot ce voia era terminarea acestor probleme, astfel încât să se mute în casa nouă şi să uite despre ele, dar nu era sigură că el va putea, cel puţin până când nu-i va prinde pe cei responsabili.

Simon se întoarse când Hugh veni alături de ei şi o observă uitându-se la el. Zâmbind rapid, spuse:

— Haideţi. Să mergem să mâncăm ceva.

Baldwin Furnshill se plimba încet de-a lungul potecii care ducea la casa sa împreună cu mastiful său. Moartea fratelui îl lăsase cu o crescătorie de câini de proporţii considerabile, iar acum se trezi responsabil pentru peste douăzeci de câini.

Din fericire câinii îi plăcuseră dintotdeauna, se gândi el. Una din încercările din ultimii ani fusese lipsa forţată de câini – nu doar pentru oportunităţile pierdute de vânătoare, deşi îi plăcea ca fiecărui om, dar şi pentru că îi lipsea afecţiunea. Era minunat să vezi ochii luminându-se, să vezi fericirea împrăştiată peste faţa câinelui la apariţia subită a stăpânului, iar acum, în timp ce era atât de singur şi doritor de tová-

răşie, câinii îi puteau oferi cel puţin adoraţia fără complicaţii care cerea atât de puţin în schimb.

Mângâie blana sârmoasă şi cafenie a mastifului imens care mergea pe lângă el. Deşi fusese acasă doar pentru o perioadă scurtă de timp, această căţea părea să se fi ataşat deja de el. Fusese devotată fratelui său, i se spusese, şi incosolabilă de când acesta murise, împingând cu botul corpul lui care zăcea pe pământ şi scâncind până când, în cele din urmă, îşi dăduse seama că murise şi se lăsă pe picioarele din spate urlându-şi durerea spre cer.

Dar imediat ce noul Furnshill venise, părea că înţelege că este noul stăpân al casei.Îşi transferase afecţiunea şi loialitatea către el de prima dată când se întâlniseră. Poate din cauză că undeva adânc în inteligenţa ei canină îl recunoscuse ca fiind fratele favoritului ei mort sau poate că semăna cu fratele său atingându-i o anumită coardă sensibilă. Indiferent de motiv, era mulţumitor pentru acceptarea imediată, de parcă ar fi demonstrat legitimitatea revendicării sale a proprietăţilor, iar el imediat începuse să iubească figura urâtă şi încreţită, botul mare şi mereu dechis din care îi curgeau balele, ochii căprui şi calmi. Rapid se obişnuise ca oriunde s-ar fi dus, în casă sau afară, câinele stătea doar la câţiva paşi depărtare de el, asigurându-se constant că noul stăpân nu a dispărut.

De pe potecă, Baldwin putea vedea cale de o milă spre sud, aşa că îi văzu pe Simon şi pe însoţitorii lui, când aceştia erau încă departe, şi îi privea cum se urcă încet pe dealul scund care ducea spre casa sa, cu ochi strălucitori.

În mod normal era rezervat şi precaut cu străinii şi cu greu se încredea în oameni. Îi lua mult timp să dezvolte sentimente de prietenie cu cineva; viaţa unui războinic era dură şi periculoasă, mai ales când lordul căruia îi era vasal dispăruse, iar în viaţa lui Baldwin se întâmplaseră prea multe pentru ca el să judece oamenii după aparenţe până nu îi cunoştea bine; şi chiar şi atunci, de obicei respingea avansurile prietenoase.

Dar cu intendentul, neîncrederea sa naturală se diminuase, iar sentimentul îi dădu o senzaţie de îngrijorare precaută. Cu o grimasă, se întrebă dacă nu era rezultatul faptului că avea o bază stabilă, o casă după atâţia ani de rătăcire. Pur şi simplu se înmuiase? Căutând prieteni, devenind prea bătrân pentru o viaţă de cavaler? Era posibil, ştia asta, dar cumva se îndoia. Simţea că mai mult se datora cinstei şi onoarei vădite ale lui Simon. Dând din umeri, îşi încleştă maxilarul

într-o atitudine de determinare, cicatricea lucindu-i viu pe obraz. Nu avea importanță! Nu putea să-și încredințeze trecutul intendentului, sub nicio formă. Cum ar putea? Chiar și unui prieten apropiat i-ar fi fost dificil să ignore un trecut ca al lui. Darămite o cunoștință recentă ca Simon? – Nu, sau cel puțin nu încă.

Își mângâie câinele pe cap și porni înapoi spre casă, în timp ce grupul se apropia, mastiful mișcându-se agale în spatele lui. Apoi, hotărât să se bucure și să asigure distracția oaspeților săi, cu un zâmbet larg de bun venit deschis peste trăsăturile sale întunecate, își deschise brațele și le dădu binețe.

Un zâmbet ușor lumină fața lui Simon. Era imposibil să nu fii vesel cu o gazdă care era atât de bucuroasă la vederea lor, iat când intendentul sări de pe cal, se trezi că mâna îi fu cuprinsă ferm înainte de a se putea duce la soție pentru a o ajuta să coboare.

— Bine ai venit, Simon. Bine ați venit, doamnă Puttock, spuse Baldin zâmbind larg și arătându-și dinții mici, pătrați. Totuși ridurile de îngrijorare de pe fața lui Simon nu scăpară atenției lui, iar intendentul văzu începutul unei încruntări, rapid urmate de o încuviințare scurtă, observând schimbarea în intendent corect și păstrnd-o în memorie pentru o menționare ulterioară, înainte ca Baldwin să se întoarcă spre nevasta sa.

— Doamnă, servitorul dumneavostră. Se înclină adânc, potrivind acțiunile cuvintelor sale. Margaret zâmbi în timp ce Simon o ajuta să coboare și dădu din cap spre cavaler cu o expresie cochetă și batjocoritoare în timp ce observa pentru prima dată pe noul prieten al soțului ei.

Era clar că acesta nu era un om care își trăise viața în această zonă. Ținuta dreaptă, mândră, precum și ochii negri lucitori și limpezi arătau asta, iar pielea închisă la culoare indicau o viață petrecută în regiuni îndepărtate din sud, unde i se spusese că soarele era mult mai fierbinte. Văzându-i fața pătrată și serioasă și privirea curios de puternică, îl găsi ciudat de interesant, și își dădu seama de ce soțul ei părea așa de fascinat de cavaler. Exista totuși un gând care nu-i dădea pace, totuși; părea să-i aducă aminte de cineva. Numai după ce bărbatul se uită atent la ea, își dădu seama de cine.

Când era tânără, fusese o procesiune anuală de pelerini la biserica din Crediton pentru a vizita moaștele Sfântului Bonifaciu, vestitul misionar care adusese creștinismul poporului german. Printre ei văzuse un om care semăna cu Baldwin.

Fusese un călugăr, un om sfânt, înalt şi puternic îmbrăcat într-o rasă albă. Că vorbea cu un accent puternic îşi dădu seama prima dată când începuse să cânte. Mergând în capul coloanei, ea îl privise cu interes şi dorind să vadă cum îi arată chipul, urmărise linia pelerinilor murdari şi cu picioarele goale pentru un timp, ascultându-le cântecele şi psalmii, până când, în cele din urmă, fascinată de acest străin, alergă în faţa grupului pentru a-l vedea mai limpede.

La acel timp, ea simţea că aşa ar fi trebuit să fi arătat Iisus. Călugărul nu era precum bărbaţii slabi şi îngropaţi în cărţi pe care îi vedea câteodată la biserică şi capelă; arăta precum un războinic. Avea o sabie imensă care atârna la şold de cureaua de piele, iar braţele îi erau vizibile în timp ce ţinea crucea de lemn sus, materialul tunicii cu mâneci scurte alunecându-i şi dezvelindu-i muşchii imenşi. Acele braţe nu erau aşa pentru că dobora copaci sau ara pământul; ele erau create pentru a servi Domnului în război, luptând împotriva ereticilor şi a necredincioşilor. Gândea toate acestea în timp ce se uita la el venind spre dânsa, cu ochii fixaţi undeva la orizont, mergând ca în transă, părând să fie dincolo de lumea aceasta, de parcă ar fi căzut din Rai pentru a ridica popoarele şi a fi luat înapoi.

Apoi, în timp ce începu să simte o frică vagă de el şi se gândea să plece şi să lase procesiunea să continue, acesta se uită la ea şi îi făcu din ochi. Era atât de neaşteptat, încât simţi că îi cade falca şi se holba la el, atât de vizibil luată prin surprindere, încât el aproape că izbucni în râs, forţându-se să se controleze cu un efort, dar în timp ce îşi continua drumul, îi făcu din ochi din nou, iar zâmbetul îi stătu pe chip, era sigură de asta, până când îi dispăru din vedere.

Acest cavaler sever, dar amabil, o impresionă în acelaşi fel. Avea o înfăţişare la fel de întunecată şi aproape ameninţătoare, dar astăzi, în primirea sa călduroasă, era aceeaşi stare de a se dedica umorului şi veseliei pe care o observase şi la conducătorul pelerinilor pe care îi văzuse cu mulţi ani înainte. Putea să vadă liniile de durere pe care Simon i le descrisese, dar nu păreau atât de pronunţate precum se aştepta din cele spuse de soţul ei.

Zâmbi din nou, acceptând cu graţie privirea aprobatoare a cavalerului, iar Simon fu mulţumit să vadă că soţia sa era la fel de impresionată de Baldwin precum fusese şi el.

— Doamna mea, descrierea soţului dumneavostră nu vă face cinste. Să-l lăsăm aici şi să mergem înăuntru doar noi doi. Şi zicând

astfel, îi luă brațul și o conduse în casă, strigând după servitori să vină și să aibă grijă de caii lor.

Astfel intrară cu toții, Hugh urmându-i cu o expresie de neîncredere încruntată spre sala principală, unde găsiră o masă aproape acoperită în totalitate de platourile cu mâncare. Mastiful se plimba prin jur pentru a se întinde în fața focului. Nu era încă întuneric, iar camera era luminată de soarele care se strecura prin ferestrele de vest și de foc, care era înconjurat de o mare varietate de oale. Un miel se prăjea pe o frigare de care avea grijă servitorul lui morocănos și atent, Edgar. Înainte de a se așeza, Baldwin le turnă în halbe bere cu mirodenii și insistă să bea în cinstea noii lor vieți la Lydford. Până și Hugh începu să se relaxeze în fața ospitalității entuziaste a gazdei lor.

— Se pare că te aranjezi bine în noua ta casă, Baldwin, spuse Simon când în cele din urmă se așezară cu toții.

Baldwin arătă mâncarea, își mângâie cățeaua când aceasta se așeză lângă el, zâmbindu-i scurt:

— Da, e minunat să fiu înapoi și deja mă simt ca acasă.

— Chiar și după ce ai călătorit atât de mult?

— O, am văzut multe țări și am stat în câteva, dar nu e nicăieri ca în locul unde te-ai născut, iar pentru mine cea mai bună țară în care să trăiesc este aceasta.

—Și pe unde ați fost, domnule? întrebă Margaret, și cu ce v-ați ocupat?

— Am fost peste tot în lumea cunoscută, doamnă. Am fost prin Franța, Spania și chiar și la Roma. Dar trebuie să știi, am călătorit mulți ani. Mi-am părăsit casa de aici cu peste douăzeci și cinci de ani în urmă și călăroresc de atunci.

— Trebuie să fi văzute multe lucruri ciudate.

— Da, dar niciuna mai ciudată ca unele pe care le vezi aici în Devonshire. Nu multe sunt la fel de unice ca mlaștinile – în toate călătoriile mele am fost surprins de acest lucru. Dartmoor este absolut extraordinar. Are atât de multe locuri atât de diferite – mlaștinile însele, pădurile, câmpurile de la ferme, nisipurile mișcătoare. Am făcut ieri o plimbare călare până la Moretonhampstead. Uitasem cât de frumos e ținutul.

Simon se aplecă ușor înainte.

— Dar cu siguranță ai vizitat în unele țări priveliști mult mai frumoase? întrebă inocent, încercând să-l facă pe cavaler să vorbească mai mult despre călătoriile sale.

— Oh, presupun că erau, dar pentru mine, să pot sta pe dealurile de deasupra Drewsteignton și să mă uit la mlaștini cu vântul în plete valorează mai mult decât orice privelişte străină. Margaret, mai vrei puțin miel? Sau poate carne de iepure?

Intendentul oftă în sinea lui. Era limpede că Baldwin dorea să evite orice discuție despre preumblările sale și că ar fi fost mai fericit dacă schimba subiectul.

— Ai auzit despre crimă, Baldwin? întrebă Margaret când mai luă mâncare. Simon se uită în sus repede.

— Da, sigur. Eram acolo la Blackway cu Simon când…

— Dar despre uciderea abatelui?

— Abate? spuse cavalerul, uitându-se la Simon întrebător. Ah, de asta nu erai prin preajmă, bineînțeles, mi-ai trimis un mesaj.

— Simon conducea potera. Au luat un abate ostatic de pe drum, în timp ce călătorea spre abația Buckland cu câțiva călugări, și l-au ars pe rug la doar câteva mile de Copplestone.

— Da? Ei bine, sunt sigur că Simon îi va prinde pe oamenii responsabili, spuse Baldwin cu o față inexpresivă spre intendent.

Simon era sigur că văzuse o lucire în ochii lui pentru o clipă, dar trecu imediat, iar cavalerul păru neinteresat. Într-o încercare evidentă de schimbare a subiectului îi dădu o bucată de iepure prăjit lui Simon și spuse:

— Ai vești despre moartea lui Brewer?

— Da. Am mers și am vorbit cu crescătorul de iepuri. Simon oftă, nu voia să se implice în discuții despre moarte în seara asta – doar pentru o seară ar fi fost plăcut să se relaxeze. Crede că a văzut pe cineva în noaptea în care Brewer a murit, în pădure pe cealaltă parte a drumului de la casa lui, dar nu a putut spune ce era și când l-a văzut. A, am mers și am văzut-o și pe femeie lui Ulton. Spune că el a plecat devreme în seara aceea, așa că ar fi putut ajunge la Brewer la timp.

Baldwin se foi, cu gura într-o linie subțire și sprânceana încruntată în timp ce se gândea.

— De ce Ulton ar fi folosit-o ca pe o scuză de a nu fi acolo, dacă știa că nu-l va susține? Asta însemna că el credea că ar fi mințit pentru a-l proteja?

— Cu siguranță, spuse Margaret, rupând cu eleganță un pui și sugându-și degetele, cu siguranță ar fi trebuit să se asigure de suportul ei. Se uită la cavaler.

— Da. Da, dacă ar fi realizat că îl va omorî pe Brewer în acea noapte. Dacă avea de gând să-l omoare, s-ar fi asigurat că femeia sa ar fi fost de acord să-l protejeze, nu-o aşa? Ce crezi despre acest Cenred, Simon?

Înghiţind o bucată de carne, intendentul îşi şterse grăsimea de la gură, ţinând cuţitul în mână.

— Mi s-a părut un om cinstit. Nu părea să aibă secrete, chiar a recunoscut că a văzut o siluetă – dar nu a făcut nimic pentru că era speriat.

— Speriat?

— Ştii tu, vechile legende. Bătrânul Crockern.

— A, da, înţeleg. Deci am rămas doar cu Ulton. Trebuie să mă gândesc la asta. De ce crezi că el…

— Baldwin, spuse Simon răbdător, prima dată trebuie să mă ocup de moartea abatelui. Nu am timp să mă îngrijorez de un unul ca Brewer.

— Dar dacă a fost omorât, trebuie să-i găsim ucigaşul, spuse Baldwin încruntându-se. Poate nu s-a născut din sânge nobil, dar merită să i se facă dreptate.

— Da, dar nu sunt ofiţer. Trebuie să găsesc pe ucigaşii abatelui mai întâi. Aceştia trebuie să aibă prioritate.

— Înteleg. Da, sigur, spuse Baldwin, apoi îşi flutură nepăsător cuţitul. În fine, ar trebui să lăsăm pentru moment la o parte şi moartea, şi crimele. Margaret, te pot servi cu o bucată de miel?

Simon se simţi uşor mulţumit; nu voia să-şi strice seara cu discuţii despre crimă. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să vorbească despre urmărirea ucigaşului, voia doar să se simtă bine, nu să aducă în discuţie moartea îngrozitoare a abatelui şi era uşurat că Baldwin nu părea interesat de crimă.

Cavalerul era evident în elementul lui în timp ce îşi întreţinea musafirii şi era extrem de bine informat asupra unei mari varietăţi de subiecte despre care Simon era, în cel mai bun caz, doar vag la curent, vorbind despre acestea cu o cunoaştere profundă ce putea veni doar dintr-o experienţă personală. Vorbi despre comerţ, despre navele care transportau mărfuri de la Veneţia şi Roma până în Palestina. Transporturile îl fascinau, hainele din Gaza şi dulciurile din vechile oraşe de pe coastă. Era evident că ştia o mulţime despre nave şi transport şi le povestea despre navele comerciale ale oraşelor italiene şi despre cum făceau acestea comerţ. Le spuse despre marea bogăţie acumulată

de ele, dar imediat ce începu, deodată se opri cu un zâmbet șters, crispat pe față, de parcă s-ar fi apropiat prea mult de trecutul său și începu să vorbească despre necazurile cu scoțienii din nord.

Simon fu surprins să afle că Baldwin știa atât de multe despre problemele cu scoțienii. De când fratele lui Robert Bruce, Edward, se încoronase rege al Irlandei în acel an, armatele britanice fuseseră supuse unui număr de încercări, ducând în final la asediul lui Carrickfergus. În același timp, scoțienii hărțuiau comitatele de la graniță, făcând raiduri tocmai până în Yorkshire, omorând și prădând fără oprire. Vocea adâncă a lui Baldwin căpătă un ton solemn în timp ce descria evenimentele din nord, iar ochii aveau o privire sticloasă, de parcă ar fi putut vedea în minte cetele alergând spre sud.

Un lucru îi păru ciudat intendentului în timpul mesei. Simon băgă de seamă că Baldwin bea foarte rar. Îl făcu să-și încrunte sprânceana în mirare. Servitorul cavalerului adesea reumplea celelalte căni de pe masă, dar chiar și când lumina pălea, iar servitorul trăgea tapiseria peste fereastră, Baldwin părea să bea mai mult apă și doar din când în când o gură de vin. Simon își păstră în minte acest lucru. Părea ciudat, deoarece fiecare bea bere sau vin, iar moderația era o trăsătură rară sau ciudată, dar imediat, în timp ce el însuși bea mai mult, uită, devotându-se pe de-a-ntregul spre a profita de generozitatea gazdei.

Când se săturară, Baldwin îi conduse la foc în timp ce omul său strângea rămășițele cinei lor de pe masă.

Fiind o casă mai nouă, conacul avea un șemineu cu coș lângă zid, iar Margaret se trezi că se uită la el gânditoare. Cu siguranță nu părea să fumege la fel de mult ca al ei, unde fumul pur și simplu se ridica în deschizătura din acoperiș. Poate că un coș ar fi o idee grozavă pentru propria lor casă? Oare castelul Lydford avea unul?

Simon și Hugh își duseră banca spre șemineu, iar intendentul se așeză pe ea, cu spatele la zid, cu soția alături. Între timp Hugh se duse spre o bancă de lângă zid, se întinse și în curând sforăia, arătând ca un câine care se așezase la odihnă după o masă bună. Baldwin își cărase propriul scaun aproape de vatră și se așezase pe el, cu ochii strălucind în timp ce se uita la flăcări, aruncând câte o privire în sus când omul său strângea vasele.

Părea atât de nobil, se gândea Margaret visătoare în timp ce se uita la Baldwin care sorbea din vin. Nobil și mândru, ca un rege, întins, cu un cot odihnindu-se pe brațul scaunului în timp ce privea buștenii, iar celălalt în poală împreună cu vinul. Era bucuroasă să vadă că aerul

de durere deprimantă pe care Simon îl menționase după prima lor întâlnire la Bickleigh părea să fi dispărut, pentru a fi înlocuit de un calm interior. Instinctiv era sigură că acest lucru se datora, cel puțin în parte, faptului de a fi din nou acasă, pe pământul pe care evident îl iubea, în comitatul în care se născuse și în casa pe care o cunoștea atât de bine. Dar nu se putea abține să nu se întrebe de ce omul era atât de refractar în a vorbi despre perioada petrecută în străinătate.

Îi asculta și privea pe cei doi bărbați în timp ce vorbeau pe tonuri joase, simțind căldura focului pătrunzându-i în oase. Simon avea expresia calmă și liniștită pe care i-o știa atât de bine, privirea pe care o purta atunci când era relaxat și tihnit. Stătea cu capul puțin înainte, ca și cum ar fi moțăit, cu o mână la capul ei, iar cu cealaltă în aer pentru a puncta ceva ocazional.

Și gazda lor era evident împăcată. Fața întunecată îi era nemișcată și liniștită în timp ce se uita la flăcări cu un mic surâs, încuviințând din când în când la o remarcă a lui Simon. Dar chiar și atunci când stătea nemișcat, părea să-i amintească lui Margaret de o pisică. Avea aceeași grație felină, aceeași încordare aparentă care, dacă ar fi fost necesară, ar fi explodat în acțiune.

Cei doi bărbați discutau despre lucruri mărunte, cu fețele luminate de foc și de lumânări. Cavalerul era un bun ascultător, iar Simon observă că vorbea din ce în ce mai mult sub imboldul blând al gazdei sale, vorbind despre mândria pe care o simțea în noua sa poziție, despre dorința de a avea mai mulți copii, mai ales băieți, și despre speranțele și visele sale de viitor. Margaret începu curând să încuviințeze ușor sub efectul hipnotic al căldurii și al celor două voci, până când își simți capul insuportabil de greu. Rezemându-se de umărul lui Simon, respirația îi devenea din ce în ce mai înceată și mai adâncă, până când capitulă în fața oboselii și începu să moțăie. Simon își petrecu un braț în jurul umerilor ei, ținând-o aproape în timp ce vorbea, uitându-se în flăcări. Terminând strânsul, servitorul lui Baldwin se întoarse și se așeză la ușă, părând relaxat, dar lui Simon, care se uita la el, îi părea de asemenea pregătit ca un gardian la datorie. Intendentul ridică din umeri.

— Ce vei face acum că ești aici, Baldwin? Vei începe să-ți cauți soție?

Cavalerul încuviință grav, neluându-și privirea din flăcări.

— Da, dacă aș putea aș dori să mă însor cât mai repede. Sunt ca tine, Simon. Vreau să pot să-mi las casa și averea unui fiu. Am

călătorit destul; tot ce mi-a rămas e dorința de a mă odihni. Vreau să-mi sfârșesc zilele în pace, având grijă de oamenii care locuiesc pe pământurile mele, fără să mai fiu nevoit să călătoresc din nou departe.

— O spui de parcă drumurile tale au fost o experiență neplăcută.

—Serios? Părea sincer surprins. Nu chiar. Cu siguranță nu le regret. Nu, trebuia să fac ceva când fratele meu a moștenit pământurile de la tatăl nostru, iar cel mai bun lucru era să plec de aici. A fost plăcut, la început. Foarte plăcut. Zâmbea amintindu-și, dar apoi buna dispoziție îi păli și fața i se schimbă, devenind mâhnită și gânditoare. Dar lucrurile s-au schimbat. Când ești un cavaler fără stăpân, ești un nimic, doar un braț înarmat – și adesea nu-ți poți permite nici măcar să-ți păstrezi propria spadă. Părea a vorbi amar.

— Ți-a murit stăpânul?

Baldwin se uită scurt și suspicios la el, dar apoi rânji de parcă și-ar fi bătut joc de sine însuși pentru neîncredere

— Da. Da, a murit. Am luptat ultimul nostru război împreună. Dar de ajuns cu această suferință! Se ridică, îndreptându-se încet de parcă oasele i-ar fi fost din fier, ruginit din cauza nefolosirii. Mă duc în pat de acum. Ne vedem dimineață, Simon. Sper să dormi bine. Traversă sala și se duse în camera sa de zi, servitorul său urmărindu-l tăcut înainte de a se îndrepta spre propriile camere la celălalt capăt al sălii.

Ochii intendentului urmăriră figura înaltă a cavalerului în timp ce pleca, apoi se ridică și își așeză soția ușor pe bancă; dacă erau șobolani, era mai bine să stea deasupra rogozului care acoperea podeaua. Aducând o altă bancă de la masă, o puse alături de ea și se întinse, așezându-se confortabil și uitându-se la foc, așteptând somnul să-l cuprindă. Dar în timp ce privea flăcările, nu putea să scape de o întrebare care îl tot deranja. De ce Baldwin evita mereu să vorbească despre trecutul său?

Chiar atunci când simțea ațipeala că îi dă târcoale, iar ochii erau din ce în ce mai grei sub efectul adormitor al flăcărilor, un alt gând îi veni în minte. De ce era atât de puțin interesat de moartea abatelui, un eveniment care dădea la moară bârfelor din tot ținutul, dar era atât de curios despre moartea lui Brewer? Reproșându-și că este prea suspicios, se întoarse pe o parte și în curând adormi.

Dimineață, Simon se trezi și băgă de seamă că soarele deja își făcea loc printre tapiseriile date la o parte. Margaret și Hugh probabil că erau deja treji, iar el era singur în sală. Se ridică înțepenit și se duse spre fântână, aducând o căldare și golind-o în capul său, suflând și

tremurând sub şocul răcelii ei, dar mulţumitor pentru sentimentul de trezie care i-l dădea.

Dintr-un motiv sau altul, îşi dădu seama că era mai încet şi mai bătrân când se trezea dimineaţa după o masă bună. Conştient că şi tatăl său se plângea de aceeaşi problemă, nu se aştepta ca senzaţia să apară atât de curând, înainte chiar de a împlini treizeci de ani. Acum, în timp ce se uita printre ochii mijiţi la casă, îşi dădu seama că se simţea mai rău ca de obicei. Stomacul îi era deranjat, acidul fierbând şi dând să-i atace gâtul; capul îi era greu, de parcă ar fi fost umplut de plumb şi putea simţi o bătaie în spatele ochilor, de parcă o mică armată de mineri i-ar excava craniul. Cât despre gură... îşi lovi de câteva ori buzele şi se cutremură. Nu, mai bine să nu se gândească la gura sa.

Încet, se plimbă de-a lungul casei spre un buştean de stejar care aştepta să fie crăpat şi tăiat pentru foc şi se aşeză uşor pe el ca să se poată uita la potecă în timp ce încerca să-şi pună gândurile în ordine şi în acelaşi timp să preia controlul corpului său, să oprească tremuratul din mâinile sale.

Încă stătea acolo şi se uita la privelişte când Baldwin veni şi, zâmbind, se aşeză alături de el.

— Cum te simţi în dimineaţa asta? E o zi minunată, nu-i aşa?

Simon se uită chiorâş la el.

— Da, se riscă el. E cam strălucitoare, nu?

Cavalerul râse din toată inima.

— Obişnuiam să mă simt ca tine când beam prea mult. Am învăţat să beau cu moderaţie şi durerea s-a oprit. Ar trebui să încerci!

— Dacă nu te superi, aş vrea să încerc nişte vin în schimb. Ar putea să mă ajute să-mi păstrez capul pe umeri, spuse Simon, cutremurându-se când cavalerul râse din nou.

Merseră împreună înăuntru. Servitorii deja puneau mâncarea pe masă, iar Margaret stătea şi ciugulea dintr-o farfurie plină. Părea că nu are deloc poftă de mâncare şi mânca doar ca să-şi arate recunoştinţa faţă de mâncarea oferită, decât dintr-o dorinţă sau nevoie de a mânca. Simon zâmbi prin mahmureala sa. Recunoscu privirea de pe faţa ei; însemna că astăzi va fi nervoasă – capul o durea mai tare decât pe el. Se înfioră – cum se vor simţi când Edith îi va întâmpina plină de veselie? Va fi zgomotoasă după o seară petrecută cu dădaca ei. Margaret stătea absorbită, cu faţa palidă de părea aproape transparentă, iar el simţi că de-ar fi avut o lumânare în spatele ei, ar fi fost în stare

să-i vadă flacăra prin capul ei. Așezându-se alături, își dădu seama că indiferent de cât de fragile ar fi fost acum lucrurile, lumea va începe să arate mai bine după ce va lua o măsură bună de vin cu câteva îmbucături de miel și pâine.

Tocmai își terminau mâncarea când au auzit un cal apropiindu-se. Baldwin ascultă răbdător la murmurul vocilor de afară. În curând vizitatorul intră și Simon aproape își scăpă pâinea de uimire. Era călugărul Matthew.

Chiar dacă încă mai era mahmur și dornic de un galop în aer proaspăt pentru a-și îndepărta ceața din minte, Simon putu să vadă clar emoțiile ce se schimbau rapid una după alta pe figura omului în timp ce intra în cameră. Călugărul păși rapid la început, cu privirea direct îndreptată spre cavaler. Simon era aproape sigur că putea vedea acuzație în expresia lui și mânie, dar amândouă păreau să lupte împotriva îndoielii și confuziei. Era de parcă ar fi știut că Baldwin făcuse ceva, dar nu era sigur. Pentru un motiv pentru care nu-l putea pătrunde, vederea expresiei de pe fața călugărului îi aduse fiori reci, o avertizare, ce părea să-i împungă inima și să-l pună imediat în gardă.

Dar chiar atunci când îi văzu privirea, călugărul observă oaspeții și păru să încetinească, de parcă ar fi regretat că intrase, acum că-l văzuse pe intendent. Dar apoi, cu o hotărâre palpabilă, își mări pașii și se apropie de ei cu o mină de bucurie precaută pe fața sa.

— Sir Baldwin, spuse el ca unui egal – ceea ce îl făcu pe Simon să se încrunte, o dimineață bună îți doresc. Scuzele mele pentru întreruperea micului dejun.

Baldwin se ridică cu un zâmbet vesel de bun venit și îi făcu semn călugărului să se așeze.

— Te rog, alătură-te nouă, frate. Ceva de mâncare?

— Mulțumesc, dar nu, spuse călugărul și se așeză în fața lui Simon. Intendente, mă tem că am vești proaste pentru dumneata.

Simon ridică o sprânceană.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Noaptea trecută, unul din oamenii tăi a trecut pe la Clanton Barton și a întrebat unde ești. Se pare că nu au avut succes în căutarea celui care l-a luat pe abate ostatic, dar au aflat că a avut loc un alt atac, aproape de Oakhampton, ieri. A spus că niște călători au fost uciși, deși unii au scăpat. Conetabilul tău s-a dus spre oraș și îți cere să i te alături acolo. Mă tem că mai mulți oameni au murit, intendente.

Înăbușindu-și un blestem, Simon își lăsă capul să-i cadă în palme și încercă să-și adune gândurile, iar când vorbi, vocea îi era puternică și hotărâtă.

— A spus unde a avut loc atacul?

— Da, am înțeles că a fost aproape de Ashbury, la vest de Oakhampton.

— Iar atacul a fost similar? Simon se uită în sus, atent la călugăr. Asta înseamnă că au fost luați ostatici sau că au avut loc mai multe crime? Mai multe arderi pe rug?

Călugărul îl privi pentru un moment, iar apoi, de parcă ochii i-ar fi fost ținuți de un fir ce s-a rupt deodată, se uită în altă parte, vorbind cu o voce joasă și neliniștită.

— Mesagerul a spus că au fost omorâți oameni – unii din ei au ars în căruțele lor, iar câteva femei au fost răpite.

— A spus câți oameni au fost de vină?

— Nu, îmi pare rău, intendente. Asta e tot ce știu, iar conetabilul ți-a trimis vorbă să ridici o poteră cât de repede poți.

Simon îi conduse pe Margaret și pe Hugh la cai, în timp ce Baldwin striga porunci în urma lor și aduse doi dintre oamenii lui pentru a-i însoți, apoi îi urmă în lumina soarelui însoțit de călugăr.

— Îți ajung doi oameni? întrebă cavalerul. O să văd dacă îți pot aduce mai mulți, în caz de nevoie, Simon.

— Nu, doi sunt de ajuns. Poți să trimiți un om la ferma lui Black pentru mine? M-ar scuti să trimit unul de-al meu.

— Da, sigur.

— Bine. Spune-i lui Black despre ciomăgași și că trebuie să ridice o nouă poteră, apoi să mă întâlnească la Coppleston în patru ore. Vom călări spre Oakhampton cât de repede putem.

Urcându-se pe cal, Simon fu lovi de un gând neașteptat și își împinse calul spre Matthew care aștepta lângă ușă. Călugărul purta o expresie de tristețe, o privire de nefericire epuizantă, de parcă ar fi văzut astfel de întâmplări de prea multe ori în lunga sa viață și s-ar fi întrebat de câte ori va mai trebuie să fie martor ridicării împotriva proscrișilor. Vorbind pe un ton jos și încet, ca Margaret să nu-l audă, Simon spuse:

— Matthew, oare știi de ce Tanner, conetabilul, a vrut să vin atât de repede? Dacă atacul a fost la vest de Oakhampton, cu siguranță oamenii din oraș se pot descurca.

— Da, intendente, spuse călugărul, iar fața îndreptată spre Simon era neliniștită, dar se teme că proscrișii vin spre Crediton. Crede că oricine ar fi responsabil vine încoace.

„Era incredibil ce diferență putea să facă un cal și banii", se gândi Rodney în timp ce părăsea hanul. În câteva zile plecase de la a nu avea o lețcaie și a călări un cal pe moarte, la a merge pe jos fără cal, iar acum ajunsese în situația de a-și permite un pat, mâncare și un loc în grajd pentru cal. Noua sa iapă părea mulțumită și pe deplin restabilită din ceea ce o îngrozise, el mâncase bine, dormise și mai bine și mai avea doar câteva zile de călătorie pâna la fratele său. Viața chiar părea mai bună.

Încă o dată pe calul său, călări încet din micul sat Inwardleigh și o porni spre vest. Ziua era strălucitoare și senină, vântul se transformare într-o briză blândă, până și iapa părea să simtă entuziasmul și bucuria noii lor vieți. Parcă ar fi existat o empatie între ei, parcă iapa i-ar fi simțit fericirea sau poate din cauză că și ea suferise, iar acum simțea aceeași ușurare pe care siguranța și confortul i-o aduseră și lui.

Drumul îi ducea pe o pantă abruptă, la început spre un platou aproape lipsit de copaci.

Ușor-ușor, simțea că ochii îi devin din ce în ce mai grei în timp ce călărea. Mersul clătinat al calului avea un efect hipnotic și își simțea pleoapele grele în timp ce se uita înainte la drumul care dispărea în zare. Nu avea rost să se concentreze, singurele sale gânduri erau la confortul unui stomac plin, singurele sale senzații erau date de căldura soarelui în spate și de somnolența provocată de mișcarea animalului.

Din când în când iapa se smucea, făcându-l să deschidă ochii și să-și ridice capul cu un șoc brusc, dar apoi mișcarea clătinată îl acapara din nou și își simțea din nou capul căzându-i, până când barba îi ajunse în piept și ochii i se închiseră, ritmul calm liniștindu-l ca un balsam hipnotic.

Așa fusese, din câte își amintea, drumul până la Bannockburn. Toți erau obosiți după călătoria lungă, cu toții călărind pe jumătate adormiți zile întregi, gândindu-se și îngrijorându-se de prea puține lucruri, simțind doar mișcarea continuă a calului de sub ei în timp ce visau la ce vor face după bătălia pe care o vor câștiga. La urma urmei, ce ar putea face scoțienii? Cu greu puteau vătăma imensele forțe engleze, soldații care îi învinseseră pe galezi, care se luptaseră împotriva francezilor, care îi bătuseră pe scoțieni și mai înainte. Ce ar fi putut face?

Dar câştigaseră. Armata regelui Edward era epuizată când ajunsese pe drumul dintre Falkirk şi Stirling. Aproape douăzeci de mii de oameni, îi depăşeau pe scoţieni de două ori, iar când inamicul începuse să avanseze spre ei, Rodney îşi putea aduce aminte de lordul stăpânului său, Contele de Gloucester, sosind şi îndemnându-i: „Înainte, oameni! Înainte!"

Un zâmbet se ridică pe buzele sale la amintirea aceasta. Ah, şi cum mai călăriseră! Parcă erau marea care se avânta, o alunecare de pământ, un torent glorios şi inexorabil de oameni şi cai, transformând pământul într-o mlaştină în graba magnifică de a-şi întâlni inamicii.

Dar zâmbetul dispăru şi muri, imediat ce prietenii săi şi contele pieriră pe câmp. Scoţienii îi aşteptau pregătiţi. Asaltul călare pe enormii cai de război eşuă în suliţele lor. Se ascunseseră în spatele unui număr mare de gropi săpate anume pentru a răsturna caii, în siguranţă în interiorul îngrăditurii prelungi pe care au făcut-o înconjurându-se de scuturi. Cu nimic nu puteau ajunge la nordicii batjocoritori, iar în cele din urmă trebuiră să se retragă înainte de a fi atacaţi de cavaleria scoţiană.

Chiar şi atunci ar fi putut supravieţui dacă nu se auzea acel strigăt. Cineva văzuse oameni alergând spre scoţieni şi au crezut că sunt întăririle. Retragerea se transformă într-o fugă dezordonată, cavalerii şi scutierii încercând să scape pe cât de repede puteau, înainte ca scoţienii să pună mâna pe ei, şi din cauza asta fuseseră prinşi în mlaştina de la Bannock. Pe când se luptau cu noroiul gros şi apele râului, arcaşii scoţieni îşi dăduseră seama de oportunitate.

Prinşi în capcană de teren, cavaleria nu putea face nimic. Încercaseră să scape, uitându-se cu groază la prietenii lor care cădeau, încercând să găsească o cale de a evita moartea ce le venea din urmă, dar puţini reuşiseră.

Rodney fusese unul dintre cei puţini. Împreună cu lordul său, reuşise să-şi croiască drum spre celălat mal al râului, unde se întoarseră pentru a se uita în urmă. Fusese o imagine din iad, cu pedestraşii scoţieni alergând încolo şi încoace printre cavalerie, împungând burţile cailor pentru a-i face să se ridice în două picioare şi să-şi arunce călăreţii, ciopârţind şi străpungând cadavrele de pe câmp, adunându-se în jurul vreunui cavaler care încerca să le ţină piept şi împingându-l cu armele lor lungi, apoi alergând spre a-i da lovitura de graţie când acesta cădea lipsit de apărare.

Rodney se întorsese în tabără tăcut și îngrozit. Atât de puțini supraviețuiseră, atât de puțini reușiseră să scape de gloată.

Totul era încă limpede, chiar și sângele din râul unde scoțienii aruncau corpul fără cap al lui Alfred, tânărul său scutier, și felul în care se scurgea la vale între maluri făcând pata roșie să se întindă. Strigătele și râsetul, felul în care cuțitele însângerate se ridicau și cădeau, picurând cu sânge peste cei uciși.

— Bună dimineața, domnule. Și cam unde vă îndreptați?

Capul îi tresări în sus și, spre oroarea sa, își dădu seama că mersese drept în mijlocul acestor oameni fără măcar să-i observe. Adormise? Cu siguranță ochii îi avusese închiși.

Apoi văzu săbiile și cuțitele scoase, rânjetele largi ale oamenilor care îl măsurau, apreciindu-i valoarea ca premiu.

Capitolul 15

Ajunseseră la Sandford înainte de prânz, și imediat ce sosiră, Simon și Hugh alergară înăuntru pentru a aduce provizii. Margaret stătu afară și le ținu caii pentru un moment, dar în curând acceptă oferta unuia din oamenii lui Baldwin și recunoscătoare îi aruncă frâiele înainte de a-i urma pe cei doi bărbați în casă.

Era epuizată după noaptea de dinainte și după cursa de întoarcere, iar oboseala îi mărea sentimentul de îngrijorare. Nu era doar grija pentru soțul ei; știa că va fi protejat de oamenii din poteră și că va fi în siguranță. Nu, era teama de efectul pe care ciomăgașii îl vor avea în zonă. Auzise de la alții cum mici bande de proscriși devastaseră ținuturi de departe din nord, cum jefuiseră călătorii, cum uciseseră și siluiseră, atacând pe oricine care nu era atent, fie pe drum sau acasă. Adesea, când ciomăgașii soseau, stăpânirea legii eșua. Atacurile constante și amenințările forțau pe oamenii decenți care respectau legea să stea acasă. Crimele opreau negustorii și fermierii să călătorească, iar alții, prea săraci să plătească răscumpărarea, erau de obicei uciși, în timp ce negustorii mai bogați erau adesea capturați și ținuți ostateci.

Merse prin ușa de la sală și se așeză pe scaunul său în fața focului. Putea auzi strigătele înăbușite și bubuiturile făcute de soțul ei și de Hugh în timp ce luau mâncare și apă, apoi, făcând-o să se întoarcă spre ușă, auzi un suspin ușor. La ușă era Edith, cu fața încreștită și îmbătrânită în durerea ei, pătată de lacrimi. Margaret se ridică repede

și merse la ea, o ridică în brațe și o duse la scaun, mângâind-o și murmurându-i ușor. Stând jos, își legăna copilul, ochii lăcrimându-i în simpatie pentru suferința fiicei sale.

— Tati pleacă iar, nu-i așa?

— Da, dar nu pentru mult timp, Edith. Nu te îngrijora, spuse Margaret clipind ca să-și alunge lacrimile.

— Dar îl pot răni! plânse Edith. Nu vreau să plece! Începu să plângă în hohote, iar Margaret, cuprinsă deodată de un nou fior de teamă, de parcă frica fiicei sale i-ar fi amintit de pericole, nu mai știa ce să spună, simțindu-se sufocată de propria teamă. Ce ar fi putut spune? Că va fi în siguranță, că se va întoarce repede? Margaret era prea conștientă de riscurile de a minți eficient în timp ce era în capcana propriei frici. Stăteau împreună în liniște, fetița tremurând în teama sa încordată, în timp ce Margaret privea în foc.

În curând Simon ajunse și stătu în ușă pentru a-și lua rămas bun de la soție. Ținea câte o desagă în fiecare mână și sabia la șold. Așa cum se uita înăuntru, se simțea aproape rușinat, de parcă și-ar fi întrerupt soția și fiica dintr-o discuție secretă, pentru că știa că el era cauza plânsetului lui Edith și nu putea face nimic pentru a o înveseli. Își puse desagile încet jos și se apropie, stând în picioare lângă ele, iar când fiica sa se uită în sus, cu ochii imenși de disperare, își simți răsuflarea cum i se oprește în piept, îngenunche și le luă pe amândouă în brațe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă blând, uitându-se în ochii lui Margaret.

Edith răspunse, cu vocea întreruptă din când în când de suspine.

— Nu vreau să pleci. Vreau să rămâi.

— Mă voi întoarce repede, dragoste, spuse el. Mă voi întoarce doar în câteva zile

— Dar ai putea fi rănit!

Râse scurt și întinse o mână zbârlindu-i părul.

— Voi fi bine. Am o gramadă de oameni care să mă apere.

Edith se trase pentru a-i evita mâna și își ascunse capul în umărul lui Margaret, plângând ușor. Le dădu drumul cu părere de rău, încurcat de inabilitatea sa de a opri valul de lacrimi și se lăsă pe călcâie, dar Margaret se uită la el cu un zâmbet înțelegător în timp ce începu să-și legene fiica din nou.

— Cred că e mai bine să ne amânăm plecarea la Lydford, spuse în cele din urmă. Cel puțin până când vom descâlci afacerea asta. Poți să le spui oamenilor că vom amâna pentru o săptămână sau două?

Margaret continua să o mângâie și să o legene pe Edith în timp ce se uita la el întrebătoare.

— Nu știu cât ne va lua să-i prindem pe oamenii aștia, așa că n-ar fi mai bine să așteptăm până sunt prinși, și apoi să ne gândim la mutare?

— Bine, Simon. Vocea îi era calmă și joasă. Doar fii atent și prinde-i repede. Noi te vom aștepta aici. Nu îți face griji în privința noastră, doar du-te și prinde-i, apoi întoarce-te imediat ce poți.

Încuviințând, se ridică, o sărută rapid, apoi traversă camera spre ușă. Își luă desagile și se întoarse să le zâmbească, apoi plecă.

Doar când fu sigură că soțul părăsise casa, începu să plângă.

Hugh deja era pe cal alături de cei doi bărbați de la Furnshill, așa că Simon își legă repede desagile de șa și încălecă. Își împinteană calul și îi conduse prin spatele casei pe drumul spre Copplestone.

Călăreau repede, intendentul ignorând blestemele lui Hugh. Mintea îi era la organizarea poterei și la ce vor avea de făcut odată ajunși la Oakhampton, iar fața era fixată într-o încruntătură de concentrare în timp ce mergeau de-a lungul drumului. Urmăriră calea de-a lungul crestei, și în curând ajunseră în Copplestone, unde se întâlniră cu grupul principal al poterei, doisprezece bărbați puternici, în centrul orașelului. Black încă nu ajunsese. Se pare că se hotărâse să călărească pe la fiecare casă și să cheme oamenii la poteră, alăturându-li-se după ce va aduce și pe ultimul din ei.

Oamenii stăteau pe cai în timp ce așteptau, iar hangiul le aduse bere, dând întregii situații o atmosferă de sărbătoare, de parcă ar fi fost lorzi ce se pregăteau de vânătoare. Simon era îngrijorat că unii oameni s-ar putea îmbăta, dar apoi își dădu seama că nu era posibil. Toți păreau să vorbească și să râdă prea tare, dar berea aluneca încet și înțelese că erau nervoși și aveau nevoie de curajul adus de băutură, de parcă s-ar fi pregătit pentru o luptă. Se lăsă în șa și îi urmări cu privirea.

Erau toți bărbați puternici acești țărani liberi. Deși Simon cunoștea doar o parte din ei pe nume, îi recunoștea pe majoritatea. Aproape toți erau fermieri din zonă, bărbați puternici, obișnuiți cu greutățile și vremea schimbătoare din ținut. Caii nu erau animale de război, de cavaleri, erau ponei mici din zonă, dar erau robuști și puteau călători mile întregi de-a lungul mlaștinilor, hrănindu-se cu iarba măruntă ce creștea peste tot, fără să fie nevoie de provizii în plus pentru ei.

Oamenii erau nervoși și tensionați în timp ce așteptau, de parcă ar fi vrut să termine odată și să se întoarcă acasă, dar nu era doar nervozi-

tatea cauzată de pericolul în care se aflau ei înșiși. Toți voiau să ajute la capturarea bandei, asta era clar. Era o tensiune, un entuziasm mut în râsul lor zgomotos și vocile care strigau, de parcă se așteptau ca să înceapă bâlciul pentru a porni distracția. Nu erau îngrijorați de propria siguranță, mai degrabă erau nerăbdători să-i prindă pe proscriși și să scape de pericolul pe care-l reprezentau aceștia; nu doar risc pentru călători, dar și amenințare pentru toată zona.

Când ciomăgașii veniseră prima dată în ținut, era obișnuit pentru ei să atace casele din margine, siluind femeile și omorând bărbații. Oamenii din potera din piață știau ce se întâmplase lângă North Petherton, unde câteva ferme fuseseră distruse de cetele de ucigași nemiloși. În felul lor pragmatic se deciseseră că nu vor permite să se întâmple aceeași nebunie în partea lor și erau determinați să împiedice supraviețuirea cetei.

Black ajunse după mai bine de o oră după Simon și Hugh, conducând un grup de șase bărbați pe care îi adunase în drumul lui. Dădu din cap grav către Simon în timp ce intra în sat, apoi călări spre han și luă o halbă de bere, golind-o dintr-o răsuflare. Ștergându-se la gură cu dosul palmei, își împinse calul spre intendent.

— Îmi pare rău că a durat atât, dar unii oameni erau la câmp.

— E în regulă. Simon se uită în sus la cer. Se face târziu, totuși. Ar trebui să pornim dacă vrem să ajungem în Oakhampton.

Black încuviință și strigă la oameni. Încet dădură înapoi halbele și se îngrămădiră pe poziție, iar în curând porniră, nu ca o unitate organizată ca o haită de lupi, ci ca un rând de oameni și cai, un grup de indivizi aduși împreună de nevoia lor comună de a se apăra împotriva amenințării aduse de ciomăgași. Simon și Black călăreau în frunte, nu din dorința de a conduce, ci doar pentru a imprima ritmul.

Călăreau unul lângă altul rapid și trecură de drumul spre Clanton Barton înainte ca Simon să-și dea seama. Se întoarse și se uită în urmă la fermă, privind atent clădirile de parcă ar fi putut trece de ziduri și vedea călugării înăuntru, dar nu era niciun semn de la ei. Oare plecaseră deja?

— Mă gândeam, spuse Black de lângă el, crezi că indivizii aștia sunt cei care l-au omorât pe abate? Adică, oamenii care l-au omorât pe abate ar fi putut face parte din această ceată? O avangardă în căutare de mâncare, iar când l-au văzut pe abate l-au luat pentru banii săi?

Simon se întoarse și se uită la drumul din fața sa, cu fața imobilă în timp ce medita:

— Nu știu, sper.

Călăriră mai departe păstrând un ritm alert. Nu vor putea să ajungă în Oakhampton înainte de căderea nopții, dar Simon era mulțumit să ajungă cât mai departe posibil și să găsească un loc unde să întindă tabăra, apoi să-și încheie călătoria a doua zi dimineața. Drumul îi ducea printre păduri dese, curbându-se în jurul mlaștinilor, răsucindu-se leneș în timp ce ducea către sud. La trei mile după ce părăsiră cătunul Bow, lumina începu să scadă și Black se gândi să caute loc de tabără.

În cele din urmă, când lumina se cufunda în întuneric, ajunseră la un mic izvor, iar Black anunță oprirea. Imediat caii fură deshămați și adăpați, apoi oamenii aprinseră focurile și se așezară, înfășurându-se în mantii sau în pături în timp ce mâncară și băură înainte de a adormi.

Simon se puse un pic mai departe de restul. Era epuizat. Mahmureala îi trecuse, din fericire, dar întregul corp îi era înțepenit și tensionat din cauza orelor petrecute în șa și se simțea mai bătrân cu zece ani de când plecase din Furnshill în dimineața aceea. Se înfășură în mantia sa, iar în curând aținpi rezemat de un copac nu departe de izvor.

A doua zi erau cu toții în picioare înainte de ivirea zorilor și gata să-și continue drumul înainte de a se lumina. Înverșunați, în frigul dimineții, mergeau înainte, făcându-și loc pe pantele blânde ale drumului dintre copaci.

Călătoriseră doar două mile de la tabăra lor, când Simon îl văzu pe Black încruntându-se și uitându-se atent la drum înainte. Își ridică mâna, făcând potera să se oprească, iar lui Simon i se păru că aude zgomot de copite în față. Simți privirea rapidă a lui Black spre el, apoi vânătorul dădu pinteni calului înainte. Simon îl urmări, cu fața încruntată în timp ce se uita la următoarea curbă a drumului, verificându-și rapid mânerul sabiei, în timp ce oamenii mergeau tăcuți și încordați, întrebându-se cine ar fi putut călări atât de repede la ora aceea.

În curând văzură un mic cal bălțat galopând dinspre curbă cu un tânăr în spate. Imediat ce văzu potera, trase de hățuri și încetini, cu o expresie de suspiciune în ochii care măsurau oamenii ce stăteau înverșunați în fața lui.

— Neața, spuse Black. Te cam grăbești.

— Duc un mesaj, spuse tânărul scurt.

— Pentru cine? Unde te duci?

Ochii tânărului susținură privirea lui Black pentru o secundă, apoi se uită în spatele lui din nou la ceilalți.

— La Crediton.

Simon își apropie calul de ei.

— Nu-ți fie teamă de noi, prietene. Suntem o poteră în drum spre Oakhampton pentru a-i urmări și prinde pe ciomăgași.

Chipul tânărului îi trădă ușurarea, neîncrederea ștergându-se precum mizeria curățată cu o cârpă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Am fost trimis să vă chem, dar nu mi-am dat seama că v-ați apropiat atât de mult – credeam că sunteți proscrișii! Repede, trebuie să veniți cu mine, a avut loc un atac!

— Am auzit, de aceea eram pe drum spre voi, am avut un mesager noaptea trecută.

— Noaptea trecută? Dar atunci a avut loc atacul!

— Se auzi un murmur de voci îngrijorate printre oameni, dar se opri atunci când Black se uită spre ei încruntându-se. Simon se aplecă în șa.

— Unde? Ce s-a întâmplat? întrebă el apăsat.

— Noaptea trecută, domnule. Un grup din Cornwall, în drum spre Taunton. Mai aveau șase mile până la Oakhampton când au fost atacați și jefuiți, iar mulți au fost uciși. Doi dintre ei au reușit să ajungă la ferma noastră, un băiat și o femeie. Casa noastră nu era departe de locul atacului. Sunt încă acolo. Spuneau că hoții erau vânați spre vestul orașului, așa că tatăl meu se gândi că ar fi bine să călăresc până la Crediton și sa aduc ajutor, așa că eram în drum spre…

— Da, da, înțeleg, spuse Simon gânditor, apoi se uită spre Black. Ăsta trebuie să fie alt atac.

— Da, spuse vânătorul. Probabil Tanner nu a auzit de acesta încă. Am putea fi primii, cei mai aproape care să se ocupe.

— Trebuie să mergem acolo să vedem ce putem face.

Black ridică din umeri și se întoarse spre băiat, care aștepta cu o nerăbdare nervoasă.

— Ferma ta este pe drumul spre Oakhampton?

— Da, domnule.

— Du-ne acolo, atunci.

Călăreau în galop, cu toții nerăbdători acum că se aflau mai aproape de ucigași, și numai după o oră ajunseră la drumul plin de noroi care ducea la fermă.

La uşă, tânărul descălecă şi alergă în casă. Black şi Simon le spuse celorlalţi să rămână afară înainte de a-l urma înăuntru.

Casa era o clădire veche, cu acoperişul ce avea nevoie de reparaţii, dar înăuntru aflară o casă veselă, luminată de strălucirea portocalie a focului care duduia în vatră. În faţa lui stăteau un băiat şi o femeie tânără .

Cum intrară, îl văzură pe mesager stând nesigur în uşă, prea nervos să intre, iar când Simon se uită, îşi dădu seama de ce şi se înfioră. Tânara nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Era evident înaltă, o siluetă puternică şi zveltă cu un corp elegant sub rochie, dar chipul era cel care îi atrase atenţia. Era cu siguranţă înfricoşată; se vedea asta în felul în care stătea adunată, ca şi cum s-ar fi consolat singură, în paloarea trăsăturilor de sub părul negru şi lung când se întoarse spre ei, în ochii mari şi plini de lacrimi, în tremuratul bărbiei de sub buzele strânse, şi era atât de palpabil acest lucru, atât de limpede, încât Simon îi simţea el însuşi durerea şi dorea să se ducă la ea să o consoleze.

Băiatul stătea tăcut şi nemişcat, nebăgându-i în seamă când intrară, ci stând în faţa focului, părul său de culoarea spicului reflectându-i strălucirea şi uitându-se la oameni fără să-i vadă, de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică importanţă. Trecuse dincolo de frică, părea să-şi fi pierdut judecata.

În timp ce Simon şi Black se apropiau, un cuplu mai în vârstă veni din spatele lor, bărbatul prinzându-i de mână, iar femeia grăbindu-se spre cei doi.

— Îmi pare rău, dar ei..., spuse omul oprindu-se. Simon se uită la el fără să înţeleagă, apoi se uită din nou în cameră. Bătrâna legăna bland băiatul, care se agăţa de ea precum un copil speriat de mama lui.

— Veniţi afară, vă rog, spuse omul. Veniţi afară, putem vorbi acolo. Simon şi Black schimbară o privire şi îl urmară afară.

Acolo, omul fu surprins la vederea bărbaţilor călare şi păru îngrijorat, până când vocea blândă a lui Simon îi împrăştie gândurile.

— Nu-ţi fie teamă, prietene. Suntem potera din Crediton. Am venit să ajutăm la prinderea ciomăgaşilor.

La auzul acestor vorbe, fermierul se relaxă vizibil.

— Slavă Domnului! Pentru o clipă am crezut că sunteţi aceeaşi care...

— Ce s-a întâmplat? Nu ştim decât ce ne-a spus fiul tău, îl întrerupse Black.

Ochii bătrânului se înceţoşară.

— Ai văzut cum arată, prietene. Au apărut la uşa mea azi-noapte, aşa cum îi vezi acum. Nu am reuşit să scoatem niciun cuvânt de la băiat, nu vorbeşte deloc. Doar stă şi se uită în flăcări. Fata e sora lui sau, cel puţin, aşa pare. Călătoreau spre Taunton cu părinţii lor şi cu alţii şi îşi ridicaseră tabăra la vreo două mile depărtare de aici. Arătă spre sud-vest, spre linia cenuşie a mlaştinilor. Îşi ridicaseră tabăra şi îşi pregăteau cina când au fost atacaţi.

— Ştii când s-a întâmplat? întrebă Simon.

— Nu. După cum spune ea s-a întâmplat după lăsarea întunericului. Oamenii au năvălit în tabără şi au ucis toţi bărbaţii, precum şi unele femei. Cred că celelalte femei au fost păstrate pentru…

— Crezi că au fost molestate? spuse Simon, simţind mânia crescând în el la gândul a ceea ce fuseseră nevoiţi să vadă cei doi.

Chipul lui Black se întunecă, de asemenea.

— A fost şi ea siluită? Simon îşi dădu seama că soţia lui era doar cu câţiva ani mai mare.

Bătrânul încuviinţă încet.

— Nu a vorbit cu mine, dar i-a spus soţiei.

Dădu din umeri şi avu lacrimi în ochi când îl privi pe Simon.

— Când intru în cameră nu mai spune nimic şi se ţine aproape de soţia mea. Este atât de îngrozită de bărbaţi, la fel ca atunci când v-a văzut pe voi, domnilor. Nevastă-mea spune că nu a mai văzut pe nimeni atât de speriat.

— I-a descris pe cei care i-au atacat? întrebă Simon, ignorând blestemul şuierat al vânătorului.

— Nu. A spus doar că unul din ei semăna cu un cavaler, tot îmbrăcat în armură, orice o fi însemnând asta. Ar fi putut purta o doar haină de zale sau o armură completă. Ceilalţi păreau oameni obişnuiţi.

Black şi Simon schimbară o privire, apoi încet, Black încuviinţă întunecat. Întorcându-se spre fermier, Simon spuse:

— Putem să mergem cu fiul tău să vedem unde au fost atacaţi? Poate găsi locul?

— Oh, da. Nu aveţi nevoie de ajutorul lui, e limpede unde a avut loc, dar puteţi să-l luaţi cu voi.

Repede, Simon şi Black se aruncară în şei şi, când fiul fermierului fu gata, se îndreptară pe potecă spre drum, apoi în sud-vest către mlaştini.

Oamenii erau tăcuți și adânciți în gânduri în timp ce mergeau. Cântărind puținele informații date de fermier, Simon se trezi că se cutremură, abținându-se să fie cuprins de cea mai puternică mânie pe care o simțise vreodată. Nu era doar brutalitatea fără sens a ciomăgașilor, ci vederea fetei lovite de groază. Teroarea ei cumplită la vederea lui și a lui Black arătau cât de mult suferea. Se întorcea mereu la aceeași întrebare: „Cine ar fi putut face așa ceva? Cine ar fi putut provoca o asemenea durere unei fete atât de tinere. Cine ar fi putut zdruncina viețile unui băiețel și a surorii lui. Cine ar fi putut produce atâta nefericire și să se suporte?"

Respirația fierbinte îi ieșea în pripă, de parcă ar fi inhalat flăcări, iar el stătea drept și înalt în șa în timp ce călărea, mânia dublându-i tăria și energia.

Vânătorul călărea ușor și fără efort, cu o înfățișare indiferentă, dar când Simon se uită la dânsul, putu să vadă că Black era la fel de mâniat ca și el. Se uita înainte, fără să clipească, cu ochii negri fixați pe drumul din față în timp ce mergea, amintindu-i lui Simon de o pisică ce tocmai văzuse un șoarece și îl pândea cu concentrarea intensă și totală a captivării absolute. Dar mânia îi era trădată de mișcările repezi, de întoarcerile bruște ale capului când se uita în pădurea de pe o parte sau alta, provocând-o să îi ascundă pe bărbații urmăriți, și de apucarea bruscă, rapidă a sabiei sale scurte, prins din când în când de dorința de a o scoate din teacă și de a ucide.

Păstrându-și ritmul rapid, acoperiră curând scurta distanță până la locul unde se întâmplase atacul, iar când se apropiară, fiul fermierului încetini și arătă cu mâna. Sus și la stânga drumului, puteau vedea fumul care se ridica printre copaci.

— Aici trebuie să fie, spuse acesta arătând și uitându-se fascinat.

Când Simon îl privi, putea să vadă cum tremură – nu de frică pentru el, ci într-o oroare calmă la gândul priveliștii care zăcea dincolo de linia copacilor ce înconjurau tabăra călătorilor. Chiar și prin mânia și dorința sa de a răzbuna fata și băiatul, Simon simțea agitația tânărului.

— Ne-ai condus bine și îți mulțumim pentru asta. Du-te acasă de acum. Vom merge mai departe și vom trimite vorbă când vom afla ce s-a întâmplat.

Cu o privire recunoascătoare, fiul fermierului încuviință, dădu pinteni calului și se îndreptă spre casă. Simon și vânătorul îl priviră cum pleacă, apoi se duseră spre fumul din depărtare, mergând încet și atenți la copacii de pe marginea drumului.

— Intendentule, spuse Black încet după câteva minute.

— Ha?

— Vrei să mă trimiți și pe mine acasă?

Simon se uită la omul sumbru care călătorea alături de el, și pentru o clipă se priviră reciproc cu o înțelegeră completă, apoi, de parcă ar fi comunicat perfect cu doar o singură privire adâncă, dădură pinteni cailor și galopară spre fum, precum cavaleria spre bătălie.

Capitolul 16

Apropiindu-se de fum, intendentului i se păru greu să mai înainteze. Ghicind cu ce privelişte se va confrunta după linia copacilor, voia să încetinească, pentru ca Black să fie primul care s-o vadă, de parcă asta i-ar fi redus şocul şi durerea. De-abia îşi mai putea ține ochii pe drumul din față. Parcă ar fi vrut să evite scena și se tot uita fie la copaci, fie la potecă, fie în sus spre cer, oriunde numai la tabără nu.

Black călărea ca în transă, adunat și nemișcat în șa, cu o mână pe hățuri și cealaltă liberă pe șa în fața lui. Asta ar fi fost prima întâlnire a lui Simon cu ferocitatea atacului ciomăgașilor, știa prea bine, dar nu și a lui. Black călătorise în tinerețe, înainte de a merge pe urmele tatălui său ca fermier și vânător, și fusese tocmai până în York cu negustorii, ajutându-i să-și care lucrurile din oraș în oraș, în încercarea lor permanentă de a-și vinde mărfurile.

Odată – Doamne, încă îşi mai amintea de parcă ar fi fost ieri! – dăduseră peste o tabără care fusese atacată. Cât avea atunci? Douăzeci şi doi de ani? Fusese expus unor privelişti pe care nu le crezuse posibile până atunci. Fusese atât de şocat, încât nu putuse să vorbească zile întregi după aceea şi nu dormise cum trebuie săptămâni. Acum, în timp ce mergeau la trap pe dealul care ducea la tabără, simțea din nou vechea mânie, furia cumplită la gândul că un om ar putea face așa ceva semenilor lui. Ultima dată fusese prea tânăr ca să-i prindă pe cei responsabili, prea tânăr să ajute, iar ca străin de ținutul acela, nedorit în poteră, dar el îi urmărise pe oamenii care vânau ceata doar pentru a-și domoli mânia, privind la răzbunarea localnicilor.

Nu fuseseră în stare să-i găsească. Potera îi urmărise zile întregi, dar, în cele din urmă, le pierduse urma adânc în pădure și fuseseră obligați să se întoarcă, întregul grup abătut din cauza eșecului lor. Aceasta era o parte a motivului pentru care fusese atât de deprimat

când pierduseră pe ucigașii abatelui. Nici el nu fusese răzbunat. De data asta Black se angajase. Nu vor scăpa de el; îi va vâna și îi va distruge, nu numai din cauza acestui atac, dar și pentru abate și pentru bieții morți pe care îi văzuse când avea douăzeci și doi de ani. Se uită la Simon. Cum va face față? se întreba.

Mânia lui Simon făcea loc fricii în timp ce se apropiau, frică de priveliștea ascunsă de copaci. Fusese îngrozit și oripilat să vadă ceea ce i se întâmplase abatelui, dar atacul acesta deja părea mult mai rău, după ce văzuse efectul asupra tinerei și al fratelui ei. Se retrase în sine în timp ce călărea, de parcă s-ar fi putut ascunde de ceea ce îi aștepta în față.

Când se uită în urmă, Simon realiză că nu era singurul care simțea așa. Ceilalți, toți oameni voinici obișnuiți cu moartea și rănile, oameni pregătiți să ucidă un animal rănit din milă, călăreau adunați laolaltă și nu împrăștiați de-a lungul drumului, căutând suportul și confortul pe care îl găseau doar în număr. Călăreau cu o expresie fixă de oameni înfricoșați, dar care ar continua cu ceea ce știau că va fi o sarcină extrem de neplăcută, numai dedicarea lor împiedicând un nou atac.

Simon se întoarse din nou cu fața spre drum și își încleștă maxilarul. Dacă oamenii puteau călări cu acel nivel de implicare, putea să facă și el la fel. Se uită rapid la Black, care mergea cu aceeași încruntătură înghețată, apoi din nou la drum cu un ușor sentiment de disperare. Simțea că e singur în frica sa, ceilalți neavând nicio grijă, doar lui fiindu-i groază de ce zăcea în față.

Când ajunseră la copaci, încetiniră. Drumul ducea dincolo de tabără, iar ei trebuiră să intră pe o mică potecă pentru a ajunge acolo. Urmară cu toții poteca simțind încordarea și neliniștea cum creșteau. Simon își dădu seama că bărbații din poteră aveau un mod curios de a se înstrăina în totalitatea lor, de parcă ar fi fost mulțumiți de compania prietenilor lor, dar erau absolut singuri în gândurile lor, fiecare stând izolat și departe de celălalt, ca și cum s-ar fi retras în ei înșiși pentru a regăsi puterea necesară.

Poteca se curba și își urma calea spre tabără, dar prin spațiile ocazionale dintre copaci, Simon putea vedea dealurile întunecate și sumbre din față. Îl văzu pe Black, care deja încerca să înțeleagă ceva din urmele amestecate din praful bătătorit al potecii. Vânătorul simțea privirea lui Simon asupra lui și se uită la el pentru un minut, dar nu era nici urmă de recunoaștere în ochii săi, doar o strălucire mânioasă. Se întoarse din nou spre investigația sa tăcută.

Primul lucru pe care îl observă Simon fu mirosul – nu aroma amară și stătută a unui foc vechi, ci fum proaspăt de la un foc din lemne uscate, făcându-l să se încrunte și să se uite la Black din nou. Sigur nu erau încă acolo? Ciomăgașii ar fi plecat până acum, nu? Nu ar fi așteptat și întins tabără la locul atacului, nu?

Expresia de pe fața lui Black îl îngheță. Vînătorul se uita cu fața rigidă, falca încleștată, doar ochii mișcându-se. Niciun mușchi nu mai lucra. Parcă fusese vrăjit, blestemat să aibă toate membrele imobilizate și să nu se mai poată mișca. Cu un sentiment de oroare, intendentul realiză că omul era doborât de dezgust și repulsie și simți întorcându-se groaza în timp ce intrau în tabără.

Tot ce putea vedea era căruțele arzânde. Intrară în tabără printr-o mică despărțitură între copaci, iar deodată se treziră într-o mică poiană, înconjurată de copaci tineri și subțiri. Deși iarba fusese demult amestecată cu noroiul, prima impresia pe care o avu intendentul era una de loc liniștit și festiv, cu haine colorate strălucitor pe oamenii care dormeau peste tot și cu verdele copacilor reflectat de mica baltă de apă din partea cealaltă a luminișului. Era o mică oază de liniște și avea impresia că, dacă ar fi strigat, toți oamenii aceia s-ar fi trezit și i-ar fi întâmpinat. Dar apoi, uitându-se de jur împrejur, văzu că nimeni de acolo nu se va mai trezi vreodată. Erau cu toții morți.

Două căruțe, trase una lângă alta, fumegau trimițând în aer fum subțire și cenușiu. Altele două erau mai departe, cu conținutul lor împrăștiat peste tot într-o tapiserie dezordonată de culoare. Încet, senzația de ireal dispăru și lacrimi îi încălziră ochii când văzu că cel mai apropiat cadavru, ciopârțit și zăcând în sânge, era al unei femei. Următorul, al unui bărbat, era cu brațele întinse de parcă s-ar fi întins după ea chiar și în moarte, cu o lovitură imensă și plină de sânge după cap.

Simțea că n-ar fi acolo, ci departe de scenă și privind prin ochii altuia, în timp ce se uita la cadavrele din luminiș. Ca și cum creierul i s-ar fi separat de corp, iar mintea s-ar fi blocat apărându-l de realitatea plină de oroare.

Simțind usturime în ochi, trebui să se întoarcă repede. Se uită din nou la căruțe. Văzându-le iarăși, senzația de dedublare îl părăsi, fiind înlocuită de furie, de o mânie atât de adâncă care îl cuprinse complet la gândul că așa ceva a trebuit să se întâmple aici, într-un loc atât de liniștit. Era atât de nedrept, atât de greșit. Apoi, uitându-se mai aproape, i se tăie respirația când văzu, atârnând din spatele căruței,

două braţe înnegrite care se legănau din ruinele fumegânde. Se opri, incapabil de mişcare, cu ochii ficşi pe cele două amintiri triste a ceea ce fusese un om.

Black descălecă uşor şi făcu semn poterei să aştepte, apoi repede începu să cerceteze terenul, aplecându-se din când în când, uitându-se la cadavre, la haosul de pe jos, verificând încărcătura căruţelor şi înge-nunchind ocazional pentru a privi unele urme. Terminând, se întoarse şi îşi luă calul de căpăstru înainte de a se apropia de intendent.

— Domnule, spuse cu o voce joasă şi controlată, au fost mai mult de cinci aici. Se pare că au venit acum câteva ore, după cum arată urmele, şi au plecat cu ceva timp în urmă – urmele lor sunt destul de proaspete.

— Ce s-a întâmplat? De ce au fost ucişi aceşti oameni? întrebă Simon aproape fără glas, impresionat de imensitatea crimei.

—Au luat toţi banii, toată mâncarea, ridică din umeri Black. Nu aveau nevoie de toate astea. Făcu un semn cu mâna arătând cadavrele cu un gest aproape indiferent.

— Unde s-au dus?

— La sud. Spre mlaştini. Urma e limpede.

— Să mergem după ei, atunci. Simon se uită din nou la căruţă.

— Domnule, trebuie să trimitem vorbă mai întâi, să-i spunem fer-mierului să cheme oameni din Oakhampton.

Black se încruntă în timp ce vorbea, încercând să treacă de norul de mânie care sufoca gândurile lui Simon.

— Da, da, sigur. Lasă doi oameni aici şi trimite unul la fermă. Ceilalţi să vină cu noi.

Repede, vânătorul îi urmă ordinele, alegând doi oameni din cei mai în vârstă pentru a păzi tabăra, iar pe cel mai tânăr îl trimise la fermă, apoi se urcă din nou pe cal, iar după o privire scurtă la intendent, dădu pinteni şi îi conduse pe un drum dincolo de baltă peste deal, ducându-i spre mlaştini.

Au mers destul de încet la început, luând urma care-i ducea printre copaci. Era limpede că oamenii care au distrus tabăra nu luaseră prea multe precauţii pentru a nu fi urmăriţi – ducea spre copacii cei mai subţiri, unde crengile nu-i făceau pe călăreţi să se aplece, şi în curând ajunseră în câmp deschis, unde urmele se vedeau drepte ca o săgeată spre dealurile gri-albăstrui din faţă.

În timp ce mergeau, sentimentul de ireal îl părăsi pe Simon, înlocuit de un sentiment de ameţeală. Nu putea înţelege ferocitatea

atacului, era prea vicios, prea brutal. Era mai rău decât atacul asupra abatelui, enormitatea crimei fiind mărită de numărul de victime şi se simţea confuz şi neliniştit în ceaţa mâniei sale. Mai mult ca oricând, simţea nevoia soţiei lui acum, a unei persoane să-l asculte încercând să explice sentimentele care se înghesuiseră în minte. Simţea că îi explodează creierul din cauza emoţiilor care îl frământau. Mânia era încă acolo, arzând adânc în el cu flăcările nevoii de a răzbuna atacul, dar voia şi o explicaţie. Voia să înţeleagă de ce se întâmplase aşa ceva, de ce oamenii ucideau şi distrugeau fără motiv. Până când nu va putea înţelege, nu va avea linişte, deoarece dacă nu exista vreun motiv, de ce ar permite Dumnezeu acest lucru? Cu siguranţă Dumnezeu, în înţelepciunea sa, ar fi prevenit o asemenea barbarie.

Aproape fără să se gândească, dădu pinteni calului şi se apropie de Black.

— Black, tu înţelegi de ce?

Vânătorul se uită în sus, cu o expresie de concentraţie profundă, dar imediat ce recunoaşterea îi străluci în ochi, se uită din nou la urme.

— Nu ştiu. O singură dată am mai văzut aşa ceva înainte, dar asta s-a întâmplat demult, când eram în nord.

— Ei, ai aflat de ce au făcut-o?

— Nu. Nu am fost primit în poteră pentru că nu eram de-al locului. Oh, i-am urmărit, voiam să văd cum arată ucigaşii, dar nu i-au mai găsit. Nu, nu am aflat niciodată de ce.

Simon se încruntă în pământ.

— Ce i-ar fi determintat să se poarte aşa? Nu era nevoie decât să-i lege pe bărbaţi şi să ia ce doreau. Erau doar negustori. Nu puteau să se împotrivească prea tare, chiar dacă doreau.

Vânătorul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Fie erau nebuni, fie nu voiau să lase nicio urmă pentru a fi recunoscuţi mai târziu. Ce pot să spun? Tot ce ştiu e că vreau să-i prind şi să-i opresc înainte de a ataca din nou.

— Crezi că vor ataca din nou?

— Mda. O vor face. Atât timp cât ştiu că vor scăpa, nu se vor opri.

Simon se uită spre orizont.

— Unde crezi că se vor duce?

— Nu ştiu. Depinde dacă şi-au dat seama că-i urmărim sau nu. Dacă nu, ar putea să se întoarcă spre Crediton sau Oakhampton, sau spre sud, spre Moretonhampstead, poate. Dacă ştiu că suntem în urma lor, ar putea să se ducă spre sud, dar vor încerca să ne evite sau chiar

să ne atace, dacă se simt în stare. Făcu o pauză. Blestemați să fie, nenorociții!

Otrava din vocea lui îl șocă puțin pe Simon, ca și cum privelișteа din urmă nu ar fi trebuit să afecteze stăpânirea de sine obișnuită a vânătorului. Nu realizase cât de tare îl îngrozise tabăra pe acest om imperturbabil, dar acum, când se uita la el, putea să vadă falca lui Black încleștându-se într-un ritm constant, parcă mestecând o bucată de zgârci, iar ochii săi, atât de calmi în mod normal, acum erau larg deschiși, purtând în ei dorința de răzbunare.

Simon încetini și-l lăsă pe vânător în frunte, alăturându-se grupului principal al poterei, simțindu-se și mai neliniștit.

Mergeau după urme mai bine de o oră când ajunseră la un drum. Black, încă tăcut în mânia lui, ridică o mână să-i opreacă, apoi sări de pe cal și aproape alergă spre margine, cu capul mișcându-se dintr-o parte în alta ca un câine după miros, înainte de a da un strigăt păgân de bucurie crudă. Simon dădu pinteni calului și merse repede după el.

— Ce e?

— Nu au mai fost atât de deștepți de data asta! Uite!

Arătă spre iarba de lângă drum. Era puțină acolo între drum și mlaștinile de dincolo, în afară de mănunchiurile ocazionale de iarbă neagră și grozame, adăugând pete de culoare portocalii și galbene. Marginea drumului era acoperită de iarbă verde-cenușie, iar Simon putea vedea limpede urmele de copite, multe, care distruseseră iarba și transformaseră liziera în noroi negru și gros. Black se uită la el cu un chip plin de plăcere nemiloasă.

— Pot să-i urmăresc până în iad dacă trebuie. Nu există loc unde să-și piardă urma, nu aici în mlaștini, spuse el.

Se auzi un strigăt din urmă, făcându-i pe amândoi să tresară. Hugh arăta către un drum spre vest și, în timp ce îi urmăreau mâna, văzură un grup de șase oameni care călăreau spre ei.

Black se grăbi spre drum și spre calul său, scoțându-și sabia din teacă, înainte de a da pinteni spre străini.

— Black, oprește-te, strigă Simon, uitându-se la el încruntat. „Dacă asta era ceata", se gândi, „nu puteau să călărească așa de evident pe drumul regelui. Sigur s-ar fi ascuns undeva și ne-ar fi atacat cât îi urmăream, nu ar fi venit pe drum de parcă ar fi ieșit la o plimbare dimineața."

Potera ieși din pădure și se grupă pe drum, așteptându-i pe oameni să se apropie, caii simțind încordarea călăreților și bătând din copite pe loc.

În cele din urmă, când grupul veni mai aproape, Simon simți cum inima îi vine la loc și dădu pinteni calului cu un strigăt de bucurie. Era Tanner și oamenii lui.

Mai târziu, când întunericul se adună încet deasupra lor, și până și Black recunoscu că nu pot continua, se opriră la adăpostul unei grămezi de granit și întinseră tabără.

Ținuseră urma aproape în linie dreaptă spre sud, trecând de câteva cătune, și traversând mai multe cursuri de apă care, de fiecare dată când le vedeau, îi îngrijora că ciomăgașii se vor face pierduți, dar de fiecară dată o regăseau, de parcă ceata era convinsă de invulnerabilitatea și siguranța ei. Parcă ar fi tentat potera să-i urmărească și din când în când,iar Simon se îngrijora că acesta era chiar lucrul pe care-l voiau. Oare duceau potera în mlaștini pentru a o ataca în condițiile lor? Îi duceau spre o ambuscadă? Nu părea posibil, mai degrabă prea siguri că nu vor fi urmăriți.

În cele din urmă, după ce caii fură îngrijiți și ceilalți membri ai poterei își odihneau picioarele și corpurile obosite în fața focurilor, vorbind sporadic, vocile lor fiind o acompaniere liniștitoare a pocnetelor bușteni lor arzând, Black și Tanner se alăturară lui Hugh și Simon care erau așezați în fața focului lor.

Simon se întinse într-un cot, pentru a-și odihni coapsele și spatele, iar ceilalți se așezară în fața lui.

— Deci, Tanner. Ce ai mai făcut de când ne-am despărțit?

Chipul pătrat al conetabilului era serioas și gânditor în timp ce povestea călătoria sa din zilele trecute.

— Am pornit pe drumul spre Barnstaple și opream pe oricine întâlneam pentru a întreba despre ucigașul abatelui, dar nu am avut noroc. Problema e că sunt o mulțime de drumuri care pleacă de la acela. Când ne apropiam de unul, ne opream, verificam o jumătate de milă, iar dacă nu vedeam niciun semn, ne întorceam și ne continuam drumul. Am verificat marginile drumurilor, dar sunt sigur că nimeni nu a mers pe acolo. Dacă eram în spatele lor, cu siguranță și ei continuau tot pe drum. La sfârșitul primei zile, am ajuns până la Lapford. Am oprit în afara satului și am continuat a doua zi. Am cercetat până la Elstone, dar nu am văzut nimic când am ajuns acolo, așa că am pornit înapoi. Unii oamenii erau obosiți după atâta drum, așa că i-am trimis acasă, dar m-am gândit că ciomăgașii ar fi putut traversa ținutul și le-am ratat urmele, așa că i-am luat pe ceilalți cu mine pe potecile mai mici, care duceau spre sud. Voiam să mă duc la Oakhampton și

apoi la Crediton. Ei bine, la sfârșitul celei de-a doua zile am auzit că erau la vest de Oakhampton, și am presupus că erau aceeași care l-au omorât pe abate. După urmele lor se pare că se îndreptau spre vest, spre Crediton, așa că am trimis pe unul din oameni să te anunțe și am venit spre sud imediat.

— Am fost acolo de atunci, căutând, dar unii oameni pe care i-am văzut au spus că s-au îndreptat spre est. Noaptea trecută am auzit de un atac așa că am venit să ajutăm.

Simon se răsuci.

— Am avut noroc că i-ai spus omului tău să ma caute. Nu eram acasă și l-a trimis pe unul dintre călugări să vină și să mă caute.

— Serios? Spuse Tanner, surprins. Nu i-am spus că e așa urgent, voiam doar să te anunțăm unde suntem.

Evident nerăbdăror din cauza poveștii lungi, John Black îi întrerupse și vorbi rapid despre călătoria lor din Crediton și scena pe care o văzuseră în acea dimineață.

— A fost îngrozitor, Stephen. Erau cadavre peste tot, iar două erau arse în căruțele lor.

— De ce oare? Spuse Simon gânditor, făcându-i pe ceilalți să se uite la el surprinși. De ce să ardă cadavrele?

Tanner ridică din umeri.

— Se întâmplă deseori, intendentule. Îi ard ca să-i tortureze să afle dacă au bani ascunși sau nu, îi ard pentru a scăpa de dovezi. Sau îi ard ca să se distreze – câteodată le face plăcere.

— Pare să semene cu uciderea abatelui, spuse Black. Și a lui Brewer.

— Nu, nu seamănă, spuse Simon, îmbrățișându-și morocănos genunchii în timp ce stătea și se uita în flăcări. Ceilalți îl priviră surprinși de contestarea tăioasă a presupunerii lor.

Black își reveni primul.

— Ce vrei să spui? Sigur că seamănă, ucidere fără rost și jaf făcute de oameni cărora le place să-și ardă ostaticii. Este exact la fel.

— Nu, nu e! Un om este ucis în casa lui, altul este luat ostatic și ars de viu, iar acum călători atacați pe drum? Nu e nimic similar!

— De acord. Brewer a fost ucis de altcineva, chiar dacă abatele a fost omorât de acești proscriși. Era Hugh, care stătea cu mantia în jurul umerilor și se uita în pământ în fața lui.

— Ce vrei să spui, Hugh? spuse Simon încet, făcându-și servitorul să se uite în sus. Avea o încruntătură suspicioasă pe chip, îndoindu-se

de faptul că opinia sa va fi ascultată, și se uita spre Simon căutând confirmarea că gândurile sale sunt într-adevăr bine-venite. În cele din urmă, mulțumit de expresia de concentrare de pe fața lui Simon, continuă vorbind direct cu el și ignorându-i pe ceilalți.

— Ei bine, fermierul era deja mort, de dinainte de incendiu. Abatele și călătorii nu erau. Toți au fost uciși ca și cum ar fi fost torturați. Acești proscriși ucid, dar o fac după ce au luat tot ce au putut, nu-i așa?

— Dar abatele încă valora bani, se putea lua recompensă pentru eliberarea lui, spuse Simon gânditor. De ce să-l omoare? De ce să-l ardă? Îl torturau ca să afle în care cobur erau banii? Și cu siguranță proscrișii i-ar fi omorât pe toți călugării, nu doar îl luau pe abate. Așa cum spuneai, Brewer a fost ucis înainte de a porni focul, dacă a fost ucis. Din cauza asta toate crimele mi se par diferite.

— Nu, lui Brewer îi voiau doar banii. Când i-au luat, au plecat. Abatele a fost luat ca ostatic deoarece voiau ce avea în coburi, dar apoi poate s-au speriat de ceva, poate cineva a apărut când îl ardeau pe abate și au trebuit să plece în grabă, spuse Tanner aprobator.

Simon se uită la Hugh.

— Ei bine, ce crezi?

— Cred că o mică parte din acești proscriși l-au văzut pe abate și i-au luat banii. Să răpească un călugăr? Părea o țintă ușoară! Ce nu are sens pentru mine este că Brewer a fost ucis de aceeași ceată. Dar poate că i-au găsit banii, apoi l-au ucis și au dat foc casei pentru a-și ascunde fapta.

— E posibil, încuviință Simon în silă. Deși nu prea au fost atenți să-și ascundă urmele de atunci. Dar abatele – de ce să-l omoare așa?

— Cum am zis, cred că au fost văzuți de cineva și au trebuit să plece, spuse Tanner.

— Au trebuit să plece? spuse Hugh, ridicându-și sprâncenele neîncrezător în timp ce se întorcea spre conetabil. Dacă erau doi oameni, cu siguranță l-ar fi luat pe abate cu ei, nu doar l-ar fi ucis. Nu se grăbeau dacă au avut timp să-l ardă până la moarte. Și dacă cineva i-ar fi văzut, oricine ar fi fost, ar fi dat alarma, nu-i așa? Adică, dacă eu aș fi văzut un corp arzând în mijlocul pădurii, aș fi fugit repede acasă să aduc ajutor.

— Dar poate că nu au văzut pe proscriși sau corpul arzând, spuse Black, încruntându-se.

Hugh se opri uitându-se la el supărat, dar când vorbi din nou, vocea îi era ascuțită și încordată.

— Și presupun că abatele nu spunea nimic? Era ars pe rug și tăcea din gură? Chiar dacă nu l-au văzut, cu siguranță l-au auzit.

Black se ridică cu un zâmbet ușor superior pe chip.

— Ei bine, nu știu de ce l-au părăsit, dar știu un lucru. Oamenii pe care îi vânăm acum sunt aceeași care l-au ucis pe abate și probabil și pe Brewer. Nimic altceva nu are sens. Și îi vom prinde mâine, așa că acum mă duc la somn.

În timp ce Black se ducea la locul lui, Tanner se uită la intendent, care stătea jos și încă îl privea pe servitorul lui. Puțin îi păsa lui Tanner cine e responsabil pentru moartea fermierului, grija lui principală era pentru oamenii care ar fi putut avea de suferit în viitor. Jafurile ciomăgașilor ar putea provoca mari pagube în zonă, având atâtea păduri unde s-ar fi putut ascunde și sute de cătune pe care le-ar putea ataca fără teamă de pedeapsă. Pe timp de război văzuse multe cete distrugând ținutul, jefuind, arzând și furând, omorând țăranii și împiedicând călătoriile. Singura lui dorință era să-i vadă prinși sau uciși. Intendentul părea mai preocupat de ceilalți, de abate și de Brewer. Tanner nu era; ei nu mai aveau nevoie de ajutor din punctul lui de vedere. Putea înțelege sentimentele intendentului, totuși. Era prea tânăr să fi văzut răul pe care îl puteau face proscrișii. Oftând, conetabilul se ridică, le ură noapte bună și plecă. Nu mai avea nimic de făcut în seara asta acolo.

— Deci, Hugh, și tu crezi că altcineva e responsabil de moartea fermierului? întrebă Simon.

Hugh încuviință cu chipul tăios.

— Da, cred că abatele a fost ucis de această ceată, dar Brewer nu. Și știi ce mă deranjează mai tare? Nu am nici cea mai mică idee de ce au făcut-o.

— Nu contează, Hugh, spuse Simon blând, dar hotărât. Oricine a fost, îi voi da de urmă. Voi afla cine a fost responsabil și de ce. Prea mulți au murit – e timpul să-i răzbunăm – pe toți.

Capitolul 17

Se treziră înțepeniți și cu dureri pe o dimineață limpede și strălucitoare. Simon se simțea cumplit. Abia dormise; de fiecare dată când dădea să atipească, în creier începea să se răsucească întrebarea cine a fost responsabil pentru moartea abatelui.

Voia să accepte credința simplă a tovarășilor săi, că aceeași oameni l-au omorât și pe Brewer, apoi pe de Penne, apoi i-au jefuit și ucis pe călători; dar nu putea crede așa ceva. Părea prea evident – prea ușor – și, la fel ca Hugh, nu putea crede că oamenii care au luat atât de multe de la călători l-ar fi ucis pe abate – era prea valoros. Și era nedumerit de ce îl luaseră doar pe abate. Cu siguranță oamenii care i-au ucis pe negustori i-ar fi luat pe toți călugării, nu doar pe abate.

Intendentul se ridică și își frecă coapsele și spatele, strâmbându-se la agitația celorlalți care își strângeau lucrurile și își pregăteau caii. Simțea frigul și umezeala în oase, era obosit și nefericit. Spatele și picioarele îl dureau, avea o vânataie pe lateral unde o piatră îi intrase în coaste, și nu se simțea mai aproape de un răspuns definitiv în legătură cu moartea abatelui.

Se lăsă pe vine lângă foc, încercând să absoarbă căldura spuzei, dar era rece și nu îi aducea niciun confort, așa că se gândi la casa sa caldă, patul și corpul lui Margaret cu un zâmbet strâmb, spunându-și: „Doamne! Ce caut aici?"

— Intendentule!

Întorcându-se, îl văzu pe Black care mergea cu pași mari spre el. Vânătorul rânjea când se apropie, văzând dispoziția proastă a lui Simon.

— Toți oamenii sunt gata. Se opri. Putem pleca atunci când te vei simți mai bine, adăugă el sec, colțul gurii ridicându-i-se într-un zâmbet.

— Mulțumesc, jupâne Black, spuse Simon fără pic de sinceritate, dar se ridică și merse împreună cu el la cai. Hugh îi înșeuase pe amândoi și împachetase, iar acum ținea amândouă frâiele, salutându-i încruntat în timp ce se apropiau. Luând frâiele, Simon se urcă încet, tresărind la durerile cauzate de călăritul din ziua trecută, apoi îl urmă pe Black, îndreptându-se spre calea aratată de urmele proscrișilor.

Călăreau unul în spatele celuilalt acum, cu vânătorul în frunte uitându-se constant în toate părțile în timp ce verifica urmele și se asigura că nimeni nu părăsise ceata pe care o vânau. Din când în când se oprea, cu o mână ridicată pentru a-i opri și pe ceilalți, în timp ce se uita încruntat la semnele din noroi, și adesea se apleca pentru a citi vreun semn nou. Dar apoi mâna flutura din nou și îl urmau iar.

Simon, Hugh și Tanner erau în spatele lui într-un grup mic. Intendentul avea impreasia ca primele câteva mile sunt chiar mai mizerabile decât cele din ziua precedentă, odihna din timpul nopții îi pusese noduri în mușchi. La început se gândise să se oprească și să încerce să-și potolească durerile, dar apoi, după vreo oră de mers călare, își dădu seama că exercițiul îl făcu să se simtă mai bine și putea să șadă în șa mai drept. După vreo două ore, se simțea el însuși – cu excepția câtorva noi dureri în părți ale corpului care nici nu știa că pot durea.

Dimineața devreme căutatul urmelor fusese ușor, soarele aruncând umbre acolo unde caii păşiseră, dar pe când soarele se ridica pe cer, treaba deveni mai înceată și mai dificilă pentru Black, care încerca să citească semnele corect. După trei ore de drum, Simon mormăi în sine și se apropie de Black.

— Black, nu putem merge mai repede? Mârâi.

— Nu, dacă e să-i prindem pe toți odată.

— Ce? Dar putem să vedem unde se duc, sigur putem merge și doar să verificăm din când în când dacă nu le-am pierdut urma?

— Putem, dar unii ar putea să părăsească ceata. Trebuie să fim siguri că îi avem pe toți.

Simon privi în sus exasperat. La viteza asta nu vor prinde niciodată pe proscrișii.

— Ei bine, dacă prindem grupul principal, am putea…

— Nu, spuse vânătorul absent în timp ce continua să se încrunte la urme. Dacă unii vor părăsi grupul principal?

— Ei? Și ce dacă? Atât timp cât prindem majoritatea și…

— Nu, spuse Black, uitându-se deodată la el. Nu ne putem asuma acest risc. Am putea prinde jumătate din ei sau mai mulți, dar ceilalți? Dacă lăsăm să scape doi, ar putea jefui vreo fermă și omorî vreo familie. Nu accept așa ceva. Trebuie să-i prindem pe toți.

Simon oftă, încuviință, și îl lăsă în pace. Voia să îi vâneze, nu să meargă atât de încet. Voia să știe că îi vor prinde pe oamenii care i-au ucis pe negustori, iar dacă se împotrivesc, că îi vor ucide. Dar își

potoli entuziasmul și încetini, permițându-le lui Hugh și Tanner să-l ajungă și uitându-se la Black.

La patru ore după ce plecaseră din tabără ajunseră la un mic pârâu și Black se opri. Simon se apropie repede de el, cu Tanner în urma lui.

— Ce e?

— Uite! spuse taciturnul vânător, arătându-le.

Chiar în fața lor, terenul se îndrepta. Câteva pietre erau așezate în cerc, unele peste altele ca un mic zid, iar în mijlocul lor câteva pete întunecate. Cei trei călăriră prudenț și se opriră la prima. Black se aplecă și mirosi, apoi sări ușor de pe cal – de parcă nu ar fi călărit zile întregi, se gândi Simon dezgustat - și îngenunche, mirosind și pipăind cenușa în timp ce mormăia ceva.

— Ei? Spuse Tanner, la fel de nerăbdător ca Simon să continue urmărirea. Black se uită în sus, dar ochii își pierduseră privirea introspectivă; acum străluceau cu sclipiri din iad.

— Aici s-au oprit noaptea trecută. Cenușa e caldă încă. Se lăsă pe călcâie și aruncă o privire întregii zone și tresări. În timp ce ceilalți îi urmăreau privirea, sări în picioare și începu să alerge.

Simon putu să vadă ceva care arăta ca o grămadă de cârpe zăcând sub zid și se uită la ceilalți fără să priceapă. Hugh păru la fel de surprins ca Simon, dar Tanner blestemă și dădu pinteni calului cu un chip întunecat de mânie. Ceilalți dădură din umeri și îl urmară.

Doar când ajunseră la câțiva iarzi Simon realiză că maldărul jalnic era un corp pe jumătate dezbrăcat. Jumătate suspinând și jumătate oftând văzu că era o tânără femeie.

Nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, un chip subțire cu păr negru ce fusese împletit, dar acum fusese răvășit și împrăștiat în jurul capului său. Fusese învinețită, cu pete mari maro și albastre pe piele. Picioarele erau goale, iar tălpile pline de sânge și de răni. Părea limpede că dusese o viață ușoară, deoarece mâinile nu erau însemnate de muncă, când Black le întoarse. Probabil era una din fiicele negustorilor.

Grupul se uita într-o tăcere înghețată la mica siluetă, în timp ce vânătorul căuta alte indicii ale oamenilor care comiseseră această crimă. Privea cu atenție la rochia ruptă și verifica terenul, dar nu putu afla nimic. Când se ridică, o nouă hotărâre i se citi pe chip. Simon o putea vedea. Vânătorul, calm și imperturbabil, luase o hotărâre: oamenii pe care îi vâna nu vor scăpa de el, îi va prinde înainte de a comite alte crime ca aceasta.

Simon îl privea în timp ce se urca pe cal și spunea unui om să poarte cadavrul înapoi. Intendentul devenea neliniștit acum – cum vor reacționa oamenii când îi vor prinde pe ciomăgași? Nu voia să-i măcelărească. Dar când ochii îi căzură din nou asupra cadavrului, se gândi că această tânără nu era cu mult mai mare decât fiica sa și deodată realiză că nu îi pasă cum va reacționa potera când vor da de ei.

Se opriră la prânz lângă un pârâu unde adăpară și odihniră caii în timp ce ei stăteau și mâncau ceva. Oamenii lui Tanner reușiseră să cumpere câteva provizii cât fuseseră pe drum după moartea abatelui, dar Simon era conștient că mâncarea grupului său se va termina în curând. În ritmul acesta vor putea să mai stea în mlaștini vreo zi sau două cel mult. Oamenii erau tăcuți din nou. Orice bucurie simțiseră călărind dimineață dispăruse la vederea formei mici, triste ascunse de zid, fiind înlocuită de mânie și de o dorință urgentă de răzbunare. Simon le putea simți dispoziția în timp ce mesteca niște pâine și carne uscată. Toți voiau să-i găsească pe oamenii responsabili și știa că va fi dificil să-i controleze atunci când vor prinde ceata.

Știa că nu-i mai pasă de cum vor reacționa. Era atât de dezgustat, îi era atât de scârbă de priveliștea morții, încât voia să-i omoare pe cei vinovați cu mâna lui. Că oamenii ar fi putut face acest lucru pe pământul lui îl înfuriase atunci când era doar vorba de abate, dar acum, după ce a văzut cadavrul distrus din tabără, folosit și apoi aruncat, simțea mânia arzând fierbinte în el.

Ceilalți oameni stăteau în jur, mâncând ca în transă. Fiecare părea în lumea lui; se vorbea prea puțin, doar un murmur ocazional de voci joase. Marea parte a timpului erau tăcuți și gânditori, ca și cum ar socoti ce vor face când îi vor prinde pe proscrișii.

Când Black se ridică, mișcarea bruscă făcuse câteva capete să se întoarcă, și apoi, cu un fel de calm prudent, se ridicară cu toții și începură să se pregătească de plecare.

Urma îi ducea ușor spre sud-est acum, spre marginea estică a mlaștinilor. Urma era vizibilă în iarba verde de peste tot. Din când în când, treceau prin grozama și iarba neagră deasă, iar Black le cerea celorlalți să călărească de fiecare parte, în caz că rata vreo urmă prin ierburi, dar prada lor încă era prea sigură de sine pentru a se obosi să-și ascundă urmele, și de fiecare dată călăreții rătăciți reveneau la grupul principal și la urme.

Era târziu când văzură fructele urmăririi lor pentru prima dată. Tocmai trecuseră de creasta unui deal într-un crâng care stătea în jurul unor pietre vechi precum gardienii în jurul regelui, când Black își ridică mâna din nou, și Simon îi auzi respirația șuierând printre dinți. Intendentul se mișcă, dar vânătorul îl ignoră, cu ochii ficși pe dealul din față.

Urmărindu-i privirea, Simon putea să vadă linia subțire a urmei precum o pată neagră pe verdele dealului, aproape ca o crăpătură în verdele cenușiu și căută de-a lungul ei, lăsând urma să-i poarte ochiii în sus, spre orizont. Apoi ochii i se măriră văzând micul grup de oameni și cai care urca. În fața lor nu era nicio urmă – ei trebuiau să fie!

Se întoarse și se uită la Black care rânji scurt la el înainte de a se întoarce și a galopa spre oameni.

— I-am prins! Sunt chiar în fața noastră, la o milă sau două depărtare. Tocmai au ajuns în vârful dealului din față.

O senzație de entuziasm înăbușit și o emoție apărură pe chipurile tuturor oamenilor din poteră la auzul vorbelor lui, făcându-i să murmure nedumeriți.

— Liniște, spuse Tanner și așteptă să fie ascultat. John? Ce vrei să facem?

— Pentru moment vom continua să-i urmărim. Nu par să se îngrijoreze. Voi merge înainte cu un alt urmăritor și vom sta cât de aproape putem. Voi toți veniți în urma noastră. Se uită la cer cu o încrețire ușoară a sprâncenelor, apoi la soare spre vest. Simon văzu că era gata să apună, roșu ca sângele. Fir-ar! Se va întuneca în curând! Black se gândi pentru o clipă, apoi se uită la Simon și Tanner.

— Se face târziu. Vor trebui să întindă tabără. Cred că ar fi mai bine să-i urmărim până atunci, apoi să-i atacăm când vor fi relaxați și vor începe să mănânce, imediat ce…

Tanner ridică mâna.

— Ar fi mai bine să așteptăm până în zori. Ai încercat să ataci un grup de oameni înarmați noaptea? Eu da. Orice poate merge greșit. Ar fi mai bine să dormim și noi și să atacăm când suntem odihniți.

— Dar dacă pleacă peste noapte? I-am putea pierde și..., spuse Simon îngrozit la gândul că-i vor lăsa în pace.

— Nu se vor mișca peste noapte, nu după ce au lăsat urmele astea peste tot prin mlaștini. E limpede că nu sunt îngrijorați că vor

fi urmăriți. Nu, e mai bine dacă dormim în seara asta și atacăm mâine în zori.

Simon se uită la Black. Ochii vânătorului se închiseră pentru o clipă în timp ce se gândea, apoi când se deschiseră din nou, încuviință.

— Da, are dreptate. Voi veți continua încet, iar eu și Fasten vom merge acum după ei, iar când se vor opri peste noapte, ne vom întoarce și vă vom găsi. Fasten? A, aici erai. Haide să-i găsim. Trase de frâie și plecă, cu Fasten pe urme.

În timp ce restul îi privea, se despărțiră, Black la stânga urmei, iar Fasten la dreapta, galopând ușor în vale și apoi din nou în susul dealului.

Oftând Simon spuse:

— Haideți. Să mergem.

Mult după lăsarea nopții reușiră să găsească un loc unde să se oprească, o mică zonă joasă în vârful dealului ferită de vânt și privirile ciomăgașilor. Nu se găsea nicio bucată de lemn, nici măcar o ramură, pentru a o pune pe foc, iar oamenii se înghesuiră în adăpostul aspru și tremurară în frigul nopții.

După ce Simon și Hugh își văzură de cai și se instalară, Tanner se apropie de ei ghemuindu-se pe sub tufișuri. Împărțiră o bucată de carne și pâine, băură un pic de apă, tăcuți și încordați, acțiunile din următoarea dimineață atârnând greu în mintea lor.

— Hei, Stephen, spuse Simon după ce terminară de mâncat. Ai mai fost implicat în lupte înainte. Cum e..., cum crezi că va decurge mâine?

— Nu știu, spuse Tanner gânditor. Am fost în câteva lupte unde am câștigat ușor când n-ar fi trebuit și altele în care am pierdut când ar fi trebuit să câștigăm. Depinde de ei. Potera e destul de mare, ar trebui să fim doi contra unu. Dar dacă sunt obișnuiți cu luptele, ar putea câștiga. Chiar nu știu.

Simon aruncă o privire oamenilor din jur, uitându-se la ei și încercând să-și aducă aminte care din ei mai fusese într-o bătălie. Din câte știa, cel puțin opt mai avuseseră parte de acțiune. Doar opt? Din toți oamenii doar opt mai văzuseră o bătălie înainte? Își mușcă buza nervos.

— Ai văzut câți erau în ceată?

— Nu. Am numărat șapte, dar e posibil ca alții să fi trecut de deal, spuse Tanner gândind cu voce tare, dar când surprinse privirea lui Simon, rânji și îl lovi peste picior. Nu te îngrijora, intendentule!

Acești oameni ar putea fi obișnuiți să doboare fermieri ca Brewer sau călugări, dar pun pariu că vom fi surpriza vieții lor! Oricum vom afla mai multe când se va întoarce Black.

Cum spuse astea se și auzi nechezatul unui cal în apropiere. Ridicându-se în picioare cu sabia trasă auziră vocea imperturbabilă a vânătorului.

— Bun lucru să te duci să faci o treabă și când te întorci să te tragă în țeapă prietenii! Unde e Tanner?

— Aici, John. Sunt cu intendentul, strigă Tanner, oarecum rușinat în timp ce-și băga sabia înapoi în teacă, stânjenit și enervat pe el însuși că a putut fi așa de ușor speriat. Se așezară cu toții și așteptară ca vânătorul să-și vadă de cal înainte de a veni agale spre ei.

— Bun, i-am urmărit până la tabără. E o adâncitură mare în vârful unui deal, la două mile de aici și se pare că s-au așezat pentru noapte. Făcu o pauză în timp ce Fasten li se alătură. Tocmai le spuneam despre tabără. Au aprins focurile și s-au așezat în jurul lor, bând. Cred că au luat bere de undeva, probabil de la negustori. Nu cred că se vor trezi prea de dimineață. Am înconjurat toată tabăra și se pare că nu și-au pus paznici. Nu cred că vom avea probleme.

— Câți sunt, John? întrebă Tanner.

— Am numărat nouă, spuse Black. Ezită, apoi îl privi în față pe Simon. Unul arată ca un cavaler, îmbrăcat în armură.

Era încă întuneric când Simon simți lovitura în gleznă și începu să blesteme și să mormăie în timp ce se ridica, frecându-se la ochi de parcă noaptea i s-ar fi așezat pe creier. Îi lua ceva timp să se trezească de-a binelea, chiar și acasă. Acum, cu frigul în oase din cauza dormitului des în răcoare și umezeală, se simțea groaznic și nu se putea încălzi deloc. Încă o dată, cu un rânjet jalnic se gândi la patul lui din Sanford cald și confortabil alături de Margaret, ca un sanctuar împotriva vântului și ploii de pe lume. Scuturând confuz din cap, se uită în sus cu iritare, în timp ce amintirea căldurii și a soției dispăruse, apoi de jur împrejur. Tanner și Black se învârteau lovind cu piciorul siluetele ghemuite ale celor care încă dormeau. Cei treji își cercetau armele, curățându-și săbiile și ascuțindu-și pumnalele, învârtind ciocane și bâte pentru a se dezmorți.

Era o privelițte ciudată, aproape sinistră, se gândi, toți acești oameni în întuneric, pe jumătate ascunși de întunecimea adâncă a stâncilor din spatele lor în timp ce-și răsuceau brațele și armele în figuri stranii, metalul topoarelor arătându-se uneori ca o strălucire

cenușie. Parcă erau într-o altă lume. Oamenii erau tăcuți, cu greu schimbând câte o vorbă; activitate se vedea doar în zgomotul făcut de un cuțit tras pe piatră sau în lucirea slabă a unui ciocan învârtit în aer. Simțea că vede o armată de fantasme, iar cu acest gând un fior îl trecu – câți din acești oameni vor deveni fantome după această zi?

Alungându-și gândul din minte, se ridică rapid și merse să ajute la cai. În timp ce trecea, câțiva oameni își ridicară privirile; unii mormăriră, dar ceilalți doar dădură din cap. Când terminase de înșeuat calul, cei mai mulți oameni se treziseră și se mișcau. Apărură Black și Tanner, vorbind încet, îndreptându-se spre el din întuneric.

— John crede că putem năvăli călare direct în tabără, spuse Tanner. Palisada naturală îi va ține înăuntru când vom intra, iar dacă suntem rapizi, îi putem prinde înainte de a-și da seama ce li s-a întâmplat.

— Am putea s-o facem. Se pare că ar exista doar o intrare, ca o poartă, în partea de sud.

— Deci va trebui să le înconjurăm tabăra? întrebă Simon. Nu ne vor auzi?

— Nu, spuse Black. Terenul e moale acolo, iar dacă mergem încet vom fi în siguranță.

Simon se uită de la unul la altul

— Să năvălim călare? De ce să nu lăsăm caii afară și să intrăm pe jos? S-ar putea să nu fie prea mult spațiu în interior, iar ei ar putea să ne arunce de pe cai. N-ar fi mai sigur să atacăm pe jos?

Se uitară unul la altul, apoi Tanner încuviință.

— Da. În regulă, dar cred că ar fi bine să lăsăm câțiva oameni pe cai afară care să intre dacă lucrurile nu vor merge prea bine pentru noi.

Simon dădu din cap, strângând șeaua, și se aruncă pe cal

Când și Black și Tanner încălecară, merseră în centrul taberei, iar Tanner le explică oamenilor ce aveau de făcut. Adusese cinci oameni cu el, din vechea poteră care vânase ucigașul abatelui, iar Simon și Black alți șaptespezece, astfel încât erau douăzeci și unu acum, după ce pierduseră trei la locul crimei negustorilor și altul care plecase cu cadavrul tinerei.

În timp ce se grupau, Tanner le explică planul. Voia ca șaisprezece oameni să intre în tabără, iar ceilalți cinci să rămână la cai – dacă erau învinși, aceștia puteau veni călare ca rezervă și acționa ca o cavalerie, punându-i pe ciomăgași la pământ. Voiau să prindă cât mai mulți posibil, spuse el. Indiferent ce ar fi crezut potera despre ei, meritau

să fie judecați. Vocea îi era aspră și dură în timp ce vorbea, de parcă nu i-ar fi păsat prea mult de viețile lor, de parcă ar fi vrut să-i omoare pe toți, dar se ținea de planul cu care fuseseră toți de acord. Repartiză fiecare om la locul lui în timp ce încălecau și îi duse spre sud pe urme. Acolo, Fasten i se alătură și porniră amândoi în fruntea poterei.

Chiar și în întunericul beznă, Simon putea să vadă că terenul era deschis. Din când în când recunoștea forma pipernicită a unui copac torturat pe linia orizontului, arătând ca un schelet fosilizat al unei creaturi antice așa cum stătea în mlaștina bătută de vânt, dar în cea mai mare parte nu era nimic de văzut, doar o întindere de pământ continuă.

Cei doi oameni din frunte călăreau la o oarecare distanță unul de celălalt, iar grupul principal urmându-i grămadă. Nimeni nu mai vorbea, toți oamenii erau încordați, cu nervii la limită, în timp ce ascultau până și cel mai mic sunet scos de scârțâitul pieilor și clinchetul metalic al harnașamentelor. Din când în când se auzea câte un zgomot mai puternic, când cineva lovea o armă de alta, rapid urmat de un blestem, dar în afară de asta, nimeni nu făcea niciun zgomot.

Se mișcau în josul dealului unde făcuseră tabără, apoi pe lângă un pârâu care șerpuia printre dealuri, călărețiii ferindu-se să pășească prin apă pentru a împiedica orice zgomot, asigurându-se că animalele lor mergeau pe terenul moale de pe maluri. Era o priveliște fantomatică, o strălucire cenușie vagă, începând să lumineze dinspre est. Nu se auzea niciun sunet care să-i distragă pe oameni, niciun țipăt de bufniță sau lătrat de vulpe, doar clipocitul liniștit al apei, scârțâitul și zornăitul frâielor.

Când trecură de curbura unui deal, Black își întoarse calul, lăsându-l pe Fasten în față, și galopă ușor spre corpul principal.

— Mai avem doar jumătate de milă până la tabără, e chiar pe vârful dealului acela. Lăsați-vă caii aici, vom merge pe jos.

Încet oamenii descălecară și dădură frâiele celor care rămâneau în urmă, apoi Tanner își trase sabia dezvelindu-și dinții într-un rânjet animalic.

— Haideți!

Capitolul 18

Black îi duse sus pe deal, mișcându-se încet și atent în lumina slabă a zorilor, sabia sa o strălucire cenușie pe culorile întunecate din jur.

Simon se simțea amețit, cu pieptul strâns ca într-o gheară în timp ce se târa în spatele vânătorului. O agitație nervoasă, aproape înfricoșată, îl cuprinse la gândul luptei ce va veni, dar pas cu pas era înăbușită de mânia și dezgustul la ceea ce făcuseră oamenii, omorând și siluind în comitatul său. Scrâșni din dinți și merse mai departe. Stomacul îi era gol, mușchii înțepeniți, iar nervii la limită la gândul luptei, dar încetul deveni conștient de o speranță veselă. La urma urmei, acești oameni nu vor ceda fără luptă, erau ciomăgași; știau că după judecată nu-i așteaptă decât știreangul. Vor lupta până la moarte și vor fi fără milă dacă vor avea vreo șansă. Potera va trebui să se asigure că nu vor avea niciuna.

Merseră încet înainte, apoi, când erau la jumătatea dealului, Black ridică mâna în semn de avertisment, oamenii înghețând pe loc. Simon își simți măruntaiele înmuindu-se când se uită în sus pe deal și văzu o siluetă stând, sus deasupra lor, lângă un copac. Dacă îi vedea, putea da alarma – iar ei ar fi pierdut șansa de a-i surprinde pe proscriși. Silueta stătu nemișcată pentru o vreme, apoi se întoarse și dispăru, iar Simon își dădu seama că omul doar urinase. Mâna coborî încet și porniră din nou, tensiunea și agitația crescându-le cu fiecare pas.

Era un făgaș acolo, o crăpătură abruptă, cu un șuvoi mic de apă la bază, iar Black îi conducea în susul lui. Lateralele păreau niște culmi, înalte și cenușii, deslușindu-se deasupra lor mai luminoase acolo unde cerul se grăbea spre zori. Se mișcau încet și cu grijă, încercând să evite stâncile care erau împrăștiate peste tot, gata să lovească o lamă și să facă zgomot, oprindu-se când și când înainte de a continua.

Era o călătorie jalnică, una pe care Simon nu o va uita niciodată. Se cățărau pe stânci și prin noroi, încercând să nu pășească prin apă, să nu lovească armele de pereții de piatră, mergând aplecați ca să nu fie văzuți, dar mișcându-se și repede pentru a ajunge în tabără înainte de ivirea zorilor și să-și păstreze surpriza atacului. Mintea lui Simon hoinărea voind să evite gândul la lupta ce-l aștepta, ignorând pericolul în care intrau, de parcă ignorarea lor l-ar face să dispară. Se gândea la

Lyndford și la noul său rol, la soție și fiică și la cum se vor bucura de noua viață la castelul din mijlocul mlaștinilor.

Dar apoi, cu un sentiment de ușurare, văzu din nou mâna ridicându-se și își dădu seama că erau aproape în vârful dealului. Sus putea vedea cenușiul deschis al cerului, conturând vârful dealului. Simon se încruntă în timp ce privea în față. Părea să nu fie nimeni prin preajmă, doar potera, iar singurul sunet pe care îl auzea era respirația oamenilor din spatele lui și sângele care îi pulsa în spatele urechilor.

Black se mișcă ușor și dispăru, o pată neagră la orizont pentru o clipă. Simon și oamenii stătură pe loc și așteptară. Parcă trecuse o oră până reveni vânătorul, dar probabil nu erau decât câteva minute, și în timp ce venea din vârful făgașului, se opri o clipă înainte de a le face cu mâna.

Simon se mișcă repede în sus și i se alătură lui Black în timp ce ceilalți ieșeau și ei. Când se adunară toți, vânătorul îi conduse rapid sus, de-a lungul urmei de pe iarbă, la un dâmb din vârful dealului care stătea ridicat precum un zid. Se lipi de el și ascultă, apoi alunecă de-a lungul lui, făcându-le semn celorlalți să-l imite. În cele din urmă, Simon auzi un zgomot. Era un cal care necheza de cealaltă parte a terasamentului, și auzindu-l își apucă sabia mai strâns în timp ce-l urma pe vânător.

Zorile luceau acum în est, arătând norii distinct și luminându-le calea în timp ce urmăreau zidul. În afară de cal nu se mai auzea nimic, doar pașii lor ușori pe iarbă. Nu sufla nicio adiere. Agitația crescându-i, Simon văzu încă o dată mâna ridicându-se. Pentru ultima dată, era sigur. Erau aproape de intrare, o pată mai închisă pe cenușiul zidului de pământ. Îl văzu pe Black întorcându-se rapid și aruncând o privire oamenilor din spate, apoi păru să se aplece înainte și să se uite spre tabără înainte de a semnala rapid. Apoi dispăru.

Simon inspiră adânc, murmură o rugăciune scurtă și năvăli după el.

Când își amintea de nebunia luptei mai târziu, părea că următoarele minute erau o încăierare discordantă de evenimente incoerente și fără legătură, în timp ce oamenii alergau tăcuți în tabără și încercau să-i captureze pe ciomăgași. Ca și cum fiecare era cumva legat individual de inamicii lor, fiecare mică luptă cu proprii ei participanți, fiecare separată și unică, dar fiecare legată și creând un tot. Când se gândea la ea, semăna cu o tapiserie. O tapiserie compusă dintr-un număr de fire

separate, dar care combinate formau o imagine și, precum o tapiserie, imaginea putea fi înțeleasă doar dacă era observată ca un întreg.

Dar pentru Simon, lupta era pură confuzie. Părea să nu aibă nici sens, nici înțeles în grupurile mici de oameni care luptau, și singurul gând din mintea lui era să oprească pe proscrișii și să prevină alte atacuri.

Imediat ce intrară prin deschizătura din valul de pământ, îl văzu pe Black. Aproape intrase într-un om care voia să iasă afară, un tânăr care căsca și se întindea în timp ce mergea și care se opri împietrit la vederea poterei care năvălea. Părea prea surprins să mai scoată vreun sunet, Fără să se oprească, vânătorul îl lovi în stomac cu pumnul și tânărul căzu cu un icnet de durere, ținându-se cu mâinile de pântec. Un alt om stătea pe vine lângă foc, cu mâinile întinse să se încălzească, iar Black se duse spre el în timp ce acesta se uita la vânător uimit. Dar apoi își dădu seama de pericol și strigă, iar toată tabăra începu să se agite. Simon era în spatele lui Black și alerga spre cea mai îndepărtată siluetă adormită, dar când se apropie, omul se mișcă și se ridică, apucând o bâtă și ferindu-se cu ușurință din calea primei lovituri a lui Simon.

Acum toată tabăra era plină de oameni care se luptau. Simon văzu un bărbat din poteră căzând, dar apoi simți bâta ștergându-i falca într-o lovitură rapidă și trebui să se tragă înapoi. Ghemuindu-se și mișcându-și sabia rapid dintr-o parte în alta spre stomacul omului, își privi adversarul.

Ochii omului se mișcau rapid de la chipul lui Simon la bătălia din spatele lui. Clipind iute, trăsăturile sale subțiri și trase păreau să radieze teroare confuză în timp ce-și umezea buzele, dar apoi se repezi, lovind cu bâta de jos spre fața lui Simon. Sărind în lături și parând-o cu sabia, intendentul mârâi:

— Dă-te prins! în timp ce se plimba în jurul lui ca un luptător, sabia grea zvâcnind de la stânga la dreapta. Predă-te! Nu poți învinge!

Din ochirile rapide pe care le prindea din restul bătăliei era limpede că potera nu avea nevoie de oamenii lăsați cu caii. Deja doar patru proscrișii mai luptau și chiar în momentul acela văzu pe altul căzând cu un strigăt, ținând strâns cu mâna o tăietură imensă care se deschise și prin care se vedeau coastele. Acum erau doar trei, dar în timp ce se uita, își dădu seama că doar pe unul din cei trei îl voiau.

Era un urs de om, imens și pătrățos, o masă solidă de mușchi și oase, cu o căpiță de păr negru ce-i cădea peste ochii mici, întuncați de

mânie, în timp ce se răsucea cu sabia într-o mână și un pumnal în cealaltă. Deja îl rănise pe Fasten, care zăcea nemișcat pe pământ. Black și alți trei îl înconjuraseră acum, încercând să-l străpungă și să-l taie, dar chiar în timp ce atacau, el părea să scape, de parcă ar fi anticipat fiecare mișcare a lor, mai rapid decât ei. Dacă nu era o priveliște atât de groaznică, ar fi părut comic, felul în care acest bărbat imens dansa printre cei trei, dar orice hilaritate dispărea când unul din atacatori căzu în genunchi și palme, tușind înainte de a se lăsa pe o parte și a tremura, ca un iepure cu spatele rupt, până când rămase nemișcat cu o pată întunecată răspândindu-se pe piept.

Priveliștea îl făcu pe intendent să se oprească pentru un minut prea lung, iar adversarul său profită de oportunitate și fandă înainte, legănându-și bâta de deasupra capului lui gata să lovească pe Simon. Tresarind, Simon o pară cu latul sabiei, dar impulsul proscrisului îl forță în față chiar atunci când sabia căzu din cauza propriei lovituri, iar când se avântă, căzu în lamă.

Păru surprins, când se uita în jos, să vadă metalul ieșindu-i din piept și când se uită în sus la Simon, ochii păreau să fie cuprinși de o uimire totală, fără frică sau mânie, neînțelegând ce s-a întâmplat. Dar deodată toate emoțiile dispărură și căzu la picioarele intendentului.

Simon stătu respirând din greu pentru un moment, uitându-se la cadavru cu un sentiment de iritare. De ce nu s-a predat? Dar imedial ce gândul îl lovi, simți mândria victoriei sale, câștigând prima sa luptă până la moarte. Sentimentul fu imediat alungat de zgomotele din spate și întorcându-se văzu nodul de oameni din jurul luptătorului celui mare din nou. Cu sabia în mână se apropie de grup.

Cavalerul, așa cum presupunea Simon, era ultimul care se lupta, iar cu vocea sa răgușită își striga mânia la oamenii care-l încercuiseră precum câini de vânătoare în timp ce-și lovea și tăia adversarii, ochii mici cremene de mânie în timp ce lupta, precum ochii nebuni ai unui mistreț încercuit.

— Opriți! Încetați această nebunie! strigă Simon în timp ce se apropia, dar deși omul și Black păreau să ezite, cavalerul continua, împingându-l pe vânător și pe tovarășul lui înapoi, forțându-i să cedeze teren în timp ce-și urla furia și setea de luptă. Se mișca rapid, ca un fulger, mereu găsind un punct slab, forțându-și avantajul, împingând și împingând până când cei doi dădură în spate, șfichiuind sălbatic în încercarea lor de a se apăra.

Dar atunci, norocul îl părăsi. Împunse puternic, împingând în lateral sabia tovarășului lui Black și străpungându-l în stomac, sabia aproape dispărând în corpul lui, iar în timp ce victima se uita fără să înțeleagă la lama din el, Black păși rapid în spatele cavalerului și îl lovi. Tremurând, cavalerul urlă și păru să se învârtă ca să-l lovească pe Black, dar apoi se clătină și căzu în genunchi, cu mâinile în spate, încercând în van să tragă sabia afară.

Simon se opri, iar în timp ce se uita, ceva îl lovi în spatele capului și începu să cadă, nu la pământ, ci într-o gaură neagră imensă ce părea că se deschide în iarba din fața lui și cu ușurare acceptă moliciunea răcoroasă a întunericului care-l cuprinse.

Când își veni în fire, se trezi zăcând pe spate în afara taberei, cu o pătură pe el să-i țină cald, uitându-se spre sud. Se făcuse o zi senină și strălucitoare, cu un cer albastru care înconjura norii albi și groși ce pluteau de-a lungul lui, iar Simon stătu întins și se uită la ei pentru o vreme, cu mintea hoinărind, pierzându-se în plăcerea de a fi în viață din nou.

Auzi zgomote de pași și se întoarse. Îi văzu pe Black și Tanner venind spre el. Încercând să se ridice pentru a-i saluta, realiză că mușchii i se transformaseră în gelatină și tot ce putea să facă era să se rostogolească încet. Zăcea acolo uimit. Auzi un râset, apoi picioare care alergau spre el și mâini blânde care-l ridicară și îl sprijiniră de zidul taberei. Când își deschise ochii, se trezi că se uită în chipurile unui Black serios și al unui Tanner zâmbitor care se ghemuiseră în fața lui.

Tanner nu părea să fie însemnat, dar Black avea o cârpă murdară legată peste ceea ce părea a fi o tăietură lungă pe brațul său de la încheietură la cot.

— Ce mi s-a întâmplat? Voiam să vin la tine, Black, și deodată totul…

— Unul dintre proscriși te-a lovit cu o bâtă și te-a pus la pământ. Era cu caii, în spatele taberei, iar tu erai în calea lui când încerca să fugă. Nu-ți face griji, ne-am ocupat noi de el!

— Și de când sunt...?

— Nu demult, intendente, doar de o jumătate de oră. Uite, soarele de-abia s-a ridicat! spuse Tanner, zâmbindu-i.

— Oamenii noștri? Câți din ei sunt răniți?

Black răspunse:

— Bătrânul Cotney, Fasten și alți doi sunt morți. Trei sunt răniți, dar niciunul din ei grav, au doar niște zgârieturi. Eu am fost rănit de uriașul din iad, iar tu ai avut o lovitură în cap. Asta-i toată paguba.

Simon scutură din cap fără să-i vină să creadă.

— Patru morți? Doamne!

— Haide, intendente, spuse Tanner blând, ne-am descurcat bine, la urma urmei eram împotriva unui cavaler, după cum arăta, iar majoritatea dintre noi nu era antrenată ca niște soldați. Ne-am descurcat bine pentru câți morți am avut. Și nu uita că fiul de câțea a ucis el însuși doi și a rănit pe altul. Dacă nu ar fi fost el, am fi pierdut mai puțini.

— Așa e, orice bătălie se încheie cu răniți, spuse Black. Acum, tu cum te simți? Pare doar o zgârietură, dar trebuie să fi fost o lovitură puternică să te doboare așa.

Simon își pipăi cu grijă capul. Era o umflătură imensă acolo unde fusese lovit, iar părul era murdar de pământ și sânge.

— Cred că sunt bine, spuse el nesigur. Doar că mă cam doare capul.

Tanner aruncă o privire la rană și se încruntă un pic.

— Da, ar trebui să se vindece bine. Pare destul de curată și o sa te pui pe picioare după un somn bun.

— Câți am prins? întrebă Simon.

— Niciunul nu a scăpat, spuse Black. Erau nouă așa cum am crezut. Patru se vor legăna în bătaia vântului pentru crimele lor, restul, ei bine…

— Vreau să-i văd, spuse Simon luptându-se să se ridice.

— Nu, nu. Așteptă până îți mai revii, spuse Tanner, alarmat de chipul palid al intendentului.

—Nu. Vreau să-i văd acum! Vreau să aflu ce fel de oameni sunt, spuse hotărât Simon, în timp ce se împleticea sprijinindu-se de zid.

Tanner și Black se uitară unul la altul, apoi vânătorul dădu din umeri imperceptibil și se ridică, întinzându-i intendentului brațul său bun și ajutându-l să ajungă la intrare.

Prizonierii stăteau îngrămădiți la capătul celălalt al taberei, cu brațele legate, și doi oameni din poteră de pază cu săbiile trase și pregătiți. Simon se lăsă dus și se opri pentru o clipă, clătinându-se un pic din cauza durerii de cap, uitându-se la ei cu atenție, ca un spectator care se uită la un urs căruia îi apreciază capacitatea de a lupta înainte de a da drumul câinilor. Într-un colț se vedea silueta cavalerului, sprijinit de zid în timp ce se încrunta la poteră.

— Nu va rezista mult, intendente, spuse Black încet.

Mergând spre el, Simon fu șocat să vadă ura amară de pe chipul lui. Era evident că nu va supraviețui călătoriei la Oakhampton. O

șuviță de sânge îi curgea din colțul gurii și, în timp ce cei trei oameni se apropiau. puteau să audă sângele gâlgâindu-i în gât când se chinuia să respire.

— Ați venit să bucurați? Să vă vedeți victima învinsă?

Cuvintele mârâite erau dure, pline de dezgust și ură și le scuipa afară precum o otravă, apoi tusea, spasmele zgâlțâindu-i corpul ca într-o criză de vomă. Când se uită din nou la ei, trăsăturile îi erau la fel de palide și de ceară precum ale unui cadavru, făcându-i părul să arate fals, de parcă ar fi fost dat cu smoală. Cicatricea era o flacără furioasă de culoare roz, dar chiar și ea părea să dispară o dată cu spiritul său; ochii îi erau ai unui om cu febră, luminoși și lichizi, în timp ce se încruntau fioros la răpitorii săi.

Lăsându-se pe vine în apropiere, cu ochii fixați pe chipul cavalerului, Simon îl cântări pe omul rănit și apoi îl întrebă:

— Cum te numești?

Tușind din nou, cavalerul scuipă cu sânge închegat pe pământul de la picioarele lui, apoi se uită acolo reflectând pentru o clipă.

— De ce? Ca să-mi necinstești memoria?

— Vrem să știm cine a fost responsabil pentru atâtea morți, asta e tot.

— Atâtea morți? Vocea îi era amară în timp ce se uita în ochii lui Simon. Sunt cavaler! Iau ce am nevoie, iar dacă oamenii mi se împotrivesc, lupt.

— Te lupți până și cu negustorii? Nu ai putut găsi dușmani mai puternici? întrebă Simon cu răceală, în timp ce cavalerul își mută privirea. Nu ești de aici – de unde vii?

— Din est, de la Hungerfod. Tuși, o serie de mișcări bruște și scurte îl făcură să strângă din ochi și să se oprească, încercând să se calmeze și să-și ușureze respirația. Când vorbi din nou, stropi fini de sânge îi săriră din gură, colorându-i buzele, în timp ce viața i se ducea. Numele meu este Rodney.

— De ce te-ai alăturat acestei cete? Dacă erai cavaler, de ce ai devenit proscris? întrebă Simon și i se păru că surprinde o lucire trecătoare de tristețe în ochii negri.

— Mi-am pierdut poziția când lordul meu a murit. Eram în drum spre Cornwall când acești oameni m-au atacat și mi-au dat de ales, fie să mă alătur lor, fie să mor. Am ales viața. Un colț de gură i se ridică, recunoscând ironia cuvintelor având în vedere starea în care se afla. Am călărit în ambuscada lor și aș fi murit – erau prea mulți ca să

mă pot apăra. Am încercat, dar era fără sens. Nu le-am cedat, dar în final mi-am dat cuvântul că voi trăi alături de ei, iar aceştia jurară că mă acceptă. Mi-au permis să trăiesc şi am fost de acord să-i ajut. În schimbul vieţii mele.

Intendentul încuviinţă. Auzise de luptătorii fără niciun sfanţ care se alăturau cetelor rătăcitoare, căutând noi identităţi şi încercând să supravieţuiască prin orice mijloc.

— De ce să omori, totuşi? De ce să ucizi atâţia?

Tusea era mai rea acum, devenind o tortură în timp ce chipul omului devenea din ce în ce mai palid şi începea să transpire. Vocea îi era chinuită, de parcă gâtul i-ar fi fost ars.

— Am ucis pentru bani şi pentru mâncare. Cei pe care i-am jefuit ieri erau bogaţi... Erau doar nişte negustori... Ce îl aşteaptă pe un cavaler fără lord? Fără pământ, fără bani? Pierdusem totul când proscrişii m-au luat cu ei... De ce să nu mă alătur lor? Ce puteam face altceva? Aş fi putut continua spre Cornwall, dar nu exista garanţia unui trai acolo... Cel puţin ştiam că eram acceptat de proscrişi…

— Dar de ce l-ai omorât pe abate?

— Care abate? Cuvintele aduseră o altă criză de tuse şi, în timp ce aştepta să se oprească, Simon îl privi pe om cu un dezgust amestecat cu milă. Milă pentru durerea unei morţi lente şi dezgust pentru dispreţul arătat pentru orice om născut mai jos şi pentru presupunerea că simpla posesiune a unei săbii îi conferă cavalerului dreptul de a ucide.

Când spasmul trecu, Simon spuse:

— Abatele pe care l-ai ars – ucis – în pădure. De ce l-ai ucis?

— Eu? Să ucid un om al Domnului! Pentru un moment apăru o privire plină de surpriză, imediat înlocuită de mânie. Silueta masivă se forţă să se ridice şi se uită cu furie atât de bruscă, încât intendentul nu se putu abţine să nu tresară.

— Eu? Să ucid un om sfânt!

— Tu şi prietenul tău l-aţi luat şi l-aţi ars până la moarte, continuă Simon cu îndoială.

— Cine îndrăzneşte să spună aşa ceva? Eu…

Chiar atunci când deschise gura pentru a nega furios, o erupţie proaspătă de sânge năvăli pe nas şi pe gură, iar vorbele îi fură înecate în timp ce căzu pe o parte, apucându-se cu mâinile de gât într-o încercare zadarnică de a respira şi zvârcolindu-se într-o disperată căutare a aerului şi a vieţii, cu ochii fixaţi pe Simon. Nu exista frică în ei, doar o mânie totală pentru acuzaţia nedreaptă. Intendentul stătea

şi se uita, fără niciun sentiment, doar cu un interes vag, întrebându-se cât îi va lua omului să moară. În mintea sa putea vedea corpurile arse, mâinile înnegrite atârnând din căruţe şi mica grămadă de cârpe din mlaştini, fata ucisă atât de departe de casa ei. Toată simpatia sa se dusese acum, consumată pe victimele cavalerului.

Sfârşitul nu întârzâie să apară, şi când spiritul părăsi corpul, Simon se ridică şi se uită la cadavru cu un dispreţ detaşat, înainte de a privi în sus la ceilalţi doi , zicând:

— Luaţi-i pe proscrişii morţi şi îngropaţi-i la un loc. Ne vom lua morţii noştri, dar aceştia pot zace aici nespovediţi.

În timp ce Black striga la oamenii din poteră ordinele, intendentul se uita lung la cadavru. Chiar şi după ce omorâse atâţia, cavalerul negase că-i făcuse vreun rău abatelui. De ce? Dumnezeu îi va şti crimele, iar Rodney ştia că moare – de ce să nege crima? Era posibil să spună adevărul, că nu-l ucisese pe de Penne?

Când se întoarse şi îi cercetă pe ceilalţi prizonieri, faţa îi era încruntată şi gânditoare. Cel mai tânăr, un bărbat palid şi slăbănog, cu păr blond ce părea să aibă nu mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani, se mişca pe loc, simţindu-se inconfortabil sub privirea sa, iar după ce Black termină de transmis instrucţiunile, Simon arătă spre el şi îi făcu semn. Tânărul se uită agitat la tovarăşii săi, înainte de merge precaut la vreo şase picioare de intendent.

— Aha! se amuză Tanner. Cum de l-ai ales? Când Simon se uită la el neînţelegând, conetabilul continuă. El e cel care te-a lovit în cap – cel care era cu caii.

Acum că tânărul era mai aproape, Simon putea să vadă că slăbiciunea lui se datora lipsei de hrană. Obrajii înalţi stăteau proeminenţi pe chipul slab, iar ochii albaştri stăteau înfundaţi şi apoşi, de parcă le-ar fi dispărut culoarea. Privirea i se mişca rapid, zburând de jur împrejur, la pantofii lui Simon, la umerii lui, în spatele lui şi doar din când în când în ochii lui, înainte de a se uita în altă parte de frică.

— Cum te numeşti? întrebă Simon şi fu surprins de asprimea tonului său.

— Weaver, domnule.

— De unde eşti?

— Din Tolpuddle, domnule.

Simon se uită la Black, care dădu din umeri cu o expresie de dezinteres. Se uită înapoi la Weaver.

— De când eşti aici, băiete?

Evită privirea lui Simon și se uită la picioarele sale.

— De o lună.

— Câți ai ucis în timpul ăsta?

Se uită în sus cu o flacără de sfidare lucindu-i în ochi.

— Doar unul, pentru că altfel m-ar fi omorât el pe mine!

— Dar negustorii? Spui că nu ai fost implicat în ucidere lor?

Weaver se uită din nou la picioarele sale, de parcă flacăra scurtă de mânie i-ar fi consumat toată energia.

— Nu. Eu aveam grijă de cai.

— Crezi că asta schimbă cu ceva? Erai în ceata care i-ați omorât pe toți, nu-i așa? Simon își ridică mâinile într-un gest de dezgust. Câți au fost uciși?

Privirea lui Weaver coborî, de parcă și-ar fi pierdut interesul în conversație.

— Nu știu, zece sau doisprezece.

— Unde... Simon își șterse obosit fața. Cum ar fi putut acest om să ajute la uciderea atâtor oameni? Vocea îi era joasă și tristă când continuă. Pe unde ați mai fost înainte de asta?

— Lângă Ashwater, răspunse posac.

Simon se uită la vânător din nou, dar nu arăta mai mult interes auzind de Ashwater mai mult decât de Tolpuddle.

— Când ați plecat de acolo?

— Nu știu. Cam acum o săptămână.

— Și când ați ajuns în Copplestone?

— Unde?

— Copplestone. Unde l-ați ucis pe abate.

— Care abate? Nu știu nimic de asta!

— Când ați părăsit Ashwater?

— Cum am spus, cam acum o săptămână.

— Unde este Ashwater?

Deodată Simon fu convins de onestitatea omului – spunea adevărul pentru că oricum știa că va muri. Pierduse orice interes în înșelăciune acum, pur și simplu nu mai era interesat: tot ce voia era să se ducă la prietenii săi și să-și găsească liniștea alături de ai lui înainte de a înfrunta spânzurătoarea.

— Spre vest, la nord de Launceston, auzi pe om spunând, apoi răsuflarea șuierătoare a lui Black care dădu să se repeadă înainte, dar Simon îl ținu de braț, iar vânătorul se opri nemișcat, aruncând priviri furioase lui Weaver.

— Minți, băiete. Nu ai fi putut ajunge la Copplestone la timp, mârâi Black.

— Nu știu nimic de Copplestone, cedă el, apoi se uită la Simon. Voi fi spânzurat, domnule. De ce aș minți? Nu mă interesează ce credeți, dar nu am avut nimic de-a face cu abatele.

Mintea lui Simon lucra. Nu erau aceștia oamenii? Atunci cine l-a omorât pe de Penne? Își adună gândurile: călugării spuneau că au fost doi oameni, nu? Dacă…

— Când v-ați întâlnit cu... cavalerul? întrebă, vocea ezitându-i.

— Cu el? Se simțea dezgust în tonul lui Weaver. Rodney de Hungerford? L-am găsit acum câteva zile. Am încercat să-l prindem. Călări drept în mijlocul nostru, dar ne ținu piept când atacarăm; ne-a omorât șeful. Avea bani, dar nu prea aveam ce face cu ei. În final l-am lăsat să ni se alăture, pentru că știa să lupte.

— Unde e prietenul lui? încercă Simon.

— Care prieten?

— Era cu un alt om.

— Era singur când l-am găsit.

— Unde? Unde l-ați întâlnit?

— Nu știu. Undeva aproape de Oakhampton. Spunea că se duce la Cornwall.

Chiar și Black părea interesat acum și se uita la Weaver cu o intensitate profundă.

— A spus de unde venea?

— Hungerford, cum am zis. Cred că... el zicea că e undeva prin est.

— Era pe un cal de război?

— Cal de război? Nu. Weaver râse scurt. Nu, era pe o iapă, o iapă mică.

— O iapă?

— Da. Una cenușie. A spus că a găsit-o pe drum, înșeuată și cu căpăstrul pus, de parcă un călăreț ar fi căzut de pe ea.

— A spus unde a găsit calul?

— A, nu știu…

— Gândește-te!

— Poate. A spus că undeva la est de Oakhampton, dar eu…

— Și ești sigur că a spus că banii erau pe cal?

— Da. Vocea îi devenea din ce în ce mai plictisită, găsind întrebările obositoare.

— Deci..., începu Simon, dar fu oprit de o ridicare din umeri a tânărului cu un scurt gest de indiferență.

— Nu îmi pasă și nu văd de ce te-aș ajuta. Orice ar fi făcut, nu are de-a face cu mine. Simon deschise gura să vorbească, dar Weaver făcu un pas înapoi, înfruntându-i. Nu îmi pasă. V-am zis tot ce știu.

Simon dădu din umeri. Oare conta? Cât de multă încredere să aibă în acest om? Weaver se uită la amândoi pentru un moment, apoi se întoarse și merse înapoi spre tovarășii săi, făcându-l pe vânător să se înroșească de mânie din cauza impertinenței sale. Dădu să strige și ar fi mers după proscris pentru insolența lui, dar Simon spuse:

— Nu. Nu te deranja. Ne-a spus destule.

Black se uită la el, dar apoi chipul i se calmă și se uită după om în timp ce se alătura grupului său și se așeza aruncându-le priviri sfidătoare.

— Da. Nu-i așa? Deci cavalerul a venit din est. Trebuie să fi trecut prin Exeter, pe drumul spre Crediton și să se fi întâlnit cu călugării pe drum.

— Dar călugării au spus că erau doi.

— Poate că erau. Poate că s-au certat și s-au despărțit. Cine știe? Oricum, e mai ușor acum. Cel puțin îl avem pe ucigașul abatelui, slavă Domnului! Mă gândesc că l-a ucis și pe Brewer în drumul lui.

— Ce? Simon se întoarse spre el.

— Ei bine, spunea că vine din est, nu? Probabil că l-a ucis pe Brewer, i-a luat banii și apoi și-a continuat drumul. După ce l-a ucis pe abate, s-a întâlnit cu ceata asta și li s-a alăturat. Își înfipse mâinile în curea plin de satisfacție. Da, cred că munca de azi a pus capăt crimelor.

Se întoarse și merse încet în afara luminișului, iar Simon îl urmă, dar în timp ce mergeau, Simon auzi un nechezat ușor, iar capul i se răsuci brusc spre zgomot.

— Unde sunt caii lor, John?

— Caii? A, uite acolo.

— Hai să aruncăm o privire.

Merseră spre locul unde caii proscrișilor erau legați. Era un amestec de la ponei mici și îndesați la animale imense de povară, iar Simon se uită pentru o clipă lung la ei.

— Black?

— Ha?

— Când l-ai urmărit pe ucigașul abatelui ai spus că unul din cai era imens și că îi lipsea o caia de la potcoavă.

— Așa e.

— Iar calul abatelui era o iapă cenușie cu o cicatrice pe greabăn.

— Da.

— Ia uită-te un pic la ăștia? Vezi dacă îi lipsește vreunuia o caia. Și vezi dacă este și vreo iapă cenușie cu cicatrice pe greabăn. Se întoarse și rătăci pe afară din nou ca să se întindă pe iarbă, uitându-se peste dealurile verzi, acoperite de iarbă și punctate de copaci spre mare, iar în curând adormi, ațipind în lumina caldă.

Capitolul 19

Plecară din tabără la amiază. Prizonierii speriați erau lăsați să călărească pe proprii caii, mai mult din dorința oamenilor din poteră de a ajunge mai repede acasă decât din bunătate. Morții erau legați de cai trași de călăreți.

Simon și Hugh merseră o bucată de drum împreună cu ceilalți, dar apoi se despărțiră la câteva mile nord de scena luptei. Nu avea rost să continue spre Oakhampton cu ceilalți și cu prizonierii, așa că Simon decise să o ia de-a dreptul prin mlaștini și să ajungă acasă prin Moretonhampstead și Tedburn.

Ceilalți erau nerăbdători să ajungă în oraș și să fie primiți cu brațele deschise ca cei care i-au prins pe ciomăgași, dar Hugh era sătul de călătorii pentru câteva luni, iar Simon voia să ajungă acasă să-și vadă soția și fiica din nou. Acum că ceata era capturată, nu mai aveau de ce să se teamă, așa că intendentul și servitorul său nu aveau nevoie de protecție în plus.

Se despărțiră la drumul care ducea înapoi la Moretonhampstead, calea imensă care ducea de-a latul mlaștinilor în jos spre coastă. Hugh și stăpânul său se opriră și priviră potera care călărea veselă spre nord, făcându-le din mână până când dispărură din privire peste dealul următor, apoi se întoarseră și luară drumul spre nord-est spre casă.

Simon era adâncit în gânduri în prima oră, călărind încet cu bărbia în piept, lăsându-și calul să meargă încet și pe Hugh să se bucure de călărit pentru prima dată de când plecaseră de acasă acum câteva zile.

Era prima dată când Hugh îl văzuse atât de implicat și, în timp ce călărea în spate, avea pe față o expresie de confuzie îngrijorată. Hugh

mereu încercase să fie un servitor bun pentru familia Puttock pe care o adora la fel de mult ca pe familia lui şi, deşi afişa un exterior melancolic, era mai mult din cauza zilelor petrecute în tinereţea lui ca păstor. O anumite ursuzenie era firească printre oamenii care aveau grijă de oi pe dealurile din jurul mlaştinilor. Singurătatea ducea la introspecţie, iar atacurile animalelor sălbatice aducea un grad de cinism, dar acestea nu schimbau faptul că era loial stăpânului său şi familiei sale, iar acum era îngrijorat de atitudinea sumbră a lui Simon,

Chiar în momentul în care Hugh voia să-i întrerupă gândurile, Simon privi deodată în sus, cu o încruntătură pe chip, apoi se întoarse spre servitor.

— Hugh, îţi aduci aminte de conversaţia pe care am avut-o cu Black şi Tanner la foc acum câteva zile?

Uşurat că este inclus în gândurile stăpânului său, Hugh îi zâmbi rapid şi timid.

— Ce? Când vorbeam despre abate şi Brewer? Când am spus că nu ciomăgaşii l-au ucis pe fermier?

Simon încuviinţă încruntat.

— Da. Mai crezi asta?

— Ei bine, Hugh se gândi pentru o clipă, apoi continuă. Ei bine, nu. Acum, nu.

— De ce?

— John Black mi-a spus că acel om, cavalerul, s-a alăturat celorlalţi mai târziu. A spus că probabil a trecut prin Crediton în drum spre Oakhampton la timpul corect. Nu făcea parte din ceată atunci, dar era în zonă la acel timp. El trebuie să o fi făcut.

— Hm! Asta spune John Black, nu?

— Păi, are sens, nu?

— Ce s-a întâmplat cu calul lui de război? Şi cu tovarăşul lui?

— Poate tovarăşul lui avea celălat cal, nu ştiu. Poate prietenul lui i l-a furat. Fapt e că avea iapa. Probabil l-a ucis pe abate şi a furat-o, nu? Şi are sens şi că l-a ucis pe Brewer.

— Mă întreb…

Hugh se uită la el. Se întorsese la tăcerea sa gânditoare, cu bărbia în piept în timp ce călărea, uitându-se la suprafaţa drumului de sub el de parcă ar fi provocat-o să se certe cu gândurile sale. Inspirând adânc, Hugh tuşi, şi când aceasta nu avu niciun rezultat, spuse:

— Stăpâne?

Se auzi un mormăit, dar Stephen nu ridică privirea până nu călăriră vreo câțiva iarzi, apoi se uită la servitorul său cu o încruntătură plină de concentrare, aproape nerecunoscându-l, atât de profunde erau gândurile sale.

— Ce?

— De ce m-ai întrebat asta?

— Ha? A. Ei bine... Mă gândeam, de fapt, mă întrebam... Nu pot crede că ar fi putut să-l omoare pe Brewer, chiar dacă pare că l-a ucis pe abate. Vocea i se stinse și păru să cadă din nou pe gânduri, apoi, lăsându-și capul într-o parte și fără să se uite la servitor, începu să vorbească, încet și concis. Daca abatele a fost capturat de cavaler și luat ostatic, dacă a fost Rodney acel cavaler, atunci fie că au fost o întâmplare întâlnirea și jaful, fie au fost plănuite și intenționate – poate o răzbunare. Dacă a fost o răzbunare pentru o fărădelege, probabil că o nu vom afla niciodată. Bun, dar dacă nu a fost, atunci e vorba de un atac întâmplător. Ce ar însemna asta?

Mormăia în timp ce se gândea, încrețindu-și sprânceana.

— Cavalerul și un alt bărbat i-au găsit pe tâlhari pe drum. L-au luat pe abate și l-au dus în pădure. Au mers ceva timp, l-au legat de copac, i-au dat foc și au privit cum moare. De ce l-au ucis în felul ăsta? Dacă trebuiau să-l omoare, de ce nu cu un cuțit în spate sau cu o funie în jurul gâtului, ca să poată scăpa cât mai repede? Tocmai pentru că a fost ucis așa, pare improbabil să fie un atac întâmplător. Aruncă o privire ascuțită lui Hugh. Înțelegi ce vreau să spun?

Hugh se gândi pentru un minut, scoțându-și înainte buza de jos în timp ce lua în considerare logica lui Simon.

— Da, spuse el încet, cred că da.

— Bun. Chiar și așa, să mergem mai departe. Deci, presupunând că a fost doar o întâmplare: dacă au făcut toate astea... Să ne gândim. Dacă au făcut asta, dacă l-au ucis pe abate, atunci de ce s-au despărțit? De ce unul a luat toți banii și iapa abatelui, iar celălalt calul de război? Calul de război valora mai mult – ce s-a întâmplat cu calul celuilalt bărbat? Călugării spuneau că ambii erau călare, deci unde e al doilea cal?

— Poate celălalt bărbat i-a luat pe amândoi?

— De ce? De ce ar fi făcut-o? Care era sensul? Un om cu doi cai ar fi părut suspicios, ar fi putut atrage atenția.

— Of, nu știu! Oricum, John Black are dreptate, sigur era același om care l-a ucis pe Brewer.

— Ce? El? Cavalerul? L-a ucis pe Brewer? Neîncrederea îl făcu să-şi ridice vocea. De ce? Pentru bani? De unde să afle un cavaler călător despre bogăţia unui fermier în drumul său? Oricum, haide să punem în ordine moartea abatelui!

— Bun, trebuie să presupunem că nu a fost o întâmplare, ci o întâlnire intenţionată. Cavalerul şi complicele său i-au văzut pe călugări pe drum şi i-au atacat. Ce înseamnă asta? Nu a fost vorba de o ambuscadă, lucru ciudat. Poate că s-a întâmplat ca să dea peste ei şi să-l recunoască pe abate – din spate? Nu, sigur că nu. Nu recunoşti pe cineva care stă cu spatele la tine, doar un chip poţi recunoaşte. Asta înseamnă că a auzit despre abate, a ştiu de dinainte de a da peste călugări şi l-a urmărit ca să-l prindă. Poate că cei doi îi urmăreau pe călugări de ceva timp. Dar şi aşa…

— Ce, stăpâne?

— Ei bine, de ce s-ar fi despărţit după crimă? Dacă erau doi şi i-au urmărit pe călugări, de ce s-ar fi despărţit imediat după? Mă gândesc că ar fi trebuit să stea împreună – că imensitatea crimei i-ar fi ţinut laolaltă.

Hugh nu mai înţelegea nimic.

— Ce vrei să spui? Eu…

— Nu cred că el l-a omorât pe abate. Nu pot crede! Cred că indiferent dacă a dat peste călugări pe drum din întâmplare sau că îi căuta şi-ar fi păstrat calul de război. Era un cavaler, nu l-ar fi părăsit sau l-ar fi dat altcuiva! Un cal de război costă o sută de lire!

— Ei... păi, da, dar…

— Oare povestea lui ar putea fi adevărată? Poate chiar a găsit calul? Ar putea fi adevărat că a dat peste cal şi l-a luat pentru că nu avea altul?

— Stăpâne, poate…

— Nu, spuse Simon hotărât. Sunt sigur că ucigaşul abatelui era altcineva. Iar asta înseamnă că părerea meşterului Black este greşită. Black crede că dacă un ucigaş a trecut prin zonă, trebuie să-l fi omorât pe Brewer în drumul lui. Cred că nu Rodney l-a ucis pe de Penne. L-am crezut când a părut atât de şocat de ideea de a ucide un călugăr şi cred că la fel de improbabil e că l-a ucis pe fermier – la urma urmei, Brewer nu era foarte populat, mai degrabă a fost ucis de un localnic, cineva care-l ura. Nu. Altcineva trebuie să-i fi omorât!

Dădu pinteni calului şi porni într-un galop uşor, iar Hugh, oftând, îşi împinse calul să ţină pasul.

Fără să fie nevoie să meargă după urme şi ţinând drumurile şi potecile, ajunseră repede la Drewsteignton la amiază. Se opriră să adape caii, apoi plecară din nou, păstrând un ritm uşor ca să nu oboseaască animalele şi ajunseră în Crediton la apus. Hugh se aştepta ca stăpânul său să sugereze să meargă mai departe şi fu surprins când acesta îi aduse aminte de durerile pe care le avea şi propuse să rămână peste noapte la preotul din Crediton, Peter Clifford. Dând din umeri, Hugh fu de acord, dar cu suspiciunea că stăpânul avea şi alt motiv – părea prea prietenos în legătură cu sugestia.

Preotul fu încântat să-i vadă. Se grăbi să îi întâmpine, cu braţele întinse şi ochii strălucind de bucurie. Îi duse spre camera sa, iar când se aşezară la foc, le turnă vin cu mirodenii.

— Ce faceţi, prieteni, atât de departe de casă? Am auzit despre ceata care l-a omorât pe abate şi că te-ai dus după ea – v-aţi bucurat de vânătoare?

Simon se uita la cana sa în timp ce vorbi.

— Da, Peter, i-am prins pe toţi, jos în mlaştini. Au reuşit să omoare din nou, din păcate.

— Oh, nu! Sprânceana lui Clifford i se încreţi de supărare la aflarea veştilor.

Simon se aplecă în faţă şi se uită fix la prietenul său.

— Peter, îţi aduci aminte de vreun cavaler să treacă prin Crediton în acelaşi timp cu călugării? Ai auzit ceva despre vreun străin? Un om înalt, lat în umeri pe un cal imens? S-ar putea să fi avut un tovarăş cu el.

— Nu, nu. Nu cred. De ce, cine era?

— Numele lui era Rodney de Hungerford. L-am găsit cu ciomăgaşii – părea să fi fost un cavaler sărăcit. John Black şi ceilalţi cred că ar fi putut să-l omoare pe abate.

— Nu. Sunt sigur că mi-aş fi adus aminte dacă auzeam ceva despre el.

— Mda. Ei bine, merita să încerc.

— Deci, atacul, Simon. Au fost mulţi răniţi?

— Mă tem că da, spuse Simon şi începu să descrie crimele, urmărirea poterei peste mlaştini şi lupta cu proscrişii.

Preotul stătea atent, aplecându-se în faţă cu coatele pe genunchi şi cana într-o mână, dând din cap din când în când.

— Am înţeles, spuse când Simon termină. Atâtea suflete nefericite! Şi totul din cauza lăcomiei, lăcomiei pentru bani şi femei. Doamne,

ia-i în grija ta și apără aceste biete suflete! Privea fără să vadă în flăcări. După o pauză, se uită din nou la intendent. Dar nu ești sigur că acești oameni sunt ucigașii lui Brewer și ai abatelui.

— Ei bine, acum că ai adus aminte…

— Preotul se lăsă înapoi pe spate cu un zâmbet pe față.

— Haide, Simon. Oricum îmi vei spune mai devreme sau mai târziu.

Intendentul râse scurt, relaxat de căldură și de vin, înainte de a se uita la prietenul său.

— Bine, Peter. Sunt sigur că i-au ucis pe negustori sau cât se poate de sigur.

— Dar?

— Sunt la fel de nesigur că acest cavaler a fost implicat în moartea abatelui sau a fermierului. Îmi vine greu să cred că abatele a fost ucis dintr-un moft – cred că a fost o crimă intenționată. Asta înseamnă că nu cred că fost un jaf – cine a auzit de un tâlhar care să-și ucidă victimele așa?

— Deci nu crezi că tâlharii au fost pur și simplu deranjați? Că s-au panicat și au vrut să scape?

— Serios, Peter? Nu, nu cred. Ucigașul nu s-a grăbit, ține minte. L-a legat pe abate de copac și a aprins un foc sub el. A stat și s-a uitat cum omul a murit. Dacă cineva dădea peste ei, cu siguranță ar fi anunțat. Și iar, dacă ar fi fost văzuți, cu siguranță doar l-ar fi înjunghiat pe om. Nu, nu are sens să-l fi ucis pe abate, nu în felul ăsta dacă erau pe grabă.

— Sunt nedumerit. De ce crezi că au procedat așa?

— Tot ce pot să gândesc e că abatele a fost ucis din cauza unei dușmănii. Este singurul lucru care are sens pentru mine. Cineva a vrut să demonstreze ceva prin felul în care a ucis. Poate că au crezut că e un eretic, poate că au crezut că a depus falsă mărturie împotriva cuiva – nu știu asta! Dar sunt sigur că nu a fost Rodney.

— Și cine crezi că a făcut-o?

— Nu știu. Chiar nu știu.

Se uitară la flăcări fără să scoată un cuvânt, Clifford cu un zâmbet gânditor pe chip, Simon încruntat în timp ce încerca să-și dea seama, învârtind faptele pentru a descoperi adevărul, dar fără să se aștepte și să reușească. Hugh avea o privire de indiferență aprigă în timp ce stătea cu brațele încrucișate și picioarele întinse în față.

— Dacă..., medită el.

— Ce? Spuse Simon răstit.

— Dacă am şti mai multe despre abate. Poate atunci am putea descoperi motivele atacului, dacă a fost din răzbunare.

Simon îşi aplecă capul într-o parte şi se uita la Clifford cu o indiferenţă studiată. Întrebă:

— Peter, ai mai aflat ceva despre călugări cât au fost pe aici?

Preotul se uita lung la el pentru o clipă, apoi începu să râdă plin de veselie.

— Ehe, prietene. Mereu subtil! De asta ai venit aici, nu? Nu doar să mănânci şi să bei ce am mai bun, ci să-mi foloseşti şi mintea!

— Poate, spuse Simon râzând şi el.

Hugh oftă şi îşi încrucişă braţele, uitându-se la flăcări plictisit şi lăsând conversaţia să plutească în jurul lui fără să-i dea atenţie, iritat că stăpânul îi luase ideea fără să-i mulţumească. Apoi expresia i se relaxă şi se lăsă în voia plăcerii de a fi la căldură, ignorându-i pe cei doi.

—Nu i-am mai întâlnit pe niciunul din ei înainte, nici nu-i ştiu după nume. Abatele a venit cu scrisori de recomandare şi nu am avut niciun motiv să mă îndoiesc de ele. Erau doar călători în drum spre Buckland. Nu am mai descoperit altceva despre ei.

— Ştii numele abatelui? Oliver de Penne?

— Da, bineînţeles.

— Şi ceilalţi? Ai vorbit cu fratele Matthew?

— Matthew, spuse bărbatul mai în vârstă gânditor, uitându-se în flăcări. Matthew. A, da, sigur! El e cel care avea un prieten aici. Din cauza lui fraţii au stat aşa de mult.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Păi, Matthew s-a întâlnit cu un prieten în Crediton în prima lor zi aici şi reuşi să-l convingă pe abate să mai aştepte două zile, astfel încât să poată să-şi viziteze prietenul. Pot spune că abatele nu prea a fost mulţumit, era foarte morocănos din cauza asta, foarte supărat. Pare ciudat acum, de parcă ar fi ştiu că este în pericol.

Simon se aplecă înainte, strângând tensionat cana în mână.

— Cu cine voia să se întâlnească, Peter?

Hugh se ridică uimit când îl auzi pe Clifford spunând:

— Noul stăpân din Furnshill – cum îl chema? A, da. Baldwin. El era omul. Sir Baldwin Furnshill.

Capitolul 20

A doua zi dimineața devreme, asaltat de îndoieli, Simon era abătut și nedumerit, neștiind ce să facă în continuare. Vremea era mizerabilă, cu nori de furtună joși deplasându-se rapid, iar ploaia curgea continuu, adusă de vânturi dinspre mlaștină. Împreună cu Hugh stătea în sala lui Clifford în fața focului și aștepta să se oprească ploaia pentru a ajunge acasă.

În sufletul lui Simon se dădea o luptă. Era sigur că Baldwin era cumva implicat în moartea abatelui. Dar ce ar trebui să facă el? Una era pentru un intendent să aresteze un hoț de oi sau să oprească un braconier. Dar să aresteze un cavaler? Ca reprezentat al lordului, avea autoritatea, dar unde era dovada că Baldwin comisese crima? Tot ce avea Simon era o serie de indicii vagi, nimic mai mult; nici măcar un motiv. Știa că Baldwin îl cunoștea pe Matthew, că fratele îi întârzâiase pe călugări din călătorie, dar nu erau motive pentru a-l aresta. Călugărul fusese luat captiv de un om care arăta ca un cavaler pe un cal imens; dar o mulțime de oameni locuiau în preajma Creditonului care ar fi putut fi luați drept cavaleri. Doar că Baldwin îl cunoștea pe Matthew nu era dovadă că îl știa pe abate, dar să-l și mai vrea mort.

Dar chiar când se gândea la asta, Simon fu sigur. Știa că are dreptate. Baldwin venise de Dumnezeu știe unde, călătorise în multe locuri – așa lăsase de înțeles, chiar dacă nu spusese unde și de ce. Trebuia să existe un motiv de a ucide în trecutul său, când era în afara țării. Probabil îl întâlnise pe Oliver de Penne când fusese plecat și îl ucise când a auzit că e în apropiere – sau îi urmărise pe călugări până aici?

Clifford intră și se duse la scaunul său de lângă foc mergând în liniște și așezându-se fără să spună un cuvânt. Când Simon se uită în sus la el, putea să vadă că prietenul său era tulburat. Chipul subțire și vesel de obicei era acum serios și se juca cu marginea rasei de parcă ar fi vrut să-și distragă gândurile.

— Simon, spuse el încet, uitându-se în foc și fără să-l privească pe Simon. M-am gândit la ce ai zis aseară despre Furnshill. Prietene, înainte de a pleca acasă, cred că ar trebui să te gândești bine la ce vei face.

— Problema e că nu pot să-mi dau seama care e cea mai bună cale, Peter, spuse Simon.

— Care e situația acum? Știi că fratele Matthew îl cunoaște pe cavaler, nu? Acum, dacă Baldwin voia să-l omoare pe abate, călugărul ne-ar fi anunțat, nu?

— Așa e, dar Matthew foarte bine ar fi putut să nu știe ce avea de gând cavalerul.

— Hm. Adevărat, cred. Deci totul se reduce la ce motiv ar fi avut Baldwin să-l omoare pe abate, spuse preotul gânditor și aplecându-se în față pentru a-și sprijini bărbia în palmă.

Simon încuviință. Acesta era lucrul principal: să descopere motivul crimei. Părea să fie efectul nebuniei; de ce altfel ar fi vrut cineva să omoare în felul acela? Ca și cum ucigașul ar fi vrut să facă o declarație publică, de parcă ar fi fost o execuție, o pedeapsă, precum uciderea unei vrăjitoare sau a unui eretic. La urma urmei, ereticii erau arși pe rug, nu?

— Peter, spuse, ar fi putut fi o crimă de răzbunare, nu?

— Ce, cineva l-a ucis pe abate din cauză că a fost ofensat de el? Nu știu, trebuie să fi fost o ofensă gravă, cu siguranță.

— Da, dar gândește-te la asta. Cavalerul Rodney, dacă spunea adevărul, a găsit calul și banii laolaltă, deci crima nu a fost făcută pentru bani. Faptul că banii au fost lăsați neatinși arată asta. Ce alt motiv ar fi putut fi? Mi-am răsucit mintea să găsesc un alt motiv, dar nu văd altul.

Preotul își lăsă colțurile gurii în jos într-o expresie gânditoare.

— E posibil, admise el. Dar abatele era un om al lui Dumnezeu, la urma urmei. Ce ofensă ar fi putut aduce?

— Nu a fost întotdeauna un om al Domnului, spuse Simon încercând să-și amintească ce îi spusese Matthew în ziua când se plimbaseră pe poteca de la Clanton Barton. Fratele mi-a spus că a fost trimis aici din cauza trecutului său, pentru că l-a ofensat pe însuși Papa.

Clifford râse scurt cu umor.

— Dacă Papa a fost ofensat, obiectul neplăcerii sale și-ar fi pierdut mai degrabă fie toate proprietățile și rangul, fie capul! Nu cred că ar fi fost trimis la o abație atât de profitabilă ca cea de la Buckland.

— Dar dacă a fost de folos ultimului Papă? Dacă a fost de folos Papei Clement, dar Papa Ioan nu încuviința acest ajutor? Ar fi putut fi trimis aici pentru a nu sta în cale?

— Ei bine... Clifford făcu o pauză gândindu-se intens. Papa Clement murise cu vreo doi ani în urmă, în o mie trei sute patrus-

prezece. Scaunul papal rămăsese neocupat până anul curent, când Papa Ioan a fost ales. Se încruntă când se gândi la asta. Dar dacă noul Papă îl displăcea pe de Penne din cauza unei fapte făcute în timpul Papei Clement? De Penne ar fi fost lăsat în pace în timpul interimatului, şi apoi eliberat din funcţie când veni noul pontif. Oare din cauza asta era în drum spre Buckland acum, în o mie trei sute şaisprezece, din cauză că faptele de dinainte îl ofensaseră pe noul papă?

— Iar Matthew a mai spus că nu va mai exista altă crimă ca aceasta, că ucigaşul abatelui fusese nebun temporar! îşi aminti Simon. Îşi dăduse seama încă de atunci.

— Cu siguranţă călugărul s-ar fi dus la Furnshill dacă asta credea, să-i ceară să recunoască. Ar fi fost datoria sa să-i salveze sufletul.

— Era la conac în ziua când am plecat după proscrişi! spuse Simon deodată. El mi-a dat mesajul de la Tanner despre proscrişi! Se opri, gândindu-se. Şi gândeşte, dacă papa a fost ofensat de acţiunile lui Oliver de Penne, oare Baldwin n-ar fi fost şi el? Dacă serviciul făcut de de Penne lui Clement ar fi fost la fel de ofensator pentru Ioan ca şi pentru Baldwin?

Clifford dădu din cap.

— Nu. Sunt de acord că timpii se potrivesc, că este plauzibil, dar pare un pic cam tras de coadă. De ce fratele lui Baldwin ar fi murit chiar atunci, făcând necesară întoarcerea cavalerului acasă? Cu siguranţă ar fi fost mai uşor pentru Baldwin să-l omoare pe abate în drumul său prin Franţa sau în altă parte, cu mult înainte de a ajunge aici. Nu, o găsesc prea…

— Dar asta e ideea! Dacă Baldwin nici nu avea idee că de Penne era aici? Tot ce ştia era că este în drum încoace spre a ocupa noua poziţie ca stăpân la moşia Furnshill, iar întâlnirea cu abatele a fost pură întâmplare! Exact ca mine! Mi s-a oferit noua poziţie, am venit acasă şi imediat am aflat că a avut loc o crimă! Soarta. S-ar fi putut întâmpla oricând!

— Prietene, spuse Clifford zâmbind cu îngăduinţă precum tutorele unui copil care a venit cu o idee nouă şi radicală. Nu crezi că e prea mare coincidenţa? Din întâmplare, fratele omului moare şi el vine acasă. Din întâmplare, abatele este antipatizat de noul Papă. Din întâmplare, abatele este trimis la Buckland. Din întâmplare se întâlnesc şi cavalerul îl omoară. Nu! Sunt prea multe întâmplări, prea mare coincidenţă.

Simon încuviinţă, uitându-se mohorât la foc.

— Da, dacă e să o pui așa... mormăi el.

— Mai e un lucru, cugetă Peter.

— Care? întrebă Simon fără să se întoarcă.

— Presupunem că ucigașul a fost un cavaler. Dar dacă nu a fost?

— Dar numai un cavaler poartă armură! protestă Simon, uitându-se în sus cu disperare. Simțea că tot raționamentul său a fost demolat cărămidă cu cărămidă în timp ce-l asculta pe preot. Acum, până și lui i se părea dificil să creadă în propriul său caz împotriva cavalerului.

— Oricine ar putea purta armură. Ce e dacă nu un înveliș care poate fi pus și scos? Poate că un om a furat armura de la un cavaler? Nu știu, dar este un lucru pe care ar trebui să-l iei în considerare, Simon. Clifford se ridică. Acum, lasă-mă să-ți mai aduc niște vin. Arăți de parcă ai avea nevoie!

Simon dădu din cap și se ridică.

— Nu. Mulțumesc pentru găzduire, dar trebuie să plecăm.

— Bine atunci, dacă ești sigur, spuse Clifford, privindu-l cu atenție. Prietene, sper ca Domnul să vegheze asupra ta și să-ți trimită un răspuns.

— Mulțumesc, bătrâne prieten, spuse Simon.

Pe urmă, cu un zâmbet rapid, adăugă:

— Și sper să facă în același timp și lucrurile mai limpezi.

Hugh și Simon călăreau încet din Crediton pe drumul spre Sandford. Mintea lui Simon se învârtea încercând să se concentreze asupra crimei. Indiferent din ce parte ar fi privit-o, nu credea că acel cavaler cu ciomăgașii, Rodney de Hungerford, ar fi omul care l-a ucis pe abate. Peter Clifford, fiind preot, ar fi auzit imediat de orice călător pe drumuri, deoarece orice om care ar fi trecut prin aceste părți ar fi reprezentat o noutate, chiar dacă traficul era mai intens acum. Un cavaler sigur ar fi fost menționat, mai ales unul sărăcit.

Și apoi mai era problema celui de-al doilea bărbat. Oricine ar fi fost, nu era cu cavalerul. Ar fi putut Rodney avea un tovarăș pe drum și să-l fi părăsit după crima din Copplestone? Era posibil, dar improbabil. Doi oameni care au comis o crimă ca aceea ar fi fost legați de vină.

Vremea își revenea ușor. Ploaia era mai rară, vântul se oprise, iar picăturile cădeau vertical acum în loc să fie aruncate ca pietrele în fețele lor de către rafale. Cum călăreau în afara orașului, soarele se lupta în sfârșit să se elibereze dintre nori, iar o lumină înfrigurată strălucea de parcă un armistițiu s-ar fi încheiat între elementele naturii.

Deodată un gând îi veni lui Simon în timp ce urca dealul de la nord de oraș. Dacă fuseseră doi oameni, atunci ei ar fi trebuit să-i poarte aceeași dușmănie abatelui. Se ridică în șa în timp ce se gândea adânc la acest lucru. Dacă doar unul îi purta dușmănie, cu siguranță celălalt i-ar fi luat banii, chiar dacă primul nu o făcea. Dacă doar unul avea un motiv să-l ucidă pe de Penne, celălalt i-ar fi luat banii – mai ales dacă aveau de gând să se despartă.

— Oare ce înseamnă asta? se gândi cu voce tare. Că amândoi aveau același motiv să-l ucidă?

— Poftim? Hugh era ca întotdeauna un pic în spate și era îngrijorat din cauză că stăpânul era atât de adânc căzut pe gânduri. Îl văzu pe Simon făcând un gest cu mâna de parcă ar fi fost deranjat de întreruperea gândurilor sale și, ofensat, reveni la obișnuita sa expresie taciturnă.

— Deci, cugetă Simon, erau doi oameni. Amândoi cu aceeași dorință de răzbunare împotriva abatelui. Unul era cavaler, sau cel puțin îmbrăcat în armură. Celălalt era în haine de război – poate un scutier? Aveau un motiv să-l ucidă pe de Penne, un motiv care să-i facă să-l omoare în mod dezonorabil, ca pe un eretic. Dar nu l-au jefuit. De ce? Cavalerii își prădează inamicii când sunt victorioși. Era o problemă de onoare? O femeie? Ridică din umeri.

Știa că pe timp de război femeile sunt adesea luate de cavaleri ca parte a prăzii. Dacă și-a pierdut femeia, poate cavalerul și prietenul său s-au decis să o răzbune ucigându-l pe violatorul ei? Era posibil. Aruncă o privire înapoi la Hugh.

— Hugh?

Hugh se încruntă la el.

— Hugh, întrebă Simon ezitant, dacă cineva ar viola-o pe Margaret și m-aș decide să-l omor, m-ai ajuta să-l prind?

Servitorul se uită la el uimit.

— Cu siguranță! spuse cu ardoare.

— Hm. Simon își întoarse privirea la drum și nu mai spuse nimic.

Mergeau încet în josul dealului și pe marginea râului Creedy care cotea de-a lungul văii care ducea la Sandford, Simon păstrând tăcerea tot drumul în timp ce era cufundat în contemplarea sa. Hugh era tăcut și el, neștiind cum să-l scoată pe stăpânul său din reverie, dar și îngrijorat de distragerea sa evidentă.

Hugh călărea mult mai degajat acum. Seara de dinainte fusese o plăcere absolută pentru corpul său obosit și extenuat. Căldura,

mâncare caldă și băutura făcuseră magie pentru nefericirea sa pricinuită de prea multe zile în șa și de prea multele nopți dormite pe pământ și în mlaștini, mai ales ultima în care nu putuseră să aprindă un foc - și se simțea cald și relaxat la gândul că va fi din nou acasă și va putea să doarmă pe salteaua sa iar.

Dar nu era fericit de modul în care Simon urmărea această crimă precum o pisică șoarecele. Sigur, și Hugh era supărat din cauza ei, dar stăpânul său o lua prea în serios, iar asta nu-i putea aduce nimic bun. Încerca să vorbească din când în când în timp ce umblau încet pe drum, vorbind despre Margaret și Edith și cât de veseli vor fi când le vor vedea, dar nu primea în schimb decât mormăituri supărate, așa că renunță și îl urmă într-o tăcere iritată.

În cele din urmă, începură să urce dealul care ducea la Sandord, iar el se simțea mai bine și nu putea să nu zâmbească la gândul focului din sală. Voia să-i vorbească din nou lui Simon, când îl văzu că se oprește în drumul de la intrarea în sat.

Simon stătea pe cal uitându-se la nord spre drumul care ducea la Furnshill.

— Voi afla în curând. O să-mi dau eu seama, murmură, apoi trase de frâie și merse la trap spre poteca care ducea acasă.

De ce l-ar fi ucis Baldwin pe abate? Asta era întrebarea care îi sâcâia mintea obosită - pentru că, oricât ar fi încercat nu putea găsi altă explicație pentru moartea lui de Penne. Trebuia să fie prietenul lui. În cele din urmă, când trecură de sat și merseră de-a lungul potecii care ducea spre casa sa, se îndreptă de umeri cu o nouă hotărâre. Știa cine era responsabil pentru o moarte, doar orice confruntare trebuia să aștepte. Mai rămânea una de rezolvat.

— Mai întâi să vedem ce putem afla despre moartea lui Brewer.

Inima i se încălzi când își văzu soția din nou. Stătea în ușă când se apropia de casă, o siluetă subțire și elegantă, cu părul împletit atârnându-i pe umeri, zâmbind la vederea lor.

Stătuse departe de multe ori când trebuia să călătorească la familia de Courteney în Bristol sau Taunton, dar pentru un anume motiv, de data asta păru că lipsise mai mult ca de obicei și pentru o clipă își opri calul la câțiva iarzi depărtare de casă pentru a se bucura de revederea lor.

Sărind de pe cal, alergă la ea și se opri ținând-o de mâini și uitându-i-se în ochi. Margaret era fascinată să vadă cum ultimele zile îl schimbaseră. Îi apăruseră riduri din cauza groazei și a grijilor acolo

unde nu fusese niciunul, o serie de tăieturi pe frunte și de o parte și de alta a gurii, iar chipul îi trădă îngrijorarea în timp ce se uita la el.

— Dragoste, tu... , începu el, dar înainte să termine o pală de curent se simți la ușă, iar când se uită îl văzu pe Roger Ulton stând epuizat, cu o mână pe ușor și cu cealaltă pe pragul de sus al ușii în timp ce se uita la intendent. Simon își privi soția cu resemnare.

— Cred că trebuie să aștepte, oftă el.

— Deci unde te-ai dus când ai plecat de la Emma?

Erau în fața focului lui Simon. Hugh încă avea grijă de cai. Margaret îl ajuta, după ce îi dădu soțului ei o oală de cidru proaspăt cu mirodenii și două căni de băut. Acum, așezați pe băncile din fața flăcărilor, Simon și Roger Ulton sorbeau din ele.

Intendentul credea că tânărul părea speriat. Stătea pe marginea băncii sale, aplecat în față, cu cana ținută strâns între mâini, de parcă i-ar fi fost frică să nu o scape. Arareori îl privea pe Simon. Mai tot timpul se uita în băutura sa.

— M-am dus la o plimbare. Era o seară plăcută, și dacă aș fi ajuns prea devreme acasă, părinții mei ar fi știut că ceva nu e în regulă. Nu voiam să mă întrebe despre mine și Emma.

— Și unde te-ai dus?

— Peste tot. Am mers dincolo de sat și în sus pe dealuri, dar mi s-a făcut frig. Am continuat să merg, cred că mă gândeam să tot merg poate spre Exeter sau altundeva, dar nu am putut. Nu sunt un om liber. Dacă aș fi plecat, aș fi fost prins și adus înapoi.

— Când te-ai întors?

— Nu știu. Undeva după zece. Am venit pe la nord și am mers în josul străzii – atât de târziu nu avea sens să evit satul, toată lumea dormea demult.

— Aha. Tu ai fost cel care l-a ajutat pe Brewer să ajungă acasă?

— Da. Chipul palid se uită la Simon, dar văzându-i trăsăturile aspre concentrându-se atât de intens la el, își mută privirea în altă parte. Da, eu am fost. Brewer tocmai era dat afară când treceam eu, iar hangiul, Stephen, m-a rugat să-l iau cu mine. Iar se bătuse.

— Cine?

— Brewer. Se bătea adesea.

— Știi cu cine se bătuse în acea noapte? întrebă Simon, aplecându-se în față nerăbdător.

— Nu, trebuie să-l întrebi pe Stephen. El știe.

Intendentul se retrase un pic, încruntându-se la tânăr.

— Și de ce nu ne-ai spus toate astea înainte? De ce ne-ai mințit?

— Nu am vrut ca toată lumea să știe de mine și de Emma. Nu am vrut să mă despart de ea. Dar am auzit de la... vocea i se stinse.

Își ridică ochii și în cele din urmă găsi curajul de a-i înfrunta privirea lui Simon.

— De la Stephen, la han. Mi-a spus că știa că mințisem, că băieții lui Carter mă văzuseră acolo, ducându-l pe Brewer acasă. Ne urmăriseră. Ei trebuie să-l fi omorât și acum încearcă să dea vina pe mine. E cuvântul lor împotriva cuvântului meu, a spus Stephen. Mi-a spus că ar fi mai bine să plec – să fug departe.

Capitolul 21

Când Sir Baldwin Furnshill coborî panta ușoară spre Blackway a doua zi dimineață, era foarte nerăbdător. Mesajul intendentului fusese scurt, dar curios – o nouă dovadă a apărut și, datorită interesului arătat de Baldwin, ar putea să vină și să-l ajute? Cavalerul porni imediat și îi găsi pe Simon și Hugh stând în fața hanului pe una din bănci. Prietenul său părea obosit, chipu-i arătând la ce tensiune fusese supus în ultimele zile, iar Baldwin fu surprins că salutul intendentului era atât de tăcut, ochii părând să-i strălucească la vederea lui și a lui Edgar. Nu fu niciun zâmbet de răspuns la salutul vesel al cavalerului. Alături de Simon era Hugh, cu fața retrasă în obișnuita sa încruntare.

— Deci, intendente, spuse Baldwin. Cumva se simțea dator să folosească titlul lui Simon. Ce mai faci? Am înțeles că i-ați prins pe ucigașii negustorilor.

— Da, spuse Simon uitându-se în sus la el. Mustața neagră și barba îngrijiită înconjurau dinții mici și pătrați ai cavalerului care zâmbea la el. Își eliberă picioarele din scări și sări la pământ.

— Hangiule! Baldwin sta în picioare, cu mâinile în șolduri, așteptându-l pe Stephen.

— Avem niște întrebări pentru acest om, spuse Simon cât aștepta și repede povesti conversația lui cu Ulton din ziua precedentă. Apoi ochii îi întâlniră pe cei ai cavalerului cu o intensitate bruscă. Sunt hotărât să aflu ce s-a întâmplat, Baldwin. Nu voi lăsa nici măcar moartea unui biet șerb să treacă nerăzbunată când voi pleca la Lydford. Cred că a fost ucis și am de gând să aflu cine a fost responsabil. Când

voi afla, voi da și de ucigașul abatelui. Mă vei ajuta? Tonul părea că îi aruncă o provocare cavalerului.

Baldwin se uită la el calm.

— Sigur că da. E datoria mea către lord să-i ajut intendentul, iar Brewer era șerbul meu. Dar am auzit că proscrișii l-au ucis pe abate. Asta se spunea în Crediton.

— Posibil, spuse Simon scurt, dar chiar atunci auziră pași apropiindu-se și, întorcându-se, îl văzură pe hangiu care privea nervos când la intendent, când la cavaler.

— Da? întrebă el. Ce doriți de la mine?

— Edgar, du-te și te servește, spuse Baldwin. Și adu-mi o bere! adăugă cu un strigăt în timp ce Edgar dispăru înăuntru. Uitându-se la intendent, se așeză lângă Simon pe bancă înainte de a-l fixa pe nefericitul hangiu cu o privire mohorâtă. Stephen știa că are necazuri. Putea simți tensiunea: acești oameni îl judecau și, la acest gând, mâinile îi căzură din curea ca să-i atârne nervoase pe lângă el.

Simon respiră adânc o dată și lăsă aerul să-i iasă într-un oftat tăcut. Deprimarea și îndoiala îl apăsau. Ar fi putut fi Baldwin implicat în moartea abatelui? Totul părea să arate spre el, și când îi aruncă o privire rapidă, îl văzu la fel de încordat, de parcă și-ar fi dat seama de suspiciunile lui Simon. Dacă... Se îndreptă de umeri și se așeză drept pe bancă, iar când se uită la cavaler din nou, pe chipul lui se putea citi o expresie de apreciere. Se uitară unul la altul pentru o clipă, apoi Baldwin deodată zâmbi, de parcă grijile lumii ar fi căzut de pe umerii săi, iar Simon își simți propriul zâmbet întinzându-se pe fața-i.

Când se întoarse spre hangiu, o făcu cu o vigoare reînnoită. Cu acea privire și acel zâmbet cavalerul încerca să demonstreze înțelegerea sa, arătând că orice s-ar întâmpla nu-l va învinovăți pe Simon.

În orice caz, Simon simțea că nu era timpul să speculeze despre moartea abatelui, asta mai putea aștepta. Așa cum spusese, moartea lui Brewer fusese prima, iar investigația merita toată concentrarea sa. Dând la o parte gândurile despre moartea lui de Penne, Simon se încruntă la hangiu pentru o clipă în tăcere.

— Stephen, începu el blând, vrem să te întrebăm despre noaptea în care Brewer a murit. De data asta vrem să ne spui adevărul.

— Oh, dar, domnule, eu niciodată...

— Ține-ți gura. De data aceasta vorbi Baldwin, cu o voce monotonă și nepăsătoare, plină de revulsie de parcă omul l-ar fi dezgustat.

— Ne-ai mințit ultima dată când am fost aici, continuă Simon.

— Dar, sigur, eu…

— Ne-ai spus că nu l-ai văzut pe cel care l-a ajutat pe Brewer. Cine era?

Nu era nicio îndoială că îi era frică acum. Hangiul păru că se răcește deodată, chipul devenindu-i umed și galben, chiar și în soarele strălucitor de după-amiază.

— Am spus că era întuneric și…

— A fost Ulton, nu-i așa?

După ce întrebarea fu pusă, se lăsă liniște, de parcă întregul sat ar fi așteptat răspunsul omului. Se uită la Simon transfigurat, cu ochii mari și picături de sudoare apărându-i pe frunte.

— Ei bine? întrebă Simon.

— Da. Vocea îi era o șoaptă. Da, el a fost.

— De ce ne-ai mințit înainte?

— Nu am mințit! V-am spus că era întuneric și de-abia vedeam. Oricum, Roger m-a ajutat luându-l pe Brewer. De ce v-aș fi făcut să credeți că el l-a omorât pe bătrân? Ticălosul ar fi făcut și un sfânt să-l omoare, iar voi erați decișI să aflați despre temperamentul lui. De ce v-aș fi făcut să credeți că a fost Roger

— Deci nu crezi că Roger l-a omorât pe Brewer?

— Nu, sigur că nu!

Simon se uită scurt la Baldwin și îl văzu încuviințând cu convingere. Nu exista nicio îndoială în sinceritatea din vocea lui Stephen. Uitându-se înapoi la hangiu, intendentul întrebă:

— A trecut vreun străin pe aici? Ai văzut vreun cavaler rătăcitor în zilele de dinainte de moartea lui Brewer?

Ochii hangiului se coborâră în pământ în timp ce se gândea, dar când se uită din nou în sus dădu o dată din cap.

— Nu.

— Și cine a mai fost aici în noaptea aceea?

— Cine altcineva? Ah… a fost Simon Barrow, Edric, John, frații Carter…

—Ce? Băieții lui Carter au fost aici în noaptea aceea? întrebă Baldwin, aplecându-se în față și încruntându-se la om.

— Da, de ce? Speriat, hangiul se uită la el, neștiind ce a spus greșit.

— I-au spus ceva lui Brewer?

— Ei bine…

— Cu frații Carter s-a certat Brewer în noaptea aceea?

— Da.

— Despre ce?

— Brewer era într-o dispoziție proastă. Acum că începu, vorbele îi curgeau de parcă le-ar fi ținut zăgăzuite, și acum că stăvilarul a fost deschis nu mai putea să le oprească. A spus că băieții erau niște risipitori, mai rău decât cerșetorii. Spunea că ar fi putut să-i cumpere de trei ori până acum – pe ei, ferma lor, pe părinți... totul! Și încă i-ar fi rămas bani. Edward încercă să îl calmeze, dar o luase razna. Băutura mereu îi făcea asta, cred. A dat să-l lovească cu pumnul pe Edward, dar Alfred intră la mijloc și Brewer îl lovi. Atunci l-am dat afară – nu voiam bătaie în sala mea. L-am luat afară și acolo era Roger. A spus că-l va duce pe nebun acasă. Nu ar fi putut să-l omoare, nu e ucigaș - e un tip plăcut, nu un criminal.

— Și totuși i-ai spus să plece de aici? I-ai spus să fugă? întrebă Simon aplecându-se în față și odihnindu-și coatele pe genunchi.

Stephen se uită la el înfricoșat.

— Da... cum am spus, nu putea fi Roger... dar cei doi Carter spuneau că a fost acolo, că îți vor spune că l-au văzut. M-am gândit că vei crede că el l-a ucis dacă nu pleca. Era mai bine, domnule, părea nedrept să gândești că...

Baldwin se aplecă și el înainte, cu coatele pe genunchi în timp ce se uita crunt la om.

— Când au plecat cei doi Carter de la han?

— Băieții lui Carter? Gândul păru să-i aducă groaza în voce. Băieții lui Carter? Dar ei…

— Răspunde la întrebare! scrâșni Baldwin.

— Nu după mult timp, cred. Vocea îi era joasă din nou, de parcă se temea că ar putea spune prea multe dacă ar fi vorbit mai tare. Nu cu mult.

Lăsară caii la han și merseră pe poteca dinspre casa lui Carter. Hugh fu trimis să-l aducă pe John Black, așa că erau doar ei trei când Simon bătu cu putere la ușă.

Baldwin simțea că ceva era în neregulă, dar îl lăsă pe Simon să se încrunte, de parcă ar fi știut ce suspecta intendentul. Când Simon îi prinse privirea, i se păru că văzu o expresie de ușurare, de parcă Baldwin ar fi fost bucuros că a fost descoperit. Îl făcu pe intendent să se simtă și mai rău, astfel că așteptă să se deschidă ușa cu o mânie crescândă. Se deschise puțin pentru a face loc unei tinere obosite, îmbrăcate într-o tunică închisă la culoare și un șorț. Părea că gătește, iar de pe mâinile ei veni un miros plăcut de pâine proaspăt coaptă. Zâmbind, Simon întrebă:

— Alfred și Edward sunt aici?

Se uită la el cu ochi nedumeriți. Nu putea să aibă mai mult de cinci picioare în înălțime și părea și mai mică cum sta sfioasă și ștergându-și mâinile de șorț. Câteva șuvițe de păr castaniu ieșiseră de sub basma, iar o buclă se mișca în curent chiar sub ochi. Privind încă la intendent, își împinse părul la locul lui.

— Da, spuse, frații mei sunt aici. De ce?

— Spune-le, te rog, să vină până la ușă.

Ezita, dar Edward apăru și zâmbind îi pofti pe cei trei înăuntru să li se alăture și își împinse sora deoparte în timp ce deschidea ușa larg.

Simon și Baldwin îl urmară printr-o cameră largă și zgomotoasă. Casa adăpostea și oameni și animale în timp de vreme rea. O încercare de ameliorare era dovedită prin ridicarea unui gard într-o parte, astfel încât animalele și oamenii să stea separat, dar nu ajuta prea mult. În zona familiei era un foc mare care ardea în vatra de lut cu fumul ridicându-se ușor spre acoperiș și ieșind la aer prin deschizături. Era doar un semn de modernizare în cameră – o platformă fusese construită pe piloni, cu o scară îngustă ducând la ea. Evident era un solar separat pentru familie, departe de mirosul groaznic al animalelor de jos.

Mirosul animalelor amestecat cu cel de fum crea o atmosferă îngrozitoare. Excrementele animalelor asaltau nările, gustul amar al fumului rămânea în gât, iar aerul era brutal, atacând toate simțurile cu o ascuțime vicioasă. Lumina de la ferestrele înguste era palidă și cădea peste bălțile mici de mizerie de pe podea luptându-se să treacă de fumul gros.

Tușind Baldwin le făcu semn lui Edward și Alfred și se întoarse afară la aerul curat din fața casei. Cu ușurare reuși să treacă din nou de ușă.

Simon vorbi.

— Vrem să vă punem câteva întrebări despre noaptea în care Brewer a murit. Amândoi ați spus că aveați grijă de turmă.

Lui Edward i se tăie răsuflarea, înghețând într-o clipă la fel precum o statuie, cu chipul o mască a fricii. Fratele lui nu era afectat. Trăsăturile subțiri priveau spre intendent cu ceea ce părea batjocură pe buze.

— Și? întrebă el. Care e problema?

La început Simon se uita la el într-o simplă aversiune – omului puțin îi păsa de moartea lui Brewer, deși nu era surprinzător având în vedere lipsa de popularitate a fermierului. Dar deodată, din cauza

grijilor din ultimele zile, a obosealii, a ororilor, a durerii şi fricii, îl cuprinse o furie nerațională împotriva lui Carter.

În aroganța sa, omulețul părea că-l provoacă pe intendent din cauza incapacității sale de a-l prinde pe Brewer. Parcă şi el ar fi ştiu de suspiciunile lui Simon asupra lui Baldwin, zâmbetul lui superior ridiculizând eforturile intendentului, iar furia sa explodă; nu-l insulta doar pe el, ci şi pe ceilalți – îi înjosea pe Brewer, pe abate, pe biata tânără moartă din mlaştină, până şi pe cei din poteră şi pe ciomăgaşii care muriseră. Intendentul văzuse mai multă moarte şi distrugere în ultimele zile decât oricând în viața lui, iar brutalitatea, măcelărirea fără sens la care fusese obligat să fie martor îşi lăsaseră urmele. O scârbă oarbă îl cuprinse, sugrumându-l cu intensitatea ei.

Cu un mârâit se aruncă înainte şi-l prinse pe tânăr de gulerul hainei, răsucindu-i-o în timp ce-l trăgea spre el şi făcându-l să-şi piardă echilibrul în timp ce-l târăia.

Fapta lui îl luă până şi pe Baldwin prin surprindere. Deodată cavalerul se trezi că se uită la prietenul său cu un nou respect. Simon, putea vedea, îl târâse pe băiat vreo trei picioare împotriva dorinței lui cu un singur braț, iar cavalerul încerca să-şi ascundă zâmbetul în timp ce-şi ridica un deget ca să se scarpine la ureche. Intendentul putea fi un adevărat ticălos dacă ajungeai să te lupți cu el.

Simon vorbea acum cu Carter printre dinți, cu vocea joasă şi veninoasă, ochii ieşindu-i din cap.

— Ştim că ne-ați mințit. Nu am chef de jocuri! Ce ați făcut după ce ați părăsit hanul? V-ați dus direct la casa lui Brewer? L-ați omorât după ce Ulton a plecat? Ce s-a întâmplat?

— Noi n-am făcut nimic! Băiatul îşi ferea fața; erau atât de aproape, că nasurile li se atingeau. Am venit acasă!

— De ce ne-ați mințit?

Vocea îi era ca un scâncet acum, încercând să-l linguşească pe intendent.

— Nu am crezut că va conta. Dacă îți spuneam, tatăl nostru ar fi aflat şi ne-ar fi luat la bătaie că nu am avut grijă de oi când trebuia…

— Când ați ajuns acasă în noaptea aceea?

— Ți-am spus. Ți-am spus că pe la unsprezece.

— Minți! Simon zbieră cuvintele la chipul acum speriat. Minți. Ai plecat de la han imediat după Brewer. Ai părăsit hanul după ce hangiul l-a dat afară, după ce Ulton l-a luat de braț şi l-a ajutat să ajungă acasă, nu? L-ai urmărit din cauză că erai atât de înfuriat pe

atitudinea lui de la han, pentru că îl urai, pentru că avea bani, pentru că te lovise. Îl urai, nu?

— Nu, eu nu…

— Ai privit când Ulton l-a băgat în casă, nu? Te-ai dus după el, nu? L-ai omorât și ai dat foc locului ca nimeni să nu-și dea seama că a fost o crimă, nu? Nu? Zbierând, se uită la chipul îngrozit.

— Simon, Simon, murmură Baldwin, atingându-i brațul încordat care-l ținea pe șerbul înmărmurit. Calmează-te, Simon. Prea multă furie face rău sănătății. Acum, vorbi spre băiatul care tremura, lăsat în pace de Simon ce se întoarse cu spatele în dezgust și își netezea gâtul unde gulerul îi înroșise pielea cu o mână tremurândă. Dând din umeri, cavalerul zâmbi știind că o cacealma mică nu strica. Cu vocea rezonabilă, spuse:

— Alfred, vrem doar adevărul. Nimic mai mult. Știai că Cenred te-a văzut noaptea trecută?

Ochii băiatului erau imenși de oroare și strigă:

— Nu! Cu gura uitată deschisă se uită la cavaler cu o intensitate cumplită. Nu! Nu putea!

— A, te-ai pitit repede între copaci, nu? Dar da, te-a văzut. Așa că mai bine ne spui adevărul.

În cele din urmă Edward păru să-și revină. Se uită la fratele său cu o expresie de – ce era, dispreț? Milă? Baldwin nu putea fi sigur, dar era ceva care semăna cu un dezgust față de fratele său. Începu să vorbească încet, de parcă și-ar fi repetat sieși povestea, amintindu-și mai degrabă lui decât povestind unei audiențe. Cum începu, Baldwin îi observă pe Edgar și pe John Black venind spre ei, și le făcu semn repede să aștepte, să nu întrerupă.

— Da, i-am urmărit. E adevărat. Vocea îi era goală, epuizată complet. Alfred era mâniat pe el că l-a lovit. Nu a fost o lovitură grea, nu mai grea decât ne-ar fi dat tatăl nostru când nu avem grijă de oi, dar Alferd niciodată nu a fost lovit așa, nu? Pentru că era cel mai mic. Se uită la Baldwin. Nu am făcut-o noi totuși. Era deja mort când am ajuns acolo. Roger cred că l-a omorât.

Uitându-se la el, Baldwin era sigur că spunea adevărul. Era convingător în felul în care stătea acolo, cu ochii fixați pe chipul lui Baldwin, nepăsător, în felul în care picioarele erau un pic depărtate, de parcă ar fi știu că va fi crezut dacă spunea adevărul.

— Da, am mers acolo și am așteptat între copaci până când Roger a plecat. L-am văzut ieșind pe ușă și alergând spre deal. Atunci ne-am

dus și noi acolo. Eu nu am vrut, dar Alfred voia să-l lovească înapoi, Nu era bucuros că Brewer i-a dat una la han și a scăpat. M-am dus la ușă și am bătut, dar Alfred a auzit pe cineva venind, așa că m-am ascuns, iar el a fugit pe partea cealaltă a drumului. Era Cenred, dar trecu de parcă nu văzuse nimic. Așa că am mai bătut o dată după ce a plecat. Apăru și Alfred, dar nimeni nu răspunse.

— Și? spuse Baldwin, uitându-se rapid la Simon. Intendentul stătea cu capul plecat ascultând atent, dar tăcut, rușinat de reacția anterioară.

— Alfred intră. Ușa nu era încuiată. Eu l-am urmat. Brewer zăcea întins pe podea lângă saltea. Focul era aproape stins și nu puteam să vedem prea multe. Alfred se apropie de el și îl lovi cu piciorul, dar Brewer nu se mișca. Ne-am speriat, ne-am dat seama că se întâmplase ceva rău. Am aprins o lumânare de la foc și am putut să vedem. Brewer fusese înjunghiat de trei sau patru ori în piept.

— Așa, și mai departe?

— Am dat să ieșim, dar Alfred a vrut să vadă dacă era adevărat că avea bani. Voia să vadă dacă Brewer avea banii să ne cumpere. Edward nu putu să-și oprească disprețul când se uită la cavaler. L-am lăsat. Îmi ajunsese. I-am și spus-o. L-am lăsat să caute cât l-am pus pe Brewer pe pat – nu știu, mi s-a părut un gest de respect să-l lăsăm acolo. Alfred a găsit punga lui Brewer într-un cufăr de lemn și a luat-o. Apoi, când am vrut să plecăm, a spus: „Dacă se află că a fost ucis, noi vom fi primii la care se vor gândi. Oamenii vor auzi despre ceartă, despre bătaie. Vor crede că noi l-am omorât." Așa că ne-am gândit să ascundem crima. Nu ar fi rănit pe nimeni, la urma urmei. Lui Brewer nu îi mai păsa. Și dacă nu se știa despre crimă, nimeni nu s-ar fi gândit că am făcut ceva. Așa că am dat foc la niște fân și am lăsat să ardă.

„Bineînțeles", gândi Simon, „toată cenușa aia de pe pământ, era de la fânul depozitat în casă."

— Și apoi v-ați dus acasă? Ați lăsat locul să ardă și v-ați dus acasă?

— Da, dar apoi când v-ați dat seama că Brewer a fost ucis, am știut că trebuie să facem ceva. Ne-am gândit că dacă Roger auzea că l-am văzut ducându-l pe Brewer acasă de la han, va fugi. Trebuia să vă dați seama că el a fost. Indiferent ce ar fi zis când l-ați fi prins, ați fi știu că el era ucigașul.

Baldwin încuviință gânditor apoi se întoarse spre Alfred:

— Ce era în cutie?

— Nimic! Doar ceva mărunțiș, la fel și în pungă.

— Adu-l! Apoi spre Edgar: Tu aşteaptă aici. Ia punga şi cufărul când le aduce şi ţine-le aici. Ţine-i şi pe cei doi Carter. E bine, Simon?

— Da. Acum trebuie să avem o nouă discuţie cu Roger Ulton.

Capitolul 22

Casa dărăpănată părea părăsită când cei patru bărbaţi se apropiară de ea. Lui Baldwin i se năzărea ca o ruină, ca un castel distrus după ce forţele asediatoare au plecat, cu lemnul negru şi rupt al grinzii de la acoperiş ieşind în evidenţă precum resturile arse şi înnegrite după un atac cu foc grecesc. Imaginea îi era atât de limpede în minte, reamintindu-i atâtea bătălii, încât se înfioră fără să vrea. Chiar şi felul în care colţul zidului din capăt căzuse părea să îi amintească de cum poate să cadă colţul unui turn după un atac cu catapulte sau săpând pe sub el şi aproape se aştepta să vadă cadavre pe jos în timp ce se apropiau.

Îi lasară pe Hugh şi Black în urmă şi se duseră la uşă să bată. Când se deschise, chiar Roger Ulton stătea în faţa lor.

— Intendente, eu... se opri când îl văzu pe cavaler şi pe ceilalţi doi bărbaţi în spate, făcând o pauză cu gura deschisă în disperare.

— Ştim totul, Roger, spuse Baldwin blând. Ce nu ştim este de ce? De ce l-ai omorât?

Tăcut, Roger intră şi ceilalţi îl urmară. Omul palid şi slab părea să dispară în întunericul din casă, trăsăturile sale de ceară pălind în beznă. În sală un foc ardea blând în vatră, cu trei bănci pe lângă el. Ulton se aşeză pe una, uitându-se la ei.

— Nu ştiu, spuse el, cu ochii mari de frică, dar şi de neîncredere. Am fost cu Emma, iar ea mi-a spus că nu mă mai vrea. M-am plimbat prin preajmă până a venit timpul să mă duc acasă, ca părinţii mei să nu-şi dea seama. Speram să vorbesc cu ea mai târziu. Dar când am trecut pe lângă han, Stephen aproape l-a aruncat pe Brewer peste mine. Nu l-am putut refuza să-l ajut.

— Dar el tot vorbea şi vorbea despre bani şi lucruri. Tot îmi spunea că eram inutil, la fel de rău ca şi fraţii Carter, nu precum fiul său, care era negustor. Îmi spunea că am părinţi fără speranţă – nu puteau nici măcar să-şi păstreze casa întreagă, că nu eram în stare decât să fiu cu Emma, când oricine altcineva ar fi avut parte de cineva mai bun. Şi tot vorbea, chiar şi după ce l-am lăsat după uşă. Am dat să plec când a spus că ar putea să o cumpere pe Emma dacă dorea: ar putea

să cumpere case ca cea a părinților mei, că poate să cumpere orice. Trebuia să-l fac să tacă. Eu... nu știu ce s-a întâmplat. Acum mă bat-jocorea, iar imediat după aia era la podea…

— Ce ai făcut apoi? îl întrebă Baldwin blând.

— Am închis ușa și am fugit acasă. Când am ajuns acolo mi-am dat seama că aveam cuțitul în mână.

Părăsiră casa și Roger merse cu ei să se alăture lui Hugh și Black.

— Baldwin, dacă l-ai putea duce pe el și pe frații Carter la temniță, ne vedem mai târziu la tine acasă.

Surprinderea cavalerului se văzu în privirea sa fixă.

— Da, sigur... bineînțeles... dacă asta …

— Da. Trebuie să ajung acasă mai întâi. Voi ajunge la tine cam peste trei ore.

Baldwin se uită după el consternat în timp ce intendentul plecă cu Hugh la hanul unde își lăsaseră caii. Apoi cavalerul se întoarse, zâmbi jenat la Black cu o ridicare din umeri și plecă înapoi la casa lui Carter. Black îl urmă ținându-l de braț pe prizonier, gata să-l ducă la temnița din Crediton unde trebuia să-și aștepte judecata.

— Nu am nici cea mai mică idee ce să fac. Sunt sigur, dar nu știu dacă e corect să-l arestez.

Margaret se uita la soțul ei cu exasperare. De când ajunsese acasă cu Hugh se învârtea în jur ca un urs gata de luptă, pășind neobosit prin cameră cu o încruntare fioroasă, dar și neliniștită. Acum, în timp ce se uita la el, văzu cum își lovi pumnul în palmă și începu să se învârtă din nou prin sală.

Respirând adânc îi spuse:

— Ai vrea să-mi explici mai bine? Stătea dreaptă, calmă cu mâinile în poală, urmărindu-l din priviri. Niciodată nu se purtase așa. Părea distrat, confuz și nesigur ce să facă mai bine. Ceva se întâmplase, își dădea seama de asta, dar părea prea supărat ca să poată explica.

În cele din urmă, atras de dânsa fără să vrea, ca un câine chemat la călcâi pentru a adulmeca o urmă, merse lângă Margaret și se lăsă să cadă pe banca de alături.

— Bun, acum spune-mi care e problema.

Privirea i se perinda prin cameră în timp ce încerca să-și găsească cuvintele înainte de a se opri în cele din urmă la ea, și când îi întâlni ochii fermi, îi dispăru o parte din grijă, de parcă i-ar fi împrumutat un pic din calmul ei.

— A trebuit să-l arestăm pe Roger Ulton în dimineața asta. Când am făcut cercetări a apărut limpede că el l-a ucis pe Brewer. Alții l-au văzut luându-l de la han, ducându-l la ușă. Apoi a plecat. Primii oameni care au intrat în casă după el, l-au găsit mort pe fermier.

— Bun, totul s-a rezolvat atunci.

— O, da. Totul s-a rezovat. Problema e că m-am gândit la abate, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu el. Toată lumea credea că moartea lui Brewer și a abatelui sunt legate din cauză că amândoi au murit în flăcări sau, cel puțin, focul a fost implicat în ambele crime. Dar dacă Ulton l-a ucis pe Brewer, nu există niciun motiv – și imposibil să fi ajuns acolo – să-l omoare pe abate.

— Black și Tanner cred că Rodney, cavalerul cu ciomăgașii, l-a omorât pe abate în drumul lui. Dar dacă așa s-a întâmplat, unde s-a dus complicele său? Și de ce a făcut-o? Nu văd vreun motiv. Ceea ce a spus el a fost că a găsit calul și banii în drum. Dacă a spus adevărul, înseamnă că ucigașul nu era interesat de bani – adică nu a fost vorba de jaf.

— Da, înțeleg. Dar de ce să-l omoare totuși?

— Din răzbunare. Nu știu de ce, dar a fost din cauza vreunei insulte sau a unei probleme de onoare – sau a fost o pedeapsă. Dacă te gândești, are sens. Rodney găsește un cal; nu are tovarăș – spune adevărul. Deci cine ar fi putut să-l omoare pe abate? Trebuie să fie cineva care fusese afară din țară, deoarece abatele nu mai venise până atunci în Anglia, după cum spun călugării. Trebuie să fi fost cineva care a călătorit mult. Cineva care are un scutier, cineva care i-a fost apropiat, care a fost cu el peste hotare.

— De ce? De ce trebuie să fi avut un scutier apropiat cu care să fi fost peste hotare? Nu ar fi putut fi cineva pe care l-a năimit de curând?

— Ba da, e posibil, dar cum ar putea un om de-abia luat în slujbă să-și țină gura? E posibil, dar cât de credibil e? Pe de altă parte, dacă era un om cu care fusese mulți ani împreună, dacă era un om pe care-l cunoștea și avea încredere – poate cineva care ar fi suferit de pe urma aceleiași insulte – nu ar avea mai mult sens?

— Și știi cine e, nu? spuse ea cu mâinile strânse în poală și cu ochii înfricoșați.

— Cine altcineva ar putea fi? confirmă el disperat.

Capitolul 23

Când în cele din urmă tropotiră pe drumul către conac, le părea că locul e părăsit. Nu era nimeni la intrare şi, deşi merseră prin curtea grajdurilor, nu vedeau pe nimeni. Până şi grăjdarii erau plecaţi, aşa că se întoarse în faţa casei, în timp ce Hugh aştepta cu animalele, cu chipul încă întunecat din cauza a ceea ce considera a fi o goană după potcoave de cai morţi. Simon bătu la uşă.

După câteva minute se auziră paşi apăsaţi apropiindu-se şi uşa se deschise. Era Edgar, servitorul lui Baldwin.

— Da? A, tu erai, intendente.

— Da. Unde este stăpânul tău?

Chipul lui Edgar avea un aer arogant şi disprețuitor, de parcă nu l-ar fi interesat de ce îl caută Simon pe stăpânul său, ci l-ar fi amuzat prezenţa sa.

— Sir Baldwin este afară, călăreşte. Se va întoarce cam într-o oră.

— Bine. Îl vom aştepta înăuntru, atunci, spuse Simon împingând uşa un pic mai larg, dar deodată se opri lovit de un gând. Aaa, mai întâi să avem grijă de cai.

Se întoarse şi luă frâiele calului de la Hugh ducându-l la grajdurile din lateral. Curtea era încă goală, aşa că duse calul la uşa deschisă şi îl legă, înainte de a lua şaua de pe el şi a începe să-l buşumeze. Hugh îl urmă, încă tăcut într-un reproş mut, şi începu să se ocupe de propriul cal.

Când termină, Simon se duse la uşa grajdului şi aruncă o privire. Se ghemui şi examină podeaua. Era pământ bătătorit acoperit de paie. Apoi se ridică şi începu să dea paiele la o parte, aplecându-se din când în când şi privind atent dedesubt. În felul ăsta se uită peste tot, în cele din urmă oprindu-se cu o expresie de dezgust, cu mâinile în şolduri, supraveghind grajdul, înainte de a ieşi în curte.

Lui Hugh i se părea că stăpânul îi înnebunise. Termină de buşumat calul său şi avu grijă să aibă fân şi apă, înainte de a fugi după Simon, plin de îngrijorare cu privirea la noua sa excentricitate.

Îl găsi pe Simon stând sprijinit de zidul casei, cu un zâmbet trist în timp ce se uita la priveliştе. Hugh se apropie cu grijă, ezitând.

— Stăpâne? întrebă el blând. Stăpâne? Eşti bine? Ai vrea să intri şi să te odihneşti în faţa focului? Mai auzise boli asemănătoare de

la mama lui. Ea spunea că adesea ciobanii care petreceau prea mult singuri pe dealuri în frig şi umezeală pot deveni confuzi în gândurile lor. De obicei, următoarea etapă sunt frigurile, apoi o febră le lua locul şi îşi urma cursul. Poate că acesta era efectul zilelor petrecute în mlaştini? Ridică neliniştit o mână şi-i atinse braţul stăpânului său.

— Ce? izbucni Simon şi se întoarse când gândurile îi fură întrerupte, fixându-l pe Hugh cu un ochi sever. Despre ce vorbeşti? Ce e?

— Am crezut... Sunteţi bine?

— Da. Cuvântul ieşi ca un oftat. Sunt bine. Uite!

Chipul lui Hugh se întoarse încet în direcţia degetului, dar ochii îi stătură lipiţi de faţa stăpânului. Riscă o privire rapidă. Simon arăta spre pământ. Hugh se uită înapoi. Simon părea întristat de noroi, se uita la el cu expresie de nefericire resemnată.

Nedumerit, Hugh se uită din nou la pământ, privind cu atenţie şi întrebându-se ce vrea să spună. Tot ce putea vedea era mizeria din curtea grajdurilor, plină de pământ şi paie, iar ici şi colo urmele grăjdarilor şi a cailor. Simon părea să arate spre un petic aflat la adăpost lângă peretele grajdului, unde ploaia din ultimele două zile nu udase. Se uita la urmele de picioare şi copite. Se încruntă şi se mai uită o dată, aplecându-se, la o urmă de copită, o urmă adâncă a unui cal mare care arăta lipsa unei caiele la potcoavă.

— Cred că am fost norocoşi că era aici. Ploaia nu a ajuns la ea, atât de aproape de zid, altfel ar fi fost imposibil de citit. Dar asta dovedeşte că am avut dreptate şi…

— Ce e? Ce faceţi?

Amândoi se întoarseră şi-l văzură pe Edgar stând la mică distanţă, încruntându-se la ei.

— Vino aici, Edgar, spuse Simon liniştit – dar cu tot calmul aparent, Hugh putea să-i audă amărăciunea din voce. Am găsit ceva interesant.

— Ce? întrebă servitorul bănuitor, în timp ce se apropia. Simon arătă în jos cu mâna stângă. Edgar îşi simţi ochii atraşi în mod irezistibil în jos, urmărindu-i degetul, dar când se uită confuz în sus, se trezi că vârful sabiei lui Simon este îndreptat spre el. Se holbă uimit la arma din mâna lui Simon, apoi se încruntă la intendent.

— Ce înseamnă asta? spuse el cu o voce plină de o neîncredere furioasă.

— Asta e urma unui cal mare, căruia îi lipseşte o caia de la potcoavă. Este aceeaşi cu urma pe care am găsit-o lângă cadavrul abatelui din Buckland, spuse Simon blând.

— Nu, nu, nu poate fi! spuse Edgar uitându-se de la unul la altul într-o uluire totală. Apoi păru să se clatine slăbit, aplecându-se spre stânga şi ridicându-şi mâna la faţă, gata să leşine.

— La naiba! Repede, Hugh! spuse Simon, şi în timp ce vorbi, omul păru să explodeze în acţiune. Sărind în sus, Edgar se depărtă de sabia lui Simon care-l urmase în timp ce se clătina, dând-o la o parte, sări înainte şi îl prinse pe Simon de gât, forţându-l la pământ, intendentul căzând cu servitorul deasupra.

Hugh oftă uitându-se cum se rostogoleau în noroiul şi mizeria din curte. Îşi luă punga, o dezlegă, o cântări în mână pentru un minut, apoi o repezi după capul lui Edgar cu o lovitură puternică. Edgar se poticni şi căzu fără simţire peste intendent, şi doar cu greu Simon reuşi să-l rostogolească de pe el, târându-se de sub corpul prăbuşit brusc.

— Eu... mai bine i-ai lega mâinile, Hugh, spuse în timp ce se clătina uşor, ridicându-se în picioare cu o mână la gât.

Hugh dădu din cap cu asprime şi se duse în grajduri. Erau acolo nişte curele de piele agăţate de un cârlig. Hugh aduse una şi-l legă fedeleş pe Edgar. Îl ridicară şi îl târâră până în faţa casei pe uşă, apoi în sală unde îl trântiră în faţa focului.

De-abia peste jumătate de oră îşi reveni, strâmbându-se de durere în timp ce îşi scutura capul încet şi se încrunta la cei doi bărbaţi din faţa lui.

— Cred că ar trebui să explici de ce l-ai omorât pe abate, spuse Simon, aplecându-se în faţă şi contempându-l pe om cu bărbia în palmă.

— Nu l-am ucis eu…

— Ştim că voi aţi făcut-o. Urma de potcoavă o dovedeşte. Ştim că Matthew îl cunoştea pe Baldwin şi că le-a cerut celorlalţi să-l aştepte cât îl vizita pe stăpânul tău. Ştim că atunci când călugării au plecat din Crediton, tu şi stăpânul tău i-aţi urmărit şi i-aţi ajuns dincolo de Copplestone. Voi l-aţi luat pe abate în pădure şi l-aţi ucis. Apoi, după ce a murit, aţi plecat spre nord şi v-aţi întors acasă. Tot ce vreau să ştiu e de ce!

Edgar păru să se clatine pe moment, dar apoi îşi strânse falca într-o expresie hotărâtă. Se sforţă, zvârcolindu-se până se ridică în capul oaselor, apoi se încruntă la cei doi de pe bancă.

— Ştim că voi aţi făcut-o, dar de ce? repetă Simon. De ce l-aţi ucis în felul acela? Îţi ofensase stăpânul? A fost vorba de o femeie?

Servitorul încă se uita la ei, dar la întrebarea lui Simon păru că tresări. Începu să vorbească agale și contemplativ de parcă ar fi recitat din memorie.

— A fost vorba de o femeie. Era soția mea. De Penne a prins-o și a siluit-o, iar eu am jurat răzbunare Am încercat să-l prind în Franța, dar când am ajuns aici l-am văzut pe Matthew în oraș și mi-a spus cu cine călătorea. Matthew nu știa nimic. Când au plecat, i-am urmărit cu un prieten și i-am ajuns la ieșirea din Copplestone. L-am capturat pe abate și... l-am ucis.

Simon se aplecă în față cu o încruntătură de neîncredere pe chip.

— Vrei să-mi spui că l-ai omorât așa pentru o femeie? Soția ta? Erai căsătorit, deși te aflai în serviciul unui cavaler? În timp ce călătoreai peste tot în lume?

— Da. Stăpânul mi-a acordat permisiunea.

— Și stăpânul tău nu a fost de față la crimă?

— Nu.

— Dar urma era de la calul său.

— Da, i-am luat calul.

— Și armura?

— Eu.. eu am armură.

Simon se uită la el tăcut pentru un moment, apoi spuse:

— Deci vrei să spui că nu a avut nimic de-a face cu chestiunea aceasta? Atunci cine a fost cu tine? Cine era prietenul tău?

— Nu-l voi da de gol. O spuse furios, insultat de întrebare, de parcă sugestia că ar putea să-și trădeze un prieten ar fi fost de neconceput.

Intendentul se uită la el gânditor, cu bărbia încă în palmă. Ochii nu-i părăsiră nicio clipă chipul și ochii omului de pe podea, uitându-se cu intensitate la el în timp ce se gândea, până când Edgar își lăsă privirea sa furioasă în jos și se încruntă la podea.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu te cred. Cred că Baldwin a fost implicat, iar tu îl protejezi.

— A fost cum am spus! Eu am făcut-o. Sir Baldwin nu a fost acolo.

— Vom vedea. Simon se ridică și merse la ușă. Stai aici cu el, Hugh. Trebuie să mă gândesc.

Ieși din cameră, se duse la ușa din față și se opri afară așteptând.

Era foarte greu. Simon îl cunoscuse recent pe Baldwin, dar simțea că ar fi fost prieteni dintotdeauna. Îi plăcea privirea calmă și sigură a cavalerului, felul în care omul se arunca în tot ce făcea, de parcă voia să se bucure de fiecare zi din plin, ca un tânăr care a descoperit

noi plăceri. Şi acum trebuia să-l acuze pe acest om, prietenul său, de o crimă odioasă. Chiar înainte de a-l cunoaşte mai bine, trebuia să-l denunţe.

Simţi o deprimare tristă trecând peste el în timp ce se gândea la ce să facă. Şi cum va reacţiona omul? Îşi va trage sabia? Era cavaler, la urma urmei. Ar putea foarte bine să-şi nege fapta la judecată faţă în faţă cu acuzatorul său, iar Simon era conştient prea tare că va avea nevoie de un ajutor ceresc ca să învingă un adversar atât de puternic. Se plimbă în jurul casei până la buşteanul unde stătuse cu câteva zile înainte când era mahmur. Părea că trecuse atât de mult de atunci, atât de mult de când îşi petrecuse seara cu acest om, de când soţia sa râsese la fiecare glumă făcută de cavalerul serios, dar inteligent şi educat.

Încet se aşeză pe el şi se uită în pământ în faţa lui.

Baldwin ajunse aproape o oră mai târziu, murdar şi ud din plimbarea sa. În timp ce venea pe cărare, făcu din mână şi strigă un salut spre Simon care stătea pe buşteanul său. Îi întoarse salutul, zâmbind scurt la plăcerea evidentă de a-l vedea pe prietenul său, apoi merse spre curtea grajdurilor întâlnindu-se acolo cu cavalerul.

— Simon, te-ai întors. Ai fost rapid. Nu te aşteptam încă, strigă Baldwin în timp ce sărea din şa şi se întinse să-i strângă mâna lui Simon. Ţi-ai adus şi soţia? E Margaret aici?

— Nu, Baldwin. Am crezut că e mai bine să nu o aduc. Nu astăzi, spuse Simon, tras la faţă. Încercă să zâmbească în timp ce-i strângea mâna cavalerului, dar, deşi gura asculta comanda creierului, ochii nu puteau să-i ascundă frica.

— Eşti foarte serios. S-a întâmplat ceva? spuse Baldwin, făcând o pauză cât îşi duse calul în grajd.

Simon dădu din cap prosteşte şi, ridicând din umeri, cavalerul continuă. Simon îşi ţinea ochii în jos nefericit. Nu putea exista nicio îndoială. Acolo pe pământ în faţa lui era dovada. Îşi puse degetele mari în curea şi-l urmă pe cavaler care lua şaua de pe cal, bătându-l pe gât.

— Ce e, Simon? Pot să te ajut cu ceva? Spuse Baldwin cu simpatie în ochii serioşi şi făcându-l pe Simon să se simtă şi mai prost.

— Abatele, spuse el hotărât, făcându-l pe cavaler să se oprească.

— Da?

— De ce l-ai omorât?

Ochii lui Baldwin străluciră, un sclipet de mânie aprinzându-i trăsăturile, dar la fel de repede cum apăru şi se stinse. Oftă:

— Cum ai aflat? Părea aproape neinteresat, ca și cum nu i-ar fi păsat, dar gândea că oricum ar trebui să pună întrebarea, măcar de formă.

— Nu chiar, oftă Simon. Credeam că ar fi putut fi ciomăgașii, dar nu am știu cu siguranță până nu am văzut urmele de copite ale calului tău.

Cavalerul se uită în jos surprins.

— Îți lipsește o caia de la unul din picioarele din spate. Am văzut asta la scena crimei. Era singurul lucru pe care puteam să-l urmărim.

Baldin bătu gâtul calului din nou distrat.

— Ar fi mai bine să intrăm în casă și să stăm de vorbă, spuse și încet îl conduse pe Simon înăuntru.

Când intră în sală îl văzu pe Edgar stând pe podea în fața unui Hugh cu chip nemilos și sabia scoasă și întinsă spre el. Baldwin se întoarse mânios:

— De ce îmi ții omul așa? scrâșni. Nu e destul că eu…

— Sir Baldwin! Sir Baldwin! Deja am recunoscut, spuse Edgar întrerupându-l repede.

Când Simon se uită la el, i se păru că omul aproape se ruga de cavaler. Stătea acolo cu o expresie de dorință disperată, neliniștit că ar trebui să i se permită să mărturisească, iar cavalerul nu ar trebui să-i ia șansa de a… ce? de a mărturisi? De a fi iertat? Simon se întoarse spre cavaler care se îndrepta încet spre servitor.

— Ai mărturisit? Tu? spuse Baldwin blând. Merse lângă Edgar, se ghemui lângă el cu mâna pe umărul său. Ne va ajuta asta? Nu trebuie să ne fie frică, Edgar. Dacă trebuie să mor, voi muri fericit. Dar nu te voi lăsa să mori pentru ceva de care am fost eu responsabil. Se uită la Simon. Garantez supunerea acestui om. Nu e nevoie să-l ții legat ca pe un animal.

Simon auzi strigătul lui Hugh de „Stăpâne!”, dar își păstră privirea pe Baldwin. Se uita nu cu mânie, dar cu un fel de tristețe și durere indiferentă, de parcă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit, să-și aducă servitorul în această încurcătură și să-l pună pe intendent, prietenul său, în necaz. Simon nu putea vedea nicio remușcare, niciun sentiment de vinovăție. De parcă ar fi fost conștient de ceea ce a făcut, dar simțea că nu e mare lucru. Cu un gest tăios, Simon consimți, iar Baldwin își luă propriul pumnal și îi dădu drumul omului.

— Du-te și adu niște vin. Nu e nevoie să ne fie sete cât mărturisesc, spuse, bătându-l pe Edgar pe umăr. Merse fără să se grăbească

la bancă. Aşezat, îi făcu semn lui Simon care se duse şi el încet şi se aşeză în faţa lui alături de Hugh.

Cavalerul oftă, lumina focului aruncând din când în când strălucirii portocalii şi roşii pe chipul său şi făcându-i ochii să strălucească. Îl cercetă pe Simon cu atenţie, cu un mic zâmbet pe faţă, deşi sprânceana îi era încruntată, întrebându-se cum să înceapă povestea.

— L-am ucis pentru că era un eretic, era răutatea întruchipată, şi pentru că a dus la uciderea a mii de tovarăşi loiali.

Capitolul 24

— Presupun că trebuie să încep cu motivul pentru care am părăsit ţara şi ce mi s-a întâmplat. Altfel nu ar avea niciun înţeles pentru voi; nu va explica de ce a trebuit să-l ucid pe de Penne. Pare că s-a întâmplat totul atât de demult, dar presupun ca aşa se întâmplă lucrurile, spuse el, uitându-se la Hugh şi Simon cu calm, acum că începuse. V-am spus că mi-am părăsit casa când eram tânăr, nu? Ei bine, cred că eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti, dar atunci, când am plecat, întreaga lume era în fierbere. Regatul din Ierusalim cădea în mâna sarazinilor, Tripoli căzuse cu un an şi ceva înainte, iar regele Hugh ceruse regilor Europei ajutor, bărbaţi şi bani pentru a apăra oraşele care rămăseseră necucerite. M-am hotărât să ajut dacă voi putea. La urma urmei, puţine lucruri mă mai ţineau aici. Conform legii de primogenitură, eram o greutate pentru fratele meu, care era mai mare. Moştenise pământurile de la tatăl meu când acesta muri. M-am hotărât, ca mulţi alţii înainte mea, să mă duc la Outremer să văd dacă pot să-mi câştig propria moştenire. Tocmai veniseră veşti despre o nouă armată sarazină care fusese trimisă să cucerească Acra, ultimul mare oraş de pe Pământul Sfânt şi părea o idee bună să mă duc acolo. M-am urcat pe o navă mică şi m-am dus să mă alătur apărătorilor. Am reuşit să câştig un loc pe o navă veneţiană şi am ajuns acolo la începutul lui aprilie, o mie două sute nouăzeci şi unu.

Întregul oraş era sub atacul sarazinilor. Aveau arme uriaşe – aproape o sută de catapulte! Era limpede că voiau să cucerească oraşul – şi aveau oamenii în stare de-a o face. Se uită în foc un moment apoi continuă. Cred că erau o sută de mii de oameni împotriva oraşului. Şi noi ce aveam? Abia cincisprezece mii de cavaleri şi oameni înarmaţi.

Începură asaltul la începutul lui aprilie. Slujeam sub comanda lui Otto de Grandison, suedezul, care era acolo cu un mic număr de englezi când începu totul. La început doar loveau în ziduri – Doamne! Era îngrozitor să vezi pietrele uriașe venind spre noi – apoi au început să arunce vase de lut pline cu foc grecesc. Imediat ce vasul se spărgea, când lovea o clădire sau pământul, izbucnea în flăcări și era aproape imposibil să stingem focul.

Edgar veni cu un ulcior de vin și cu niște căni, puse ulciorul lângă foc și le turnă tuturor, ascultându-și stăpânul în timp ce își făcea treaba.

— Mulțumesc, Edgar. Ei bine, pentru câteva zile am crezut că putem rezista. Încă aveam portul, iar sarazinii nu aveau nave, așa că încă puteam primi provizii și evacua răniții. Credeam că vom fi în siguranță. La urma urmei, eram tânăr, nu mai văzusem ziduri ca cele de la Acra. Erau imense, o pereche de ziduri duble cu zece turnuri pe cel exterior, întinzându-se spre nordul și estul orașului. În sud și vest era marea, iar tot ce puteau face sarazinii era să încerce să distrugă zidurile pentru a intra în oraș. Oftă. Dar nu mi-am închipuit de ce distrugere erau în stare. Am avut de suferit din cauza bombardamentului, a pietrelor și focului, a săgeților și atacurilor constante ale inamicilor. Nu puteam face nimic să-i păstrăm la distanță, dar apoi, după ce stătusem acolo cam o lună, regele Hugh al Ciprului sosi cu soldații lui și părea că vom învinge – dar fu prea târziu chiar și atunci.

La mai puțin de două săptămâni după ce a sosit, turnurile au început să se fisureze și să cadă. Nu știam atunci, dar sarazinii săpaseră adânc sub ziduri montând în tunele grinzi unse cu ulei. Apoi au dat foc tunelului. În timp ce lemnul ardea, tunelurile s-au prăbușit, trăgând în jos zidurile și turnurile de deasupra. De atunci am mai văzut așa ceva, dar atunci a fost ca un șoc. Ca și cum terenul de sub noi respingea dreptul nostru de a apăra Pământul Sfânt. Apoi ne atacară. Veniră împotriva noastră din toate părțile zidului; nu puteam face nimic, nu aveam destui oameni să apărăm întregul perimetru, iar ei reușiră să cucerească turnul din mijloc – numit pe drept Turnul Blestemat.

Tăcu, apoi continuă.

— Hoardele își făcură loc pe vârful zidurilor, și când reușiră să ajungă la mijloc, deschiseră porțile și restul inundă locul. A trebuit să luptăm pe străzi, tăind și înjunghiind cât puteam pe aleile înguste, luptându-ne să-i oprim, dar în zadar. Dacă reușeam să-i oprim pe o

stradă, veneau prin spatele nostru de pe alta și ne încercuiau. A trebuit să renunțăm.

De Grandison luă niște galere venețiene, iar englezii se îmbarcară pe ele. Cine putea, pleca, dar eu am fost întârziat. Îl văzusem pe Edgar lovit de o săgeată când alergam spre docuri și m-am oprit să-l ajut. Ar fi murit cu siguranță dacă nu o făceam, așa că am încercat să-l car spre nave, dar era prea târziu. Deoarece Edgar suferea atât de tare din cauza durerii, nu ne puteam grăbi, și când am ajuns în port, navele deja plecaseră. În cele din urmă am reușit să ajungem la Templu, la fortăreața templierilor, înainte de a se încuia ușile.

Era o nebunie acolo. Locul era plin de oameni. Toți cei care nu putuseră să plece cu navele erau îngrămădiți acolo și era plin de copii și femei, femeile și copiii celor care muriseră pe ziduri și pe străzi. Nu erau destui oameni să-i protejeze de hoarde, doar două sute de cavaleri templieri. Musulmanii alergau pe străzi, ucigând toți bărbații, luând femeile în sclavie, omorând pe toți cei prea tineri sau prea bătrâni. Furau totul, distrugând bisericile și templele oriunde mergeau. Doamne! Era îngrozitor să auzi strigătele oamenilor în timp ce noi stăteam înăuntru, dar ce puteam face?

Comandantul templierilor era Peter de Severy, Dumnezeu să-l binecuvinteze! Îi datorez viața. Avea câteva nave și bărci la dispoziție și a trimis o parte din răniți cu ele. Eu eram unul, Edgar altul. Reușisem să-mi rup piciorul când m-am împiedicat de niște stânci ajutând la apărare. Rana lui Edgar era și mai urâtă, așa că am plecat împreună. Câteva zile mai târziu, Templul căzu, iar toți dinăuntru muriră uciși de sarazini.

Eu și Edgar am fost duși în Cipru unde am fost îngrijiți de templieri. Noi am fost norocoși – mulți alții au murit. Eram încă tânăr, dar nu aveam nicio cauză pentru care să lupt, nici pământuri care să mă oprească, iar Edgar nu avea un cavaler pe care să-l slujească. Ne părea că eram parte a unui plan divin, că ni se dăduse un nou motiv de a trăi. Puteam să vorbim cu cavalerii și să le observăm obiceiurile și am fost atât de impresionați de ei, încât am decis să ne alăturăm lor. Nu aveam pentru ce să mă întorc în Anglia – nu aveam casă, de când fratele meu preluase proprietățile – așă că m-am alăturat cavalerilor dintr-un sentiment de loialitate și dintr-o acceptare a voinței Domnului. Mă ajutaseră și îmi arătaseră bunăvoință, iar eu voiam să-i răsplătesc.

— Ai fost templier! spuse Simon ridicându-se în picioare și uitându-se la el cu groază.

— Am fost onorat să devin templier, spuse Baldwin calm. Nu crede toate poveştile. Nu gândi că am fost blasfematori sau eretici. Cum am fi putut fi? Tovarăşii mei au luptat şi au murit pentru Pământul Sfânt, pentru a câştiga înapoi Ierusalimul şi Bethleemul. Ar fi făcut ei asta dacă erau eretici? Ar fi acceptat moartea mai degrabă decât să renunţe la Christos? Ai auzit de Safed? Nu? Când castelul de la Safed a fost luat de sarazini, două sute de templieri au fost capturaţi şi li s-a oferit viaţa dacă renunţau la credinţa lor. Două sute, şi toţi au ales să moară. Au fost ucişi, unul câte unul, în faţa celorlalţi. Nimeni nu şi-a denunţat credinţa, nici măcar unul! Poţi crede că aceşti oameni au fost eretici? Nu. Am fost mândru să devin templier, să fiu acceptat ca războinic al lui Dumnezeu. Singurul meu regret, vocea îi coborî un pic în timp ce se uita la Simon, e că am rămas în viaţă când Ordinul a fost distrus.

Simon şi Hugh îl priveau încremeniţi în timp ce vorbea. Simon îşi putea aminti cu claritate poveştile despre templieri, acei cavaleri cumpliţi care trădaseră întreaga creştinătate cu crimele lor revoltătoare, şi totuşi... Părea că acest om, pentru care avea respect, îi slăvea. Cum era posibil, doar dacă a fost indus în eroare cumplit de ei? Ar fi putut fi vinovat de aceleaşi crime?

Baldwin continuă, mai defensiv acum, în timp ce observa expresia de pe chipul lui Simon.

— Eram călugări războinici, înţelegi? Făcuserăm aceleaşi jurăminte ca şi călugării – de sărăcie, castitate şi obedienţă. Eram cel mai vechi ordin de cavaleri, mai vechi decât cavalerii teutoni, chiar şi mai vechi decât ospitalierii. Fuseserăm creaţi după prima cruciadă pentru a-i apăra pe acei pelerini care călătoreau pe Pământul Sfânt şi am participat la fiecare bătălie de atunci şi până la căderea Acrei – timp de două sute de ani.

— Şi atunci de ce voi toţi... începu Hugh, sarcastic.

— Taci, Hugh, lasă-l să termine, izbucni Simon.

— Ei, poate vei înţelege când voi termina, continuă cavalerul. M-am alăturat Ordinului. Am fost trimis în Franţa ca să învăţ să mă lupt şi să mi se arate cum să servesc Ordinul. Am trăit acolo, în Paris, timp de câţiva ani. Se uită la servitorul său în timp ce vorbea, şi ochii i se îmblânziră. Edgar era cu mine. I-am salvat viaţa şi când m-am alăturat Ordinului m-a rugat să vină cu mine. Nu ştia nimic despre modul de a fi al cavalerilor, nu ştia să folosească o sabie, dar putea lucra cu mine, aşa că mi-a devenit scutier. Era bine să te simţi parte a armatei

lui Christos, să renuți la plăcerile lumești și să duci o viață dedicată în onoarea Domnului și a lui Christos. Era tot ce mi-am dorit.

Dar într-o zi – era miercuri, patru octombrie o mie trei sute șapte. Îmi aduc aminte atât de bine! Am fost trimis pe coastă să predau un mesaj unei nave care naviga spre Creta. Nu știu ce era în mesaj, dar era urgent, se pare. Noul Mare Maestru, Jacques de Molay, ceruse să fie transmis rapid și, deoarece și el era englez, m-a rugat pe mine să-l duc. Din acest motiv eu și Edgar nu eram în Paris când s-a întâmplat. Vineri, treisprezece, Templul din Paris și toate celelalte temple din Franța au fost atacate de oameni trimiși de regele Franței. Doamne! Data aceea va rămâne în istorie ca cea mai neagră zi – numai moartea lui Christos însuși ar putea fi mai regretabilă!

Ochii îi străluciră de o mânie aproape nebunească în timp ce striga vorbele, dar se calmă cu un efort și se lăsă înapoi, obosit de explozia de energie care-l cuprinse.

— Eram pe drumul de întoarcere când am fost avertizați despre ce s-a întâmplat în Paris. Părea imposibil, incredibil, că Ordinul a fost arestat. Dar a fost.

Vocea îi era monotonă acum, pierită; de parcă viața i s-ar fi încheiat odată cu distrugerea Templului pe care-l servise atâția ani. Se cutremură o dată, într-o convulsie care-l făcu să verse vin din cană, dar apoi zâmbi trist, uitându-se în flăcări.

— Edgar refuză să mă lase să plec și să aflu despre ce e vorba. A insistat să stau afară din oraș cât el se ducea să descopere ce s-a întâmplat. Ne-am despărțit într-o pădure de la marginea Parisului și am stabilit să ne întâlnim din nou peste două zile. Ei bine, ne-am întâlnit așa cum aranjasem, iar el îmi confirmă ceea ce am auzit pe drum. Templul era acuzat de crime atât de revoltătoare, încât regele însuși fusese forțat să ia problema în mâinile sale. Și chiar așa făcu, foarte entuziasmat! Ordonă ca toți templierii să fie arestați imediat, inclusiv Marele Maestru, Jacques de Molay. Bietul Jacques! Au fost luați cu toții și puși în fiare. Până atunci, bineînțeles, noi auziserăm deja despre confesiuni. Ai idee cum au fost oamenii interogați? Nu? Fii recunoscător că nu trebuie să răspunzi Inchiziției! Și ei ne-au acuzat că noi suntem diabolici!

Eram cu oamenii în afara Lyonului când am auzit de conciliul Papei de la Viena din anul următor. Râse scurt, ca un lătrat melancolic. Ar fi trebuit să-l vezi! Ținea marele lui conciliu ca să ne denunțe. Pe noi, templierii! Voia să ne denunțe pe noi care trăiam doar ca să-l servim

pe el şi pe Dumnezeu. Ceilalţi de acolo, arhiepiscopii, episcopii şi cardinalii voiau să audă ce aveam de spus în apărarea noastră. Vezi tu, oamenii din închisori au fost întrebaţi dacă vor să-şi apere Ordinul. Cei care răspundeau că îl vor apăra erau ucişi, arşi pe rug de arhiepiscopul de Sens, blestemat să fie! Peste cincizeci de oameni într-o dimineaţă, doar pentru că au spus că nu se vor da bătuţi şi vor apăra Templul. Deci, când Papa a întrebat dacă există alţi templieri care să apere Ordinul, m-am gândit că el crede că nu mai există niciunul care să iasă în faţă. Dar ceilalţi oameni ai Domnului din Viena, episcopi şi arhiepiscopi, au garantat libera trecere pentru oricine ar veni să apere Ordinul, aşa că eu şi alţi şase ne-am dus. Ei bine, de ce nu?

Am crezut că va leşina când ne-a văzut urcând treptele spre sală! Clement stătea acolo pe tronul său şi, când am intrat purtându-ne tunicile de templier, s-a făcut roşu la faţă şi cred că ar fi căzut pe jos dacă braţele tronului său nu erau destul de înalte.

Clerul era recunoscător că am venit, cred, deoarece dorea cu onestitate să afle dovezile noastre şi ne-a ascultat cu atenţie. Dar când am spus că mai sunt dintre ai noştri lângă Lyon, aproape două mii, Papa a devenit isteric! A fugit din sală şi ni s-a spus mai târziu că vom fi arestaţi. Cred că din cauză că palatul său era aşa de aproape de Lyon şi se temea pentru viaţa lui din cauza celor două mii de templieri. Oricum, toţi clericii au vociferat pentru eliberarea noastră, deorece promiseseră libera trecere şi am fost eliberaţi. Am plecat din Viena în timpul nopţii neobservaţi şi ne-am întors la prietenii noştri.

După aceea a părut clar că nicăieri nu era sigur pentru noi. Era limpede că Papa dorea Ordinul distrus, aşa că nu mai avea niciun rost să continuăm. Mulţi dintre noi au plecat spre casele lor, alţii s-au alăturat altor ordine. Unii s-au dus la cavalerii teutoni, alţii la ospitalieri, iar mulţi s-au călugărit. Unii dintre noi, totuşi, am vrut să ştim ce s-a întâmplat şi ne-am hotărât să aflăm, iar dacă era posibil, să ne răzbunăm. Sorbi din cană. Ne-a luat doi ani, dar în cele din urmă am aflat adevărul.

Capitolul 25

Simon se uita la cavaler cu un amestec de consternare și neîncredere. Părea incredibil ca povestea omului înalt să fie adevărată, dar fiecare cuvânt îi trăda convingerea. Baldwin stătea relaxat, cu ochii mișcându-se încet de la Simon la Hugh, și apoi spre foc, iar ocazional spre Edgar. Trecuse dincolo de orice grijă, de parcă știa că nu va fi crezut, de parcă știa că va muri și puțin îi mai păsa. Părea să fi renunțat, de parcă ar fi visat să găsească un pic de pace și liniște aici în Devon, dar dăduse peste o nouă luptă căreia trebuia să-i facă față.

Ochii îi erau pe jumătate închiși, făcându-l să apară obosit, epuizat de efortul amintirilor, dar Simon încă putea să vadă strălucirea în ei. La început, crezuse că era lucirea mâniei de a fi descoperit, dar acum era sigur că nu era îndreptată spre el, ci spre Oliver de Penne, omul pe care-l omorâse, de parcă ucigându-l nu fusese destul pentru a șterge crima pe care o comisese împotriva lui Baldwin și a prietenilor săi.

Hugh se mișcă stingherit în timp ce cavalerul continuă.

— Era limpede că nu puteam sta în Franța. Regele francez și Papa păreau porniți pe distrugerea Templului și pe uciderea sau îndepărtarea tuturor cavalerilor templieri. Pedepsele erau variate, dar oricine mărturisise sub tortură, și apoi își retractase mărturia, era ars pe rug. Ordinul era norocos că avea un om care să-l apere, Peter de Bologna, un om care fusese Perceptorul Templului din Roma, un om foarte învățat, precum și un om care înțelegea Biserica. Cu cunoștințele sale putea lupta folosind legile Bisericii. Când examină mărturiile împotriva Ordinului, deveni clar imediat că nu era nicio dovadă concretă. Mărturiile se refereau la zvonuri sau se dovedeau a fi mincinoase, iar Bologna profită din plin de confuzia inamicilor noștri.

Acum, cam la vremea aceea, vechiul arhiepiscop de Sens muri, iar un nou om trebuia găsit. Noul arhiepiscop era prieten al regelui Franței, Philip de Marigny. Imediat ce se instală în slujbă, se mișcă rapid. Confirmă sentințele templierilor din închisoare – chiar dacă procesele lor continuau. Într-o singură dimineață, patruzeci și cinci de cavaleri erau arși pe rug.

Capul lui Baldwin căzu, ca într-o rugăciune, iar Simon simți fiorul rece al durerii, când văzu lacrimile de pe chipul cavalerului. Baldwin își ridică o mână la frunte, sprijinindu-și capul pentru un minut în

liniște. Singurul sunet din cameră era șuieratul și trosnetul bușteni-lor care ardeau, iar ochii lui Simon erau atrași de ei, în timp ce se gândea la moartea acelor oameni.

Cavalerul se ridică, ștergându-și fața.

— Mă iertați, dar am avut prieteni printre acei oameni, spuse cu ochii în podea. Peter de Bologna fu luat de același arhiepiscop și condamnat la închisoare pe viață. Nu i s-a mai permis să continue apărarea Ordinului. Dar Peter era un om iscusit și plin de resurse. Reuși să scape din lanțurile de la închisoare și fugi. Locui în condiții aspre la țară, până fugi în Spania. Acolo l-am întâlnit. Peter nu a fost niciodată un om voinic, din câte îmi aduc eu aminte. Când l-am întâlnit în Spania, intrase iar în armată, dar cu niciunul din ordine. Mă dusesem acolo pentru că mă gândeam să mă alătur cavalerilor ospitalieri. Spaniolii nu fuseseră niciodată convinși de vina templierilor, la fel ca regele nostru, Edward. Spaniolii luptaseră adeseori alături de templieri în bătăliile contra maurilor și știau că sunt un ordin onorabil, așa că părea un loc bun să mă duc. Mă gândeam să mă alătur unui alt ordin și să găsesc pacea.

Dar Peter de Bologna nu voia așa ceva. Vezi tu, în timpul procesului său, văzuse niște hârtii, cât timp încerca să apere ordinul. Nu putea să se alăture altuia – era prea amărât. A rămas un aventurier, luptând pentru ceea ce credea, luptând să apere creștinătatea.

Ar trebui să explic cum erau templierii organizați. Așa cum Papa era vicarul lui Christos pe Pământ și avea putere peste toți oamenii, chiar și asupra regilor, la fel și cavalerii templieri răspundeau doar în fața Papei, deoarece era cel mai sfânt ordin, creat pentru a proteja pe pelerini. Ceea ce Peter a văzut în timp ce apăra ordinul era o hârtie unde scria numele tuturor celor care dăduseră mărturie falsă împotriva noastră. Unul din membrii comisiei l-a ajutat și i-a permis lui Peter să vadă mai mult, cred că voia ca Ordinul să aibă parte de un proces corect. Unii din ei au demonstrat că era o conspirație împotriva noastră.

La început Peter nu putea să creadă ceea ce văzu, pentru că părea prea îngrozitor. Hârtiile arătau că regele Francez se aliase cu Papa pentru a distruge ordinul, dar nu din cauza crimelor pretinse. Nu. Pentru un singur motiv – ne voiau banii! Asta era tot!

Stătea aplecat înainte acum, disperat din cauza inutilității distrugerii ordinului său, care se vedea limpede pe fața sa în timp ce se uita fără să clipească la Simon, de parcă ar fi încercat să transfere

sentimentele de trădare și suferință prin acea privire penetrantă și concentrată.

Simon simți simpatia ieșind la iveală și trebui să se lupte pentru a-și păstra calmul. Acum, în cele din urmă, putea înțelege cicatricile îngrozitoare lăsate de durere și pierderi pe care le observase când întâlnise prima dată pe acest om.

— Regele voia banii noștri pentru că avea datorii către Ordin, iar el voia să le facă uitate. Îi împrumutasem bani pentru zestrea fiicei sale când se căsătorise cu Edward al Angliei. Îi împrumutasem bani pentru războaie. Îl ajutasem în multe feluri, iar el voia să ia tot ce aveam și să nu își plătească datoriile. A decis să distrugă Templul astfel încât să ne ia totul. Papa era în puterea lui, pentru că stătea la Avignon, iar nu la Roma, și el dorind banii noștri. Nu pentru Biserică, ci pentru el însuși! Râse din nou scurt. Și le-a mers! Niciodată nu am crezut că Papa ne va trăda atât de rău, și am crezut, în ignoranța noastră, că regele Franței era recunoscător pentru ajutorul pe care i l-am dat de atâtea ori. Nu am realizat niciodată că ne va distruge pentru că l-am ajutat!

Baldwin se potoli și se uită din nou în foc, cu ochii plini de durerea trădării.

— Când Peter a văzut asta, a jurat că nu va mai sluji niciodată vreun rege sau vreun papă. De atunci a ales să-l slujească pe Dumnezeu în felul său și așa a făcut, luptând cu maurii din Spania până la moartea lui acum un an. Dar înainte de a muri, mi-a povestit totul. Regele francez avea un ajutor pe nume Guillaume de Nogaret. Era diavolul însuși, un om diabolic. Era strălucit și inteligent, fusese crescut de Biserică după moartea părinților săi, dar părea să o urască. El a decis că singura cale de a distruge templierii era să fie acuzați de erezie și o puse la cale plin de energie. Organiză false mărturii pe bani. Oriunde exista un templier alungat din Ordin, de Nogaret îl căuta și îl mituia pentru a mărturisi fals.

Un singur om l-a ajutat mai mult decât oricare altul. El aranjă pentru mărturii false de crimă, de erezie și de idolatrie, și se asigură că sunt publicate. El răspândi povești despre faptele diabolice ale Ordinului. Același om aranjă confesiunile unor servitori ai templierilor, recunoaștere ale venerării idolilor și ale noilor membri forțați să scuipe crucea...

Simon îl întrerupse cu ardoare:

— Dar cum poți spune asta? Vrei să-mi spui că toate acuzațiile au fost false și toate crimele inventate? Au fost multe, știu asta. Sigur nu te aștepți să cred că toate erau neadevărate?

Cavalerul se uită la el cu un zâmbet ușor și trist.

— Dar, prietene, spuse, poate opusul să fie adevărat? Gândește! Toți cei care s-au alăturat Ordinului erau cavaleri pe drept. Toți s-au alăturat pentru că erau evlavioși, erau devotați, pentru că voiau să devină membri ai unui ordin care le cerea să încheie legământul de călugăr, care le cerea să fie onorabili și cu frica lui Dumnezeu, le cerea ascultare și sărăcie. Dacă te-ai fi alăturat unui astfel de Ordin ai fi scuipat pe Sfânta Cruce din prima zi? Sigur că nu! Dacă te-ai fi decis să-ți dedici întreaga viață lui Christos, dacă te-ai fi decis să dai tot ce ai, să lupți când ți se cere pe Pământul Sfânt, primul tău pas ar fi fost profanarea simbolului absolut al puterii lui Dumnezeu? Ai putea crede că un călugăr ar face așa ceva? De ce ai crede că ar face-o un templier? Nu este posibil.

Ochii săi triști se uitară la Simon pentru un minut sau două, până când intendentul fu forțat să încuviințeze. Pus așa, părea improbabil.

— Deci acest om a inventat aceste lucruri. Nu era motivat de onoare, voia doar bani și putere. Și le-a câștigat. O da, le-a câștigat pe amândouă! Nu îi știam numele și nici altceva despre el, era prea bine păzit. Tot ce știam e că a fost templier, un cavaler care fusese recrutat, dar era diabolic. Un om pervertit, vicios și lacom care nu ar fi trebuit niciodată să intre în rândurile noastre. Oare cum i-am fi putut afla numele? Cum i-am fi putut descoperi identitatea? Peter nu a reușit niciodată, dar eu am izbutit.

În o mie trei sute patrusprezece, cei care am rămas am aflat că va avea loc o demonstrație de căință din partea Ordinului nostru. Trebuie să-ți dai seama chiar și acum, chiar și știind despre omul care ne-a trădat, părea că ceva fusese greșit în Ordin, pentru același motiv pe care mi l-ai spus acum – cum ar fi putu fi inventate atâtea crime? Și de ce?

În acel an, acum doi ani, Marele Maestru, Jacques de Molay împreună cu alți trei trebuiau să-și mărturisească păcatele în fața întregului Paris, în fața catedralei Notre Dame. Când am auzit de acest lucru, eu și câțiva prieteni am tras la sorți ca să vedem cine va merge. Eu am fost ales.

Tăcu din nou, capul căzându-i în piept de tristețea durerii pe care o rememora, și, când continuă, vocea îi era joasă, de parcă și-ar aduce

aminte de nedreptățile adânci făcute lui și tovarășilor săi demult în trecut, și nu de acum doi ani. Se retrăsese din nou, părând să se scufunde în sine. Nu mai era în aceeași cameră cu ceilalți și vorbea cu el însuși, ca un bătrân care rememorează amintiri vechi și uită de existența audienței sale.

—M-am dus la Paris. Am stat în fața platformei până când au ajuns, puși în lanțuri ca niște hoți. Toți au negat acuzațiile, iar mai târziu Jacque de Molay și ceilalți au fost arși pe rug în fața catedralei. O mulțime imensă venise să-i vadă, dar eu nu. Eu nu am putut! Jacque, puternicul, onestul, dragul de Jacques! Cum m-aș fi putut eu duce să-l văd distrus de flăcări? Cum aș fi putut? Se întoarse spre Simon, chipul plin de durere, ochii cercetându-i fața, căutând sprijin. Când soldații au venit a doua zi dimineață să curețe cenușa, nu au putut găsi niciun os. Oamenii din Paris le strânseseră și le luaseră cu ei. După tot ce s-a întâmplat, știau că toate acuzațiile erau false. Credeau că oasele sunt relicve sfinte. Chiar și oasele mici de la degete.

Ochii se fixară pe Simon în timp ce mâna i se duse la gât și trase de un șnur. O mică pungă de piele era atașată de șnur, iar Baldwin se uită la ea pentru un moment, apoi dădu din cap la intendent înainte de a o băga la loc în tunica

— A trebuit să spun prietenilor mei ce s-a întâmplat și apoi am plecat în drumul nostru pentru a povesti despre sfârșitul ordinului și a păstra vie memoria lui Jacques de Molay și a martiriului său. Dar trebuia să aflu și cine ne-a trădat. Gura i se strâmbă într-un rânjet sardonic. Și chiar Papa însuși mi-a spus cine a fost!

Simon tresări cu ochii largi de uimire:

— Papa ți-a spus? Cum?

Râzând încet în sinea sa, Baldwin luă ulciorul și-și reumplu cana. Încă zâmbind, se uită la Simon.

— Nu cu voia lui! S-a întâmplat așa. După farsa cu mărturisirile de la Notre Dame, m-am decis să aflu cine e responsabil, așa cum am spus. La început a părut imposibil, dar împreuna cu Edgar am călătorit peste tot și am vorbit cu mulți din foștii membri ai Ordinului. Încet, încet unele fire au început să se lege până la a indica o mână de oameni. Dar pe fiecare pe care l-am văzut părea să fi suferit din cauza mărturisirii sale. Fiecare părea să fi câștigat de pe urma căderii Templului. Niciunul nu era bogat, de fapt majoritatea erau călugări – și nu în poziții înalte, ci oameni necunoscuți care se dedicaseră Domnului și noilor vieți. Totuși un nume apărea mereu. Un om vorbise cu mulți

în timp ce sufereau în donjoane. Era un alt prizonier, dar părea că a fost mutat în multe temnițe și, peste tot unde se ducea, oamenii recunoșteau crimele pe care față de mine le-au negat.

Mi-am continuat vânătoarea. Era când în Paris, când în Normandia, când în sud. A fost chiar și la Roma! De ce, mă întrebam, un om care a fost suspectat de erezie este mutat atât de des? Oriunde apărea era pus în lanțuri cu ceilalți, dar nimeni nu l-a văzut să fie torturat. Acolo unde se ducea, ceilalți prizonieri auzeau despre torturile la care erau supuși frații lor. Li se vorbea de dureri îngrozitoare și îi făcea să se teamă de propriul lor sfârșit. Li se spunea ce vor păți dacă nu mărturisesc, iar acest om, acest cavaler templier – scuipă cuvintele în dezgust – acest biet cavaler care suferea le spunea ce să zică, cum să se salveze de rug. Apoi am auzit de la un om din Roma despre el, despre cum le spunea oamenilor că însuși Marele Maestru a mărturisit, că a recunoscut păcatele Ordinului. Părea ciudat la acel timp, dar nu mi-am putut da seama de ce câteva luni. Apoi am realizat.

În perioada cât el fusese în Roma, Marele Maestru nu mărturisise nimic. Era prea devreme. În cele din urmă am început să-l suspectez pe acest om și să mă întreb dacă nu cumva fusese băgat în toate aceste închisori ca agent al regelui și al Papei, să-i convingă pe templieri să mărturisească, evitând astfel pedeapsa. Târziu am realizat că am avut dreptate și mi-a luat alte șase luni ca să o dovedesc.

După moartea unui prieten la Chartres am avut dovada finală. Am mers acolo să mă rog pentru el imediat ce am auzit de moartea lui și am ajuns la timp pentru înmormântare. Un alt prieten din aceeași abație a auzit că am sosit și a insistat să stau cu el. Abatele lui auzise despre trecutul meu și mi-a arătat multă simpatie, ascultându-mi povestea și permițându-mi să stau câteva săptămâni. Eram epuizat în trup și în spirit, adânc rănit de încercările căutării mele și aproape gata să renunț după un an de călătorii continue, dar abatele mi-a arătat o bulă papală care fusese emisă de ceva timp și care mi-a reînnoit energia.

Era o declarație despre oamenii cu care Papa voia să trateze el însuși. Papa alesese niște oameni pentru un tratament special; unii trebuiau pedepsiți de însuși Papa, nimeni altcineva nu va decide modul în care vor fi tratați. Erau câteva nume acolo, inclusiv al Marelui Maestru, niște perceptori și alții – nu pot să-mi amintesc pe toți – dar unul ieșea în evidență. Era numele pe care îl auzisem peste tot în Europa în timpul călătoriei mele: Oliver de Penne. Era un membru obișnuit din Ordin, un om fără importanță, nu un conducător măreț

ca Jacques de Molay, doar unul din călugării războinici. Fusese ales împreună cu ceilalți, cei mai importanți oameni din frăția Templului, pentru tratament special. De ce? Un călugăr? Adus în atenția personală a Papei? Acum eram sigur că era omul corect.

Normal, voiam să fiu sigur, așa că am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu el. Mi-a luat săptămâni de călătorie, săptămâni de discuții cu cei care supraviețuiseră, de întrebări puse unor oameni cu care de-abia vorbisem înainte și am avut parte de multe obstacole. Unii oamenii nu voiau să vorbească cu mine; de vreo două ori am fost denunțat și a trebuit să fug; o dată a trebuit să lupt. Dar în cele din urmă am găsit informația. În cele din urmă am descoperit care era pedeapsa lui pentru crimele templierilor. Pedeapsa lui era severă: fusese ridicat la rangul de arhiepiscop în sudul Franței: pedeapsa Papei fusese promovarea, și nu numai asta, deoarece regele îl răsplătise cu pământuri și bani. Acum era sigur. Toate evidențele arătau spre el.

Dar când am încercat să mă apropii de el – peste un an – devenise limpede că era imposibil. Nu-și părăsea palatul niciodată, iar clădirea era așa de bine păzită încât un atac era de neconceput. Eu și Edgar am așteptat săptămâni, dar părea clar că nu puteam face nimic. Tot timpul acesta mă îmbolnăveam din ce în ce mai tare de o slăbiciune a trupului și a minții din cauza căutării constante și a traiului în aer liber. În final am decis să mă întorc acasă în Anglia si să uit de răzbunare, mai ales datorită lui Edgar, care a spus că dacă mai stăteam mult, voi muri. Avea dreptate. Era timpul să uit și să încerc să găsesc o nouă viață, să mă întorc în Anglia și să-mi uit trecutul.

Părea că Dumnezeu mă părăsise. Tot ce îmi dorisem era să răzbun distrugerea Ordinului Său, dar chiar el îndepărtase pe ticălos de mine. Eram obosit de atâtea călătorii, mintea îmi era distrusă din cauză că eșuasem, iar când am ajuns acasă m-a cuprins o febră care aproape m-a ucis. Edgar a reușit să mă aducă din nou la viață, dar apoi ni s-a spus că fratele meu murise și că mă pot reîntoarce aici la Furnshill și prelua moșia. Ne-am decis să ne întoarcem aici și să uităm de răzbunare, să trăim în liniște și pace. Mărturisesc că începusem să mă întreb dacă Dumnezeu era într-adevăr preocupat. Am decis să abandonăm orice șansă de a-l răsplăti pe de Penne pentru crimele împotriva Ordinului și prietenilor noștri. Am ales retragerea satisfacției pe care sufletele noastre o râvneau.

Eram aici doar de câteva zile când Edgar l-a întâlnit pe fratele Matthew în Crediton. Matthew fusese și el templier. Nu suferise nici-

odată din cauza torturii; el era în Spania luptându-se cu maurii când Templul a fost distrus. Auzind de soarta Ordinului a renunțat la chemarea sa și s-a alăturat călugărilor. Când Edgar l-a văzut, l-a invitat să ne viziteze aici.

Matthew l-a întrebat pe abate dacă poate întârzîia plecarea lor până după vizita lui – a explicat că fusesem templier și că ar vrea să stea cu mine pentru o noapte. Matthew știa că și de Penne fusese templier și credea că îi va înțelege dorința sa de a ne vizita, așa că a fost surprins de răspunsul abatelui. Era furios! Urla la Matthew, mânios și arțăgos, dar Matthew credea că doar exagerează, credea că abatele doar voia să uite trecutul său și fusese enervat de reamintirea acestuia. Matthew fusese întotdeauna un om blând. Știa că abatele căzuse din grațiile Bisericii când Papa Ioan a luat tronul și credea că din cauză că Papa aflase de legăturile acestuia cu Ordinul. Cred că Papa Ioan văzuse cum de Penne reușise să avanseze și îi displăcuse. A ales să-l trimită pe de Penne cât mai departe posibil, iar Buckland era locul potrivit.

Așa că atunci când vechiul meu prieten Matthew a venit să ne viziteze, menționă numele abatelui său. Chipul cavalerului deveni gânditor în timp ce își aducea aminte. Am fost uimit. Numai intervenția divină îl adusese aici pe de Penne, cu siguranță – oare mi-l trimisese mie? Am crezut asta. De ce Dumnezeu mi l-ar fi adus în cale dacă nu să devin agentul său justițiar? Ah, am fost cuprins de o dorință nebună. Mă simțeam cuprins de Duhul Sfânt; eram în culmea fericirii că Dumnezeu mă alesese să-i îndeplinesc voința!

Matthew a stat la noi peste noapte și probabil i-am părut foarte entuziasmat. Am avut grijă să nu-i spun cine era de Penne, pentru că știam că Matthew nu ar fi vrut să se verse sânge. L-ar fi vrut scăpat și plecat la Buckland. Dar cred că am băut prea mult în acea noapte de bucurie deoarece nu prea îmi mai aduc multe aminte, fapt ce l-a îngrijorat, deoarece eu nu beau mult de obicei. Dimineață, l-am trimis pe Edgar în oraș cu călugărul să-l protejeze pe drum, dar i-am spus și să fie cu ochii în patru, apoi să vină să-mi spună când vor pleca călugării.

Nu mă puteam odihni. Nu puteam dormi. Răzbunarea era atât de aproape, încât sufletul părea aprins de o lumină sfântă.

Se întoarse și se uită din nou în flăcări cu un zâmbet ușor jucându-i pe buze.

— Când Edgar s-a întors și mi-a spus că sunt pe picior de plecare, nu m-am mai putut decide. Nu mă puteam convinge că acela era omul. Cum aș fi putut fi sigur? Am încercat să-mi amintesc tot ce

auzisem ca să fiu sigur în mintea mea că el era, că merita moartea, dar cum aş fi putut? Am ezitat o zi, dar apoi m-am decis să-l prind şi să-l interoghez. La urma urmei, era prea mare coincidenţa ca el să fi venit aici şi să mi se facă cunoscută prezenţa lui? Trebuie să fi fost voia Domnului!

— Am călărit dimineaţă. Îmi aduceam aminte de drumurile spre Oakhampton, iar Edgar era sigur că pe acest drum o luase, aşa că am plecat după el singur. Edgar a văzut că nu mai eram şi s-a decis să mă urmărească pentru a mă opri. Când a văzut că nu poate, a venit cu mine. Nu l-am putut opri, îşi pierduse şi el prea mulţi prieteni pe rug.

Am dat peste ei, aşa cum ştii, chiar în afara Copplestone-ului. L-am luat dintre călugări şi l-am dus între copaci. Nu voiam să-i rănim pe ceilalţi, dar i-am speriat destul pentru a-i opri să ne urmărească. Dar Matthew ne-a recunoscut, deşi purtam o tunică fără semne. Probabil după voce. Ei bine, l-am luat pe de Penne adânc în pădure şi l-am legat de un copac, întrebându-mă ce să fac cu el. Părea greşit să-l omor. Domnul în înţelepciunea Sa a ales să simt păreri de rău pentru el, de parcă m-ar fi luat în derâdere pentru slăbiciunea mea. Atâţia muriseră deja, ce ar fi rezolvat o moarte în plus? M-am aşezat şi m-am uitat la el dându-mi seama că nu puteam face nimic. Dar trebuia să fiu sigur că el era omul. Trebuia să ştiu dacă el era într-adevăr agentul care distrusese Templul.

Baldwin îşi şterse sprânceana de parcă ar fi vrut să-şi şteargă memoria.

— L-am întrebat despre templieri. Am crezut că nu va recunoaşte dacă îl întreb direct despre rolul său, părea atât de înfricoşat şi agitat, prea neisprăvit pentru a recunoaşte relele făcute, aşa că l-am acuzat că este templier, deci un eretic. Râse. A crezut că-l voi omorî pentru asta! A mărturisit totul pentru a demonstra că este fără vină: cum a conspirat cu Nogaret în găsirea unor dovezi împotriva Ordinului, în inventarea de crime pe care le ştia a fi false, cum fusese prin închisori pentru a-i convinge pe templieri să-şi admită vina. Ca dovadă mi-a spus că a obţinut favoruri de la Papă! I se dăduse o arhiepiscopie ca răsplată! Şi se aştepta să-l eliberez pentru crimele lui!

Toate ieşiră la iveală, toată vina şi toate fărădelegile, sperjurul şi minciunile. Ştiam destule încât să-mi dau seama că nu minte. I-am vorbit de oameni pe care i-a trădat şi că tot ce mi-a spus îi dovedea vina. S-a înfuriat la culme. Simpatia şi compasiunea mă părăsiră.

Am mers spre el, dându-mi jos coiful ca să-mi vadă fața și i-am spus cine sunt de fapt. Se uita la mine. Nu părea în stare să mă creadă. La început clătina din cap cu gura căscată de parcă nu-și putea crede urechilor. Apoi, i-am spus că-l voi omorî exact la fel cum muriseră templierii.

Se înfioră ca de o durere bruscă.

— Se uita la mine. Gura îi era deschisă, capul se mișca dintr-o parte în alta, apoi începu să mă roage, să mă implore să am milă. Milă! Când arătase el milă? Omorâse pentru bani, pentru prestigiu și pentru bogăție. Își uitase toate jurămintele, își desconsiderase prietenii și ruinase un Ordin nobil și onorabil. Milă? De la mine? Nu putea suporta gândul să aibă aceeași moarte pe care o adusese asupra atâtora. Sper că și acum sufletul îi arde în iad pentru ce le-a făcut celorlalți.

Nu mai sunt multe de spus. L-am fi putut lăsa acolo să moară de foame, dar ar fi putut fi salvat. L-am fi putut pur și simplu înjunghia, dar moartea lui n-ar fi demonstrat nimic. Singura cale ce părea corectă era aceeași moarte pe care o dăduse tovarășilor noștri – rugul ereticilor. Atunci ar fi existat un motiv pentru moartea sa. Edgar fu de acord când i-am sugerat că ar fi fost bine să-l lăsăm ca pe un simbol, să arătăm că a fost un om neonorabil, să-i arătăm vina. Cum altfel mai bine? Cel puțin va fi un indiciu, un semn. Am adunat lemne și crengi și am aprins focul în timp ce urla și striga la noi. Cred că-și pierduse mințile până l-am aprins; părea incapabil să înțeleagă ceea ce îi spuneam. Am stat în fața lui și l-am privit cum moare. În timp ce corpul îi ardea. Nu era nicio plăcere, prietene, crede-mă. Era ultima spovedanie a unui criminal. Dar mirosul, duhoarea erau revoltătore, așa că atunci când muri, am părăsit corpul arzând și ne-am întors aici.

— Ai fost foarte atent în a-ți ascunde urmele, observă liniștit Simon.

Baldwin se uită în sus sincer surprins.

— Nu. Nu, doar am călărit spre nord până am ajuns la un drum, apoi ne-am întors spre Crediton. Nu m-am gândit la propria protecție, la urma urmei îl omorâsem, dar nu mă simțeam vinovat – o merita! Și a fost voia Domnului să vină aici și să aflu eu. Domnul i-a luat viața, nu eu. Nu am făcut niciun efort să ne ascundem. Îndrăznesc să spun că această poveste ți se va părea incredibilă – îndrăznesc să spun pentru că și mie mi s-ar fi părut dacă eram în locul vostru – dar jur că este adevărat. Am hotărât să-l omor pentru ceea ce a făcut templierilor și

când am putut să mă răzbun, am făcut-o. Domnul însuși a permis asta aducându-l în calea mea. Sunt sigur că era vinovat și că Domnul m-a folosit pentru a face dreptate.

Simon se uită la el, încercând să înțeleagă povestea extraordinară a cavalerului. Baldwin stătea acum evitând privirea intendentului și uitându-se din nou în foc. Nu părea rușinat; mai degrabă relaxat, aproape fericit, de parcă mărturisirea îi luase o greutate mare de pe suflet, iar el putea înfrunta viitorul liniștit. „Oare cât timp păstrase această poveste pentru sine? De când îl căuta pe acest om? De când încercase să afle toate detaliile pentru a afla pe cel resposabil și motivul lui? Spusese că de Molay murise în o mie trei sute patrusprezece, deci timp de doi ani căutase, analizase informațiile, găsise oameni care să le confirme sau să adauge altele, până când îl găsise pe de Penne. Și mai departe? Imediat ce-l găsise trebuise să renunțe, să se întoarcă acasă și să admită sieși că eșuase. Oare eu cum m-aș fi simțit dacă aș fi trecut prin toate astea, și atunci când renunțasem la orice speranță de răzbunare, prada mă urmează, precum un miel ce ajunge în bârlogul lupului. Oare aș fi crezut și eu că e voia Domnului?"

Privirea i se împietri și luă o gură de vin.

— Dar călugărul? Dar Matthew? Cât de mult știa?

— Matthew? Baldwin se întoarse cu o nedumerire vagă pe chip. Nu a știut nimic. Nu până când l-am luat pe abate și mi-a auzit vocea – cred că și-a dat seama că noi eram. Când a aflat ce am făcut lui de Penne veni aici cât de repede putu. Nu a putut să vină imediat, dar sosi atunci când tu erai aici. Imediat ce ai plecat mi-a cerut să-i spun de ce am făcut... acel lucru abatelui.

— De aceea era așa de sigur că nu se va mai repeta crima. De aceea spunea că a fost o nebunie de moment. Știa că tu ai fost! spuse Simon gânditor.

Uitându-se tăios în sus, spuse:

— Și i-ai zis? Te-ai confesat?

— O, da. I-am spus. Nu m-a iertat, cum ar fi putut? Dar cred că a înțele

— Nu a mai zis nimănui?

— Nu, e un om bun, și de la început i-am spus că îi voi povesti totul doar sub jurământul tăcerii. Își goli cana cu un gest hotărât și se ridică. Deci, prietene, sunt gata. Mă predau ție. Fă cu mine ce crezi de cuviință.

Capitolul 26

O săptămână mai târziu, Simon se duse la prietenul său Peter Clifford pentru o ultimă vizită înainte de a prelua noua sa poziție de la Lydford.

— Intră, intră și ia loc, bătrâne prieten, spuse preotul când pătrunse în casă dându-i pelerina servitorului de la ușă.

După ce se așeză cu o cană de vin în mână, preotul se lăsă pe spate și îl cercetă cu un zâmbet contemplativ.

Ultima dată când se întâlniseră la întoarcerea lui Simon de la vânătoarea ciomăgașilor, intendentul păruse mai bătrân. Apăruseră noi riduri din cauza grijilor și a neliniștii pe chip și lângă sprâncene, linii adânci ca niște cicatrici. Dar acum preotul era mulțumit să vadă că liniștea i se întorsese pe trăsături, făcându-l din nou să arate mai tânăr. De parcă s-ar fi supus unor încercări grele și ar fi rămas mulțumit de felul cum s-a comportat. Memoria ororilor pe care le văzuse nu va dispărea niciodată, simțea Clifford, dar deja era în stare să o așeze în perspectivă.

Preotul încuviință în sine. Era fericit că tânărul său prieten era mai mult decât capabil pentru noua slujbă care i se oferise. Nu era precum cei mai mulți funcționari, înșfăcând orice ban pe care-l puteau stoarce de la ceilalți taxându-i pe nedrept, acest om era onorabil și cinstit. Clifford era prea conștient de jecmănirea și corupția din celelalte comitate și era mulțumit să știe că la Lydford oamenii de rând vor fi apărați.

— Când pleci la Lydford, Simon? întrebă el după o pauză.

— Plecăm mâine. Ne va lua câteva zile să ajungem acolo cu toate lucrurile pe care Margaret vrea să le luăm cu noi. Deja am încărcat două căruțe cu boi.

— Deci vei ajunge cam într-o săptămână?

— Da, sper. Vom sta la Oakhampton pentru o zi ca să ne prezentăm intendentului de acolo, apoi ne vom continua drumul.

— Înțeleg.

Clifford își turnă un pic de vin și ridică o sprânceană întrebătoare la prietenul său care clătina din cap. Puse ulciorul înapoi pe vatră.

— A fost trist să aud despre frații Carter și despre Roger Ulton. Presupun că niciun om nu poate citi în inima altuia, dar niciodată nu l-am crezut a fi criminal.

— Nu. Nu părea un om diabolic. Frații Carter vor fi bine, mai mult sunt vinovați de comportament prostesc, iar ofensa lor pare neimportantă în comparație cu cea a lui Ulton.

— Da sau comparată cu a proscrișilor. E bine că sunt în temniță, slavă Domnului! O oroare în minus pentru oamenii de aici, mai ales după uciderea abatelui în acel fel!

— Da, spuse Simon evitându-i privirea.

— Vor fi găsiți vinovați la judecată, iar totul se va termina. Roger și ei vor plăti în curând pentru crimele lor spânzurați.

— Da.

Încruntându-se ușor, preotul încuviință într-o nedumerire amuzată de parcă ar fi fost zăpăcit de diferența dintre cuvintele intendentului și expresia lui. Aplecându-se înainte, Clifford își așeză cu grijă cana lângă, el în timp ce se uită la prietenul său.

— Simon, pari să ascunzi ceva de mine!

Intendentul se uită în sus cu o expresie de inocență nepăsătoare.

— Eu? Ce să ascund?

— Simon! Preotul încercă un amestec de severitate și umor în același timp.

— Of, foarte bine. Peter, te însărcinez să păstrezi acest secret ca la confesional.

Preotul se încruntă ușor, dar încuviință.

— Ai cuvântul meu.

Intendentul îi zâmbi, dar Clifford își dădu seama că este tulburat în timp ce vorbea, de parcă ar fi avut o greutate de ceva timp, iar acum era ușurat că putea să vorbească și altcuiva de problema sa.

— Să presupunem, începu Simon, că a fost o crimă sau o altă crimă. Să presupunem că oamenii au fost prinși pentru această crimă, dar nu erau vinovați de ea. Altcineva era. Există dovezi care arată cine era vinovatul, dar omul responsabil este cinstit și onorabil și ar putea fi de ajutor în acest ținut. Oamenii presupuși vinovați sunt cu adevărat vinovați de alte crime, iar dacă sunt pedepsiți nu li se va simți lipsa. Dacă dovada este prezentată, un om bun va fi distrus. Aș avea dreptate să ascund dovada, ce crezi?

Preotul șuieră încet.

— Trebuie să fii foarte sigur că ai dreptate! spuse el în cele din urmă. Ai putea să te înşeli şi să laşi un om vinovat să scape din cauză că te-a derutat şi te-a înşelat. De ce l-ai crede?

Intendetul se mişcă vinovat, de parcă el ar fi fost obiectul conversaţiei. Păru să se gândească atent înainte de a răspunde, apoi vorbi cu convingere.

— Nu, sunt sigur că am dreptate. Ştiu cine a făcut-o şi sunt sigur de motivele lui. Nu, singurul lucru care mă îngrijorează e dacă am dreptul să păstrez ascunsă dovada.

— Ei bine, dacă eşti sigur că acest om este bun şi folositor, aş zice că ai dreptate. Sunt atâtea crime. La ce bun să fie încă un om pedepsit dacă poate fi de folos oamenilor de aici? Iar dacă cei care vor fi pedepsiţi sunt deja vinovaţi de alte crime, presupun că oricum vor muri, aşa că ce diferenţă va face pentru ei? Trebuie să ascunzi ceva pentru ca unul să rămână liber, nu văd nicio problemă în asta.

— Bun. E aşa cum am gândit. Mulţumesc, bătrâne prieten.

— Deci, ai avut succes imens cu problema respectivă.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, i-ai prins pe ucigaşii abatelui şi ai lui Brewer şi pe cei ai negustorilor. E un mod bun de a-ţi începe funcţia la Lydford, nu?

Era târziu după-amiază când Simon se întoarse acasă. Aruncă frâiele calului lui Hugh, care le luă cu obişnuita grimasă, taciturn, şi intră în sala casei sale.

Părea ciudat să vadă acest loc aşa, cu toate acareturile lor împachetate în cutii şi gata să fie luate dimineaţă pentru a porni spre Lyndon. În timp ce tropăia pe podea spre soţia sa, părea că întreaga clădire răsuna goală, iar în timp ce-şi asculta proprii paşi, îşi dădu seama că va trebui să se obişnuiască cu sunetul spaţiilor goale deoarece castelul va fi la fel de liniştit în absenţa stăpânului său, Lordul de Courtnay.

— Ce mai face Peter? întrebă Margaret în timp ce o săruta.

— O, e bine. Ne urează toate cele bune la Lydford, binecuvântat fie. Îmi va lipsi când vom pleca.

— Sunt sigur că ne va vizita adesea, dragoste. Acum, vrei un pic de vin?

Se aşeză şi recunoscător luă cana pe care i-o dădu, apoi stătu într-o contemplare tăcută. Atâtea se întâmplaseră de când se întorsese de la Taunton, încât nu se putea relaxa încă. Nici nu-şi va reveni, ştia, până

când nu va fi în noua casă și își va prelua noile îndatoriri. Acum cel puțin vorbise cu Peter Clifford și știa că făcuse ceea ce trebuia.

În timp ce se gândea la asta, Hugh intră anunțând un oaspete.

— Sir Baldwin Furnshill.

Cavalerul intră, urmat de Edgar ca întotdeauna, amândoi tropăind pe podea și înclinându-se ușor în fața lui Margaret și a lui Simon.

— Bine ați venit, prieteni. Luați un loc. Vin?

După câteva minute de discuții generale, Baldwin îi ceru lui Simon să-l însoțească afară pentru a vedea un nou cal. Zâmbind în sinea-i, Simon îl urmă pe cavaler în grajdurile de lângă casa sa.

— E frumoasă, nu? spuse cavalerul, bătând gâtul iepei sale, un pur-sânge arab de culoare albă.

— Da, este, fu de acord Simon, sorbindu-și vinul în timp ce se uita la animal.

Părea una din acele creaturi construite pentru viteză și agilitate, dansând nervoasă sub privirea celor doi bărbați, toată foc și spirit în timp ce-și rostogolea ochii la ei.

Baldwin nu se uită la intendent în timp ce vorbi încet, privind spre cal.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, prietene.

Simon dădu din umeri, stânjenit.

— Atunci nu o face. Nu cred că ești un om diabolic, chiar dacă l-ai ucis pe abate. A fost un act de răzbunare, nimic mai mult, și orice om cu greu te-ar condamna că ai terminat o viață atât de afundată în crime. Oricum, la ce ar fi servit moartea ta? Sunt destui oameni care ar fi pregătiți să te vadă spânzurat pentru moartea abatelui, dar ce rost ar avea? Cum ai spus, pare o coincidență remarcabilă că abatele a apărut aici când tocmai renunțaseși. Nu știu, poate asta m-a oprit – gândul că ar fi putut fi voia Domnului. Poate pentru că nu știu dacă m-aș fi oprit din a face același lucru. Oricare ar fi motivul, pot trăi cu conștiința împăcată.

— Chiar și așa, aveai dreptul să mă trimiți în judecată.

Intendentul se mută de pe un picior pe altul nesigur.

— Da, știu. Și poate că ar trebui. Dar nu văd ce sens ar avea. Oh, curtea ar avea omul care voia să-l vadă mort pe abate, dar asta l-ar fi adus înapoi? Și chiar dacă erai trimis la judecată, ar fi ajutat pe cineva să fii condamnat? Nu cred.

— Dar sunt templier. Ar trebui să fiu în închisoare numai pentru asta.

— Da, m-am gândit și la asta. Foarte puțini templieri au fost arestați în această țară, iar tuturor li s-a permis să dispară. De ce ai fi tu mai diferit? Te-am crezut atunci când ai descris cum erau templierii. Îmi aduc aminte cum vorbea tatăl meu despre ei, mereu cu respect despre un Ordin onorabil, la fel de onorabil ca orice alți călugări.

— Dar dacă ciomăgașii sunt găsiți vinovați de moartea abatelui?

— Nu vor fi. Dovada lui Godwen arată că a fost doar un om cu iapa sură, iar acesta a fost Rodney, câteva zile înainte de a se alătura ciomăgașilor. M-am asigurat că vor fi judecați pentru crimele comise la Oakhampton, adică cele de dinainte de a-l întâlni pe Rodney. Nici măcar nu le neagă, așa că vor fi judecați pentru acelea. Va face audierile mult mai rapide. Bineînțeles, unii oameni vor vrea să creadă că Rodney de Hungerford este vinovat de uciderea abatelui, dar nu e vina mea, nu? Nu am făcut și nu am zis nimic care să confirme că au avut de-a face cu moartea lui de Penne.

Cavalerul se opri din a se mai uita la iapă și se întoarse spre el.

— Trebuie să fii fericit că nebunia ultimelor săptămâni s-a încheiat în cele din urmă – uciderea lui Brewer descoperită și criminalul prins, moartea abatelui explicată, proscrișii prinși. Acum poți să te duci la noua ta casă liniștit și lucrurile aici se pot întoarce la normal.

— Da. Ar fi fost imposibil pentru mine să plec fără să aranjez lucrurile aici. Știi că l-au găsit pe fiul lui Brewer?

— Nu, nu am auzit.

— Da, Morgan Brewer a fost găsit în Exeter. Este negustor acum și se pare că bogat. De acolo avea tatăl său bani. Fiul îi trimitea bani din când în când pentru a-l ajuta.

— A, înțeleg. Se întoarce?

— Nu. Se pare că-l ura pe tatăl său la fel de mult ca ceilalți. A spus că va rămâne în Exeter și va continua să fie negustor. Singurul motiv pentru care îi trimitea bani tatălui său era să nu vină după el, să-l țină aici.

— Nu înțeleg. De ce îi trimitea bani dacă îl ura așa de tare?

— E simplu, se pare. Morgan Brewer avea o viață bună în oraș, era binecunoscut și simpatizat. Nu voia ca un fermier bătrân și murdar să-i tulbure viața. Fu de acord să trimită bani ori de câte ori voia tatăl său și nu plătea așa de mult pentru a-l ține departe. Ferma costa puțin și era profitabilă, iar bătrânul fermier avea nevoie de puțini bani pentru băutură.

Baldwin se uită la el gânditor

— Dar de ce se lăuda față de Carter și de Ulton? Dacă trăia din mila fiului, de ce se lăuda de norocul său?

— Poate vedea în succesul fiului măsura propriului său succes? Nu știu. Simon ridică din umeri. E posibil ca vechile povești să fie adevărate și să fi venit de la război cu bani – poate dacă sapi sub podeaua lui vei găsi un cufăr plin cu aur. Nu știu. E trist, totuși. Ochii lui Simon deveniră gânditori în timp ce cântărea. E trist să vezi că Brewer a murit și nu are cine să-l plângă. Nimănui nu–i pasă că s-a dus, nici măcar fiului său...

Baldwin se întoarse și-l prinse pe Simon de braț.

— Prietene, spuse încet și serios, problemele lui au dispărut, iar sfârșitul său nefericit a fost din vina lui. A trăit făcându-i pe alții nefericiți și de aceea a fost ucis, de aceea fiul l-a părăsit, de aceea nu va fi plâns. Ai făcut destule pentru ceilalți. Aici, unde suntem singuri, vreau să-ți mulțumesc. Dacă nu mai reușești să faci o faptă bună în toată viața ta, poți muri liniștit, știind că mi-ai dat o viață nouă.

Ochii se opriră pe chipul lui Simon pentru un minut, apoi spuse:

— Și să știi că mereu te voi ajuta, de vei avea nevoie.

Simon râse și-l plesni peste umăr, amărăciunea dispărându-i.

— S-ar putea să regreți asta! Deja m-am gândit la un mod în care poți fi de folos.

O suspiciune vagă luci, în timp ce sprâncenele lui Baldwin se ridicară în uimire.

— Eu? Cum?

— Nu te uita așa la mine! Nu va durea, jur! protestă Simon râzând. De la moartea fratelui tău, acest ținut nu a mai avut magistrat. Știu că vrei să ajuți, așa că am pus în vedere numele tău și cred că vei fi următorul magistrat din Crediton.

O consternare absolută se arătă pe chipul lui Baldwin.

— Ce! Eu, paznic al păcii regelui? Dar... dar pentru asta trebuie să…

— Da, nu poți vâna toată ziua, trebuie să stai pe scaunul judecătorului și să-ți câștigi traiul.

— Dar, Simon, nu am mai făcut niciodată așa ceva, cum...?

— Vei învăța repede, cred. Acum, ajunge! Hai să vedem ce ne-a pregătit Margaret.

Se duseră în fața casei. La ușă, Baldwin se opri și se uită în jur.

— Simon, începu liniștit, dar intendentul dădu din cap.

— Nu, prietene, ești un om cu o poziție. Asta e tot ce contează și tot ce trebuie să știi. Acum, haide să mâncăm!

Intrară și închiseră ușa în spatele lor.

Au apărut

Michel Zévaco

Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia
Regele Cersetorilor - Tribulet
Regele Cersetorilor - Curtea Miracolelor
Printesa Rayon d'Or
Doamna în alb, doamna în negru

*

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întunericului
Frumoasa Fiorinda

*

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour
Rivalul regelui

*

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor
Amantii Venetiei

*

Seria Buridan, eroul de la Turnul Nesle

Regina Blestemată
Elixirul dragostei
Myrtille
Turnul Nesle

*

Seria Cavalerul Hardy de Passavant

Saint-Pol
Temerarul
Regina Isabeau
Cavalerul Passavant

*

Seria Căpitanul

Căpitanul vol. 1 - Giselle
Căpitanul vol. 2 - Aventurierul
Căpitanul vol. 3 - Săgeata
Căpitanul vol. 4 - Annais
Căpitanul vol. 5 - Corignan și Rascasse
Căpitanul vol. 6 - Sfârşitul

Seria Clother de Ponthus

Clother de Ponthus (1) - Don Juan
Clother de Ponthus (2) - Regele îndrăgostit
Clother de Ponthus (3) - Regina vagabonzilor
Clother de Ponthus (4) - Primerose

Ponson du Terrail

Regele Țiganilor
Regina Țiganilor
Parisul misterios vol 1
Parisul misterios vol 2

Seria Rocambole

1-Moștenirea misterioasă vol 1
2-Moștenirea misterioasă vol 2
3-Clubul valeților de cupă vol 1
4-Clubul valeților de cupă vol 2
5-Clubul valeților de cupă vol 3
6-Clubul valeților de cupă vol 4
7-Intrigile lui Rocambole vol 1
8-Intrigile lui Rocambole vol 2
9-Intrigile lui Rocambole vol 3
10-Intrigile lui Rocambole vol 4

Seria Tinerețea regelui Henric

1-Frumoasa argintăreasă
2-Amanta regelui
3-Nancy
4-Jurământul
5-Dragostea valetului de pică
6-Sfântul Bartolomeu
7-Regina baricadelor
8-Regicidul
9-Eroul
10-A doua tinerețe

Au apărut

Jules de Grandpré

Cartouche regele hoților vol. 1
Cartouche regele hoților vol. 2

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1
Misterele Parisului vol 2
Cavalerii de Malta
Flamuri Negre
Salamandra
Marchizul
Stânca diavolului
Secretul lui Martin vol 1
Secretul lui Martin Vol 2

Paul Féval

Seria Cocoşatul
Cocoştul vol 1 - Tinereţea
Cocoşatul vol 2 - Lagardere
Cocoşatul vol 3 - Cavalcadele lui Lagardere
Cocoşatul vol 4 - Mariquita
Cocoşatul vol 5 - Triumful dragostei

*

Seria Fiul lui Lagardere
Sergentul Belle Epee
Ducele de Nevers

*

Lupul alb

Paul Féval, fiul

Seria Fiul lui D'Artagnan
vol. 1 – Fiul lui D'Artagnan
vol. 2 – Bătrânețea lui Athos

*

Seria Gemenii lui Nevers
vol. 1 – Parcul cu cerbi
vol. 2 – Doamna du Barry

Paul Féval, fiul & M. Lassez

D'Artagnan contra Cyrano - Cavalerul Mystère

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol. 1
Războiul femeilor vol. 2

În curs de apariție

8 martie 2018
Ponson du Terrail

Rocambole 11
Cavalerii nopții 1
Manuscrisul unei măști

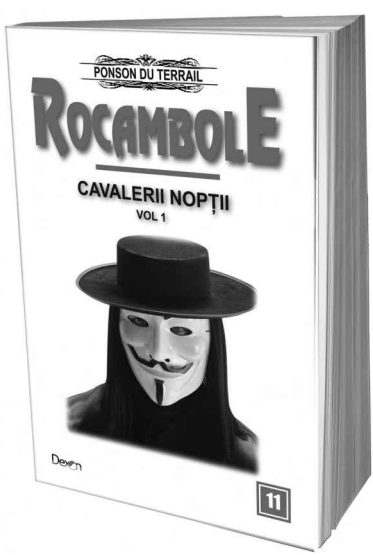

La început, povestea se aseamănă întrucâtva cu aceea a tinerilor îndrăgostiți Romeo şi Julieta. Între familiile Main Hardye şi Morfontaine exista o vendetă, ale cărei cauze se pierdeau în negura istoriei, dar copiii lor – Hector şi Diane – se iubeau.

Tânărul conte de Main Hardye este condamnat la moarte, fiindcă a dezertat din armata regelui, trecând de partea răzvrătiților din Vendée.

Socrul său obține de la rege grațierea, dar contele, aflând de la verii soției sale că grațierea i-a fost refuzată, se sinucide în închisoare.

Diane, aflând de moartea soțului său, îşi pierde mințile. Verii ei, care voiau şi partea ei de moştenire după moartea generalului Morfontaine, o împing şi pe ea la sinucidere.

În curs de apariție

15 martie 2018
Ponson du Terrail

Rocambole 12
Cavalerii nopții 2
Ultima apariție a lui Rocambole

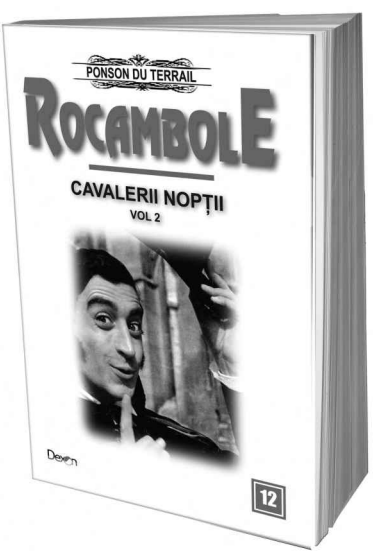

Rocambole, maestrul combinațiilor şi al intrigilor, artistul în arta deghizărilor, reapare. De acum, însă, îşi va folosi talentele în slujba dreptății.

Astfel, o va ajuta pe Danielle de Main-Hardye să răzbune moartea părinților ei, a căror avere fusese însuşită de către asasini.

*

„Astăzi voi servi pe Danielle şi voi fi campionul virtuții. Dar, fiți pe pace, [...], numai scopul se schimbă, voi rămâne veşnic omul metamorfozelor, fățărniciei, vicleşugului, loviturilor îndrăznețe, combinaților ingenioase, teribile... Voi fi veşnic «ROCAMBOLE»".

*

„Toate sunt trecătoare pe lumea asta... dar, orice s-ar zice, liniştea o găseşti numai în virtute..."

În curs de apariție

15 martie 2018
Paul Féval

Fiul diavolului
volumul 1

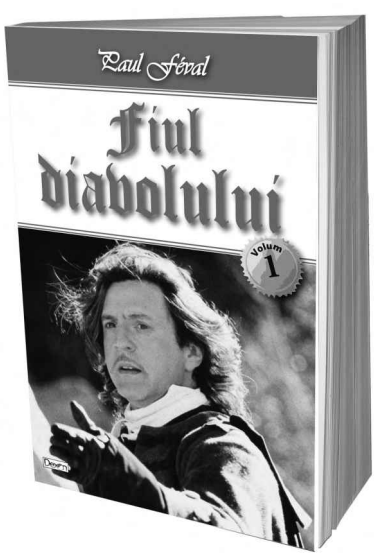

De mai multe generații, o legendă bântuie castelul Bluthaup din Germania. De câteva ori într-un secol, atunci când un pericol amenință familia nobiliară, își fac apariția trei oameni roșii. Ultima oară au fost văzuți cu ocazia decesului contelui Gunther de Bluthaup și au încercat să o salveze pe contesa Margarethe și fiul acesteia, supranumit *fiul diavolului* din cauza misterului ce învăluia nașterea sa precum și a îndeletnicirilor necurate ale batrânului Gunther, presupusul său tată.

Douăzeci de ani mai târziu, cei trei oameni roșii se pregătesc să-și facă din nou apariția pentru ultima oară cu intenția de a restabili pe *fiul diavolului* ca moștenitor bogat al neamului Bluthaup și stăpân incontestabil al castelului și al imenselor domenii.

DEVENIȚI SCRIITOR
EDITAȚI PROPRIA DVS. CARTE!

NOI VĂ ASIGURĂM

Editarea
Tipărirea
Distribuția
Promovarea
***GRATUIT** - Consilierea*
***GRATUIT** - Upload carte electroică*

COMANDAȚI CĂRȚI prin poştă sau site ÎN CONDIȚII DEOSEBIT DE AVANTAJOASE:

REDUCERI SUBSTANȚIALE

ÎN FUNCȚIE DE VALOAREA COMENZII

Autori în colecțiile noastre:

Alexandra David Neeal, Alphonse Daudet, Ambrose Bierce, Arama Horia, Arthur Conan Doyle, Asociatia Pro Democratia, Bellemare, Nahmias, Bram Stoker, C. Flammarion, C.K. Nicolau, Charlotte M. Yonge, Colin Falconer, Constantin Dragan, Dan Seracu, Diana Fernando, Dimitrie Bolintineanu, Dinu Romulus Adrian, E. W. Hornung, E.S. Brooks, Edgar Wallace, Edouard Schure, Eugene O Neill, Fergus Hume, Fontanelle, Frances Hodgson Burnett, Frank Norris, G. K. Chesterton, Gaston Leroux, George Meredith, Graham Hancock, Gustave Flaubert, Hector Malot, Henrik Ibsen, Henry D. Thoreau, Henry James, Honore de Balzac, I.L.Caragiale, Ion CreangaJ.F. Cooper, Jack London, Jane Austen, Jerome K. Jerome, Joseph Conrad, Lucius Apuleius, Lyman Frank Baum, Lytton Strachey, Madame de Lafayette, Mandicz Gheogy, Marie Corelli, Mark Twain, Mary Shelley, Moliere, Nathaniel Hawthorne, Oscar Wilde, Papus, Peter McMillan, Petre Dogaru, Petronius, Philip Carter, Ken Russel, Philip Kerr, Plutarh, R. L. Stevenson, Serge Brussolo, Stendhal, Stephen Crane, Thimoty Ware, Thomas Hardy, Timothy Good, Traian Tandin, Vasile Alecsandri, Vasile Constantinescu, Vasile Dumitru Fulger, Vasile Teodor, Victor Hugo, Washington Irving, Wilde, Oscar, Wilkie Collins, William Hope Hodgson, Zecharia Sitchin.

e-mail: dexonoffice@gmail.com

siteurile noastre

www.aldopress.ro; www.onlinebiospa.com

tel: 0314099488